STAR WARS®

CUCERIREA PRINȚESEI LEIA

DAVE WOLVERTON

Dave Wolverton

CUCERIREA PRINŢESEI LEIA

V.1.0

Dave Wolverton
The Courtship of Princess Leia
1994

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) (născut 1957) este un autor american de science fiction, cunoscut şi sub pseudonimul David Farland pentru lucrările sale de fantezie.

Locuieşte în prezent în Sf. George, Utah cu soţia şi cei cinci copii.

Este autorul a peste cincizeci de romane şi povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video de la studiourile Saffire, având o contribuţie însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea şi scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate.*

Generalul Han stătea la videoecranul pupitrului de comandă al crucişătorului spaţial Mon Remonada de pe Mon Calamari. Sunetele metalice de avertizare se auzeau precum vântul în clopoţei, tocmai atunci când nava se pregătea să iasă din hiperspaţiu în capitala Noii Republici, pe Coruscant. Trecuse atât de mult timp de când Han o văzuse ultima dată pe Leia: cinci luni, cinci luni de urmărire a navei de superdistrungere spaţială Pumnul de Fier a lordului războinic Zsinj. Acum cinci luni, Noua Republică părea atât de sigură, atât de bine controlată. Poate acum, odată cu dispariţia Pumnului de Fier, lordul războinic va deveni infirm şi lucrurile vor merge mai bine. Han îşi dorea mult să scape de umiditatea de pe nava calamariană; îşi dorea şi mai mult să guste săruturile Leiei, să simtă mângâierea ei pe fruntea lui. Avusese parte de prea mult întuneric în ultima vreme.

Câmpul stelar alb de pe ecran se descompunea pe măsură ce motoarele hiperpropulsoare se opreau şi Chewbacca răcni alarmat. Dincolo de spaţiul albastru catifelat, acolo unde luminile Coruscantului explodau dintr-o lume întunecată, erau zeci de nave de război în formă de farfurii enorme, pe care Han le recunoscu imediat ca fiind dragonii războinici hapi. Printre ei erau nenumărate distrugătoare spaţiale imperiale.

— Scoate-ne de aici! ţipă Han, care mai văzuse un dragon războinic hapi o singură dată, dar îi fusese de ajuns. Scuturile la maxim! Acţiune de distrugere!

Urmări cele trei arme ionice dorsale ale celui mai apropiat dragon, aşteptându-se ca ele să îl şteargă de pe

cer. Armele din dotarea scutului navei se îndreptă rapid către el.

Mon Remonda se întoarse şi se orientă către planetă, înspre luminile Coruscantului. Stomacul lui Han se strânse brusc. Pilotul lui din Mon Calamari era bine şcolit şi ştia că nu putea să fugă înainte de a-şi fixa o nouă traiectorie; se ridică brusc printre navele hapi, astfel încât acestea să nu poată trage fără să se atace între ele.

Ca toată tehnologia de pe nava Mon Calamari, videoecranul era de-a dreptul excepţional; o adevărată operă de artă, pentru că odată trecuţi de portul de comandă al dragonului războinic hapi, Han putu să distingă feţele înmărmurite ale celor trei ofiţeri hapi şi plăcuţele de metal cu numele lor prinse la gulere. Han nu văzuse niciodată un cetăţean hapi. Sectorul lor stelar era renumit pentru bogăţia lui şi tocmai de aceea hapii îşi păzeau graniţele cu înverşunare. Ştia că erau oameni pentru că oamenii se împrăştiaseră precum buruienile în lungul şi în latul galaxiei – dar fu surprins să descopere că fără excepţie, toţi cei trei ofiţeri erau femei şi încă unele extrem de frumoase – păreau a fi nişte bibelouri fragile şi vii.

— Opriţi acţiunea de distrugere! ţipă căpitanul Onoma, un ofiţer calamarian de culoarea somonului, care stătea la pupitrul de comandă, monitorizând senzorii.

— Ce? strigă Han, surprins că ofiţerul calamarian mai mic în grad îndrăznea să dea alte ordine decât cele stabilite de el.

— Hapii nu trag, ci semnalizează ca fiind prietenoşi, răspunse Onoma, întorcând un ochi mare auriu spre Han.

Crucişătorul calamarian încetă scufundarea nebună.

— Prietenoşi? întrebă Han. Sunt hapi! Hapii nu sunt niciodată prietenoşi!

— Se pare că au venit să negocieze un fel de tratat cu Noua Republică. Distrugătoarele spaţiale sunt cu ei, capturate de la Imperiu. După cum poţi vedea, forţele noastre de apărare planetară sunt încă intacte.

Căpitanul Onoma arătă cu capul înspre distrugătorul

spaţial din alt sector şi Han recunoscu marcajele. Nava Amiral a Leiei, Visul Rebel, părea atât de mare, atât de vastă când au capturat-o ei de la Imperiu, dar acum, pe lângă flota hapi, arăta mică şi neînsemnată, înghesuiţi în jurul Visului Rebel văzură nenumărate cuirasate ale Republicii; carcasele lor erau încă pictate cu marcajele vechii Alianţe Rebele.

Prima dată când Han văzuse o navă ce aparţinea hapilor fusese pe vremea când obişnuia să practice contrabanda cu arme cu o mică flotă la comanda căpitanului Rula. Cum hapii nu căzuseră încă în mâinile Imperiului, contrabandiştii foloseau un teritoriu din zona neutră de lângă graniţele grupării stelare Hapi, sperând că apropierea cât mai mare faţă de hapi îi va ţine pe soldaţii imperiului departe de ei. Dar într-o zi au ieşit din hiperspaţiu şi au găsit un dragon războinic hapi în calea lor. Deşii se aflau pe teritorii neutre, deşii nu au făcut nici o mişcare agresivă, numai trei dintre cei douăzeci de contrabandişti au supravieţuit atacului hapi.

— Generale Solo, primim un apel de la ambasadorul Leia Organa, zise un ofiţer de comunicaţii.

— Mă voi duce în camera mea şi voi vorbi de acolo, spuse Han şi se grăbi să ajungă să răspundă. Imaginea Leiei apăru pe micul ecran.

Leia zâmbea euforică şi ochii ei negri aveau o privire visătoare.

— Oh, Han, spuse ea într-o suflare cu vocea lină, sunt atât de fericită că eşti aici.

Purta uniforma de un alb perfect ca ambasador al Alderaanului, iar părul îi era lăsat pe spate. În ultimele luni crescuse mai lung decât îl văzuse Han vreodată. În păr purta pieptenii pe care el îi oferise, făcuţi din argint şi opal extras din Alderaan înainte ca Marele Moff Tarkin să lase planeta să ardă mocnit cu prima Stea a Morţii.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Han răguşit.

— Coboară pe Coruscant, în marea sală de recepţii, spuse Leia. Ambasadorii hapi trebuie să sosească.

— Ce doresc?

— Nu e vorba de ce vor, e vorba de ce oferă. Am fost la hapi şi am vorbit cu regina mamă acum trei luni, spuse Leia. I-am cerut ajutorul în lupta noastră împotriva lordului războinic Zsinj. A părut foarte distantă, neinteresată, dar a promis că se va gândi la asta. Pot să ghicesc că a venit să ne acorde acel ajutor.

În ultima vreme, Han începuse să îşi dea seama că războiul împotriva supravieţuitorilor Imperiului ar putea dura ani, chiar decenii până să fie câştigat.

Zsinj şi unii lorzi războinici mai mici în grad erau vânaţi de mai bine de o treime din galaxie, dar lorzii războinici nu păreau să se teamă; furau din sisteme stelare pe măsură ce fugeau către lumile libere. Noua Republică nu putea să patruleze teritorii atât de vaste. Numai vechiul Imperiu se luptase să reprime Alianţa Rebelă; Noua Republică se lupta cu puterea lorzilor războinici şi vastele lor flote. Han nu îşi dorea ca Leia să îşi facă speranţe pentru o alianţă cu hapii.

— Nu te aştepta la prea multe de la hapi, îi spuse Han. Nu am auzit niciodată să dea cuiva ceva – cu excepţia momentelor de cumpănă pentru ei.

— Nici nu îi cunoşti. Vino numaidecât în sala mare de recepţii, îi spuse Leia dintr-odată serioasă. A... bine ai revenit. Se întoarse. Transmisiunea se încheiase.

— Da, şopti Han. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Han şi Chewbacca se grăbiră pe străzi pentru a ajunge la marea sală de recepţii de pe Coruscant. Se aflau într-o parte veche a Coruscantului, unde oraşul mare cât o planetă nu se construise încă peste ruine, aşa că de jur împrejur erau clădiri din plastoţel ce se ridicau precum zidurile unui canion. Umbrele făcute de clădirile abrupte erau atât de profunde, încât depăşeau navele care treceau printre spaţiile goale dintre construcţii, forţate fiind să îşi ţină aprinse luminile chiar pe timp de ziuă, creând o imensă tapiserie de lumini. Până să ajungă Han şi Chewie la marea sală de recepţii, orchestra interpreta deja un ciudat cântec de marş, folosind zăngănele şi goarne din ut masiv.

Marea sală de recepţii era o clădire enormă, care se întindea pe mulţi metri lungime, având paisprezece niveluri pentru public. Pe când Han se apropia de intrare, găsi toate porţile blocate de diverşi gură-cască, nerăbdători să îi vadă pe hapi. Han trecu de primele cinci intrări, apoi observă brusc un droid de protocol auriu încercând nervos să sară sau să stea pe vârful picioarelor pentru a vedea dincolo de mulţime. Mulţi oameni credeau că droizii de-un anume fel semănau, dar Han îl recunoscu pe C-3PO imediat – nici un alt model de protocol nu reuşise vreodată să arate atât de nervos sau de entuziast.

— C-3PO, grămadă de tinichea ce eşti! ţipă Han pentru a fi auzit din mijlocul mulţimii. Chewbacca gemu a salut.

— Generale Solo! îi răspunse C-3PO cu o notă de uşurare în voce. Prinţesa Leia m-a rugat să vă găsesc şi să vă însoţesc până la balconul în care se află ambasadorul Alderaanului. Îmi era teamă că nu o să vă observ în mulţime! Aveţi noroc ca am avut intuiţia să vă aştept în acest loc. Pe aici, domnule, pe aici! C-3PO îi conduse înapoi pe o stradă largă şi în sus pe o rampă laterală, pe lângă o serie de paznici.

Cum urcau coridorul lung şi unduitor, trecând de la o uşă la alta, Chewbacca adulmecă aerul şi mârâi. Trecură de colţ şi C-3PO se opri în dreptul unei intrări în balcon. Înăuntru doar câţiva oameni stăteau şi priveau pe geam la procesiunea ce avea loc jos. Han îi recunoscu pe unii dintre ei: Carlist Rieekan, generalul care comandase baza Hoth; Threkin Horm, preşedintele puternicului consiliu de pe Alderaan, un bărbat imens care prefera să se odihnească într-un scaun repulsor. Şi Mon Mothma, comandantul Noii Republici, care stătea lângă un Gotal cu barbă gri, ce se uita lipsit de vreun interes înspre scena principală, cu capul înclinat, îndreptându-şi goarnele senzoriale spre Leia.

Diplomaţii vorbeau încet, ascultând comunicatorii şi privind-o pe Leia, care stătea pe podium, uitându-se lung la o navă diplomată hapi ce tocmai aterizase pe platforma construită în interiorul marii săli deschise. Peste cinci sute

de mii de fiinţe se strânseseră la etajele principale, dornice să vadă cum arată hapii. Zeci de mii de paznici eliberaseră covorul auriu dintre navă şi Leia, iar Han se uită în sus spre balcoane. Aproape fiecare sistem stelar din vechiul Imperiu avusese propriul lui balcon şi lângă fiecare era stindardul naţiunii. Peste şase sute de mii de astfel de stindarde atârnau acum pe vechii pereţi de marmură, arătând apartenenţa la Noua Republică. Jos, la primul nivel, liniştea îi cuprinse când nava îşi deschise rampele pentru coborâre.

Han se duse la Mon Mothma.

— Ce se petrece? întrebă Han. De ce nu eşti pe podium cu Leia?

— Nu am fost invitată să întâlnesc ambasadorii hapi, continuă Mon Mothma.

— Au cerut să o vadă numai pe Leia. Din moment ce până şi Vechea Republică avea foarte puţine contacte cu monarhii hapi de-a lungul ultimilor trei mii de ani, am simţit că este mai bine să rămân deoparte până când voi fi invitată.

— Asta e foarte frumos, îi spuse Han, dar eşti liderul ales al Noii Republici.

— Regina mamă, Ta’a Chume, se simte ameninţată de căile noastre democrate. Nu, cred că e mai bine ca ambasadorul lui Ta’a Chume să vorbească cu Leia, dacă ea îi face să se simtă în siguranţă. Ai numărat câţi dragoni războinici sunt în flota hapi? Sunt şaizeci şi trei – câte unul pentru fiecare planetă din gruparea Hapi. Niciodată nu au iniţiat hapii o relaţie cu noi la o scară atât de mare. Cred că aceasta va fi şi cea mai importantă relaţie pe care oamenii noştri au stabilit-o în ultimele trei milenii.

Han nu voia să mărturisească, dar se simţea desconsiderat pentru că nu stătea alături de Leia. Faptul că Mon Mothma fusese tratată la fel se adăuga ofensei. Au aşteptat numai un moment ca hapii să debarce.

Din navă ieşi mai întâi o femeie cu un păr lung şi închis la culoare, dar cu ochi ca onixul, strălucind în lumină. Purta o rochie subţire, de culoarea piersicii, dintr-un material

strălucitor care îi lăsa picioarele lungi la vedere. Microfoanele de la parter se auzeau în balcoane şi Han putu să surprindă un oftat trecând prin mulţime pe când frumoasa femeie îşi croi drum printre ei.

Se apropie de Leia şi îngenunche cu graţie, privind-o în continuare. Cu o voce puternică vorbi în hapi:

— Ellene sellibeth a Ta ’a Chume ShakalLeia, ereneseth a’apelle seranel Hapes. Rennithelle saroon.

Se întoarse şi aplaudă de şase ori, iar mulţimea de femei în rochii strălucitoare de aur începu să coboare din navă, alergând şi cântând din flaute argintii sau tobe, în timp ce alţii cântau la nesfârşit cu voci clare şi înalte: Hapi, Hapi, Hapi.

Mon Mothma asculta cu intensitate la comunicatorul ei, pe măsură ce translatorul transmitea mesajul în bazică, dar Han nu putea să îl audă pe translator.

— Vorbeşti această limbă? îl întrebă Han pe C-3PO.

— Vorbesc fluent în peste şase milioane de limbi, domnule, îi răspunse bucuros C-3PO, dar cred că am o defecţiune. Ambasadorul hapilor nu putea să fi spus ce am auzit eu. Se întoarse şi se pregăti să plece. La naiba cu aceste circuite logice care au ruginit! Scuzaţi-mă, dar trebuie să raportez că am nevoie de reparaţii.

— Aşteaptă! zise Han. Uită de reparaţii. Ce a spus?

— Domnule, cred că am înţeles greşit, zise C-3PO.

— Spune-mi! insistă Han cu mai multă forţă şi Chewbacca mormăi a ameninţare.

— Ei bine, dacă te interesează atât de tare! spuse C-3PO cu un ton afectat. Dacă senzorii mei au monitorizat corect, delegatul a transmis cuvintele reginei mamă: Demnă Leia, îţi ofer daruri din cele şaizeci şi trei de lumi ale grupării hapi. Bucură-te de ele.

— Daruri? spuse Han. Sună destul de deschis după părerea mea.

— Aşa şi este. Hapii nu cer niciodată o favoare fără să ofere un dar de egală valoare înainte, spuse C-3PO. Ceea ce mă frământă este folosirea cuvântului demnă. Regina

mamă nu ar recurge niciodată la acest termen pentru a i se adresa Leiei, dat fiind faptul că hapii îl folosesc numai când vorbesc cu egali.

— Ei bine, se grăbi Han să tragă o concluzie, sunt amândouă de sânge albastru.

— Adevărat, spuse C-3PO, dar hapii îşi divinizează practic regina mamă. Într-adevăr, unul dintre numele lor pentru ea este Ereneda, cea care nu are egal. Aşa că vezi, nu ar fi logic ca regina mamă să i se adreseze Leiei ca şi cum ar fi egala ei.

Han se uită la rampa pe care se descărca şi o presimţire rea îi cutremură tot corpul. Sunetele tobelor se opriră. Trei femei îmbrăcate în mătăsuri deschise, aproape ţipătoare, ieşiră în grabă din navă ducând un mare recipient de culoarea sidefului. C-3PO încă vorbea cu el însuşi, scuturându-şi capul şi spunând:

— Chiar trebuie să îmi repar aceste circuite logice, în timp ce cele trei femei vărsau conţinutul recipientului pe podea. Toată mulţimea se miră.

— Piatră de curcubeu din Gallinore!

Pietrele străluceau cu propriul lor foc în zeci de nuanţe, de la culoarea briliantului la smaraldul exploziv. Într-adevăr, pietrele nestemate nu erau chiar pietre, ci o formă de viaţă din siliciu, care strălucea cu propria ei lumină interioară. Creaturile, deseori purtate ca medalioane, se maturizau după mii de ani. Cu o piatră puteai cumpăra un crucişător calamarian şi totuşi hapii aruncaseră sute de perechi pe podea. Leia nu se arătă surprinsă.

Alte trei femei, mult mai înalte decât primele, coborâră din navă purtând piei în nuanţe de ocru închis şi scorţişoară. Ele dansau graţios pe muzica flautelor şi tobelor, purtând o platformă pe care era aşezat un copac mic, cu multe noduri şi protuberanţe cu nişte fructe roşii maronii. Lumini gemene pluteau deasupra lui, strălucind precum sorii unei lumi deşertice. Mulţimea murmură până când ambasadorul explică:

— Selabah, terrefel n lasarla. Din Selab, îţi oferim un

copac al înţelepciunii plin cu fructe.

Mulţimea începu brusc să ţipe şi să se bucure zgomotos, în timp ce Han stătea acolo înmărmurit. Crezuse întotdeauna că aceşti copaci ai înţelepciunii erau doar o legendă. Se spunea că fructele copacilor înţelepciunii puteau să ridice imediat şi vizibil nivelul de inteligenţă al celor care ajunseseră la vârsta a treia.

Sângele lui Han pulsa cu putere în vene şi simţea că ameţeşte. Un bărbat veni în faţă pe sunetul muzicii; era un războinic cyborg îmbrăcat în armură hapi, neagră, împodobită cu fir de argint. Stând în picioare părea aproape la fel de înalt precum Chewbacca şi mergea în ritm susţinut. Scoase un fel de dispozitiv mecanic din braţul său şi îl aşternu pe pământ în faţa prinţesei Leia.

— Charubah enclara, ella n sessellar. Din lumea supertehnologizată Charubah, îţi oferim o armă de comandă.

Han se aplecă peste geamul balustradei. Pistolul de comandă le făcuse pe trupele hapi aproape irezistibile în lupte corp la corp, pentru că elibera un câmp electromagnetic care neutraliza virtual procesul voluntar de gândire al inamicului. Cei împuşcaţi cu pistolul de comandă rămâneau nemişcaţi ca nişte invalizi, inconştienţi de ce se petrece în jurul lor şi respectând orice ordine auzeau, pentru că nu puteau să facă distincţia între ordinele date de duşman de propriile lor gânduri. Han începu să transpire. Fiecare lume a lor, fiecare planetă din sistemul Hapi îi oferă cea mai importantă comoară, îşi dădu Han seama dintr-o dată. Ce speră să obţină? Ce îşi doresc în schimb?

Urmări timp de încă o oră spectacolul. Muzica tobelor, a flautelor şi vocile înalte ale femeilor care intonau: Hapi, Hapi, Hapi, repetând la nesfârşit secvenţa, păreau să pulseze prin venele lui, prin tâmplele lui. Douăsprezece dintre cele mai sărace lumi i-au dat fiecare prinţesei Leia distrugători spaţiali capturaţi de la Imperiu, în timp ce altele i-au adus daruri mai mult de valoare ezoterică. Din Arabanth veni o femeie bătrână care grăi numai câteva

cuvinte despre importanţa îmbrăţişării vieţii în timp ce accepţi moartea, oferind un puzzle al minţii pe care poporul ei îl păstra ca având o valoare extraordinară. Ut trimisese o femeie care interpretă un cântec atât de frumos, încât sunetul părea să îl ducă pe Han departe în lumea ei, pe o adiere caldă de vânt.

La un moment dat, Han auzi şoaptele lui Mon Mothma:

— Ştiu că Leia a cerut bani ca ajutor pentru lupta împotriva lorzilor războinici, dar nu mi-am închipuit niciodată…

Şi în sfârşit interpreţii se opriră din cântat, tobele se opriră din bătut şi o parte dintre bogăţiile lumilor ascunse ale sistemului Hapi erau întinse pe podiumul marii săli de recepţie. Han îşi dădu seama că răsuflarea lui devenise greoaie, pentru că îşi ţinuse respiraţia în mod inconştient când darurile fuseseră oferite.

Liniştea de pe podiumul sălii părea apăsătoare, prevestitoare. Mai mult de două sute de ambasadori din lumile sistemului hapi se aflau acolo şi Han se uita uimit la ei, pentru că încă o dată era impresionat de graţia, de frumuseţea şi puterea lor. Până astăzi nu văzuse niciodată un hapi. Acum nu va uita niciodată cum arată unul.

Nimeni nu vorbise cât timp hapii păstraseră liniştea. Han aştepta să audă ce vor cere în schimb. Sângele lui începu să gonească speriat, pentru că tocmai înţelesese că puteau să îşi dorească un singur lucru: un pact cu Republica. Hapii vor cere ca Republica să se alăture unui război total împotriva puterii comune a lorzilor războinici care serveau ca ultimii supravieţuitori ai Imperiului.

Leia se apleca în faţă de pe tronul ei şi se uită la daruri în semn de acceptare.

— Aţi spus că aveţi daruri din toate cele şaizeci şi trei de lumi ale sistemului vostru, îi spuse Leia ambasadorului, dar văd aici numai şaizeci şi două de daruri. Nu mi-aţi oferit nimic de pe Hapi.

Han fu surprins de remarcă. Pierduse şirul numărătorii cu mult timp în urmă, înmărmurit de bogăţia pe care hapii o

ofereau, iar acum comentariul prinţesei Leia părea necioplit, lacom. Se aştepta ca hapii să sfideze manierele ei, să ia tot şi să plece.

În loc să facă asta, ambasadorul hapilor zâmbii cu căldură, ca şi cum ar fi fost încântat că Leia observase şi se uită în sus menţinând contactul cu ochii prinţesei. Ambasadorul vorbi şi C-3PO traduse.

— Asta pentru că am păstrat cel mai de preţ dar la urmă.

Făcu un semn din mână şi toţi ambasadorii hapi se dădură la o parte, făcând loc pe covor. Fără fanfară, fără muzică de goarne, îşi aduseră în linişte cel din urmă dar.

Două femei îmbrăcate modest în rochii negre cu coroniţe de argint puse în părul lor ieşiră din navă. Un bărbat mergea între ele. El purta o diademă argintie care îi ţinea voalul negru pe faţă, în timp ce părul lung şi blond îi cădea pe umeri. Bărbatul avea pieptul dezgolit, cu excepţia unei semi-pelerine din mătase prinsă cu butoni de argint, iar în braţele lui puternice ducea o mare cutie din ebonită decorată cu argint.

Aduse cutia şi o aşeză pe podea. Se aşeză în spate, lăsându-şi mâinile să se odihnească uşor pe genunchi, iar femeile îi dădură la o parte voalul. Sub el se afla un bărbat incredibil de frumos, cum Han nu mai văzuse niciodată. Ochii lui pătrunzători erau de un albastru închis spre gri, precum culoarea mării în orizont şi exprimau înţelepciune, umor şi inteligenţă; umerii lui plini de putere şi maxilarul ferm erau impunători. Han îşi dădu seama că acesta trebuie să fie un demnitar de rang înalt din casa regală hapi.

Ambasadorul vorbi:

— Hapesah, rurahsen Ta’a Chume, elesa Isolder Chume’da.

Din Hapi; regina mamă oferă cea mai preţioasă comoară a sa, pe fiul ei Isolder, Chume’danul, a cărui soţie va domni ca regină.

Chewbacca mârâi şi toată lumea părea să vorbească în acelaşi timp, un murmur care ţiuia în urechile lui Han ca

sunetul dinaintea unei furtuni.

Mon Mothmaâşi scoase căştile şi o privi pe Leia gânditoare; unul dintre generalii din încăpere înjură şi zâmbii larg, în timp ce Han se îndepărtă de fereastră.

— Ce? întrebă Han. Ce înseamnă asta?

— Ta'a Chume doreşte ca Leia să se mărite cu fiul ei, îi răspunse Mon Mothma încet.

— Dar ea nu va face asta, nu-i aşa? spuse Han şi apoi certitudinea iui începu să dispară. Şaizeci şi trei dintre cele mai bogate planete din galaxie. Să conducă un matriarhat cu miliarde de oameni având acel bărbat în dreapta ei...

Mon Mothma se uită în ochii lui Han, citindu-i parcă gândurile.

— Cu averea hapilor să o ajute în război, Leia ar putea distruge imediat ultimii supravieţuitori ai Imperiului, salvând miliarde de vieţi în procesul acesta. Ştiu ce sentimente ai avut pentru ea în trecut, generale Solo. Totuşi, cred că vorbesc în numele tuturor celor din Noua Republică atunci când spun că, de dragul nostru, sper ca ea să accepte oferta.

Luke putea să simtă vechile ruine ale casei Maestrului Jedi înainte ca ghidul Whiphid să îl ducă în acel loc. Precum peisajul din Toola – un câmp sterp unde muşchiul mic de culoare purpurie creşte pe petice de gheaţă subţire – ruinele păreau curate şi revigorante; totuşi, erau goale, de parcă nu fuseseră niciodată vizitate de oameni. Un sentiment sincer îl asigură pe Luke că ruinele fuseseră odată locuite de un Jedi bun.

Marele Whiphid, cu pielea lui de culoarea fildeşului bătând în vântul primăvăratec, se plimba singur peste

muşchiul purpuriu, cu un ax vibrant potrivit între labele sale. Se opri şi îşi ridică uriaşul rât în aer, astfel încât colţii lui imenşi arătau spre soarele vineţiu, apoi scoase un răcnet de alarmă, holbându-se în depărtare cu ochi mici şi negri.

Luke îşi dădu jos gluga costumului de zăpadă şi întrezări pericolul la orizont. O turmă de demoni ai zăpezii ieşea de la adăpostul ei, din norii de furtună; aripile demonilor erau imense, bătând în lumina întreruptă a soarelui. Whiphidul scoase un strigăt de luptă, de teamă că aceştia vor ataca, dar Luke reuşi să pătrundă cu mintea foamea demonilor zăpezii. Vânau o turmă de motmoţi nenorociţi care se mişca precum dealurile îngheţate în zare, căutând un viţel destul de mic ca să-l linşeze.

— Fii pe pace, îi spuse Luke, atingând cotul Whiphidului. Arată-mi unde sunt ruinele.

Luke încercă să folosească Forţa pentru a linişti războinicul, dar Whiphidul se încordă, prinzând cu putere axul vibrant, dornic fiind de luptă.

Whiphidul şuieră un răspuns lung, arătând spre nord şi Luke îl traduse cu puterea Forţei:

— Caută mormântul lui Jedi dacă trebuie, micuţule, dar eu mă duc să vânez. Am zărit un duşman şi onoarea mă obligă să atac. Clanul meu se va ospăta dintr-un demon al zăpezii diseară.

Whiphidul purta o centură cu arme la singurul lui articol vestimentar şi din tolba ce atârna acolo încerca să elibereze o stea a dimineţii din fier negru. Cu o armă în fiecare pumn uriaş, parcurse tundra mai repede decât şi-ar fi putut imagina Luke că ar fi posibil să călătoreşti.

Luke îşi scutură capul, fiindu-i milă de demonii zăpezii. R2-D2 şuieră din spatele lui, rugându-l să încetinească pasul întrucât micul droid îşi croia drum pe o bucată înşelătoare de gheaţă. Împreună, Luke şi R2-D2 merseră înspre nord până când au ajuns la trei stânci uriaşe care răsăreau din pământ pentru a forma acoperişul şi lateralele unui tunel. Tunelul mirosea a uscat şi Luke scoase o

minilanternă din centura lui cu unelte şi îşi croi drum în jos prin tunel. La mică distanţă de suprafaţă, tunelul fusese săpat. Un mare bolovan bloca intrarea. Scrumul negru de pe bolovan arăta locul unde fusese folosit un blaster termal pentru a arunca piatra în aer cu mulţi ani în urmă, închizând orice era dincolo de el.

Luke îşi închise ochii şi căută cu puterea minţii până când Forţa se canaliză prin el. Mută piatra, o ridică în aer şi o ţinu acolo.

— Hai, R2-D2, şopti Luke şi droidul se rostogoli şuierând de uimire când trecea pe sub stânca plutitoare. Luke se adăposti sub bolovanul aflat în aer şi apoi îl lăsă jos în spatele lui.

Pe podeaua murdară, imediat după stâncă, găsi urme de ghete ale trupelor de şoc imperiale, încă păstrate după atâţia ani. Luke studie urmele, întrebându-se dacă vreuna aparţinuse tatălui său. Darth Vader trebuie să fi fost şi el pe acolo. Numai dacă nu ar fi reuşit să îl omoare pe Maestrul Jedi care trăia în acele peşteri, dar urmele nu îi spuneau nimic.

Tunelul şerpuia prin camere de depozitare săpate adânc sub pământ. Aerul purta un iz de mucegai de la leşul şi blana unei rozătoare. Un mic droid de putere mare zăcea mort de ceva vreme pe un culoar, de când fusese secat de energie. Un încălzitor termal ocupa o altă cameră, iar cablurile lui electrice fuseseră mâncate de animale mici. Luke pătrunse în tuneluri purtat de Forţă şi găsi într-un final camera maestrului mort. Corpul nu mai era; dispăruse precum cel al lui Yoda sau Ben, dar Luke putea simţi Forţa maestrului şi descoperi un costum de zăpadă, tăiat şi ars, cu o sabie Jedi în apropiere. Ridică sabia şi o răsuci. Un val de energie multicoloră se arătă şi sabia reveni la viaţă.

Luke îşi puse întrebări în legătură cu bărbatul care deţinuse sabia, apoi o închise. Ştia foarte puţine lucruri; cu excepţia faptului că Maestrul Jedi servise Vechii Republici în ultimele sale ore de viaţă.

De luni de zile, Luke pornise pe urmele bărbatului. În

calitate de custode al înregistrărilor despre Jedi aflate pe Coruscant, bărbatul părea a fi doar un funcţionar minor, aproape de neluat în seamă de invadatorii imperialişti. Şi totuşi fugise din Coruscant cu înregistrări ce conţineau informaţii despre mii de generaţii Jedi.

În astfel de înregistrări spera Luke să găsească mai mult decât un catalog cu fapte ale Maeştrilor Jedi. În schimb, înregistrările ar fi putut conţine înţelepciunea vechilor maeştri, gândurile lor, aspiraţiile acestora. Ca un tânăr Cavaler Jedi, care nu fusese îndeajuns educat pe căile Forţei, Luke spera să înveţe misterele cele mai adânci ale metodelor de educaţie folosite de Maeştrii Jedi pentru luptătorii, vindecătorii şi clarvăzătorii lor.

Luke aruncă o privire prin cameră, la lumina foarte slabă a lanternei sale, după orice ar fi putut să îi dea un indiciu. R2-D2 plecase de mult printr-un tunel lateral, ghidându-se prin întuneric cu ajutorul luminilor de pe capul său. Din tunel, Luke auzi un geamăt şi îl urmă.

Era un hol ce ducea în camerele întunecate săpate în stâncă, în care fusese stocate celulă după celulă de înregistrare video-holografice. Dar înregistrările fuseseră aruncate în aer şi arseseră cu totul. Cilindri de computer stăteau în grămezi de zgură topită, nucleele amintirilor fiind prăjite. Detonatoarele termale topiseră lucruri, dar Luke găsi şi bucăţi de grenade PEM. Oricine distrusese video-hologramele îşi dăduse silinţa să le şteargă pe ele primele.

Luke mergea la pas prin tunel, trecând prin zeci şi zeci de celule, uitându-se la fiecare în parte şi inima părea că îl părăsise. Nu mai rămăsese nimic. Totul era distrus. Cunoştinţele şi faptele a mii de generaţii de Maeştri Jedi.

— Nu mai are nici un rost, R2-D2, îi spuse Luke droidului şi cuvintele lui păreau a fi înghiţite de întunericul şi liniştea ce umpleau acele tuneluri. R2-D2 şuieră trist, se rostogoli pe coridor, ridicându-se pe roţile lui pentru a se uita peste buza fiecărei celule.

Distruse. Luke îşi dădu seama că toate erau distruse. Împăratul nu se mulţumise să vâneze şi să omoare cavaleri

Jedi. Simţise nevoia, în încercarea sa de a obţine controlul absolut asupra galaxiei, nu numai să stârpească focul lor din univers, ci să stingă şi cărbunii, să împrăştie cenuşa, astfel încât Cavalerii Jedi să nu renască niciodată. Aşa că după luni de căutări, Luke nu găsi decât cenuşă.

Se aşeză pe jos, îşi puse o mână peste ochi, întrebându-se care ar trebui să fie următoarea lui mişcare. Bineînţeles că ar fi fost posibil să mai existe şi alte înregistrări, alte copii. Va trebui să se întoarcă pe Coruscant şi să reînceapă căutările de acolo.

Din capătul opus al holului, aproape de ieşirea din tunel, R2-D2 începu să şuiere încântat.

— Ai găsit ceva? întrebă Luke şi se ridică, scuturându-şi cenuşa de pe haine şi forţându-se să meargă încet.

R2-D2 găsise o celulă în care înregistrările nu fuseseră topite. Un blaster termal stătea încă deasupra ei, evident dezactivat. Grenada PEM se fragmentase, iar Luke se întreba cât de eficientă fusese. Luă un cilindru de computer de deasupra şi îl conectă la R2-D2. Droidul şuieră şi se aplecă înainte, pregătindu-se să proiecteze holograma, iar după câteva secunde scoase un sunet de uşurare.

— Haide, şopti Luke plin de speranţă.

Ajungând lângă mormanul de obiecte, Luke luă un al doilea cilindru, îl introduse în droid şi R2-D2 proiectă imaginea unui bărbat îmbrăcat în veşminte vaporoase de un verde pal. Totuşi, bruiajul fu atât de mare, încât imaginea holografică se întrerupse imediat. R2-D2 aruncă afară cilindrul şi lumina de pe capul său străluci încă o dată în celulă, determinându-l pe Luke să mai încerce.

— Bine, oftă Luke şi începu să caute cilindrul cel mai îndepărtat de grenada PEM.

Scotoci prin morman şi mai găsi unul într-un colţ îndepărtat; era pe cale să îl scoată de acolo când simţi că Forţa îl atrăgea în altă direcţie. Se împiedică printre cilindri, până când degetele lui descoperiră unul. Sentimentul de pace pe care la simţit fu unul aparte. Acesta, acesta, părea să îi şoptească o voce. Asta este ceea ce cauţi.

Luke îl prinse hotărât, îl scoase din grămadă şi se depărtă. Cumva ştia că era inutil să mai caute prin peşteri mai departe. Dacă erau răspunsuri de găsit acestea se aflau în mâna lui.

Introduse cilindrul în dispozitivul lui R2-D2 şi aproape imediat acesta transmise un semnal. Imagini începură să ruleze prin aer în faţa droidului: o veche cameră a tronului în care, unul câte unul, Cavalerii Jedi veneau în faţa marelui lor maestru să raporteze. Şi totuşi, holograma era fragmentată; fusese atât de rău ştearsă încât Luke vedea numai frânturi de imagini – un bărbat cu pielea albastră oferind detalii referitoare la o bătălie spaţială devastatoare împotriva piraţilor; un bărbat cu un ochi galben, Twi'lek şi codiţe legate la spate, care povestea despre descoperirea unui complot legat de asasinarea unui ambasador. Apăreau o dată şi un loc pe video-hologramă înainte de fiecare raport. Raportul data de acum aproape patru sute de ani normali.

Apoi, Yoda apăru pe video-hologramă, uitându-se lung spre tron. Culoarea lui era de un verde mult mai viu decât îşi aducea Luke aminte şi nu se folosea de baston ca să meargă. În floarea vârstei, Yoda părea aproape fericit şi interesat de ce se întâmpla în jurul său, lipsit de vreo grijă – nu acel bătrân Jedi cocoşat şi îngândurat pe care îl cunoscuse Luke. Majoritatea înregistrării vocale fusese ştearsă, dar pe sâsâitul de fundal Yoda spunea clar:

— Am încercat să eliberăm Chu'unthor din mâinile lui Dathomir, dar am fost opriţi de vrăjitoare... Disputa cu Maeştrii Gra'aton şi Vulatan... Paisprezece acoliţi au fost ucişi... întoarce-te să recuperezi... înregistrarea audio se stinse şi în curând imaginea holografică se transformă în purici.

Şi alţi oameni raportaseră, dar cuvintele nici unuia nu păreau să ofere speranţă. Din nou şi din nou Luke reflectă la cuvintele: să eliberăm Chu'unthor din mâinile lui Dathomir. Era Chu'unthor o persoană, un lider politic sau putea să fie o întreagă specie de fiinţe? Şi Dathomir unde

era?

— R2-D2, spuse Luke, verifică prin fişierele tale astrogalactice şi spune-mi dacă găseşti vreo referinţă la un loc numit Dathomir. Poate fi un sistem stelar, o singură planetă… poate chiar o persoană, se gândi cu uimire.

R2-D2 verifică un timp şi apoi îi dădu un răspuns negativ.

— Mă gândeam eu că nu, zise Luke. Nici eu nu am auzit de el.

În timpul Războiului Clonelor, foarte multe planete fuseseră distruse şi transformate în spaţii de nelocuit. Poate că Dathomir era unul dintre acele locuri. O lume atât de răvăşită încât fusese uitată. Sau poate că era un loc mic, o lună pe vreo planetă din teritoriile Inelului Exterior, atât de departe de civilizaţie, încât aproape că fusese pierdută din înregistrări. Poate chiar ceva mai mic decât o lună – un continent, o insulă, un oraş? în orice caz, Luke simţea că va găsi acest loc, cândva, undeva.

După ceva timp ieşiră afară şi descoperiră că noaptea se lăsase câtă vreme ei lucraseră sub pământ. Ghidul lor, Whiphid, se întorsese repede, cărând cadavrul unui demon al zăpezii căsăpit. Ghearele albe ale demonului se arcuiau în aer şi limba lui lungă de culoare purpurie şerpuia afară printre dinţii masivi. Luke era surprins că Whiphidul putuse căsăpi un asemenea monstru, totuşi îl ţinea pe demon de coada lungă şi stufoasă şi reuşise să îl aducă în tabără.

Luke petrecu noaptea acolo, împreună cu whiphizii, într-un mare adăpost făcut din carcasa unui motmot, acoperit cu piei de animale pentru a se proteja de vânt. Whiphizii construiseră un foc de tabără şi prăjiseră demonul zăpezii; cei mici dansau, iar cei mai în vârstă cântau la harpe. Cum stătea Luke şi privea flăcările mistuitoare, ascultând sunetele harpelor, începu dintr-o dată să mediteze.

— Viitorul îl vei vedea şi trecutul la fel. Vechi prieteni de mult uitaţi… Acestea erau cuvintele pe care Yoda i le spusese cu multă vreme în urmă, în timpul antrenamentelor pe care le făcea Luke pentru a pătrunde tainele timpului.

Luke se uită la coastele motmotului. Whiphizii puseseră litere din beţişoare pe os, la vreo zece sau doisprezece metri înălţime, creând o genealogie a predecesorilor. Nu putea să descifreze literele, dar ele păreau să danseze în lumina focului de parcă ar fi fost o ploaie de beţişoare şi pietricele ce cădeau din cer. Oasele erau îndoite spre el şi Luke putea urmări curba pe care o formau. Beţişoarele şi bolovanii păreau să vireze, căzând toate înspre el, de parcă urmau să îl zdrobească. Putea să vadă bolovani zburând prin aer, îndreptându-se tot spre el. Nările lui Luke adulmecau şi nici măcar frigul din Toola nu putea să prevină pelicula subţire de transpiraţie care îi decorase fruntea. În acel moment avu încă o viziune.

Se făcea că stătea într-o fortăreaţă de pietre, privind peste un câmp cu o mare de dealuri închise la culoare dincolo de el şi se porni o furtună – un vânt puternic veni cu ea, înălţând pereţi de nori negri şi praf; copacii se îndoiau înspre el şi se răsuceau în aer. Norii tunau deasupra capului său, umpleau cerul de flăcări purpurii, obturând tot soarele, iar Luke putea să simtă o rea voinţă ascunsă în acei nori şi ştia că se născuse prin puterea întunecată a Forţei.

Praf şi pietre fluierau prin aer precum frunzele tomnatice. Încercă să se ţină de parapetul de piatră din faţa câmpului pentru a nu fi luat de furtună. Vântul ţipa în urechile lui ca mugetul oceanului sau ca răgetul unui animal.

Părea că o furtună de Forţă întunecată se năpustise peste acel peisaj sălbatic şi deodată, din mijlocul turnului de nori întunecaţi care tunau în direcţia lui, Luke reuşi să audă râsete, sunetele dulci ale femeilor care râd. Se uită în sus, înspre norii întunecaţi şi văzu femei plutind prin aer alături de pietre şi rămăşiţe, precum grămăjoarele de praf, râzând în continuare. O voce părea să şoptească: vrăjitoarele din Dathomir.

Leia închise comunicatorul şi îşi scoase casca din ureche, uitându-se la ambasadorul hapilor şocată. Hapii erau nişte negociatori dificili – atât de depărtaţi din punct de vedere cultural, atât de uşor de ofensat. Murmurul sutelor de mii de oameni începuse să se accentueze şi Leia se uită în sus, către ferestrele balconului Alderaan, întrebându-se ce să răspundă. Han se întorsese cu spatele şi vorbea înverşunat cu Mon Mothma.

Deasupra murmurului general, Leia îi spuse ambasadorului:

— Spune-i lui Ta'a Chume că darurile sunt fantastice, generozitatea ei nelimitată. Totuşi, am nevoie de timp să mă decid în legătură cu oferta.

Făcu o pauză, întrebându-se cât de mult timp îşi putea permite să ceară pentru a se gândi la propunere. Hapii erau un popor de oameni foarte hotărâţi. Ta'a Chume avea reputaţia de a lua o decizie de importanţă majoră în decursul câtorva ore. Putea Leia să îşi acorde o zi pentru a se hotărî? Simţea că ameţeşte, că e pe punctul să leşine.

— Vă rog, îmi permiteţi să vorbesc?

Prinţul Isolder ceru asta într-o bazică perfectă şi Leia fu surprinsă că Isolder putea să vorbească limba lor. Privi în ochii lui gri, amintindu-şi ploile călduroase din munţii tropicali de pe Hapi.

Isolder îi zâmbii, cerându-şi parcă scuze. Exista o anume forţă pe faţa lui, o responsabilitate.

— Ştiu că obiceiurile voastre diferă de ale noastre. Încă din vechime aşa ne aranjăm noi căsătoriile regale, dar vreau să te simţi liberă să iei orice decizie. Te rog, acordă-ţi timp suficient să ajungi să cunoşti hapii, lumile şi obiceiurile noastre – acordă-ţi timp să mă cunoşti pe mine.

Ceva în felul în care vorbea o făcu pe Leia să înţeleagă că aceasta era o ofertă neobişnuită.

— Treizeci de zile? întrebă ea. Aş cere mai puţin timp,

dar trebuie să plec în câteva zile spre sistemul Roche într-o misiune diplomatică.

Prinţul Isolder îşi lăsă ochii în jos în semn de acceptare.

— Bineînţeles. O regină trebuie să fie întotdeauna prezentă la chemarea oamenilor săi.

Apoi, adăugă, scuzându-se:

— Dacă pleci într-o misiune diplomatică, voi avea ocazia să mă întâlnesc cu tine înainte de această călătorie, în condiţii mai puţin formale?

Leia începuse să se înfurie. Avea mult de studiat înainte de a pleca – argumente de negoţ, plângeri înregistrate, studii de exobiologie. Verpinii, o rasă de insecte, se pare că încălcaseră zeci de contracte construind nave de război pentru carnivorii barabeli şi era extrem de nesănătos să rupi un contract cu un barabel. Intre timp, verpinii susţinuseră că navele fuseseră luate de una dintre reginele stupului şi nu simţiseră că au vreo răspundere să o oblige să returneze marfa. Întreaga afacere era învăluită de multe zvonuri, cum ar fi faptul că barabelii începuseră negocierile să vândă componentele verpine către şefii iubitori de insecte kubazi. Leia simţi, pur şi simplu, că nu avea de ce să îşi lase viaţa personală să se suprapună cu slujba, cel puţin nu în acel moment.

Se uită lung către puntea de observare. Han părăsise încăperea împreună cu Chewbacca, iar Mon Mothma stătea ţinând casca comunicatorului la ureche. Mon Mothma nu se mişca, iar lângă ea stătea Threkin Horm, preşedintele Consiliului Alderaan. Threkin dădu din cap în sens afirmativ, îndemnând-o pe Leia să accepte.

— Da, bineînţeles, spuse Leia. Dacă eşti liber mi-ar face plăcere să mi te alături înainte de această misiune.

— Zilele şi nopţile mele sunt ale tale, spuse prinţul zâmbind cu blândeţe.

— Atunci, te rog, îi ceru Leia, alătură-te pentru cină în seara asta în sala de primire de la bordul Visului Rebel.

Isolder îşi plecă ochii din nou şi îşi folosi degetul arătător de la ambele mâini pentru a-şi trage voalul negru pe faţă.

Leia se minună de frumuseţea hapilor pe durata vizitei lor, iar acum simţea o urmă de regret că Isolder îşi acoperise faţa; se simţea vinovată pentru că îşi dorea să se mai uite la el.

Leia părăsi marea sală de recepţii în timp ce mii de oameni o priveau cum pleacă. Era nerăbdătoare şi îşi dorea să îl găsească pe Han. Se duse la sediul ambasadei, sperând ca Han să fie acolo, dar apartamentele erau goale. Uluită, folosi comunicatorul pe frecvenţele armatei şi află că părăsise Coruscantul, fiind în drum spre Visul

Rebel. Ăsta era un semn rău. Şoimul Mileniului fusese pus alături de Visul Rebel, aşteptând întoarcerea lui Han. Când Han se simţea îngrijorat sau frustrat, îi plăcea să lucreze la Şoim. Lucrul cu mâinile şi rezolvarea unor probleme normale păreau să îi elibereze mintea. Aşa că fugise la nava lui, pentru a lucra. Propunerea pe care o primise Leia părea să îl deranjeze profund, probabil mai mult decât cunoscuse Han vreodată supărarea. Deşii îşi simţea trupul obosit, îşi dădea seama că Han era într-o dispoziţie foarte proastă. Leia ceru propria ei navă.

Găsi Şoimul tras la docul nouăzeci. Han şi Chewie se aflau la pupitrul de comandă, îngrijorându-se de masa încurcată de fire care erau conectate la diferite proiectile şi scuturi de energie. Chewie se uită în sus şi gemu a întâmpinare, dar Han rămase nemişcat, ţinând o lanternă de plasmă şi uitându-se în direcţia opusă. Stinse lanterna, dar nu se întoarse pentru a se uita la ea.

— Bună, spuse Leia încetişor. Speram să te găsesc în camera mea de pe Coruscant.

— Da, ei bine, au fost nişte treburi care nu mai suportau amânare, zise Han.

Leia nu răspunse nimic timp de câteva secunde. Chewbacca se ridică şi o îmbrăţişă, apăsându-şi burta lui păroasă de faţa ei, apoi coborî pentru a-i lăsa singuri. Han se întoarse spre ea. Fruntea îi era plină de transpiraţie, deşii ea ştia că nu lucra de mult timp pentru a fi atât de obosit.

— Deci, cum ai ajuns aici? Ce le-ai spus hapilor?

— I-am rugat să îmi dea câteva zile de gândire, răspunse Leia. Nu se simţea pregătită să îi spună că Isolder avea să viziteze Visul Rebel în acea noapte.

— Hmmm… Han dădu din cap.

Leia îi luă mâinile unsuroase în mâinile ei.

— Nu puteam să îi trimit pur şi simplu la plimbare – ar fi fost nepoliticos, îi spuse ea încet. Chiar dacă nu mă mărit cu prinţul lor, nu pot distruge şansa noastră de a construi o relaţie cu ei. Hapii sunt foarte puternici. Motivul pentru care m-am dus pe Hapi a fost să văd dacă ne-ar ajuta în lupta noastră împotriva lorzilor războinici.

— Ştiu, oftă Han. Ai face orice pentru a câştiga împotriva acestora.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai urât Imperiul, dar acum Zsinj şi lorzii războinici sunt tot ce a mai rămas din el. Ţi-ai riscat viaţa luptându-te cu ei de zeci de ori. Ţi-ai da viaţa pentru Noua Republică într-o clipită, nu-i aşa – fără să te gândeşti, fără regrete?

Bineînţeles, îi răspunse Leia. Dar…

— Atunci bănuiesc că îţi vei da şi acum viaţa, spuse Han; le-o vei da hapilor. Dar în loc să mori pentru ei, vei trăi pentru ei.

— Nu aş putea să fac asta, îl asigură Leia.

Han se uită la ea, având respiraţia greoaie; toată durerea şi condamnarea se simţeau în glasul său.

— Bineînţeles că nu, oftă Han, aşezând lanterna pe podeaua navei. Nu ştiu la ce mă gândeam. Pur şi simplu voiam să…

Leia îi lovi fruntea. După cinci luni departe de el, se simţea un pic neîndemânatică. În mod normal, se gândea Leia, el ar fi luat propunerea hapilor ca pe o glumă, dar acum era tăcut. Ceva se petrecea. Ceva îl rănea profund.

— Ce se întâmplă? Parcă nu eşti tu.

— Nu ştiu, şopti Han, probabil din cauza ultimei misiuni. Sunt atât de obosit. Ai văzut ce a făcut Pumnul de Fier pe Selaggis? A transformat întreaga colonie în rămăşiţe. Am

continuat să îl urmăresc luni de zile şi oriunde m-aş fi dus se întâmpla la fel: staţii spaţiale dispărute, şantiere navale distruse. Şi asta doar de la un super distrugător spaţial cu un criminal la cârmă. Atunci când împăratul a murit, am crezut că vom câştiga. Dar tot descopăr că ne luptăm cu ceva atât de mare şi atât de monstruos. De fiecare dată când clipim, un alt Mare Moff anunţă o altă schemă superioară de unificare sau vreun prăpădit de general de sector îşi înalţă capul urât. Am coşmaruri noaptea şi visez că mă lupt cu o bestie în ceaţă, o bestie uriaşă care rage şi devorează. Nu pot să îi văd corpul, dar capul îi iese din negură, scoţând flăcări pe nări şi mă apăr de ea cu un topor, iar în cele din urmă o lovesc şi o decapitez. Apoi, în câteva minute, aud gemete în ceaţă pe când bestiei îi creşte un nou cap. Nu pot să văd de unde vine, nu pot să îi văd corpul. Ştiu că este acolo, undeva, dar este tot invizibil. Am pierdut atât de mult şi pierdem în continuare.

— Războiul? întrebă Leia. Probabil că asta trebuie să simţi acolo, pe linia de front, îl linişti ea. Lorzii războinici, asemenea Imperiului pe care l-au slujit, abundă acum de teamă şi de lăcomie. Dar în calitate de diplomat, aproape tot ce văd sunt victorii. În fiecare zi, o nouă lume se alătură Noii Republici. În fiecare zi construim mici drumuri interioare. Poate că pierdem unele bătălii, dar câştigăm războiul.

— Şi dacă Imperiul şi-a perfecţionat dispozitivele de ascundere a distrugătoarelor spaţiale? o întrebă Han. Continuăm să auzim zvonuri.

Dacă Zsinj sau alt Mare Moff îşi construieşte pur şi simplu o altă navă, precum Pumnul de Fier, sau o flotă de astfel de nave?

Leia înghiţi în sec.

— Atunci vom continua să luptăm. E nevoie de atât de multă energie pentru a conduce un super distrugător spaţial de acea mărime, încât Zsinj nu şi-ar putea permite să conducă mai mult de unul sau două în acelaşi timp. Cheltuielile sunt prea mari. În cele din urmă, îl vom urmări

până îl obosim.

— Acest război nu s-a încheiat, îi spuse Han. S-ar putea să nu se termine în timpul vieţii noastre.

Nu îl văzuse niciodată pe Han în halul acela, arătând atât de stors de putere.

— Dacă nu putem câştiga pacea pentru noi, atunci vom lupta pentru copiii noştri, îi răspunse Leia.

Han se lăsă pe spate, îşi odihni capul pe umărul Leiei şi ea ştia deja la ce se gândeşte el. Spusese copiii noştri. Probabil că Han se gândea la hapi.

— Trebuie să recunosc, spuse Han, hapii ţi-au făcut cu siguranţă o ofertă tentantă astăzi. Ai auzit vorbindu-se despre bogăţiile lumilor ascunse, dar uau!... Ai apucat să vezi ceva cât ai fost acolo?

— Da, răspunse Leia cu fermitate. Ar trebui să vezi ce au construit reginele mame de-a lungul anilor: oraşele lor sunt frumoase, impunătoare, pline de serenitate. Dar nu e vorba numai de case şi de fabrici, este vorba şi de oamenii lor, de idealurile lor. Se simte... pacea.

Han se uită fix în ochii ei visători.

— Eşti îndrăgostită?

— Nu, nu-i adevărat, negă Leia.

Dar Han se întoarse, îi prinse umerii.

— Ba da, eşti. O privi în ochi. Ascultă, dulceaţă, poate că nu eşti îndrăgostită de Isolder, dar eşti îndrăgostită de lumea lui! Când Imperiul a distrus Alderaanul, a spulberat tot ce iubeai şi pentru ceea ce luptai. Nu poţi să uiţi asta. Îţi este dor de casă!

Leia îşi ţinu respiraţia dându-şi seama că avea dreptate. Nu avea de gând să mai plângă după Alderaan, după prietenii pierduţi. Exista o asemănare între cele două lumi în ceea ce priveşte simplitatea şi graţia stilului arhitectural. Oamenii de pe Alderaan au avut atât de mult respect pentru viaţă, încât au refuzat să îşi construiască oraşele pe câmp, acolo unde locuitorii ar fi călcat în picioare ierburile. În schimb, oraşele lor măreţe s-au ridicat deasupra unui pietriş fals, printre câmpurile mişcătoare, sau au fost

înghesuite în crevase, sub gheaţa polară, sau stăteau pe picioroange uriaşe în mările potolite ale Alderaanului.

Leia îşi duse mâinile la ochi. Lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraz. Acelea erau zile mai uşoare.

— Aici, aici, îi şopti Han şi îi trase mâna pentru a o săruta. Nu are rost să plângi.

— Totul e un dezastru, spuse Leia, misiunea pe Verpini, bătăliile cu lorzii războinici... Am muncit atât de mult, asumându-mi misiune după misiune. Şi în ciuda tuturor acestora sper în continuare că voi găsi o lume care să-mi fie casă, dar nimic nu pare să funcţioneze.

— Ce zici de noul Alderaan? Serviciile de ajutor ţi-au găsit un loc frumos.

— Acum cinci luni unii dintre agenţii lui Zsinj l-au descoperit. A trebuit să-l evacuăm, cel puţin pentru o perioadă.

— Sunt sigur că vor găsi altceva.

— Poate, dar chiar dacă găsim ceva, nu va fi acasă, spuse Leia. Am avut şedinţe cu Consiliul Alderaan în fiecare lună. Am discutat formarea unei noi planete locuibile într-una dintre lumile sistemului nostru, inaugurarea unei noi staţii spaţiale sau cumpărarea unei alte lumi, dar majoritatea refugiaţilor din Alderaan sunt negustori săraci sau diplomaţi care nu erau pe planetă când Imperiul a atacat. Nu avem atâţia bani să cumpărăm sau să formăm o nouă planetă. Ne-ar sărăci generaţii la rând. Între timp, cercetătorii caută lumi care nu există pe hărţi, aflate la marginea galaxiei, dar comercianţii noştri pe bună dreptate nu vor aşa ceva. Au stabilit deja rute pentru negoţ cu alte lumi şi nu putem să îi rugăm să se izoleze de sursele lor de venit. Intrăm într-un impas şi unii dintre membrii consiliului pur şi simplu renunţă.

— Ce e cu darurile pe care hapii ţi le-au făcut astăzi? Ar merge până în pânzele albe să plătească imediat o nouă planetă?

— Nu îi cunoşti pe hapi. Obiceiurile lor sunt foarte stricte. Dacă le accepţi darurile este o afacere de genul totul sau

nimic. Dacă nu mă mărit cu Isolder trebuie să le returnez totul.

— Atunci returnează-le, spuse Han. Nu cred că vrei să ai de-a face cu hapii. Sunt o naţie rea.

— Nici măcar nu îi cunoşti, răspunse Leia, uimită că ar putea vorbi cineva aşa despre o întreagă cultură care înglobase zeci de sisteme stelare.

— Şi presupun că tu îi cunoşti? comentă Han. O săptămână petrecută pe Hapi, în spălări pe creier, alături de şefii lor de propagandă te face expertă în civilizaţia lor?

— Vorbeşti de o întreagă grupare aici, spuse Leia, de miliarde de oameni. Nu ai văzut niciodată un hapi până astăzi. Cum poţi să vorbeşti despre ei în felul ăsta?

— Hapii şi-au păstrat graniţele închise de mai bine de trei mii de ani, spuse Han. Am văzut pe pielea mea ce se întâmplă când te apropii prea tare de ei. Crede-mă, ascund ceva.

— Să ascundă ceva? Nu au nimic de ascuns. Tot ce au este un mod paşnic de viaţă, dar simt că sunt ameninţaţi de influenţe externe.

— Dacă această regină mamă este atât de grozavă, de ce s-ar simţi ameninţată de noi? o întrebă Han. Nu, prinţesă… ascunde ceva. E speriată.

— Nu îmi vine să cred aşa ceva, spuse Leia. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Dacă lucrurile ar fi atât de oribile în cadrul grupării hapilor, nu crezi că am vedea dezertori, refugiaţi? Nimeni nu pleacă niciodată.

— Poate pentru că nu au cum, îi răspunse Han. Poate că acele patrule hapi nu ţin la distanţă numai răufăcătorii.

— Asta e absurd, spuse Leia. Eşti paranoic.

— Paranoic, da? Dar tu, prinţesă? Te-au orbit în asemenea hal nişte gablonzuri şi zăngănele, încât nu mai poţi să vezi realitatea?

— Offf, pari atât de sigur pe tine. Te simţi chiar atât de ameninţat de Isolder?

— Ameninţat? De acel necioplit? Eu? Han arătă spre sine. Bineînţeles că nu!

Ea ştia că el minte.

— Atunci nu o să te superi că l-am invitat să ia cina cu mine diseară, în particular?

— Cina? întrebă Han. De ce m-ar deranja că ia cina cu femeia pe care o iubesc, cu femeia care pretinde că este îndrăgostită de mine?

— Eşti atât de drăgălaş, îi spuse Leia sarcastică. Am venit aici să te invit la cină, dar acum cred că ar fi mai bine să te las să stai aici şi să te îneci în propriile tale fantezii de gelozie.

Leia plecă în grabă din camera de control a Şoimului Mileniului şi Han urlă în urma ei.

— Ei bine, ne vedem la cină!

Odată ce Leia ieşi, acesta lovi puternic cu pumnul într-un perete.

După ce Leia plecă, Han se apucă să meşterească la Şoim ca să îşi ţină mintea ocupată şi sudoarea începu să curgă pe faţa lui. Folosi câteva trucuri pe care le învăţase pentru a mări energia de creştere a câmpurilor deflectoare cu paisprezece procente peste vârful lor maxim de eficienţă, apoi plecă sub navă pentru a lucra la armele pivotante, în timp ce Chewie stătea înăuntru, scoţând lentilele de focalizare principale pentru detonatoarele ventrale. După două ore de muncă dificilă, un grup intră în dană cu bătrânul Threkin Horm la comandă. Preşedintele Consiliului Alderaan pluti în scaunul său repulsor, ghidându-l pe prinţul Isolder, pe gărzile acestuia şi jumătate dintre micii oficiali curioşi în jurul zonei de aterizare.

— Acesta, după cum puteţi vedea, este unul dintre docurile noastre pentru reparaţii, spuse Threkin Horm cu vocea sa nazală, punându-şi un deget exact între al treilea şi al patrulea său obraz. Şi acesta este stimabilul nostru general Han Solo, un erou al Noii Republici, lucrând la nava sa particulară... Şoimul Mileniului.

Prinţul Isolder analiză Şoimul, uitându-se lung la metalul ruginit de pe exterior, la panoplia ciudată a componentelor. Cumva, în toţi acei ani în care condusese Şoimul, Han nu se

simţise niciodată atât de ruşinat de navă. Arăta într-adevăr ca o grămadă de gunoaie, stând acolo în spatele uşilor negre strălucitoare ale unui distrugător spaţial. Isolder era mai înalt decât Han; pieptul mare şi mâinile sale păreau să îl intimideze, dar nu atât de mult precum manierele lui regale sau puternicul calm de pe faţa lui, ochii gri de culoarea mării, nasul drept şi părul subţire ce îi atârna pe umeri. Purta alte haine acum, altă semipelerină de mătase, peste o bluză albă mulată care nu îi ascundea deloc muşchii sculptaţi ai abdomenului său sau bronzul princiar. Isolder arăta ca un zeu barbar revenit la viaţă.

— Han este un vechi prieten al alteţei sale, prinţesa Leia Organa, adăugă Threkin Horm. El este cel care i-a salvat viaţa prinţesei de câteva ori, dacă nu mă înşel.

Isolder îşi îndreptă atenţia spre Han şi îi zâmbii cu căldură.

— Deci nu eşti numai un vechi prieten al Leiei, ci şi salvatorul ei? îl întrebă Isolder şi în ochii lui, Han părea să vadă o adevărată recunoştinţă pentru gestul eroic. Oamenii noştri îţi sunt foarte îndatoraţi.

Vocea puternică şi blândă a lui Isolder avea un accent ciudat. Vocalele lungi erau foarte inflexibile, de parcă i-ar fi fost teamă că le va scurta.

— Oh, ai putea spune că sunt mai mult decât salvatorul ei, îi răspunse Han. Suntem iubiţi, ca să fiu mai precis.

— Generale Solo! spuse Threkin bâlbâindu-se, dar prinţul Isolder ridică mâna.

— E în ordine, zise Isolder. Este o femeie încântătoare. Pot să înţeleg de ce ai fi atras de ea. Sper ca apariţia mea aici să nu fi fost prea... deranjantă.

— Enervantă este cuvântul, îi răspunse Han. Vreau să spun... nu e ca şi când îţi doresc moartea sau ceva de genul ăsta. Neutralizat poate, nu mort.

— Îmi cer scuze, prinţe Isolder! se bâlbâi Threkin, apoi îi aruncă lui Han o privire înţepătoare. Mă aşteptam ca un general din Noua Republică să ştie cel puţin să se poarte.

Încruntarea lui Threkin arăta că Han era în mare pericol

de a-şi pierde rangul, dacă acesta ar fi avut vreun cuvânt de spus.

Isolder îl studie pe Han un moment, apoi se înclină atât cât părul său lung, de culoare nisipie, să i se plimbe pe umeri. Zâmbii către Han.

— Credeţi-mă că nu este deloc o ofensă. Generalul Solo este un războinic şi doreşte să se lupte pentru femeia pe care o iubeşte. Aceasta este calea războinicilor. Generale Solo, eşti drăguţ să îmi prezinţi interiorul navei tale?

— Cu mare bucurie, înălţimea Voastră, îi răspunse Han şi îl conduse pe Isolder pe puntea de legătură. Threkin Horm se bâlbâi şi încercă să îi urmeze, dar două dintre gărzile de corp ale lui Isolder îi tăiară calea. O roşcată îşi lăsă din obişnuinţă mâna pe blaster şi o alarmă silenţioasă alertă mintea lui Han. Mai văzuse oameni ca ea înainte, oameni care erau siguri pe sine, oameni atât de familiarizaţi cu armele lor, încât blasterul părea aproape ca o extremitate a corpului. Această femeie era periculoasă. Probabil că Threkin Horm înţelesese şi el asta pentru că se opri din drumul lui.

Cum urca Han în navă, se tot aştepta ca Isolder să îl pocnească pe la spate. În schimb, prinţul îl urmă pur şi simplu, ascultând cu atenţie cum Han îi arăta unitatea lui de super viteză, motoarele de sub faruri şi armamentul, împreună cu sistemul de apărare pe care îl construise el prin îmbunătăţiri de-a lungul anilor.

Când Han termină, Isolder se aplecă înspre el şi îl întrebă, părând uimit:

— Vrei să spui că această navă chiar zboară?

— Oh, da, spuse Han, gândindu-se dacă prinţul era uimit sau pur şi simplu îndrăzneţ. Şi e încă foarte rapidă.

— Faptul că poţi să menţii această navă întreagă spune foarte multe despre talentele tale. E o navă de contrabandă, nu-i aşa? Viteze mari, compartimente secrete, armament ascuns? Han ridică din umeri neştiutor. Sunt familiarizat cu contrabandiştii. Am părăsit casa când eram foarte tânăr şi am lucrat câteva sezoane ca speculant,

spuse Isolder. Ai văzut vreunul dintre crucişătoarele de luptă clasa Nova din Hapi?

— Nu, îi răspunse Han, uitându-se la Isolder, plin de curiozitate şi având un sentiment de respect pentru prinţ.

Prinţul îşi încleştă mâinile în ceafă şi spuse gânditor:

— Au peste patru sute de metri lungime, circulă fără să li se facă plinul pentru aproape un an, sunt foarte rapide şi ar putea arunca în aer nava asta înainte să ai timp să ţipi după ajutor.

— Mă ameninţaţi? întrebă Han.

— Nu, spuse Isolder, apoi îi şopti conspirativ. Îţi voi da una, dacă promiţi să o foloseşti pentru a zbura departe, departe de aici.

Han se apleacă în faţă şi îi şopti pe acelaşi ton.

— Nu se face târgul.

Isolder rânjii, admiraţia putându-i-se citi în ochi.

— Bun, eşti un om cu principii. Atunci dă-mi voie să apelez la acele principii. Generale Solo, ce îi poţi oferi cu adevărat prinţesei Leia?

Han se simţi luat prin surprindere pentru un moment, nepregătit să răspundă.

— Mă iubeşte şi eu o iubesc pe ea. Asta e de ajuns.

— Dacă o iubeşti atunci lasă-mi-o mie, spuse Isolder. Ea îşi doreşte securitatea pe care hapii o pot oferi oamenilor. Dar iubindu-te pe tine ar limita-o, i-ar da o altă viaţă decât ceea ce merită. Se pregăti să plece, trecând pe lângă Han pe holul foarte îngust, dar acesta îl apucă pe prinţ de umăr şi îl întoarse.

— Aşteaptă! îi spuse Han. Ce se petrece aici? Hai să dăm cărţile pe faţă.

— Ce vrei să spui? întrebă Isolder.

— Vreau să spun că sunt multe prinţese în Univers şi vreau să ştiu de ce te afli aici. De ce mama ta a ales-o pe Leia? Nu are avere, nu are nimic de oferit hapilor. Dacă vrei un tratat cu Noua Republică sunt căi mai uşoare de obţinut aşa ceva.

Isolder se uită în ochii lui Han şi zâmbii.

— Am înţeles că Leia te-a invitat şi pe tine să cinezi cu noi în această seară. Cred că ar fi mai bine să auziţi amândoi ce am de spus.

Când Han ajunse în salonul pentru festivităţi al prinţesei Leia, îmbrăcat în cea mai bună uniformă militară a lui, cu toate decoraţiunile potrivite, cina se afla deja la cel de-al doilea fel. Era clar că Leia nu se aştepta să vină. Prinţul Isolder stătea în stânga Leiei, îmbrăcat într-o haină clasică pentru cină, cu gărzile în spate. Han nu se putu abţine să nu se uite lung la femei pentru un moment – amândouă erau îmbrăcate în ţinute seducătoare din mătase de o culoare roşu aprins cu blastere placate cu argint, poziţionate în teacă pe un şold şi vibro-sabia bine fixată în decoraţiuni pe celălalt. Threkin Horm stătea în dreapta Leiei, în scaunul său repulsor, purtându-se ca o escortă. Pe când servitorii puneau repede încă un tacâm pentru Han, Leia îl prezentă lui Isolder.

Threkin Horm spuse repede, cu un ton destul de rece:

— S-au întâlnit deja.

Leia se uită la Threkin, a cărui faţă se înroşea de mânie şi Han spuse:

— Da, prinţul s-a oprit pentru o scurtă discuţie în timp ce eu lucram la Şoimul Mileniului. Noi... am descoperit că avem unele lucruri în comun.

Han se întoarse repede, luându-şi locul la masă, sperând că Leia nu îi va vedea roşeaţa.

— Serios?! Aş vrea să aud totul despre această scurtă întâlnire. Tonul Leiei indica represiune.

— Da, generale Solo, de ce nu ne spui totul despre întâlnirea asta, mârâi Threkin.

O linişte deranjantă se lăsă şi prinţul Isolder interveni.

— Ei bine, în primul rând am fost fascinat să aflu că atât generalul Solo, cât şi eu am lucrat odată în postul de comandant pe o navă independentă de atac. Este într-adevăr un univers mic.

În postul de comandant? întrebă Threkin suspicios, în timp ce Han răsuflă uşurat.

— Da, spuse Isolder. Când eram un băieţandru, în anii adolescenţei, navele independente atacau navele amiral regale şi mi-au omorât fratele mai mare. Atunci am devenit Chume'da urmaşul. Eram tânăr, idealist, aşa că am părăsit casa în secret şi mi-am luat o nouă identitate. Pentru doi ani am făcut curse pe liniile de negoţ ca şi comandant, lucrând când pe o navă, când pe alta, vânând piratul care îmi omorâse fratele.

— Ce poveste interesantă, spuse Leia. L-ai găsit vreodată?

— Da, spuse Isolder. L-am găsit. Numele lui este Harravan. L-am arestat şi l-am ţinut prizonier în Hapi.

— A lucra cu piraţii trebuie să fie periculos, interveni Threkin. Adică, dacă îţi descopereau vreodată identitatea…

— Piraţii nu sunt aşa periculoşi cum crede lumea, spuse Isolder. Cea mai mare ameninţare venea de la forţele navale ale mamei. Aveam deseori… întâlniri.

— Vrei să spui că propria ta mamă nu ştia unde erai? întrebă Leia.

— Nu. Se credea că mă ascund de teamă şi din moment ce propria mea mamă nu ştia unde mă dusesem, s-a susţinut dispariţia mea, sperând că voi reapărea la un moment dat.

— Şi piratul pe care l-ai capturat, Harravan, ce s-a întâmplat cu el? întrebă Han.

— A fost omorât în închisoare pe când îşi aştepta procesul, spuse Isolder apăsat, înainte să apuce să îşi dezvăluie complicii.

O linişte deranjantă se lăsă pentru câteva momente şi Leia se uită la Han. Îşi dădu seama că Isolder schimbase

subiectul pentru a-l proteja de furia ei. Han îşi drese glasul şi spuse:

— Aveţi multe probleme cu navele independente de atac în ţinuturile Hapi?

— Nu chiar, răspunse Isolder. Interiorul grupării este extraordinar de sigur, dar avem în mod frecvent probleme la graniţă, oricât de bine am patrula. Întâlnirile noastre pe Inel sunt frecvente şi de obicei sângeroase.

— Am supravieţuit unei asemenea întâlniri în calitate de comandant, spuse Han. După toate cele prin câte am trecut, mă mir că piraţii mai încearcă încă să intre în grupare. Han se uită întrebător la Isolder. Lucrase pe o navă independentă, riscându-şi viaţa împotriva măreţei armate a mamei lui, existând posibilitatea ca piraţii cu care lucra să îi descopere identitatea. Isolder era atrăgător, bogat şi toate acele însuşiri din interior îl făceau să devină o reală ameninţare. Han începu să îşi dea seama că prinţul acesta străin avea destul nerv sub exteriorul lui fin. Nu era genul de bărbat care avea nevoie să se ascundă în spatele amazoanelor din garda sa.

Isolder ridică din umeri.

— Gruparea hapi este foarte bogată şi asta atrage mereu interesul celor din afara ei. Dar sunt sigur că ne cunoaşteţi istoria. Anumiţi tineri au tendinţa de a glorifica vechiul stil de viaţă.

— Istoria voastră? întrebă Han.

Leia zâmbii.

— Nu ai învăţat nimic la Academie?

— Am învăţat cum să pilotez o navă de luptă, răspunse Han. Cât despre politică, las asta în seama diplomaţilor.

— Gruparea hapi fusese formată iniţial din piraţi, un grup numit călăreţii Lorell, spuse Leia. Timp de sute de ani au urmărit rutele de negoţ ale Vechii Republici, oprind navele şi furând încărcătura. Şi când găseau o femeie frumoasă, unul dintre călăreţi o lua ca pe un trofeu al lumilor ascunse Hapi. În scurt timp, călăreţii deveniseră ca oamenii voştri. Han începu să protesteze, dar Leia zâmbii cu căldură,

întărâtându-l.

— Aşa că femeile de pe Hapi îşi creşteau copiii cât de bine puteau, zise Threkin Horm cu voce gravă. Piraţii le furau băieţii, făcându-i piraţi la rândul lor. Uneori erau plecaţi cu lunile, apoi se întorceau să se odihnească. Han se uită în sus. Threkin Horm studia paza lui Isolder cu acelaşi interes, precum cel pe care îl arăta faţă de mâncare şi Han înţelese deodată de ce atât de mulţi hapii erau frumoşi – fuseseră crescuţi pentru a fi frumoşi de-a lungul generaţiilor.

— Când Cavalerii Jedi i-au eliminat în sfârşit pe călăreţii Lorell, zise prinţul Isolder, flotele de piraţi nu s-au mai întors niciodată. Lumile hapii au fost uitate o perioadă şi femeile au preluat controlul asupra destinului lor şi au făcut legământ ca nici un bărbat să nu le mai conducă vreodată. Timp de mii de ani, reginele mame au păstrat acel legământ.

— Şi au făcut o treabă extraordinară pentru lumile lor, spuse Leia.

— Totuşi, din păcate, unii dintre bărbaţii noştri tineri se simt neajutoraţi în societatea noastră, adăugă Isolder. Aşa că laudă vechile căi. Când se răzvrătesc, deseori devin piraţi. Iată de ce avem o problemă perenă.

Han luă câteva îmbucături din mâncare, un preparat picant, dar îşi dădu seama că nu are idee ce mănâncă.

— Dar ne îndepărtăm de la subiect, spuse Threkin Horm. Cred că Leia a întrebat acum câteva minute despre ce aţi vorbit voi doi astăzi. Se uită lung la Han.

— A, da, spuse prinţul Isolder. Han m-a întrebat ceva ce cred că merită un răspuns. Voia să ştie de ce cu atâtea prinţese în galaxie, multe fiind mai bogate decât Leia, ar alege-o mama pe ea. Adevărul este că nu regina mamă a ales-o pe Leia, spuse Isolder calm, uitându-se lung la Han. Eu am ales-o pe ea.

Probabil că Threkin Horm se înecase cu ceva mâncare pentru că începuse să tuşească în şerveţelul său. Isolder se întoarse spre Leia.

— Când nava prinţesei Leia a aterizat pe Hapi, aceasta s-a întâlnit cu mama mea la o serată în grădini. Erau înconjurate de atât de mulţi demnitari din lumile hapi, încât Leia nici nu a vorbit cu mine; poate nici nu m-a văzut vreodată. Nu cred că ştia că exist, dar eu m-am îndrăgostit de ea. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva. Nu am fost niciodată atât de impulsiv. Nici o altă femeie nu mi-a captat atenţia în felul acesta. Nu a fost ideea mamei să aranjeze o căsătorie cu Leia. A fost doar de acord cu cererea mea. Isolder îi luă mâna prinţesei Leia şi o sărută. Leia roşii, pur şi simplu privindu-l pe prinţul Isolder.

Han se uită în ochii gri ai lui Isolder, la părul lui auriu ce-i cădea în cascade pe umeri şi la chipul lui puternic şi frumos. Nu putea să vadă cum ar fi reuşit Leia să îi reziste unui asemenea bărbat.

Atunci mintea lui Han se goli şi următorul lucru pe care îl făcu conştient fu să se ridice de la masă, împiedicându-se de scaunul său. Toţi ochii se întoarseră către el şi se simţi stângaci, stupid precum un băieţaş. Limba părea că i se umflă în gură şi se aşeză la loc. Mintea lui era atât de tulburată, încât nu spuse nimic şi efectiv nu mai auzi nici un cuvânt pentru restul serii.

O oră mai târziu, când se pregăteau să plece, Han o sărută pe Leia de noapte bună şi se întrebă după aceea cum se simţise ea, de parcă sărutul era vreun soi de întrecere atletică pe care ea ar fi arbitrat-o. Threkin Horm dădu mâna cu Leia şi plecă primul, în vreme ce prinţul Isolder a stat şi a vorbit încet cu aceasta preţ de un moment, în care i-a mulţumit pentru cină, pentru timpul pe care şi-l petrecuse cu el. Făcu o glumă şi Leia râse reţinut. Tocmai când Han înţelesese că Isolder ezita să o părăsească pe Leia, prinţul o sărută de noapte bună, ţinând-o aproape de el. La început a fost un sărut prietenesc, genul pe care demnitarii îl schimbă de obicei între ei, dar rămase aşa o secundă şi apoi încă o secundă. Se dădu la o parte şi Leia se uită în ochii lui.

Isolder îi mulţumi încă o dată pentru seara minunată, se

uită la Han şi un minut mai târziu amândoi erau în faţa uşii ei, Isolder plecând cu gărzile lui în urmă.

— Mă voi lupta cu tine pentru ea, spuse Han prinţului. Era o declaraţie neîndemânatică, dar capul lui Han se învârtea şi nu putea să se gândească la altceva.

Prinţul se întoarse supărat:

— Ştiu, spuse el, dar îţi promit, generale Solo, că am intenţia să câştig. Miza este prea mare, mult mai mare decât ştii tu.

Târziu după cina cu Isolder, Leia stătea întinsă pe pat, gândindu-se. Aproape că adormise la un moment dat, dar plânsetul pe care îl scoteau motoarele navei atunci când tehnicienii testau super motorul o treziră. Pe dulăpiorul ei, pietrele de curcubeu din Gallinore străluceau în lumina lor slabă şi într-un colţ copacul Selab elibera o aromă exotică, de nuci, care invada încăperea. Threkin insistase să depoziteze comorile în camera prinţesei, dar Leia încercă să nu zăbovească prea mult asupra bijuteriilor. În schimb, Isolder îi umplea gândurile – politeţea lui faţă de Han în timpul cinei, alternativele lui, micile sale glume şi râsul degajat. Şi, în ultimul rând, declaraţia lui de dragoste.

În mijlocul ciclului ei normal de somn Leia se ridică din pat. Într-o încercare de a-şi alunga gândurile de la Isolder, se aşeză la consola unui computer şi începu să studieze despre verpini. Insectele uriaşe erau de mult timp o rasă spaţială înfloritoare şi colonizaseră centurile asteroidului Roche înainte ca Vechea Republică să se nască, îşi dezvoltaseră o formă ciudată de guvernare. Pentru că ei comunicau prin intermediul undelor radio folosind un organ ciudat din pieptul lor, un singur verpin putea vorbi cu întreaga rasă în câteva secunde, având capacitatea să îşi dezvolte ceva în genul unei minţi comune. Totuşi, fiecare verpin se considera pe sine complet independent de grup, necontrolat de stup. Un verpin care lua o decizie ce putea fi considerată greşită de către grup nu era niciodată pedepsit, niciodată condamnat. Actele de nebunie ale reginei mamă, care sabotase contractele barabel, nu au fost văzute ca o

crimă care trebuia îndreptată, ci, mai degrabă, o boală ce trebuia privită cu milă.

Leia se uită prin dosare şi găsi o dovadă serioasă despre crimele verpinilor în cărţile de istorie – asasini, hoţi. Descoperi ceva foarte interesant. Aproape toţi aveau ceva în comun: un sett de antene bolnave. Acest fapt o făcu pe Leia să se întrebe dacă verpinii nu dezvoltaseră mai mult decât înţelegeau ei că ar fi o minte comună. Un verpin fără antene era mereu singuratic, de negăsit.

Oricare ar fi fost motivul pentru comportamentul verpinilor, barabelii erau suficient de supăraţi încât să omoare întreaga specie şi să o ciopârţească. Leia ştia că nu va găsi un răspuns până nu va ajunge în sistemul Roche pentru a se întâlni cu verpinii. Probabil că nu va înţelege totul nici după ce se va întâlni cu însăşi regina mamă.

Leia îşi frecă ochii obosiţi, dar era prea agitată să poată dormi. În schimb, se plimbă pe coridoarele lungi ale camerei pentru proiecţii holografice şi îi spuse operatorului:

— Mi-ar plăcea să îmi faci legătura cu Luke Skywalker. Ar trebui să îl găseşti la ambasada Noii Republici de pe Toola.

Operatorul îi făcu semn din cap că înţelesese, stabili legătura şi vorbi cu un operator de acolo.

— Skywalker este în sălbăticie. Îl putem aduce la monitorul pentru transmisiuni holografice într-o oră, dacă este o urgenţă.

— Vă rog să faceţi asta, le spuse Leia. Îl voi aştepta aici. Nu pot dormi oricum.

Rămase în apropiere să îl aştepte pe Luke. Când apăru, imaginea arăta că se afla într-o clădire înaltă, purtând o haină din lână închisă la culoare. În spatele lui era o mare fereastră spartă. Un soare roşu pal strălucea prin sticlă, împrăştiind lumină de jur împrejur într-un halou înspăimântător.

— Care este urgenţa? o întrebă Luke dintr-o suflare.

Leia se simţi brusc ruşinată, intimidată. Îi vorbi despre Isolder, despre comorile înşirate în camera ei şi despre propunerea hapilor. Luke îşi păstră calmul şi o studie un

moment.

— Isolder te înspăimântă? Pot să îţi simt teama.

— Da, îi răspunse Leia.

— Şi simţi că începi să te ataşezi de el, simţi că ai putea ajunge chiar să îl iubeşti. Dar nu vrei să-l răneşti nici pe Han, nici pe prinţ?

— Da, spuse Leia. Offf, îmi pare rău că te-am chemat pentru ceva atât de trivial.

— Nu, asta nu este trivial, zise Luke şi brusc ochii lui de un albastru pal păreau că privesc prin ea, concentrându-se pe ceva aflat la distanţă. Ai auzit de o planetă numită Dathomir?

— Nu, răspunse Leia. De ce?

— Nu ştiu, spuse Luke, e doar o presimţire. Vin spre tine. Simt o primejdie. Ar trebui să ajung pe Coruscant în patru zile.

— Voi pleca peste trei zile către sistemul Roche.

— Atunci ne întâlnim acolo.

— Foarte bine, încuviinţă Leia. Mi-ar plăcea să te am aproape.

— Între timp, o sfătui Luke, ia lucrurile aşa cum sunt. Află ce simţi. Nu trebuie să alegi între cei doi într-o zi. Uită de averea lui Isolder. Nu ar trebui să te căsătoreşti cu planetele lui, ci cu el. Acordă-i aceeaşi apreciere pe care i-ai acorda-o oricărui alt bărbat, da?

Leia încuviinţă din cap, devenind brusc conştientă cât de preţioasă era convorbirea aceea.

— Îţi mulţumesc, spuse Leia. Sper să ne vedem în curând.

— Te iubesc, zise Luke şi dispăru.

Leia se duse înapoi în camera ei, se întinse pe pat şi stătu aşa multă vreme până să adoarmă.

Fu trezită dimineaţa devreme de clopoţeii de la uşă. Îl găsi pe Han stând în prag, ţinând în mâini o plantă de explozie stelară.

— Am venit să îţi cer scuze pentru ziua de ieri, spuse Han, oferindu-i planta. Florile galbene senzaţionale pe

tulpinile lor întunecate păreau să strălucească atunci când se deschideau şi se închideau. Leia luă floarea şi zâmbii cu căldură, iar Han o sărută. Cum crezi că a decurs cina?

— Bine, spuse Leia. Isolder a fost un adevărat domn.

— Nu prea perfect, sper, zise Han. Leia nu râse la gluma lui, iar Han se grăbi să adauge: după cina de aseară m-am dus în camera mea şi m-am hrănit o vreme cu propriile mele gânduri pline de gelozie.

— Şi ce gust aveau? îl întrebă Leia.

— Eh, ştii tu. Am sfârşit prin a mă duce la una dintre galeriile navei în toiul nopţii, căutând ceva mai bun de mâncat.

Leia râse şi Han îi atinse obrazul.

— Asta e un zâmbet. Te iubesc, să ştii.

— Ştiu.

— Bine, spuse Han, trăgând adânc aer în piept. Deci ce părere ai despre cum a decurs cina de aseară?

— Nu vrei să renunţi, nu-i aşa? întrebă Leia.

Han ridică din umeri. Ei bine, pare destul de drăguţ. Plănuiesc să îl invit să stea pe această navă când voi merge în sistemul Roche.

— Ce vrei să faci?

— Îl voi invita să stea pe această navă.

— De ce?

— Deoarece va fi aici numai pentru câteva săptămâni, apoi va trebui să plece şi nu îl voi mai vedea niciodată. De aceea.

Han începu să îşi scuture capul.

— Sper că nu ai pus la suflet povestea lui legată de felul în care s-a îndrăgostit de tine de la distanţă, spuse Han cu voce tare şi despre cum şi-a implorat mama să îi dea binecuvântarea să se însoare cu tine.

— Te deranjează asta?

— Bineînţeles că mă deranjează! strigă Han. Cum să nu mă deranjeze?

Han se uită adânc în sufletul său, încleştându-şi pumnul. Îţi spun eu, imediat ce l-am văzut pe acest tip, ştiam că e

vorba de bucluc. Ceva e în neregulă cu el – se uită în sus, de parcă îşi aminti brusc că Leia se află în încăpere. Acest tip este… foarte alunecos.

— Alunecos? exclamă Leia. Îl numeşti pe prinţul hapilor alunecos? Revino-ţi Han, eşti doar gelos!

— Ai dreptate! Poate sunt gelos! admise Han. Dar asta nu îmi schimbă convingerile. Ceva e în neregulă aici. Nu pot să scap de sentimentul că este ceva în neregulă.

Îl cuprinsese iar acea nelinişte în adâncul sufletului său.

— Crede-mă, am trăit în afara legii foarte mult timp. Eu sunt alunecos. Cei mai mulţi dintre prietenii mei sunt alunecoşi. Şi când stai atâta vreme printre oameni alunecoşi cât am stat eu, înveţi să îi zăreşti de la distanţă!

Leia nu înţelegea cum putea Han să rostească asemenea lucruri, întâi de toate să o insulte spunând că găseşte suspicios faptul că un alt bărbat o poate găsi atrăgătoare, apoi să îl numească pe acel bărbat alunecos – totul se opunea celor mai adânci convingeri referitoare la cum ar trebui să se poarte oamenii unul cu altul.

— Cred, spuse Leia, tremurând de furie, că poate ar fi mai bine ca tu să îţi iei planta aceea stupidă şi să i-o dai prinţului împreună cu scuzele tale! Ştii, într-o zi mintea ta înceată şi limba ascuţită chiar te vor băga în bucluc!

— Aaa; l-ai ascultat prea mult pe Threkin Horm! Este clar că încearcă să vă apropie. Ştiai că prinţul tău preţios s-a oferit să îmi dea un nou crucişător de război dacă promit că o să zbor cât mai departe şi o să vă las în pace? Îţi spun, tipul este alunecos!

Leia se uită la Han şi îndreptă un deget în faţă.

— Poate – doar poate – ar trebui să accepţi oferta cât mai poţi câştiga ceva de pe urma acestei înţelegeri!

Han făcu un pas înapoi, îşi încruntă fruntea arătându-şi frustrarea faţă de calea pe care o apucase discuţia.

— Hei, ascultă, Leia… Eu… eu nu ştiu ce se va întâmpla de aici încolo. Nu încerc să fiu dificil. Ştiu că Isolder pare un tip de treabă, dar… aseară, în galerie, am ascultat oamenii vorbind. Toată lumea vorbeşte. În ceea ce îi priveşte, ei

deja v-au căsătorit. Eu încerc să te păstrez şi cu cât încerc mai tare, cu atât îmi aluneci mai uşor printre degete.

Leia se gândi ce să răspundă. Han încerca să îşi ceară scuze, dar nu părea să înţeleagă că în acel moment manierele lui puteau ofensa.

— Ascultă, nu ştiu de ce oamenii au început să se gândească la faptul că mă voi căsători cu prinţul. Cu siguranţă nu am lăsat nimănui această impresie. Aşa că nu îi asculta. Ascultă-mă pe mine. Te iubesc pentru ceea ce eşti – îţi aminteşti? Un rebel, un şarlatan, un lăudăros. Asta nu se va schimba niciodată. Dar cred că am nevoie de ceva timp pentru mine. Bine?

În liniştea care urmă, se auziră tonurile comunicatorului. Leia se duse în colţul în care se găsea mica unitate de proiecţie holografică şi apăsă pe întrerupător.

— Da?

O imagine mică a lui Threkin Horm se mări în faţa ei. Bătrânul ambasador îşi odihnea greutatea pe un scaun. Falduri de grăsime îi acopereau ochii de un albastru pal.

— Prinţesă, spuse Threkin jovial, mâine, Consiliul Alderaan va ţine o şedinţă specială. Mi-am luat deja libertatea de a chema celebrităţile de obicei prezente.

— O şedinţă specială a consiliului? întrebă Leia. Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic! spuse Threkin. Toată lumea a auzit veştile bune despre propunerea hapilor. Din moment ce căsătoria prinţesei alderaane şi intrarea într-una dintre cele mai bogate familii din galaxie ne va afecta pe noi toţi cei refugiaţi, ne-am gândit că este cel mai bine să convocăm consiliul ca să putem discuta detaliile iminentei căsătorii.

— Vă mulţumesc, spuse Leia furioasă, voi veni cu siguranţă.

Apăsă butonul de oprire cu ură. Han îi aruncă o privire de cunoscător, se întoarse şi ieşi val-vârtej din cameră.

Pe coridoarele sterile ale Visului Rebel, Han se sprijini de perete şi îşi revăzu opţiunile. Încercarea lui de a se scuza

eşuase lamentabil şi Leia avea, probabil, dreptate în legătură cu Isolder. Părea un tip destul de drăguţ, iar îngrijorările sale puteau fi născute din gelozie.

Totuşi, Han văzuse dorinţa din ochii Leiei pe când vorbea despre lumile paşnice ale hapilor. Şi Isolder avea dreptate. Chiar dacă Han câştiga mâna Leiei, ce ar fi avut să îi ofere? Bineînţeles că nu genul de bogăţii pe care hapii i le-ar fi oferit. Dacă Han ar convinge-o pe Leia să accepte cerea lui, refugiaţii alderaani ar avea numai de pierdut până la urmă şi Threkin Horm se afla mereu în dreapta Leiei, amintindu-i la fiecare pas despre această realitate. Leia era loială oamenilor ei până la moarte.

Han râse reţinut în sinea lui. Cred că am nevoie de ceva timp pentru mine, îi spusese Leia. Auzise asta şi înainte. Este acea replică urmată la câteva zile de cuvintele să ai o viaţă frumoasă.

Han putea să întrevadă o singură cale de a se măsura cu bogăţia lui Isolder. Totuşi, inima lui îi bătea ca un ciocan şi gura i se usca atunci când se gândea la asta. Scoase un comunicator de mână de la centură şi formă un număr, contactând o veche cunoştinţă. Imaginea unui hutt imens, de culoare maro rubinie, apăru pe ecran, uitându-se la Han cu ochi drogaţi, închişi la culoare.

— Dalia, bătrâne hoţ, spuse Han cu fals entuziasm. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să primesc un împrumut şi aş dori să mă bagi la un joc de cărţi diseară. Unul important.

Căpitanul Astarta; garda personală a prinţului, intră în camera lui Isolder şi îl trezi din somn. Era o femeie de o frumuseţe rară, cu părul lung, de un roşu închis şi ochii albastru închis precum cerurile planetei ei, Terephon.

— Flarett a rellaren?

— A fost cina suficient de condimentată? întrebă pe un ton aproape normal. Cum Isolder stătea întins în pat, îi urmări ochii care scanau camera mult mai atent decât în mod normal, privirea ei mutându-se de la dulap către pat şi baie. Mişcările erau fluide, aproape ca de pisică.

— Cina a fost suficient de condimentată, răspunse Isolder. Am găsit-o pe prinţesă încântătoare, o companie plăcută. Ce s-a întâmplat?

— Am interceptat un mesaj codat acum o oră. Era trimis către toate navele din flota noastră. Bănuim că este un ordin de asasinare.

— Semnalul a venit de pe Hapi?

— Nu. A fost primit de flota noastră de pe Coruscant.

— Cine urmează să fie asasinat?

— Ordinul nu menţiona ţinta, momentul sau locul, răspunse căpitanul Astarta. Mesajul complet spune: Tentaţia pare prea interesantă. Acţionează! Ştiu că e criptat, dar pentru mine cel puţin semnificaţia este clară.

— Ai înştiinţat securitatea Noii Republici că Leia este ţinta.

— Nu sunt convinsă că Leia este ţinta, zise Astarta cu sfială.

Isolder nu mai spuse nimic. Dacă el murea, tronul revenea fiicei mătuşii sale, lui Secciah. Cineva mai omorâse odată promisa lui Isolder, pe Lady Elliar. Au găsit-o înecată într-o piscină reflectorizantă. Isolder nu a putut să dovedească tot ceea ce credea, dar era sigur că mama lui Secciah se afla în spatele crimei, era sigur că tot ea angajase piraţii care îl asasinaseră pe fratele lui mai mare după ce au atacat nava amiral regală. Piraţii ştiau, cu siguranţă, că Chume'da valora mulţi bani pentru mama lui şi totuşi au omorât băiatul fără să ceară răscumpărare.

— Deci crezi că eu sunt ţinta de data asta? întrebă Isolder.

— Aşa cred, stăpâne, răspunse Astarta. Mătuşa ta putea să dea vina pe străini – pe facţiuni din cadrul Noii Republici, pe vreun lord războinic căruia îi era teamă de uniunea prin căsătorie, chiar pe generalul Solo.

Isolder se aşeză pe pat, cu ochii închişi, gândindu-se la mătuşile şi mama lui – toate femei rele, răzbunătoare şi înşelătoare. Spera ca însurându-se cu o femeie din afara liniei regale hapi va găsi pe cineva precum Leia, cineva nepătat de avariţia care îmbolnăvise femeile din familia sa. Îl durea să recunoască faptul că o persoană reuşise să introducă asasini în propria lui flotă.

— Vei înştiinţa securitatea Noii Republici despre ameninţare. Dacă mătuşa mea a reuşit să infiltreze un asasin pe această navă, poate că ei ne pot ajuta să îi descoperim identitatea. Pe lângă asta, vei desemna jumătate din personalul de pază pentru a o proteja pe Leia.

— Şi cine te va proteja pe tine? întrebă Astarta.

Isolder putea citi sentimentul trădării în ochii ei. Îl iubea, nu putea să îl neglijeze. El ştia asta dintotdeauna. Acesta fusese motivul pentru care devenise atât de bună în ceea ce făcea. Poate că Astarta chiar îşi dorea puţin ca Leia să moară. Totuşi, Isolder ştia că femeia îi va îndeplini ordinele. Dincolo de tot, Astarta era un soldat excelent.

Isolder scoase blasterul de sub cuvertura de pe pat şi văzu o licărire de surprindere în ochii Astartei pentru că ratase prezenţa unei arme îndreptate spre pieptul ei.

— Ca întotdeauna, spuse Isolder, îmi voi păzi spatele.

În acea seară, Han alunecă într-o scufundare ilegală în lumea subterană de pe Coruscant – un cazino care nu văzuse lumina zilei de mai bine de nouăzeci de mii de ani din cauza clădirilor şi a străzilor care fuseseră construite peste el, până când cazinoul ajunsese înghesuit precum o fosilă sub straturile de sedimente. Aerul umed de acolo mirosea a descompunere; totuşi, pentru multe rase din galaxie, cei crescuţi pentru viaţa de sub pământ, lumea subterană oferea un loc în care se puteau îmbogăţi. În adâncurile acestor umbre pesimiste ale cazinoului, Han putea să observe multe perechi de ochi mari, care priveau pe ascuns.

Han ceruse să participe la un joc de cărţi cu miză mare şi îşi făcuse loc prin trei jocuri de mică importanţă, dar nu fusese niciodată pregătit pentru aşa ceva. În stânga lui stătea consulul Columi, într-un sistem de frânghii antigravitaţionale, cu un cap atât de mare, încât venele lui albastre vibrante, ca de vierme, din jurul cerebelului, erau mult mai lungi decât picioarele lui subţiri şi nefolositoare. Inteligenţa vastă a lui Columi îl făcuse unul dintre cei mai de temut oponenţi din galaxie. Vizavi de Han stătea Omogg, un lord războinic, cunoscută pentru bogăţia ei incredibilă. Solzii de culoare albastru pal erau lustruiţi pentru a avea strălucire şi norii verzi de metan din casca ei ascundeau dinţi plini de urmele viciilor. În stânga ei stătea ambasadorul din Gotal pe care Han îl văzuse cu o zi înainte, o creatură cu pielea de culoare gri, cu barba grizonantă, care juca cu ochii închişi, bazându-se pe cele două coarne senzoriale imense de pe capul său pentru a testa emoţiile celorlalţi jucători, sperând să le citească gândurile.

Han nu mai jucase niciodată sabacc într-o asemenea companie. De fapt, nu mai jucase sabacc de ani de zile şi acum transpiraţia îi curgea pe corp, înmuindu-i uniforma. Practicau o variaţie a jocului care exista de milenii, o variaţie numită forţa sabacc. În jocul normal de sabacc, un

randomizator înglobat în masa de joc schimba culoarea cărţilor, dând jocului o intensitate şi o incitare care l-au păstrat viu de generaţii. Dar sub regulile forţei sabacce nu se folosea nici un randomizator. În schimb, generarea aleatorie era oferită de către ceilalţi jucători. După ce se împărţea prima carte a unei runde, fiecare jucător trebuia să spună dacă mâna lui este deschisă sau închisă la culoare. Jucătorul care avea cea mai mare valoare la mâna deschisă sau închisă la culoare câştiga, dar numai dacă puterea adunată a părţii alese de el câştiga. Spre exemplu, dacă Han alegea să joace culoarea închisă, în timp ce restul jucau pe culoarea deschisă, cu siguranţă că ar fi pierdut. Han se uită la cărţile lui cu atenţie, cărţi amestecate – Două săbii, Răul şi Idiotul. Laolaltă, o mână slabă în suita închisă la culoare şi nu se gândea că ar putea fi destul de bună. Câştigase ultimele poturi jucând cărţi din suita arcană deschisă la culoare. Poate că era numai o superstiţie, dar simţea că nu ar fi momentul să schimbe strategia pe culoarea închisă. Totuşi, putea să ia numai cărţile care i se dădeau.

— Îţi plătesc, îi şopti ambasadorul Gotal lui Han, nedeschizându-şi ochii înroşiţi şi îţi măresc miza cu patru milioane de credite.

În spatele lui Han, Chewbacca se văicărea, iar C-3PO se aplecă aproape de Han şi îi şopti la ureche:

— Să vă amintesc, domnule, că şansele sunt de şaizeci şi cinci de mii cinci sute treizeci şi şase la una ca o persoană să câştige opt mâini la rând?

Nu trebuia să spună cu voce tare, dar Han termină în sinea lui: Şi sunt şi mai puţine şanse când mâna arată aşa.

— Merg, zise Han, împingând în joc drepturile minerale ale unui sistem stelar mort al cărui nume numai Columi putea să îl pronunţe. Şi măresc miza cu opt milioane. Împinse un teanc de jetoane care prezentau un interes foarte mare pentru mirodeniile din minele de pe Kessel. Probabil că starea de nervozitate a lui Han îl uimise pe ambasadorul Gotal, pentru că acesta îşi protejă brusc

alarma senzorială cu mâna.

Ceilalţi văzură cum ambasadorul înregistrase absoluta disperare a lui Han şi sistă nerăbdător pariurile.

— Vrea cineva să plătească sec acum? întrebă Han. Spera că vor aştepta până la următoarea rundă.

— Voi plăti eu sec, spuse ambasadorul Gotal.

Fiecare jucător îşi arătă cărţile pe masă. Ambasadorul juca pe suita de culoare închisă, dar pentru moment mâna lui era mai slabă ca a lui Han. Ceilalţi doi jucau suita deschisă la culoare şi puteau să îl învingă pe Han. Îl aşteptară pe droidul crupier, care era înălţat până la tavan, deasupra mesei, pentru a da tuturor ultima carte.

Deasupra, echipamentul scârţâi pe când braţele bătrânului crupier se rotiră pentru a pune o carte în faţa lui Columi. Acesta o atinse. Căldura corpului lui activă microcircuitele cărţii şi arătă imaginea, timp în care inima lui Han se opri: Comandantul de monezi, Comandantul de sticle şi Regina aerului şi beznei. La douăzeci şi două de puncte era o mână aproape de neînvins. Han spera numai că puterea combinată a mâinii negre va putea să o depăşească.

Crupierul dădu şi ultima carte dracmarianei. Imaginea unui cavaler Jedi înflori sub atingerea ei – Moderaţia invers. Faptul că Moderaţia fusese dată invers schimbă mâna de culoare deschisă a dracmarianei, o întoarse atât de mult, încât puterea fusese adăugată mâinii întunecate a lui Han şi a lui Gotal. Inima lui Han se opri. Situaţia aceasta ar putea schimba... ar putea schimba întregul joc. Dar sub influenţa regulilor, dracmariana putea alege să elimine o carte. Împinse Moderaţia inversă păstrând mâna ei de cărţi de culoare deschisă la numai şaisprezece puncte.

Braţele mecanice se plimbară peste ambasadorul Gotal, aruncând un Şapte de doage pe pachet. Era o carte mică, dar servea puterii mâinii de culoare închisă. Ambasadorul Gotal ţinu Regina văzduhului şi a beznei, Balanţa şi Decesul. Reuşi să facă nouăsprezece puncte negative. Han simţi un entuziasm brusc, înţelegând că mâinile închise la

culoare ar putea să câştige. Probabil că Gotalul surprinse entuziasmul lui Han şi îl interpretă greşit, crezând că Han se considera deja învingător. Gotalul se uită la câştigurile lui Han cu gelozie, apoi elimină Şaptele de doage. Din moment ce mâna de culoare închisă totaliza acum sub minus douăzeci şi trei de puncte, mâna se declara anulată, însemnând că suita închisă pierdea în mod automat – lucrurile s-ar fi schimbat dacă Han ar fi putut ajunge pe căi naturale la douăzeci şi trei, fie pozitiv, fie negativ.

Han studie din nou cărţile. Idiotul nu valora nimic, cele două Săbii valorau două puncte, în vreme ce Răul valora minus cincisprezece. Cea mai bună şansă a lui Han să câştige ar fi fost dată de o mulţime de Idioţi – ar fi putut păstra cartea cu Idiotul, plus cele două Săbii, plus trei din orice suită – obţinând astfel douăzeci şi trei curat. Îşi dădu seama că şansele de a primi un trei erau destul de mici – aproape una la cincisprezece, dar era singura şansă pe care o avea.

Mâinile mecanice se rotiră deasupra lui Han, scârţâind foarte tare, scoaseră o carte din pachet, o aşezară pe masă şi Han o luă cu ezitare, abia atingând-o. Minus opt puncte. Han se uită la cărţile lui cu neîncredere şi elimină două. La minus douăzeci şi trei avea clar sabacc.

— Ai câştigat! strigă C-3PO şi ambasadorul Gotalului se prăbuşi şi începu să scoată nişte sunete de lătrat pe care Han le interpretă ca fiind de ciudă. Columi îl privea pe Han cu răceala ochilor lui mari şi negri.

— Felicitări, generale Solo, spuse Columi cu un ton sugrumat, îmi pare rău că jocul ăsta a devenit prea costisitor pentru gusturile mele. Motoarele de pe unitatea antigravitaţională porniră şi el începu să manevreze cu atenţie pentru a ieşi din încăpere, având grijă de creierul său supradimensionat să nu se lovească de mobilier.

Ambasadorul Gotal se ridică de la masă şi dispăru departe, în umbrele lumii subterane.

— Eşşşşti foooaaarte booogaaaat, ooomuule, sâsâi lordul războinic dracmarian prin boxele căştii sale. Aşeză două

labe gigantice pe masă, luptându-se cu ghearele deasupra vechiului metal negru. Preeea booogaaat. Poooţi să nu scaaapi din lumea subteeeraaană cuu viaaaţă.

— Mă voi risca, spuse Han, lovind cu palma peste blasterul prins într-o parte şi uitându-se lung la casca lordului războinic. Nu puteai să îi distingi ochii negri, strălucind prin norii verzi de gaz. Han strânse toate jetoanele, certificatele şi actele într-o singură grămadă. Mai mult de opt sute de milioane de credite. Mai multe credite decât visase vreodată să câştige. Şi totuşi nu era de ajuns.

Dracmariana se întinse peste masă şi îşi prinse ghearele adânc în încheietura lui.

— Sssstop, sâsâi ea. Încăăă o mâââână.

Han se gândi, încercând să pară calm. Îşi simţea gura şi limba uscate, dar decât să îşi lingă buzele, mai bine să bea repede o cană de bere aromată coreliană.

— Dublu sau nimic? o întrebă.

Dracmariana dădu din cap afirmativ şi tuburile de metan care duceau la casca ei se zgâlţâiră. Printre oponenţii cu care jucase Han, numai ea putea avea ceea ce îşi dorea el. O lume. Cu atât de mulţi bani pe masă, Omogg nu putea să ofere nimic mai puţin decât o lume locuibilă.

Omogg îi şopti ceva unui droid de securitate aflat în umbră, la spatele ei şi droidul se întoarse glonţ spre Han, apoi deschise seiful din burta lui. Dracmariana scoase un cub holografic.

— Aaaceeeaaasta seee aflăăă în poooseeesiiiaaa faaamiliiiieeeiii meeeleee de muuulteee geeeneeeraaaţii, spuse dracmariana. Vaaalooreeeaaazăăă doooouuuăăă virgulă patru miliiiarde creeedite. Îţi dau o treime din ea acum. În cazul în care câştigi următorul joc, vei fi proprietarul planetei. Dacă eu câştig, voi avea atât planeta, cât şi creditele.

Atinse cu labele un buton de pe cub şi imaginea planetei apăru în aer. Clasa M, atmosferă cu azot şi oxigen. Trei continente într-un ocean vast. Holograma începu să prezinte o serie de poze ale hoardelor de monştri bipezi

îngenunchind să pască pe un câmp mare purpuriu, un soare albăstriu apunând peste o junglă tropicală, un zbor de păsări incredibile peste ocean, precum sticla colorată împrăştiată pe o podea cu plăci albastre de gresie. Perfect.

Han începu să transpire din nou.

— Cum se cheamă?

— Daaathooomir, răspunse dracmariana.

— Dathomir? repetă Han, uimit. Chewbacca mârâi a avertizare, puse o labă pe mâna lui Han pentru a-l opri, implorându-l să aibă grijă.

C-3PO se aplecă mai mult şi emiţătorii lui puritani pătrunseră prin norii de fum.

— Îmi daţi voie să vă amintesc, domnule, că şansele sunt de o sută treizeci şi unu virgulă şaptezeci şi doi la unu ca dumneavoastră să câştigaţi nouă mâini la rând.

Când Leia auzi clopoţeii de la uşa ei, din consulatul Alderaan, îl găsi pe Han acolo, plin de sudoare, cu părul nearanjat, cu hainele arătând ca ale unui cerşetor. Duhnea a fum şi îi zâmbea larg, iar ochii însângeraţi străluceau de fericire. Avea o cutie mică în mână, împachetată în folie aurie.

— Ascultă, Han, dacă ai venit să îţi ceri scuze, te iert, dar chiar nu am timp pentru asta acum. Ar trebui să mă întâlnesc cu prinţul Isolder în câteva minute şi cu un spion barabelez care vrea să îmi vorbească.

— Deschide-o, spuse Han, împingând cutia în mâinile ei. Deschide-o.

— Ce este? întrebă Leia. Brusc, îşi dădu seama că folia nu era aurie, ci era chiar aur.

— Este a ta, zise Han.

Leia desfăcu sforile şi trase de folie pentru a o deschide. Era o frântură de înregistrare, una de tip vechi, cu un cub holografic înglobat. Apăsă pe întrerupător, privi planeta uimită în aerul din faţa ei; o scenă din spaţiu prezenta planeta: norişori subţiri străluceau la marginea terminusului, despărţind noaptea de zi, în timp ce nori de furtună izvorau generoşi din ocean. Pe fundal, patru luni mici se retrăgeau. Studie continentele verzi, pline de viaţă, savane vaste purpurii, mici calote senzaţionale glaciare la poli.

— O, Han, spuse ea, respiraţia devenindu-i plină de entuziasm. Faţa-i părea luminată, strălucitoare. Cum se numeşte?

— Dathomir.

— Dathomir? se frământă concentrându-se. Am auzit de ea... undeva. Unde este situată? Brusc, deveni foarte serioasă.

— În sistemul dracmar. Am câştigat-o de la lordul războinic Omogg.

Se uită la hologramă şi privi cum trece la prima imagine: hoarde de bestii uriaşe verzi, posibil reptile, păscând pe un câmp albastru.

— Cu siguranţă asta nu se poate afla în sistemul dracmar, spuse Leia. Are numai un soare.

Se duse la consolă, intră în reţeaua Coruscant şi ceru coordonate despre Dathomir. Probabil că i-a luat ceva timp băncii de date a computerului să găsească fişierele pentru că aşteptară aproape un minut înainte ca aceste coordonate să apară pe ecran. Leia se uită la faţa lui Han şi văzu bucuria obsedantă devenind o văicăreală.

— Dar, dar nu poate fi aşa! spuse Han. Asta este în sectorul Quelli – sectorul lordului războinic Zsinj!

Leia zâmbii cu regret şi ciufuli părul lui Han de parcă ar fi fost un copil.

— Offf, tu, dulce slujitor. Ştiam că era prea frumos să fie adevărat. Totuşi, a fost drăguţ din partea ta să îmi oferi aşa ceva. Ştii, eşti atât de bun cu mine! Îl lovi uşor pe obraz.

Han se trezi din starea de şoc.

— ... ăăă... sectorul Quelli?

— Du-te acasă şi dormi puţin, spuse Leia, absentă parcă. Nu îţi vei face nici un bine gândindu-te la asta. Ar trebui să te înveţi minte să nu mai joci cărţi niciodată cu o dracmariană.

Îl însoţi afară, până la uşa consiliului Alderaan şi Han rămase pe loc un moment, frecându-se la ochi, încercând să stea treaz şi să gândească în acelaşi timp. Se uită la turnurile clădirilor de deasupra lui şi lumina soarelui era subţire de parcă ar fi fost închis sub cupola unei jungle.

Îşi imaginase că Leia va iubi noua ei lume, îşi închipuise că ea se va prăbuşi de fericire în braţele lui. Plănuise să aştepte până în acel moment şi apoi să o ceară de nevastă. Şi acum tot ce câştigase era o bucată de pământ fără valoare, iar Leia îl mângâiase pe păr de parcă ar fi fost frăţiorul ei mai mic. Probabil că arăt ca un prost acum, se gândi Han. Prost şi jegos. Scutură banii din buzunarul său, destui pentru a scoate Şoimul de la amanet. Din fericire, Chewbacca avusese intuiţia de a scoate măcar atât de la masa de joc. Aproape două miliarde de credite câştigate şi pierdute. Han se simţea prea bătrân ca să plângă... Se împiedică la înapoiere pe străzile întunecate ale Coruscantului, mergând către micul apartament pe care şi-l păstra pe planetă, sperând să poată dormi puţin.

— Părerea mea este că nu ar trebui să te duci la această întâlnire, spuse Isolder. Nu îmi place ideea ca tu să călătoreşti singură în subteran.

Leia zâmbii tolerantă prinţului. Era, la urma urmei, interesat nu numai să o protejeze, dar după ce se

împiedicase de gărzile lui de corp în ultimele două zile, începea să se întrebe dacă nu era cumva prea protector.

— Voi fi în siguranţă, spuse Leia. M-am mai ocupat de specimene ca el.

— Dacă informaţia lui este atât de importantă, zise Isolder, atunci de ce nu ţi-a oferit-o deja? De ce să insiste asupra unei întâlniri?

— Este un barabel. Ştii cât de paranoici devin când sunt convinşi că există cineva care îi vânează. Pe lângă asta, dacă într-adevăr are informaţii despre datele atacurilor şi planurilor de bătaie, voi avea nevoie de informaţia asta înainte să ajungem în sistemul Roche. Verpinii trebuie să fie avertizaţi.

Isolder o studie cu privirea lui clară şi profundă. El purta o semipelerină galbenă, o curea din aur enormă şi brăţări mari din aur care îi accentuau bronzul pielii. Făcu un pas înainte, îşi lăsă braţele uşor pe umerii ei şi pielea Leiei tremură la atingere.

— Dacă ţii neapărat să te duci în lumea subterană atunci voi veni cu tine.

Leia începu să obiecteze, dar el îi atinse buzele cu degetele.

— Te rog, dă-mi voie să fac acest gest. Cred că ai dreptate. Cred că nimic nu se va întâmpla, dar nu aş putea trăi cu mine însumi dacă ar fi să ţi se întâmple ceva.

Leia îi studie ochii, dori să obiecteze, dar primise ameninţări la adresa vieţii ei. Isolder arătă că facţiuni din gruparea Hapi ar obiecta faţă de uniune şi că deja ea primise unele rapoarte de la reţeaua de spionaj a Noii Republici că lorzi războinici din părţi îndepărtate ale galaxiei făceau eforturi să saboteze uniunea. Nu voiau ca flotele hapilor să îşi alăture navele lor Noii Republici. Leia prindea deja gustul a ceea ce ar Fi însemnat să fie regina mamă, mânuind puterea.

— Foarte bine, poţi să mă însoţeşti, spuse Leia şi îl admiră pe Isolder pentru că avusese bunul simţ să îi ceară permisiunea de a o însoţi. Han ar fi cerut să o însoţească.

Se întreba dacă bunele maniere ale lui Isolder erau o parte naturală a personalităţii lui sau dacă îi fuseseră inoculate doar pentru că fusese crescut într-o societate matriarhală în care femeilor li se arăta un respect deosebit. Oricare ar fi fost situaţia, ea găsea că era încântător.

Îi luă braţul Leiei şi păşiră afară, păziţi de gărzile lui Isolder, pentru a aştepta aeromaşina sub cupola de marmură. Bătrânul Threkin Horm veni suflând greoi pe stradă în scaunul său repulsor. Străzile încă mai erau goale la orele acelea ale dimineţii, câţiva ishi tibs se plimbau, iar un bătrân droid picta lampadare. Threkin îi salută relaxat de parcă se întâmpla să fie în trecere, dar nu se oferi să plece. În schimb, apăsă întrerupătorul care oprea scaunul şi stătu pur şi simplu aşteptând aeromaşina.

— Am auzit că este aşa o zi frumoasă sus, spuse Threkin, arătând din cap înspre clădirile de deasupra lor, maşini de legătură plimbându-se prin raze de lumină solară, încât sunt aproape tentat să mă duc să mă bronzez. Aproape.

Isolder prinse cu tandreţe braţul Leiei şi aceasta îşi dori brusc ca Threkin să fi dispărut. Se uită spre Isolder şi el îi zâmbii de parcă ar fi împărtăşit acelaşi gând.

— A, iată maşina noastră! spuse Threkin.

O aeromaşină neagră îşi croi drum cu greu pe stradă, încetini şi viră strâns. Geamul vopsit din dreptul pasagerului se sfărâmă când cineva împinse prin el butoiul explozibil.

— La pământ! strigă una dintre gărzile de corp ale lui Isolder şi femeia se aruncă în faţa Leiei pe când prima rafală de săgeţi înroşite despicară aerul. Una dintre săgeţi nimeri în pieptul femeii, o ridică de la pământ şi o aruncă înapoi. Picături de sânge străluciră în aer şi Leia simţi mirosul duhorii cunoscute de ozon şi piele arsă.

Threkin Horm ţipă şi apăsă un buton al scaunului repulsor – se îndreptă înspre sud de parcă ar fi fost într-un speeder de teren, ţipând cât îl ţineau plămânii.

Isolder o împinse pe Leia în spatele unui stâlp al bolţii şi îşi scoase cureaua dintr-o singură mişcare. O parte din ea – era un mic scut din aur – o ţinea în mâna stângă şi parcă de

nicăieri scoase o mică grenadă. Leia auzise un zgomot huruitor şi o a doua rafală fu lansată din maşină – dar săgeţile înroşite loviră aerul în faţa lor, explodând fără a răni pe cineva.

Un fum subţire albastru străluci în faţa lui Isolder, alb la capete, precum un inel în jurul lunii într-o noapte rece. Scut personal, îşi dădu ea seama. Leia devenise conştientă că garda de corp supravieţuitoare era lângă el, profitând de avantajul scutului pentru a zbiera într-un comunicator portabil după întăriri.

Explozia unei grenade trecu şuierând pe lângă capul Leiei, lovind marmura de deasupra. Droidul care picta la colţ trase un foc spre ei.

— Astarta, prinde droidul! ţipă Isolder.

Scutul prinţului nu putea să acopere un foc încrucişat şi nu era indicat să se bazeze pe pilonii de marmură pentru o asemenea protecţie. Leia se întinse după arma amazoanei moarte şi trase de vreo două ori către droidul din spatele lampadarului. De abia atunci văzu Leia ciudatul corp al droidului, cu cap în formă de glonţ şi picioare lungi. Un droid eliminator ucigaş, model 434. Astarta i se alătură în focul deschis asupra acestuia.

Aeromaşina se opri şi doi bărbaţi ieşiră trăgând. Leia ştia că scutul personal al lui Isolder nu putea rezista mai mult de câteva secunde. Scutul personal oferea de obicei protecţia minimă pentru că nu puteai face rost de o sursă de putere suficient de mare şi să rezişti mai mult de un moment. Un al doilea pericol venea chiar de la scut – scutul de energie se încingea atât de tare, încât cei care îl foloseau riscau să se ardă singuri dacă din întâmplare îl atingeau. Isolder ţinea scutul în faţa lui, întins spre atacatori.

Încă două rafale şuierară pe lângă capul lui şi Astarta trase. Leia se uită la timp pentru a vedea cum singura rafală trasă de amazoană lovi droidul asasin exact în mijlocul trunchiului. Bucăţi de metal zburară prin aer, urmate de o explozie masivă.

Prinţul îşi balansă scutul ca pe o armă şi câmpul lui energetic îi împinse înapoi pe atacatori. Scântei albastre începură să se împrăştie în aer. Un bărbat ţipă şi îşi scăpă arma, ţinându-se de faţa arsă. Isolder ridică scutul deasupra capului, îl învârti şi îl aruncă peste ultimul atacator. Scutul îl lovi pe atacator în piept, îl tăie ca o sabie de lumină şi Isolder rămase singur cu arma sa ţintind spre ultimul asasin care ţipa în agonie, strângându-şi faţa. Poate că fusese odinioară un bărbat frumos, se gândi Leia. Probabil prea frumos. Un hapi.

— Cine te-a angajat? îl întrebă Isolder.

Asasinul ţipă:

— Llarel! Remarme!

— Teba illarven? spuse Isolder în hapi.

— At! Remarme! imploră asasinul.

Isolder mai ţinu arma îndreptată către asasin câteva secunde şi omul ţipă din nou. O bucată de carne se rupse de pe faţa lui. Omul se aruncă în şanţ după armă şi Isolder ezită. Asasinul bâjbâi după armă, o îndreptă spre faţa sa şi apăsă pe trăgaci.

Leia se întoarse. Deodată, garda de corp a lui Isolder o trase de braţ, ţipând:

— Intră! Şi Isolder o luă pe Leia şi o duse înapoi în casă. Era un cuier la uşă, acolo unde oaspeţii îşi puteau atârna hainele şi Isolder o conduse acolo, apoi rămase să o protejeze, respirând zgomotos şi uitându-se spre hol. Garda de corp, Astarta, zăvorâse uşa. Ca la majoritatea consulatelor, uşa Leiei era făcută din placaj blindat şi putea face faţă chiar şi unui atac susţinut. Astarta ţipa în comunicator din nou. Leia nu putea să înţeleagă dialectul hapi, dar femeia făcea mult zgomot.

— Cine i-a trimis? întrebă Leia.

— Nu a dorit să spună, răspunse Isolder scurt. M-a implorat numai să îl omor.

Leia putea să audă afară forţele Noii Republici care căutau să securizeze zona.

Isolder respira greu, dar asculta cu atenţie, probabil

încercând să tragă cu urechea atât la acţiunea gărzilor de corp, cât şi a celor de afară, asigurându-se că este în siguranţă. O ţinea pe Leia uşor, protector şi inima ei bătea cu putere. Îl împinse uşor şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

Prinţul Isolder se concentra pe sunetele care îl înconjurau atât de puternic, încât la prima vedere putea părea că nici nu observase că ea îl împinge. Apoi se uită în ochii ei. Îi ridică bărbia şi o sărută forţat, cu pasiune, după care făcu un pas mai aproape pentru ca întreaga lui fiinţă să fie lângă ea.

Mintea Leiei părea că se goleşte şi întregul ei corp se simţea electrizat. Maxilarul îi tremura, dar îl sărută lung şi încet, iar secundele treceau mult mai lent decât bătaia puternică din pieptul ei. Cu fiecare secundă care trecea nu se putea gândi decât la un lucru: îl trădez pe Han. Nu vreau să îl rănesc pe Han. Apoi Isolder îi şopti în ureche, cerându-i:

— Vino cu mine în Hapi! Vino să vezi lumile pe care le vei conduce!

Leia se trezi plângând. Nu îşi imaginase niciodată că va lăsa aşa ceva să se întâmple. Dar în acel moment, orice ar fi simţit vreodată pentru Han părea să nu mai conteze, părea să devină la fel de lipsit de substanţă precum ceaţa, precum mâzga fină, iar Isolder era soarele, arzând totul până la dispariţie. Cu lacrimi curgându-i pe obraz ea îşi prinse mâinile în jurul lui Isolder şi promise:

— Voi veni cu tine!

— Nu ştiu de ce te-am chemat aici, îi spuse Han lui C-3PO, mişcându-şi mâna într-un gest galant. Stăteau într-un

separeu dintr-o cantină de pe Coruscant. Era un loc liniştit, construit după toate standardele – aer curat, cupluri care dansau pe ritmul muzicii flautelor luduriene.

Chewbacca îşi ridică ochii obosiţi de pe paharul cu băutură şi mârâi. Chewie ştia că Han minţea. Ştia foarte bine de ce îl chemase Han pe C-3PO acolo.

C-3PO se uită la amândoi şi logica îl mâna să interogheze mai departe.

— Există ceva cu care să vă pot fi de folos, domnule?

— Ei bine, vezi… ai fost mai aproape de Leia în ultimele zile decât mine, spuse Han, îndoindu-şi umerii. Nu a fost foarte fericită cu mine… şi îşi petrece din ce în ce mai mult timpul cu acel prinţ, iar după tot ce li s-a întâmplat în dimineaţa asta sunt atât de înconjuraţi de gărzi de corp încât abia mai poţi să îi vezi. Şi acum Leia mi-a lăsat un mesaj holografic în care îmi spune că s-ar putea să se ducă în Hapi.

C-3PO studie cuvintele pentru 12 secunde, căutând strat după strat insinuări şi cuvinte nerostite.

— Înţeleg! spuse droidul. Ai probleme diplomatice!

C-3PO era traducătorul cu cea mai fină programare din galaxie; prietenii lui umanoizi apelau deseori la el pentru talentele sale de a rezolva legăturile emoţionale complexe. Droidul simţi imediat că Han îşi punea prea mare încredere în propriile abilităţi. Aceasta era o şansă rară să dovedească tot ce poate. Cu siguranţă ai venit la droidul potrivit! Cum pot să te ajut?

— Nu ştiu… spuse Han. Îi vezi destul de des împreună. Mă întrebam, ştii tu, cum decurg lucrurile. Chiar se apropie unul de altul?

C-3PO accesă imediat toate înregistrările vizuale în care îi văzuse pe Leia şi pe Isolder împreună în ultimele zile: cinaseră trei seri la rând, întâlniri de consiliu la care cei doi discutau potenţiale dificultăţi în negocierea unei înţelegeri dintre verpini şi barabeli, plimbări, dansuri la o petrecere dată pentru un anumit demnitar.

— Ei bine, domnule, în timpul primei lor zi împreună

prinţul Isolder păstra o distanţă rezonabilă de cincizeci şi şase de centimetri între el şi Leia, spuse C-3PO, dar acel spaţiu se apropie cu rapiditate. Aş spune că devin foarte apropiaţi.

— Cât de apropiaţi? întrebă Han.

— În ultimele opt ore, cei doi s-au atins aproape optzeci şi şase la sută din timp.

Senzorii optici pe bază de infraroşu ai lui C-3PO detectaseră o uşoară luminare şi sângele se grăbi să îi invadeze faţa lui Han. Se scuză grăbit.

— Îmi pare rău dacă aceste veşti te deranjează.

Han bău repede o cană de rom corellian. Din moment ce era al doilea în ultimele câteva minute, C-3PO calculă repede greutatea lui Han şi conţinutul de alcool şi decise că acesta era în stare de ebrietate. Totuşi, manifestările primare ale alcoolului păreau să fie exprimate printr-o uşoară greutate în vorbire.

Han îşi aşeză mâna pe braţul metalic al lui C-3PO.

— Eşti un droid bun, C-3PO. Eşti un droid bun. Nu sunt mulţi droizi pe care să îi plac atât de mult ca pe tine. Nu ştiu ce ai face dacă un prinţ droid şi-ar arăta muşchii în faţa femeii pe care o iubeşti.

Senzorii lui C-3PO detectară emanaţii puternice de alcool din respiraţia lui Han şi acesta se aplecă pentru a evita orice erodare a circuitelor sale.

— Primul lucru pe care l-aş face, îi oferi C-3PO o soluţie pe tavă, ar fi să analizez situaţia şi să văd ce am eu de oferit şi acesta nu are. Orice droid consilier ţi-ar putea spune asta.

— Uf, zise Han. Deci, ce pot eu să îi ofer Leiei şi Isolder nu poate?

— Ei bine, să vedem... spuse C-3PO. Isolder este foarte bogat, generos, manierat şi – cel puţin după standarde umane – atrăgător. Aşa că acum tot ce trebuie să vedem este ce ai tu de oferit şi el nu are. C-3PO căută în fişierele lui pentru câteva momente, încălzindu-şi peste măsură circuitele de memorie. O, dragă! se plânse droidul într-un

final, îţi înţeleg problema! Ei bine, există întotdeauna ataşamentul emoţional, presupun. Sunt sigur că Leia nu va uita de tine doar pentru că a apărut un bărbat mai bun!

— O iubesc, spuse Han apăsat. O iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă, mai mult decât respiraţia. Când mă atinge mă simt precum... Nu ştiu cum să spun.

— I-ai spus şi ei acest lucru? întrebă C-3PO.

— După cum spuneam, oftă Han, nu ştiu cum să îi spun asta. Tu eşti un droid consilier...

Îşi mai puse încă un rând de rom şi se holbă la el. Ştii cum să spun asta? Ştii vreun cântec sau vreun poem?

— Într-adevăr! Am capodopere din mai mult de cinci milioane de culturi în baza mea de date. Iată una dintre preferatele mele, din Tchuukthai:

„Shah rupah shantenar shan erah pathar thulath entarpa

Uta, emarrah spar tane arratha urr thur shaparrah Uta, Uta, sahvarahhhh harah sahvarauul e thutha res tarra hah durrr”

Han ascultă sunetul blând al cuvintelor, mârâielile unduitoare, tunetul amuţit.

— Asta sună destul de bine, recunoscu Han. Ce înseamnă?

C-3PO traduse cât de fidel putu:

„Când fulgerul se grăbeşte peste câmpurile înserate, mă întorc în culcuşul meu rece ca un şoarece thula în gaură.

Atunci îţi adulmec dulcea mireasmă impregnată de oasele tale în foalele peşterii.

Atunci, atunci capul meu începe să tremure şi coada mea se mişcă maiestuoasă pe când strigătul meu de durere începe să umple golul nopţii”

Han îl opri cu o mişcare de mână.

— Bine, bine, am înţeles.

— Mai e mult, mult de tot, îl asigură C-3PO. Este o lucrare epică foarte frumoasă în toate cele o sută de mii de linii ale ei!

— Da, da, îţi mulţumesc, spuse Han şi păru mai deznădăjduit ca niciodată. Asculta conversaţia a patru

indivizi care tocmai se aşezaseră la o altă masă şi C-3PO îşi dădu seama că în ultimele minute Han se concentrase asupra lor. Droidul îşi descărcă fişierele audio şi reascultă conversaţia celor de la cealaltă masă pentru a descoperi ce îl intrigase pe Han.

„Prima femeie: — Oh, uite, este generalul Solo!

A doua femeie: — Doamne, arată destul de rău. Uită-te la pungile de sub ochii lui.

Primul bărbat: — O imagine destul de şifonată dacă mă întrebi pe mine.

A doua femeie: — Te face să te întrebi ce a văzut Leia la el.

Prima femeie: — Cât despre acel prinţ din Hapi... Este atât de frumos! Pe Coruscant, negustorii stradali vând postere cu el!

Al doilea bărbat: — Da, am cumpărat unul pentru sora mea.

Primul bărbat: — Cât despre mine, aş lua una dintre gărzile lui de corp oricând.

Prima femeie: — Cu un corp ca acela, aş omorî să fiu garda lui.

A doua femeie: — Ei bine, poţi păzi acel corp cât vrei tu – eu aş fi maseuza lui. Îţi poţi imagina să frământi acea carne fierbinte toată ziua?”

— Uite C-3PO, spuse Han furios, de ce nu eşti cu ochii atent la Leia. Dacă întreabă de mine, spune-i că îmi e dor de ea. Bine?

C-3PO înregistră cererea.

— După cum doriţi, domnule, zise el, ridicându-se să plece din bar.

Chewbacca mârâi un la revedere spionului. C-3PO ieşi în stradă şi se îndreptă spre unul dintre computerele centrale ale Coruscantului care avea reputaţia de a înregistra şi ceva bârfe. Un asemenea computer i-ar spune fericit droidului secrete pe care nu le-ar împărtăşi unei forme biologice de viaţă. Aceasta ar fi o oportunitate extraordinară pentru C-3PO să dovedească tot ceea ce

poate! O oportunitate minunată!

Threkin Horm arăta cum nu se poate mai bine – era îmbrăcat într-o haină până în talie, de culoare verde închis, cu pantaloni albi, iar părul îi era cârlionţat cu grijă, astfel încât buclele să danseze în jurul urechilor sale. Leia observă că acum, când stătea pe podium, nu arăta la fel de gras ca de obicei.

— După cum ştiţi cu toţii, am organizat această sesiunea a consiliului Alderaan ca să discutăm despre pregătirile necesare pentru căsătoria prinţesei Leia cu prinţul Isolder, Chume'da hapilor.

Mulţimea izbucni în aplauze puternice. Sala de consiliu, o încăpere extravagantă cu pereţii, perdelele şi scaunele de culoarea prunei, putea găzdui aproape două mii de oameni; totuşi, numai o sută dintre membrii consiliului erau prezenţi. Restul scaunelor fuseseră ocupate de spectatori curioşi, în tip ce în spatele sălii era o pădure strălucitoare de droizi metalici. Leia stătea pe locul ei, în rândul din faţă, numai la câţiva metri de locul unde Threkin stătea pe podium. Han stătea în spate, îmbrăcat normal, într-o cămaşă albă cu vestă, arătând foarte mult ca atunci când se cunoscură prima dată, acum mulţi ani. Chewbacca stătea lângă el.

Leia intenţionase să discute planurile cu îndrăzneală, dar nu se pregătise pentru atât de multă atenţie media. Cu o zi în urmă îşi descoperise brusc întreaga viaţă în lumina reflectoarelor – asasinatul a cărei ţintă fusese cu o zi înainte se dovedise a fi filmat pe ascuns din opt unghiuri diferite şi era difuzat pe toate posturile. Ofiţerii de contrainformaţii ai Noii Republici căutaseră ambasada de microfoane în acea dimineaţă şi găsiră microfoane cu canale deschise către

cincisprezece reţele. Părea că singurul lucru cu care publicul se delecta mai mult decât o nuntă regală ar fi o asasinare regală, iar câinii media se bucurau din plin de asta.

— Ei bine, cel mai corect ar fi să termin cu asta, spuse Leia, stând în picioare în faţa lor. Doresc să vă mulţumesc pentru că aţi venit aici, dar nu credeţi că este un pic prematur? Sunt de acord că asta pare să fie o ofertă senzaţională, dar încă nu am fost de acord cu propunerea de a mă căsători cu prinţul Isolder.

Se aşeză la loc.

— Oh, Leia, spuse Threkin cu un zâmbet ironic, deseori în trecut mintea ta clară şi precauţia ţi-au servit bine, dar în acest caz particular... Acesta ridică din umeri. Am văzut cum vă priviţi unul pe celălalt şi ai consimţit să mergi în excursia de şase luni cu Isolder, călătorind în lumile hapi. Cred că este o idee măreaţă! Veţi avea un răgaz să vă apropiaţi mai mult, în timp ce casa regală a hapilor va avea ocazia să vadă cât de bine arată coroana pe micuţul dumneavoastră cap!

Mulţimea bufni într-un râs nervos la această glumă.

— Să expunem problema consiliului. Threkin arătă cu mâna spre membrii consiliului. Nu credeţi că Leia şi Isolder fac un cuplu splendid?

Cei mai mulţi dintre politicienii profesionişti rămaseră cumva sobri, dar mulţi negustori râdeau pe sub mustaţă, în vreme ce reprezentanţii media şi audienţa se bucurau şi aplaudau. Pentru Leia nu arăta deloc ca o întrunire normală de consiliu; era mai degrabă ca un carnaval.

— Nu te poţi juca de-a nunta cu mine! întrerupse Leia, ridicându-se de pe locul ei, uimită de impertinenţa lui Threkin. Isolder a înţeles, după cum sunt sigură că şi voi trebuie să pricepeţi că nu suntem logodiţi – oficial sau neoficial. Mă duc în Hapi doar pentru...

Şi abia atunci îşi dădu seama care era adevărul. Isolder o lua în Hapi pentru ca demnitarii planetari pe care s-ar putea într-o zi să îi conducă să o poată studia, să o măsoare

pentru coroană. Şi ea se ducea ca să poată petrece timp pentru a se apropia de Isolder. Era exact cum spunea Threkin. Nu conta cum încerca ea să nege, tot restul lumii din galaxie putea să vadă ce se întâmpla. Se uită la Han. Arăta jalnic. Se aşeză, încercă să nu roşească, profund conştientă că acea întâlnire era deja transmisă de zeci de reţele de ştiri. Ştia că se va contrazice cu Threkin numai de faţadă, dar în acel moment pur şi simplu nu putea gândi. Pentru prima dată în viaţa ei Leia îşi pierduse cuvintele.

— Într-adevăr, într-adevăr nu putem planifica nunta fără domnia voastră, o asigură Threkin de pe podium. Nici nu ne-am gândi la asta. Facem doar planuri în eventualitatea că vă veţi căsători cu Isolder.

— Consiliere Horm? se auzi vocea lui C-3PO în toată sala.

Leia se întoarse, îl văzu pe droidul aurit stând pe vârfuri şi făcând cu mâna din spatele sălii plin de entuziasm.

— Oh, consiliere Horm, îmi permiteţi să mă adresez consiliului?

— Poftim? întrebă Horm cu dispreţ. Să lăsăm un droid să se adreseze consiliului?

Leia zâmbii în sinea ei. Droizii care făceau lobby pentru drepturi aveau o zi de teren în urma comentariului respectiv. Ar putea fi primul cui în sicriul carierei politice a lui Horm.

Leia se ridică repede:

— Poate că este doar un droid consilier, dar să îl lăsăm să vorbească!

Proteste vehemente din partea celor care îl susţineau pe general, alături de urale asurzitoare venite dinspre droizii media aflaţi în spate.

— Eu, eu, eu nu văd nimic greşit în asta! îngăimă Horm, agitându-şi braţele. Fac loc pe podium acestui droid!

Droizii media se bucurară şi C-3PO se îndreptă spre podium, scanând mulţimea din stânga şi din dreapta lui în timp ce înainta. Leia nu văzuse niciodată un droid să ia o asemenea iniţiativă. Se întreba ce ar putea avea de spus. C-3PO ajunse pe podium şi se întoarse să se adreseze

mulţimii.

— Ei bine, spuse el, aş vrea să propun ca acest consiliu să înceapă pregătirile pentru nunta Leiei – cu generalul Solo!

— Poftim? ţipă Horm. Dar, dar este strigător la cer! Generalul Solo nu este nobil! Este doar, este doar... Horm îşi dădu seama că e mai bine să nu mai spună nimic calomnios, dar se scutură cu dezgust. Un val de proteste cuprinse toată mulţimea şi Leia se întreba dacă nu judecase greşit să îl lase pe sărmanul C-3PO să se adreseze consiliului.

— Daţi-mi voie să fiu de altă părere! răspunse C-3PO. Am comunicat cu diferite computere din reţeaua Coruscant toată dimineaţa şi am descoperit nişte fapte uimitoare pe care voi toţi păreţi să le fi trecut cu vederea – probabil pentru că generalul Solo a muncit intens să le ascundă. Deşii corelienii au devenit o Republică acum aproape trei secole, prin naştere, Han Solo este regele Corelliei!

Camera izbucni într-un murmur puternic şi droizii media începură să îşi arunce luminile pe Han Solo. Vocea nazală a lui Threkin Horm întrerupse discuţiile cu:

— Poftim? Poftim? Poftim? Leia se întoarse şi se uită în spatele camerei şocată. Locurile din spatele amfiteatrului erau pe scări şi putea să îl vadă pe Han perfect, roşu la faţă, încercând să se aşeze strivit pe scaunul său. Din expresia de pe faţa lui putea să îşi dea seama că Han încerca într-adevăr să ascundă ceva. Şi Leia ştia că programarea lui C-3PO ca droid consilier îl făcea incapabil să mintă. Han îşi puse mâna peste ochi şi se uită la podea. În toţi aceşti ani, de ce nu mi-a spus niciodată? se întrebă Leia.

La bordul navei consilier, Bith Thpfftht, Luke urmări vidul holografic cu interes, surprins că până şi pe o planetă lăturalnică cum este Toola faptele Leiei şi ale lui Isolder – şi acum ale lui Han – puteau fi atât de interesante încât să merite cheltuiala enormă pe care o presupunea trimiterea ştirilor prin hiperspaţiu. Ei bine, Leia trăia visul oricărei femei, atrăgând atenţia unui prinţ incredibil de bogat şi de frumos. Intriga tentativei de asasinat mărise valoarea poveştii atât de mult, încât Luke putea acum să îşi urmărească sora în direct, de la aproape trei sute de ani lumină distanţă.

Nava Bith era programată să intre în hiperpropulsie în câteva momente şi Luke studie imaginea cu interes. Camerele de vid holografic erau concentrate asupra lui Han şi îl arătau cum stătea strivit pe scaunul lui, cu mâna peste faţă. Până şi Chewbacca, care stătea lângă Han, făcu ochii mari de uimire şi îi scăpă printre canini un murmur gâtuit de mirare.

Luke zâmbii în sinea lui. Bineînţeles, se gândi el, Han este un rege. Trebuia să îmi dau seama dinainte. Dar de ce a ascuns? în ciuda zâmbetului, Luke se simţea nedumerit. Putea simţi ceva ciudat, ceva îndepărtat şi o amestecătură întunecată. Prea mulţi din galaxie s-ar fi opus uniunii Leiei cu Isolder. Putea simţi forţa intenţiei lor şi Luke îşi dorea în sinea lui ca tehnicienii de pe Bith să se grăbească şi să îşi termine testele de echipament înainte de a face saltul în hiperpropulsie. Luke nu va ajunge în sistemul Roche prea curând.

— Într-adevăr, continuă C-3PO. Han este de viţă nobilă! înregistrările de la naştere indică faptul că predecesorii ancestrali ai lui Han se duc până la Berethron e Solo, care a introdus democraţia în Imperiul Corellian. Puteţi cu uşurinţă să urmăriţi dreptul primului născut pentru următoarele şase generaţii, până la Korol Solo, dar înregistrările din perioada lui Korol au fost distruse în Războiul Clonelor şi linia s-a pierdut. Korol Solo s-a însurat şi a fost tatăl unui băiat, pe

nume Duro, acum aproape şaizeci de ani şi din cauza războaielor acel fiu nu s-a mai întors niciodată acasă. Numele lui era Dalia Solo, dar şi-a schimbat numele în Dalia Suul pentru a-şi ascunde identitatea în timpul Războiului Clonelor. Primul lui născut a fost Jonash Suul, iar primul fiu al lui Jonash Suul s-a numit Han Suul – care şi-a schimbat numele în Han Solo. Evident, Han ştia de linia lui regală, dar din motive care mă depăşesc şi el a schimbat înregistrările de pe Corellia într-un efort de a ascunde provenienţa sa!

Din mulţime se auzi un oftat şi Threkin Horm ceru să se facă linişte. Han se ridică încet şi ieşi din amfiteatru pe măsură ce murmurul din fundal se diminua. Leia, pe jumătate în picioare, îl privi pe Han plecând şi mulţimea amuţi pentru ca Threkin să urle.

— Dar nu era Dalia Suul cunoscut şi sub numele de Dalia cel Negru? Celebrul criminal?

— Ei bine, da, presupun, recunoscu C-3PO, deşii documentele istorice îl descriu mai precis ca fiind un răpitor şi un pirat.

— Şi fiind, spuse Threkin, în fond, ce fel de apartenenţă este aceasta? Vreau să spun – Dalia Suul era unul dintre cei mai cunoscuţi regi ai crimei organizate! Nu te poţi aştepta ca oamenii respectabili să acorde crezare cererii lui Han că ar fi de viţă nobilă.

— Ei bine, sunt doar un droid ignorant şi mărturisesc că nu pot înţelege cum acţiunile unui strămoş pot mări sau diminua respectabilitatea unui om, se scuză C-3PO faţă de Threkin Horm. Asemenea concepte sunt dincolo de posibilităţile de procesare ale unui model AA – Unu Verbocreier. Dar din moment ce fiica nelegitimă a lui Dalia Suul v-a fost mamă, mă aştept că sunteţi mai familiar cu logica argumentelor decât sunt eu.

Faţa lui Threkin Horm păli şi îl apucă tremuratul.

Vidul holografic se termină şi prezentatorul droid începu să comenteze asupra întâmplărilor. Luke închise holograma şi se aşeză într-un un scaun imens, ţinându-şi mâinile strânse în poală. În numai câteva generaţii, linia lui Han

căzuse de la regalitate la conducători ai lumii subterane. Nu e de mirare că Han îşi ascunsese apartenenţa, că întorsese spatele consiliului Alderaan şi ieşise ca o furtună înainte ca secretul să fie dezvăluit. Sărmanul Han!

În acea după-amiază, Leia şi Isolder se plimbau în linişte prin pădurile izolate din grădinile Coruscantului, acolo unde înfloreau plante din sute de mii de lumi ale Noii Republici. Leia îi arătase lui Isolder pădurile oro din Alderaan – păduri unde copacii graţioşi cu trunchiuri drepte se întindeau pe sute de metri, dar fiecare centimetru de coroană de copac era acoperită cu colonii de muşchi multicolori care strălucesc în culori de... violet şi canariu, precum afluenţii curcubeului. Păsări albe cairoka zburau din pom în pom, în timp ce mici căprioare de un roşu strălucitor cu dungi aurii se hrăneau din iarba crescută pe pământ. Pe Alderaan, pădurile oro ocupaseră numai o parte din micile insule şi Leia călătorise acolo o singură dată, pe când era copil. Totuşi, văzând chiar şi numai o părticică a lumii ei native încă înfloritoare i se umplea inima de bucurie.

Isolder mergea ţinând-o pe Leia de mână.

— Mi-am sunat mama prin vidul holografic, spuse Isolder. A fost încântată să audă că plănuieşti să vii în vizită. Vine cu vehiculul ei personal pentru a te duce înapoi pe Hapi.

— Vehicul? se miră Leia de cuvintele pe care le alesese el. Vrei să spui că îşi aduce nava ei personală?

— În cazul acesta, insistă Isolder, cred că termenul vehicul este cel mai potrivit. Are mii de ani vechime şi este destul de excentric în design. Totuşi, îţi va plăcea.

Pădurile erau tăcute. Gărzile de corp ale lui Isolder se împrăştiaseră printre copaci, mai puţin Astarta, care mergea mereu în urma lor.

Leia zâmbii, se opri să miroasă o violetă, o floare în formă de trompetă. Floarea era rară pe câmpurile lumii ei native, o buruiană cu un miros înţepător.

— Aceasta este o aralută, spuse Leia. Poveştile populare

spun că dacă o tânără mireasă găseşte una înflorind în grădina ei este un semn că va avea în curând un copil. Bineînţeles că mama miresei şi surorile au întotdeauna grijă să planteze o aralută în grădina noului cuplu căsătorit după ceremonie şi bineînţeles că trebuie să facă asta noaptea. Se consideră a fi semn de ghinion dacă sunt prinse. Isolder zâmbii şi atinse floarea cu degetele. Când se usucă, petalele se strâng înăuntru şi seminţele se prind în floarea uscată. Apoi, mamele dau floarea uscată copiilor pentru a o folosi drept clopoţel.

— Cât de frumos, spuse Isolder şi oftă. E trist să ştii că totul a dispărut, că totul a fost distrus. Cu excepţia a ceea ce este aici, pe Coruscant.

— Când refugiaţii noştri îşi vor găsi o nouă casă, spuse Leia, avem de gând să luăm unele dintre aceste specii cu noi şi să creăm o altă grădină în lume.

Tonurile comunicatorului se făcură auzite şi Leia îşi deschise aparatul cu reţinere.

— Leia, aici Threkin Horm. Am veşti extraordinare! Noua Republică ţi-a anulat misiunea către sistemul Roche!

— Poftim? întrebă Leia uimită. Nu îi fusese niciodată retrasă o misiune. Cum s-a întâmplat asta?

— Se pare că relaţiile dintre verpini şi barabeli se deteriorează într-un ritm mai rapid decât am anticipat noi, răspunse Threkin. Aşa că Mon Mothma a mărit nivelul de intervenţii în speranţa că putem evita războiul. Generalul Han Solo va fi desemnat să conducă o flotă de distrugătoare spaţiale către sistemul Roche pentru a proteja verpinii până când criza este rezolvată. Între timp, Mon Mothma în persoană se va ocupa de această criză cu o echipă de consilieri de cea mai mare încredere.

— Ce criză? întrebă Leia.

— Agenţii vamali au oprit o navă cargo barabelă în dimineaţa asta la ieşirea din sistemul Roche şi au găsit ceva de care ne feream cu toţii.

Stomacul Leiei se strânse la gândul că erau lăzi pline cu bucăţi de corpuri verpine, îngheţate puternic în adâncurile

spaţiului. În ciuda tentativelor ei de a depăşi asemenea prejudecăţi, cu cât avea de-a face mai mult cu specii de reptile carnivore, cu atât anticipa asemenea atrocităţi. Totuşi, îşi spuse, nu poţi judeca toată specia după acţiunile câtorva indivizi.

— Ce e cu Mon Mothma? Nu va avea nevoie de ajutorul meu?

— Atât ea, cât şi eu considerăm că sunt... căi mai bune prin care poţi ajuta Noua Republică, spuse Threkin. Mon Mothma te-a scutit pe moment de îndatoririle tale pentru următoarele opt luni standard. Am încredere că îţi vei petrece timpul cu folos.

Tonul sugestiv al vocii lui indica foarte clar ceea ce îşi dorea, dar o spusese, totuşi şi cu voce tare.

— Poţi să pleci pe Hapi cât mai curând posibil.

Imaginea lui Threkin tremură şi dispăru de pe comunicator şi Isolder îi strânse mâna fetei. Leia se gândi câteva secunde şi ştia că nu putea să îl contrazică pe Horm – că verpinilor le este mult mai bine cu o flotă a Noii Republici de partea lor şi Leia se simţise copleşită de misiune de la bun început. Ca orice consilier diplomatic avea talente extraordinare, dar barabelii nu erau niciodată impresionaţi de discursuri agitatoare sau discuţii elaborate. Barabelii, care evoluaseră ca prădători comunali dominaţi de lideri de haită, ar respecta-o pe Mon Mothma pentru felul cum ar rezolva divergenţele. Simplul fapt că liderul de haită pentru toată Noua Republică se aruncase în dispută i-ar dezorienta pe barabeli, i-ar forţa să se regrupeze şi să regândească situaţia.

De fapt, acum că se gândea mai bine, îşi dădu seama că Mon Mothma chiar nu avea deloc nevoie de ea. Leia fusese atât de curioasă, încercând să înţeleagă de ce regina mama a verpinilor ar avea voie să devină sălbatică, încât plănuise să atace problema din unghiul greşit. Putea să se uite la barabeli de la bun început.

Poate că singurul lucru care nu avea logică era să trimită o flotă a Noii Republici în sistemul Roche. Verpinii îşi puteau

proteja reginele. Cu abilităţile lor de a comunica prin unde radio, faptul că propriile lor colonii erau construite într-o centură asteroidală care nu era navigabilă cel puţin de către piloţi umani şi prin stilul lor de atac roind în bombardiere X-interceptor de viteză mare, verpinii reprezentau un duşman formidabil.

Isolder făcu un pas mai aproape.

— De ce te frământi, micuţo?

— Mă gândeam la ceva.

— Nu, tu eşti îngrijorată de ceva, spuse Isolder. Nu crezi că Mon Mothma are lucrurile sub control?

— Prea mult control, spuse Leia şi se uită în mările învolburate ale ochilor lui gri.

— Nu eşti pregătită să pleci încă, nu-i aşa? o întrebă Isolder.

Leia încercă să spună ceva, dar acesta adăugă:

— Nu, nu, e în regulă. Să lăsăm toate astea în urmă şi gesticulă înspre pădurile oro din jurul lui; va fi un pas important pentru tine. Va fi ca şi când o părăseşti definitiv – şi probabil că dacă vei alege să fie aşa vei părăsi, într-adevăr, aceste lumi, această viaţă.

Îi atinse mâinile Leiei şi aceasta îi zâmbii cu sfială.

— Ia-ţi câteva zile libere, spuse Isolder. Petrece ceva timp cu prietenii tăi. Ia-ţi la revedere dacă simţi că trebuie. Înţeleg. Şi dacă te face să te simţi mai bine, atunci repetă ceea ce ai spus Consiliului Alderaan: vii în Hapi pentru o vizită, nimic mai mult. Nu există legături, nu există obligaţii.

Cuvintele lui se rostogoliră peste ea ca un val de apă caldă, îmbunătăţindu-i starea de spirit.

— O, Isolder, îţi mulţumesc pentru înţelegere.

îşi sprijini capul pe pieptul lui şi Isolder îşi strânse braţele în jurul ei. Pentru un moment, Leia era tentată să adauge Te iubesc, dar ştia că era prea curând să rostească aceste cuvinte, ştia că era un angajament prea mare.

Isolder îi şopti încet la ureche:

— Te iubesc.

Han Solo stătea la pupitrul de comandă din Şoimul Mileniului, testând metode de evitare printr-un cimitir orbital de rămăşiţe spaţiale de pe luna cea mai mică a Coruscantului. A verifica computerul pentru toate sistemele de zbor de pe navă era una – dar Han decisese de mult că numai un test real era concludent.

Zburând prin cimitir era ca şi cum şi-ar fi croit drum printr-un câmp de asteroizi, cu excepţia faptului că gunoaiele de aici păreau să fie toate metale dure, spre deosebire de acei asteroizi drăguţi, finuţi, carbonaceici. Făcându-şi drum printre rămăşiţe părea să îl calmeze cumva pe Han, să îl liniştească. Se scufundă într-o cădere uşoară, sub aripa stabilizatoare a unui vânător TIE şi apoi ieşi la suprafaţă prin coca scheletică a unui vechi distrugător spaţial victorian, avariat cu prea mult timp în urmă pentru a mai fi salvat.

Tocmai ce îmi doresc, se gândi Han. Erau unele sisteme la bordul Şoimului pe care nu le putea testa într-un spaţiu prietenos, iar unde pleca, Han nu se aştepta să întâlnească vreun prieten. Încetini pentru a se potrivi cu viteza distrugătorului spaţial, micşoră viteza din nacela principală a eşapamentului până acolo unde generatorul lui de hiperpropulsie fusese odată depozitat, apoi aduse cu grijă Şoimul Mileniului la sol.

Han apăsă pe transponderul imperial IFF şi alese opţiunea paisprezece. Pe când semnalele radio ale navei se echilibrau în scutul metalic al compartimentului de fisiune, indicatorii de proximitate ai lui Han începură să ţiuie a avertizare faţă de apropierea din toate direcţiile a navelor duşmane de pasageri incom Y4; imaginile lor de un albastru metalizat apăreau pe monitor frontal. Han salvase codul

transponderului de la o navă de transport militar atacată de ofiţerii lordului războinic Zsinj. Nava de transport ducea o echipă formată din doisprezece membri prădători ai lui Zsinj – o organizaţie de forţe speciale se presupune a fi devotată supravegherii sistemelor de apărare planetare, capabilă să se strecoare în numitele planete devastând apărările. Prădătorii îşi creaseră o reputaţie urâtă, ca fiind mâna dreaptă a poliţiei secrete a lui Zsinj. În cele din urmă, prădătorii guvernau peste multe mii de lumi.

Sigur pe faptul că noul lui semnal transponder îl va identifica pe el ca fiind una dintre navele lui Zsinj, Han opri mecanismele de bruiaj; atât de mult trafic radio şi bruiaj veniră peste senzorii lui, încât navele fantomă dispărură de pe monitorul frontal. Han zâmbii în sinea lui. Atât noul transponder, cât şi bruiajele de mare putere funcţionau foarte bine. Va avea nevoie de această manevră în spaţiul neprietenos.

Acum că îşi testase echipamentul. Han îşi aprinse motoarele subluminice şi ridică Şoimul cu grijă afară din interiorul ruginit al vechiului distrugător. Pe când îl manevra prin cimitirul orbital, apelul pe care îl aştepta se făcu auzit.

— Generale Solo, spuse Leia, am auzit că diseară vei conduce o flotă în sistemul Roche.

— Da, aşa mi-au spus, zise Han.

— Îmi va părea rău să te văd plecând. Speram să ne putem întâlni câteva ore înainte de a pleca.

O flotă? Se gândea că el va conduce o flotă? Un distrugător spaţial nu putea fi numit o flotă. Han ştia cine se afla în spatele ordinelor, cine îl înjunghiase pe la spate. Threkin Horm. Se pare că îl subestimase pe individul gras şi acesta planificase să îl trimită pe Han departe, departe de tot, astfel încât Leia să uite de el.

— Da, spuse Han, ar fi frumos. Sunt destul de ocupat acum; încerc să mă deprind cu câteva lucruri. Nu pot să cobor pe planetă. Aş putea să te văd la orele cincisprezece la tine acasă; Acolo am vorbi în linişte, am putea bea ceva

împreună.

— Sună bine. Rămâne să ne vedem atunci.

Han se uită la ceasul de la bord. Chewbacca şi C-3PO stabiliseră să se întâlnească pe Şoimul Mileniului cu el, la orele şaptesprezece. Timpul trecea.

Când Han ajunse la uşa Leiei, avea un zâmbet obosit pe faţă. O îmbrăţişă, apoi înaintă pe hol spre camerele ei, uitându-se în jur nervos. Făcu un pas înapoi să o privească. Părul lui era unsuros şi ochii îi erau obosiţi. Nu părea a fi fericit.

— Pot să îţi ofer ceva de băut? întrebă Leia.

Han îşi scutură capul.

— O, nu.

Pentru câteva clipe, Han nu spuse nimic mai mult; stătea pur şi simplu privind pereţii şi trăgând cu ochiul în sufragerie. În dormitorul Leiei, luminile slabe străluceau de la pietrele din Gallinore aflate pe dulăpiorul ei. Sorii gemeni de deasupra copacului Selab deveniseră întunecaţi, de parcă intraseră într-un ciclu nocturn.

— Nu eşti încântat de transferul în sistemul Roche, nu-i aşa? întrebă Leia.

— Ei bine, offf, ca să spun sincer, nu mă voi duce, recunoscu Han.

— Nu te duci? întrebă Leia.

— Am refuzat misiunea.

— Când s-a întâmplat asta? îi ceru Leia explicaţii.

Han dădu din umeri.

— Acum cinci minute.

Intră în dormitorul ei, se aşeză holbându-se la pat, se uită la pietrele de pe dulăpior, la toate grămezile de bogăţii primite de la hapi. Parte din Leia era încă surprinsă să le aibă acolo. Dacă aş fi avut minte, îşi spuse în sinea ei, le-aş fi încuiat undeva.

— Ei bine, unde te vei duce? îi ceru Leia socoteală. Ce vei face?

— Mă duc pe Dathomir, spuse Han şi Leia rămase nedumerită un moment.

— Nu te poţi duce acolo, zise ea. Este în teritoriul lui Zsinj şi pare a fi periculos.

— Înainte să refuz, am ordonat Neînfricatului să conducă o acţiune de tipul loveşte şi dispari împotriva unora dintre adăposturile lui Zsinj de la marginea spaţiului Noii Republici. Zsinj va fi forţat să îşi întărească adăposturile, îndepărtând orice nave de pe Dathomir, iar eu ar trebui să reuşesc să mă strecor între ieşiri. Nici nu va şti că sunt acolo.

— Acesta, spuse Leia cu voce tare, este un abuz de autoritate!

Han îşi schimbă atenţia de la pietre, se uită la ea şi rânjii.

— Ştiu.

Leia nu mai spuse nimic. Când intra într-una dintre acele pase de încăpăţânare, ştia că nu putea să îl facă să se răzgândească. El ridică din nou din umeri.

— Nimeni nu va fi rănit. Am ordonat ca atacul să se facă numai cu mecanisme teleghidate de rază lungă. Soldaţii noştri vor fi în afara pericolului. Ştii, mă gândesc că m-am uitat la holograma planetei prea mult. Am visat-o azi-noapte: alergam pe plajă, cu vântul în faţă, apa plesnindu-mă peste glezne. Era atât de plăcut. Aşa că atunci când am primit ordinele astăzi, tocmai mă hotărâsem. Mă duc.

— Ce vei face acolo?

— Dacă am chef poate că voi rămâne acolo. A trecut mult timp de când nu am mai simţit nisipul sub tălpile mele. Prea mult timp.

— Eşti extenuat, spuse Leia. Nu renunţa la misiune. Voi trage nişte sfori să te redesemneze. Poţi avea câteva săptămâni de odihnă…

Han se uita la podea, după care îşi întoarse privirea asupra ei şi îi studie faţa.

— Suntem amândoi obosiţi, spuse el. Suntem amândoi extenuaţi. De ce nu mergi cu mine, să fugim de aici?

Suna atât de demn de milă. Leia se simţi vinovată pentru ultimele zile, pentru că îl ignorase, pentru că îl părăsise. Îşi aminti cum se simţise în ziua în care Vader îl închisese pe

Han în carbonit, trimiţându-l înapoi la Jabba huttul, bucuria pe care o trăiseră când împăratul fusese învins. Îl iubise atunci. Dar asta a fost acum mult timp, îşi spuse ea.

— Ascultă, Han, întotdeauna voi ţine la tine, se auzi Leia spunând. Ştiu că este dificil.

— Crezi că ai o viaţă frumoasă? întrebă Han.

Leia simţea că tremură. Han merse încet până la dulăpiorul ei şi Leia observă că se uita la metalul negru lustruit al armei de comandă.

— Asta chiar funcţionează? o întrebă el. Începu să se apropie de ea şi Leia îşi dădu seama de ceea ce plănuise şi ţipă.

— Nu te atinge de aia!

Han luă pistolul şi se întoarse mai repede decât ar fi crezut posibil, îl ţinea aţintit înspre ea.

— Vino cu mine pe Dathomir!

— Nu poţi să faci asta! îl rugă Leia, ridicând o mână de parcă ar fi putut opri explozia.

— Credeam că îţi plac şmecherii, spuse Han. Un jet de scântei albastre erupse din armă, aducând cu sine iertare şi întuneric.

— Eşti sigur că generalul Solo a răpit-o pe prinţesă? întrebă regina mamă. Chiar dacă imaginea mamei lui era numai pe vidul holografic, prinţul Isolder nu îndrăznea să se uite la faţa ei acoperită.

— Da; Ta'a Chume, răspunse Isolder. O reţea de ştiri a instalat un ochi urmăritor în holul ce duce în apartamentul ei şi acesta a înregistrat-o pe Leia părăsind casa împreună cu generalul. A plecat părând a fi într-o stare de visare, iar Solo era înarmat cu pistolul de comandă.

— Aşadar, ce vei face pentru a o recupera pe prinţesă?

Isolder putea simţi greutatea privirii lui Ta'a Chume. Regina mamă îl testa. Pe Hapi, femeia în funcţie vorbea deseori ironic despre neputinţa bărbaţilor, aparenta lor neputinţă de a face vreodată ceva bine.

— Noua Republică a strâns deja o mie dintre cei mai buni detectivi ai ei pentru a-l depista pe Han Solo. Astarta asigură rapoarte despre cursul evenimentelor din oră în oră şi putem să dăm de ştire vânătorilor de recompense.

Ta'a Chume vorbi blând, cu delicateţe:

— Priveşte-mă în ochi.

Isolder se uită la ea şi încercă să se relaxeze. Mama lui purta o coroană de aur şi un voal subţire galben care îi ascundea trăsăturile. Luminile din jurul ei accentuau culoarea aurului, astfel încât aproape părea că ea generează o aură de putere. Isolder se concentră să vadă dincolo de voal, să simtă ochii ei întunecaţi pătrunzându-l.

— Acest general Solo este un om disperat, spuse ea. Ştiu la ce te gândeşti. Vrei să o salvezi chiar tu pe prinţesa Leia din ghearele lui. Dar trebuie să îţi aminteşti de datoria faţă de oamenii tăi: eşti Chume'da. Soţia şi fiicele tale vor domni într-o zi. Dacă te pui în pericol, vei trăda speranţele şi visurile oamenilor tăi. Trebuie să îi laşi pe asasinii noştri să se ocupe de generalul Solo. Promite-mi!

Isolder se uită fix la mama lui şi încercă să îşi ascundă intenţia, dar nu avea sens. Ea îl cunoştea prea bine. Ştia pe toată lumea prea bine.

— Îl voi urmări pe generalul Solo, spuse Isolder. Şi îmi voi aduce mireasa acasă.

Isolder aştepta ca mama lui să aibă un acces de furie, aştepta ca mânia fierbinte din vocea ei să se reverse peste el precum lava fierbinte.

Putea să simtă acest lucru în liniştea care se coborâse peste ei, dar Ta'a Chume nu era genul de femeie care să îşi exprime mânia. Spuse cu calm, aproape oftând:

— Nu mi te supui cu uşurinţă, dar orice ai crede, tendinţa ta către acte eroice nu este o virtute. Te-aş vindeca de asta

dacă aş putea.

Isolder nu spuse nimic pentru moment şi aştepta ca mama sa să îşi pronunţe pedeapsa.

— Presupun că semeni cu tatăl tău. Generalul Solo va căuta, probabil, refugiu la unul dintre lorzii războinici, cineva care ar putea spera să reţină puterea Noii Republici. Îmi voi strânge asasinii şi voi aduce o flotă pe Coruscant imediat. Bineînţeles că dacă îl voi găsi pe Solo înaintea ta îl voi omorî chiar eu.

Isolder îşi lăsă privirea să cadă în pământ. Avea slaba speranţă că acum, când Leia fusese răpită, mama lui va amâna această acţiune, va sta deoparte. Dar nu avea sens: Solo îi răpise succesoarea. Onoarea cerea ca ea să facă demersurile necesare pentru a recupera prinţesa.

— Ştiu că eşti nemulţumit. Totuşi, când erai copil spuneai adesea: Hapi poate să fie la fel de puternică precum cei care o conduc. Deseori mă gândesc la cuvintele tale şi le am aproape de inimă.

Sfârşi comunicarea, se aşeză şi începu să se gândească. Isolder aproape că îl compătimea pe Han. Generalul Solo nu putea să ghicească genul de resurse pe care mama lui le-ar putea folosi pentru a-l găsi.

Caporalul Reezen reuşise cumva să lucreze în armată timp de şapte ani, plasându-se în obscuritate, neatrăgând niciodată admiraţia şi atenţia care simţea că i se cuvin. Mult prea adesea, aşa se întâmplă în serviciile de contrainformaţii ale armatei. Trăgeai şi munceai ca un sclav ani de zile pentru a rezolva un caz major, sperând că unele informaţii folositoare ţi-ar putea apărea în cale.

De aceea plănuise să trimită acest raport direct lordului

războinic Zsinj, numai pentru ochii lui, semnându-şi numele pe documente astfel încât nici unul dintre superiorii săi să nu îşi poată asuma laudele. Era corect. Caporalul Reezen era singura persoană care observase acest aspect – trei manevre loveşte şi dispari pe o perioadă de nouă zile, manevre realizate pentru a îndepărta flota lui Zsinj. Evident că Noua Republică plănuia un fel de atac, sperând să deschidă o gaură destul de mare pentru ca o flotă să poată trece. Şi trebuia să fie o flotă – ceva mai mare decât o simplă navă de observaţie/supraveghere – astfel încât să existe cineva care să cheltuiască atâta bănet pentru a se asigura că navele trec prin culoar în siguranţă.

Reezen putea să o simtă în oase – ceva important urma să se întâmple. Aşadar calculase vectorii, analizând posibile ţinte militare, micşorase lista la şase, etichetându-le după posibilitate. Atâta teritoriu era de acoperit şi exista atât de multă nesiguranţă. Reezen mai analiză încă o dată posibilele ţinte şi căută dincolo de posibilităţile evidente. Acolo, în depărtarea hărţilor lui, era Dathomir şi Reezen studie planeta simţind un fior ciudat în oase.

Dathomir era deja bine protejată, fiind plasată atât de adânc în teritoriul lui Zsinj, încât Noua Republică nu putea să ştie operaţiunile lordului războinic de acolo. Şantiere navale. Putea Noua Republică să planifice un atac asupra şantierelor navale? Nu, asta nu era adevărat. Voiau ceva de pe planetă. Un loc atât de aspru, de periculos. Erau anumiţi prizonieri pe planetă pe care Noua Republică i-ar putea dori – dacă Noua Republică ar fi ştiut măcar de colonia penitenciară – dar nimeni nu ar fi atât de prost încât să încerce să aterizeze acolo. Reezen îi cunoscuse pe băştinaşi şi simpla noţiune de aterizare pe Dathomir îi transmise un fior de spaimă pe coloană. Totuşi, planeta părea să îi facă semn lui Reezen. Aici, aici. Ei vin aici!

Odată, când Reezen era la vârsta adolescenţei, participase la o paradă militară pe Coruscant împreună cu tatăl său şi în timpul paradei, Darth Vader, Lordul întunericului, aproape că îi urmări. Lordul Vader întrerupse

parada, se opri să se uite la Reezen şi să îl mângâie pe cap. Reezen îşi aminti cum imaginea lui înfricoşată se reflectase în casca Lordului, îşi aminti teroarea rece pe care a simţit-o când mâna îmbrăcată în armură îl mângâie pe cap, dar Vader spuse numai atât:

— Când serveşti Imperiul ai încredere în simţurile tale, apoi trecu mai departe.

Cu ezitare, Reezen ceru întăriri pentru Dathomir, în ciuda convingerii că Noua Republică nu ar ataca, apoi încheie secvenţa de pe terminalul computerului său care urma să trimită avertismentul criptat către Zsinj.

Lordul războinic era un bărbat conştiincios. Zsinj va avea grijă de asta.

Leia se trezi în întuneric. Zăcuse nemişcată prea mult timp, holbându-se în beznă, fix. Se străduise să stea nemişcată, concentrându-se atât de tare, încât o durea capul şi îi amorţiseră muşchii.

— Stai nemişcată şi nu face zgomot, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Han şi se strădui cu toată puterea ei să îl asculte.

— Han! ţipă ea, când îşi dădu seama ce se întâmplase şi încercă să se ridice. Capul ei se lovi de ceva dur şi fu nevoită să se aşeze la loc. Simţi un grătar sub ea şi bubuitul cunoscut al motoarelor de hiperpropulsie ale Şoimului Mileniului. Trecuseră cinci ani de când se ascunsese ultima dată în compartimentul de contrabandă al Şoimului şi mirosea la fel. Han Solo, te voi omorî, se lamentă ea. Nu,

dacă mă gândesc mai bine, vei fi norocos să mori.

Căută în întunericul din jurul ei după zăvor, îl găsi şi încercă să tragă de el. Nu voia să se deschidă. Îl pipăi şi îşi dădu seama că este rupt. Se rostogoli, găsi un obiect mic şi metalic, pe care îl lovi de tavan. Han Solo, lasă-mă să ies imediat! ţipă Leia. Simţi obiectul din mâna ei vibrând şi scoţând un sunet ca de sâsâit. Leia îl apropie de ureche. Oh, grozav! Un purificator de aer! Cel puţin nu a vrut să mă sufoc. Îl zgudui şi ascultă zăngănitul purificatorului de aer. Foarte bine, Solo. Scoate-mă de aici! Nu aşa se tratează o prinţesă! Lovi tavanul compartimentului, continuă să lovească, dar nu primi nici un răspuns.

Cum aerul devenea din ce în ce mai cald, Leia începu să se întrebe dacă Han putea măcar să o audă. Oare zgomotul general îi acoperea ţipetele? Se aşeză lângă miezul energetic quadex, principala sursă de putere pentru întreaga navă şi la fiecare câteva minute ţevile de deasupra capului ei începeau să sâsâie de parcă răcitorul invada nucleul. Compartimentele nu erau mari, dar încercuiau o treime din interiorul navei – de la rampa de intrare, peste coridorul consolei şi în jurul păturilor de campanie ale pasagerilor. Leia îşi închise ochii şi se gândi. Han şi Chewie dormeau de obicei lângă staţia tehnică din hol. Era un perete separator între ea şi staţia tehnică, dar Han ar fi trebuit să o audă lovind dacă era acolo. Ar fi putut totuşi să fie încă în cabina de comandă, la vreo şapte sau opt metri depărtare. Dacă erau în cabina de comandă şi uşa separatoare era închisă, nu ar fi fost posibil ca Han sau Chewie să audă strigătele ei.

Şi acum aerul ei se termina. Leia ridică purificatorul de aer care se defectase, îl lovi din ce în ce mai tare de tavan, dar rezistă impulsului de a ţipa de frică să nu se termine mai repede oxigenul. După numai câteva minute, braţele ei mureau de oboseală şi Leia se opri pentru a se odihni. Simţea nevoia să plângă. Han ştia că ea nu are încredere în acea melanjă metalică plină de defecte, adunată din cimitirele uitate de fiare vechi. Sigur că Şoimul era rapid şi

bine înarmat, dar se afla, de asemenea, în plină descompunere. Han avea trei creiere de droizi care conduceau toate legăturile improvizate, sistemele modificate şi Leia era aproape sigură că toate problemele lui tehnice nu puteau apărea din simplă întâmplare. El spunea că acele creiere se mai angajau în certuri mici şi mai mult ca sigur că erau capabile să îşi fi sabotat unul altuia sistemele. Într-o zi, unul dintre ei va face ceva foarte rău şi întreaga navă va sări în aer. Era doar o chestiune de timp. Lovi din nou în tavan.

Trapa de deasupra ei se crăpă. Chewbacca mârâi.

— Ce vrei să spui că sunetul nu putea să vină de aici? spuse C-3PO, vocea lui auzindu-se suprimată lângă trapă. Sunt sigur că am auzit ceva lovind chiar aici. De ce nu scăpaţi voi de găleata asta veche plină cu rămăşiţe nu pot să înţeleg!

Trapa se deschise şi Chewie şi C-3PO cercetară. Ochii lui Chewie se măriră de mirare şi C-3PO se dezechilibră şi făcu un pas înapoi. Chewie lătră şi C-3PO spuse:

— Prinţesă Leia Organa, de ce vă ascundeţi aici?

— Am venit să îl omor pe Han, spuse Leia şi asta a fost singura modalitate de a mă urca la bordul navei. Ce crezi că fac aici, turbo-prostule, Han m-a răpit!

— Vai, mie! murmură C-3PO. El şi Chewie se uitară unul la altul, apoi se grăbiră să o ajute să iasă de acolo.

Leia se ridică, simţindu-se puţin ameţită şi Chewbacca se uită înspre cabina de comandă. Ochii îi erau greoi şi blana de pe spatele gâtului se zburli. Mârâi ameninţător şi pentru o secundă Leia era sigură că Chewie i-ar fi jupuit braţele lui Han după moda tradiţională wookie. Chewie plecă spre cabina de comandă şi Leia fugi după el, spunând:

— Aşteaptă, aşteaptă…

Han stătea în scaunul căpitanului şi degetele îi zburau peste tablourile de comandă ale instrumentelor. Spectacolul oferit de stele pe videoecran era de un alb impresionant – semnificând că se grăbeau prin hiperspaţiu la viteza maximă a Şoimului de punct şase peste viteza

luminii. Chewie mârâi şi Han nu îşi întoarse faţa spre ei.

— Deci, ţi-ai dat seama ce era zgomotul? întrebă Han.

— Bineînţeles că da! spuse Leia.

În spatele ei, C-3PO ţipă:

— Îţi sugerez să duci imediat prinţesa înapoi, înainte să sfârşim toţi la pârnaie!

Han se întoarse calm, balansându-se cu scaunul şi îşi puse mâinile după cap.

— Îmi este teamă că nu putem să ne întoarcem chiar acum. Suntem blocaţi pe drumul spre Dathomir şi cârma nu răspunde la nici un alt ordin.

Chewbacca se grăbi spre locul copilotului, apăsă pe o secvenţă de taste şi mârâi întrebător spre Leia. C-3PO traduse:

— Chewbacca vrea să ştie dacă doriţi să îl lovească pe Han din partea dumneavoastră.

Leia se uită la wookie; ştia cât de mult trebuie să îl fi durut acea întrebare. Chewbacca îi datora viaţa lui Han şi era legat după codul lui de onoare să îl apere pe Solo. Cu toate acestea, probabil că în situaţii extreme, wookieeul simţea că Han are nevoie de o corecţie.

Han ridică o mână în semn de avertizare.

— Nu mă poţi bate nici dacă vrei, Chewie şi mă îndoiesc că te-aş putea opri. Dar înainte să mă laşi fără cunoştinţă, vreau să zăboveşti asupra unui aspect: e nevoie de doi oameni pentru a scoate nava asta din hiperpropulsie şi tu nu poţi să faci asta fără mine.

Chewie se uită la Leia şi ridică neajutorat din umeri.

— Crezi că eşti atât de deştept, spuse Leia. Crezi că ai toate răspunsurile? Chewie, ţine-l aici. A adus un pistol de comandă hapi la bord şi îl voi împuşca cu el.

Han scoase un pistol din harnaşamentul lui şi Leia îşi dădu seama că nu este pistolul lui normal. Era arma hapi – dar Han rupsese circuitele din patul armei.

— Îmi pare rău, prinţesă, cred că e stricată.

O lăsă să cadă pe podea.

— Foarte bine, ce vrei de la mine? întrebă Leia, simţindu-

se cumva învinsă.

— Şapte zile, răspunse Han. Vreau să petreci şapte zile cu mine pe Dathomir. Nici nu îţi cer un timp egal cu cel acordat lui Isolder, doar şapte zile. După aceea – te duc direct pe Coruscant.

Leia îşi încrucişă braţele şi bătu din picior nervoasă, se uită la podea, se controlă să oprească bătutul, apoi îl privi pe Han.

— Ce folos?

— Ideea e, prinţesă, că acum cinci luni mi-ai spus că mă iubeşti şi nu era prima dată. Obişnuiai să mă iubeşti. Credeai asta şi m-ai făcut şi pe mine să cred. Credeam că dragostea noastră are ceva special, ceva pentru care aş muri cu cea mai mare plăcere şi nu am de gând să te las să arunci viitorul nostru doar pentru că un alt prinţ îşi face apariţia!

— Alt prinţ, spuse ea? Leia bătu iar din picior, deşii încercă să se stăpânească mental. Atunci recunoşti? Eşti regele Coreliei?

— Nu am spus asta niciodată.

Leia se uită la C-3PO, apoi la Han.

— Şi dacă nu te mai iubesc? Dacă m-am răzgândit într-adevăr?

— Canalele de ştiri raportează deja faptul că te-am răpit, spuse Han. Au început să difuzeze povestea chiar înainte să ne furişăm noi. Dacă nu mă iubeşti, atunci te voi aduce înapoi în şapte zile şi îmi voi executa sentinţa în închisoare. Dar dacă mă iubeşti, făcu o pauză Han, atunci vreau să îţi iei adio de la Isolder şi să te căsătoreşti cu mine. Îşi îndoi degetul arătând înspre el.

Leia îşi simţi capul tremurând de frustrare.

— Ai mult tupeu.

Han se uită în ochii ei.

— Nu am nimic de pierdut.

Chiar punea totul la bătaie, aşa cum o făcuse de atâtea alte ori înainte de asta. Acum câţiva ani ea credea că el era impetuos şi îndrăzneţ, poate un pic nechibzuit. Acum că se

gândea mai bine, părea nechibzuit pentru că îşi riscase viaţa de atâtea ori pentru ea. Han aproape că şi-ar fi pus viaţa la dispoziţia capriciilor ei. Ce considerase odată un curaj dincolo de puterea unui om era de fapt un semn de devotament. Şi Leia îşi găsi inima bătând de teamă la gândul că o persoană ar putea-o iubi atât de mult.

— Foarte bine, înghiţi Leia, ne-am înţeles.

— Prinţesă Leia! spuse uimit C-3PO.

— Dar sper că îţi place mâncarea din închisoare, adăugă Leia.

Imediat ce nava Bith ieşi din hiperspaţiu lângă vârtejul puternic de materie stelară care înconjura sistemul Roche, Luke ştia că erau probleme. Nu putea să o simtă pe Leia nicăieri în apropiere. Se duse în camera lui şi îl sună pe ambasadorul Noii Republici în Verpin, prin sistemul radio subspaţial, trezindu-l pe bătrân din somn.

— Ce este atât de important? izbucni ambasadorul.

— Ce s-a întâmplat cu prinţesa Leia Organa? întrebă Luke. Trebuia să mă întâlnesc cu ea aici.

Ambasadorul se încruntă.

— A fost răpită acum două zile de generalul Solo. Mă uit la vidurile holografice când pot, dar sunt un om ocupat! Nu am prea mult timp pentru asemenea prostii. Poţi oricând să suni pe Coruscant, dacă este atât de important pentru tine.

Luke se încruntă. Statutul lui de erou de război nu îi dădea destulă putere pentru a face convorbiri prin hiperspaţiu pe vidul holografic. Pe lângă asta, o convorbire nu l-ar apropia de Leia. Trebuia să se întoarcă pe Coruscant, să înceapă de acolo.

— Ai idee unde ar putea să se afle Han şi Leia?

Ambasadorul căscă şi îşi scărpină capul chel.

— Cine crezi că sunt, şeful spionajului? Nimeni nu ştie unde sunt. Martorii susţin că l-au văzut pe Solo pe cel puţin câteva sute de lumi. Într-un final se dovedeşte că a fost doar un zvon şi cineva care îi seamănă este ridicat. Îmi pare rău, fiule, că nu îţi pot fi de mai mare ajutor.

Ambasadorul închise comunicatorul şi Luke rămase nedumerit. Rareori primise asemenea tratament nepoliticos din partea cuiva, cu atât mai puţin din partea unui demnitar. Se gândi că operatorul nu îi spusese ambasadorului cine îl căuta.

Luke închise ochii şi îşi întinse simţurile. Uneori, în somn, putea să o viseze pe Leia. De obicei, dacă era în acelaşi sistem stelar, Luke putea să îi simtă prezenţa. Nu era nicăieri în apropiere. Se hotărâse să îşi scoată arma din dulap şi să se îndrepte spre Coruscant.

Han lucra în galeria de la bordul Şoimului, încercând să încropească cea de-a patra cină la lumina lumânărilor după tot atâtea zile. Mirosul limbii arie condimentată plutea în aer şi Han era ocupat să pregătească un pudding în cochilii cora, când bolul de pudding alunecă şi căzu pe podea, murdărind pereţii şi pantalonii lui Han. Chewbacca stătea la videoecran şi se întoarse să râdă.

— Râzi, spuse Han! Râzi cât poţi, creier de blană, dar lasă-mă să îţi spun un lucru: la sfârşitul acestei excursii Leia va înţelege că mă iubeşte. În cazul în care nu ai observat, au trecut numai patru zile şi deja se şi dă pe lângă mine cu drag.

Chewbacca mârâi neîncrezător.

— Ai dreptate, zise Han cu un ton plin de dezamăgire, Hoth se va încălzi mai înainte să o facă ea. Şi presupun că ritualurile de împerechere sunt mai simple acolo de unde vii. Când iubeşti o femeie, probabil că doar o muşti de gât şi o târăşti la copacul tău. Dar noi ne ocupăm de aceste lucruri altfel decât acolo de unde vii tu. Le pregătim femeilor cine frumoase, le facem complimente, le tratăm ca pe nişte doamne. Chewie râse batjocoritor. Le împuşcăm şi

le târâm în navele noastre, recunoscu Han. Foarte bine; şi poate că nu sunt cu mult mai civilizat decât voi, dar încerc. Chiar încerc.

— Han, oh, Han, îl chemă Leia din hol. Există vreo şansă să fi terminat primul fel? Îmi este atât de foame şi ştii cât de nervoasă devin când sunt înfometată.

— Vine, prinţesă, spuse Han pe o voce caldă, deschizând cuptorul, încercă să scoată tigaia în care se afla limba arie condimentată cu partea de jos a şorţului de bucătărie, dar îşi arse degetele. Schelălăi şi îşi băgă degetele în gură, luă o paleţică şi trânti limba pe o farfurie. Cumva, limba arăta mai albastră decât ar fi trebuit şi nu era sigur dacă o gătise prea mult, dacă limba era pur şi simplu stricată sau dacă nu cumva pusese prea multă pudră ju.

— Ai terminat acolo? strigă Leia.

— Vine! răspunse Han şi îi aduse limba. Aranjase o faţă de masă frumoasă peste panoul hologramic şi candelabrele erau toate strălucitoare. Leia arăta impresionant, îmbrăcată într-o rochie albă cu perle, în timp ce în ochii ei negri dansau flăcări. Aşeză farfuria pe masă şi... Cina e servită!

Leia se uită la el întrebătoare, ridicând o sprânceană.

— Ce? spuse Han. Ce mai e de data asta?

— Nu ai de gând să mi-o feliezi? întrebă ea. Han se uită la cuţitul de pe masă. O văzuse pe Leia făcându-şi loc prin junglă cu ajutorul unui fierăstrău. O văzuse tăind frânghii cu o bucată de sticlă spartă.

O văzuse chiar despicând un fel de monstru de mlaştină cu un băţ ascuţit care nu era nici pe departe atât de ascuţit ca o lamă vibrantă.

— Bineînţeles că ţi-o voi felia, spuse Han. Va fi plăcerea mea.

Luă cuţitul şi începu să felieze limba în bucăţele mici. Când era la jumătate decise că e mai bine să verifice dacă proceda bine.

— Sunt aceste bucăţele bune pentru tine? Le vrei mai mici, mai subţiri, tăiate pe lung sau de-a latul?

— Bucăţelele sunt tăiate bine, spuse Leia şi Han termină

de feliat limba, se aşeză la masă şi îşi luă un şerveţel.

Leia se uită către el insistent.

— Ce mai e, draga mea? întrebă Han.

— Ai de gând să stai la masă cu şorţul acela murdar? zise Leia. Vreau să spun că e un pic dezgustător.

Han îşi aminti de momentul când împărţiseră raţii vechi pe un câmp de luptă din Mindar, având trupe de şoc moarte de jur împrejur.

— Ai dreptate, spuse Han, îl voi scoate.

Se ridică, îşi scoase şorţul, îl luă şi îl agăţă într-un cui. Se întoarse şi se aşeză. Leia se uita din nou insistent către el.

— Ce mai e? întrebă Han.

— Ai uitat vinul, spuse aceasta, privindu-şi paharul. Han se uită la farfuria ei şi observă că începuse să mănânce fără el.

— Preferi alb, roşu, verde sau purpuriu?

— Roşu, răspunse Leia.

— Sec sau dulce?

— Sec!

— Temperatura?

— Treizeci şi nouă de grade.

— Nu ai de gând să mă laşi să mănânc din nou cu tine în seara asta, nu-i aşa?

— Nu, spuse Leia cu fermitate.

— Nu înţeleg, zise Han. Au trecut deja patru zile şi în afară de ordinele pe care mi le dai nu mi-ai adresat nici un cuvânt. Ştiu că eşti supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii. Poate că am distrus tot ce aveam şi nu vei mai putea niciodată să mă placi. Sau poate că te-ai obişnuit să ai servitori în jurul tău şi vrei să mă transformi într-un sclav. Cu toate acestea, aş îndrăzni să sper că dacă nu reuşim să ne apropiem în urma acestei experienţe, cel puţin mă vei accepta ca prieten.

— Poate că îmi ceri prea mult, spuse Leia.

— Îţi cer prea mult? zise Han. Eu sunt cel care găteşte, curăţă, are grijă de hainele tale, îţi face patul şi pilotează nava asta. Spune-mi numai atât. Răspunde-mi numai la

atât şi fă-o cinstit: nu e nimic altceva care îţi place la mine? Nu e nici măcar un lucru? Ceva? Orice?

Leia nu îi răspunse.

— Poate că ar trebui să întorc nava pur şi simplu, spuse Han.

— Poate că ar trebui, aprobă Leia.

— Dar nu înţeleg, zise Han. Ai fost de acord să vii cu mine în această călătorie, dădu din umeri, deşii sub ameninţare, recunosc asta. Dar eşti mai nebună decât ar trebui să fii. Dacă vrei să te răzbuni pe mine, atunci nu ai decât. Sunt chiar aici. Han Solo, în carne şi oase.

Îşi plecă faţa înainte.

— Dă-i drumul, loveşte-mă, sărută-mă, vorbeşte cu mine.

— Ai dreptate, spuse Leia, nu înţelegi.

— Ce să înţeleg? întrebă Han. Ce să înţeleg? Dă-mi un indiciu!

— Foarte bine! zise Leia. Îţi voi spune: pe tine, bărbatul Han Solo, te pot ierta. Dar când m-ai adus pe această navă ai trădat Noua Republică pe care o serveşti. Nu eşti doar bărbatul Han Solo. Ai fost eroul Alianţei Rebele, generalul Noii Republici. Pe acel Han Solo nu pot să îl iert, refuz să îl iert. Uneori, ceea ce reprezinţi este atât de important încât nu îţi poţi lăsa standardele mai jos. Devii respectat atât pentru ceea ce eşti, cât şi pentru cine eşti.

— Asta nu e vina mea, spuse Han. Refuz să fiu legat de imaginile preconcepute ale cuiva despre mine.

— Foarte bine, spuse Leia. Poate te gândeşti că universul ar trebui să funcţioneze aşa. Poate că vrei să fii liber să fugi şi să fii din nou un pirat, să te poţi juca precum un băieţel, dar nu aşa funcţionează universul! Va trebui să înfrunţi asta.

— Bine, spuse Han, aruncând şerveţelul pe masă, deci va trebui să înfrunt asta. După cină îmi spui ce vrei să fac, cum vrei să mă comport. Mă voi schimba – pentru totdeauna. Îţi promit. În regulă?

Leia se uită la el şi ceva în trăsăturile ei se înmuiaseră.

— În regulă.

Patru zile mai târziu, Şoimul Mileniului ieşi din hiperspaţiu, deasupra Dathomirului şi indicatorii de proximitate scoteau semnale de avertizare. Leia veni în fugă şi se apleacă peste scaunul pilotului să se uite: distrugătoare spaţiale umpleau cerul, în vreme ce nave şi barje mergeau greoi dinspre o lună roşie spre o masă mare de ţevi de metal şi întăriri – zece kilometri de schele strălucitoare care pluteau în spaţiu la un punct L5. Părea a fi un soi de insectă imensă, dar andocate în jurul ei erau mii de echipaje – un super distrugător spaţial, zeci de modele vechi clasa Victoria şi fregate de escortă, mii de barje ca nişte cutii. Pentru un moment, Han se uită la ele cu recunoştinţă şi apoi spuse supărat:

— Trecători ilegali!

Leia trase adânc aer în piept.

— Ei bine. Han, ai reuşit să câştigi potul cel mare de data aceasta. Planeta asta pare să aibă mai mulţi duşmani decât are un hutt purici.

Han se uită la Chewie. Wookieeul încerca să scoată hărţile de navigare pentru sistemul stelar Ortega. Pe monitorul frontal începuseră să îşi facă apariţia doi vânători roşii de la un distrugător spaţial.

— Termină cu sarcasmul, prinţesă şi treci la pupitrul de comandă; avem companie.

Han arătă din cap spre videoecran la interceptării TIE care se îndreptau spre ei. Leia ştia suficient de multe lucruri şi nu îl întrebă pe Han dacă putea să îi întreacă. Nu putea.

— Serios acum, Leia, ar trebui să te duci acolo, îi spuse Han. Odată ce se apropie destul de mult or să vadă că nu suntem un Incom Y-patru; nu vor ezita să tragă.

Leia fugi pe coridor spre scări.

Din radioul Şoimului se auzi o voce puternică:

— Incom Y-patru răpitor, te rog, identifică-te şi comunică destinaţia. Incom răpitor, te rog, identifică-te.

— Căpitanul Brovar, răspunse Han. Ducem o echipă de inspecţie pentru sistemul defensiv planetar. Han îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Asta era partea pe care o ura

întotdeauna; să aştepte să vadă dacă vor înghiţi povestea.

După o întârziere de patru secunde, Han ştia că în acel moment controlorul de zbor îşi întreba superiorul. Mereu un semn rău.

— Offf, spuse controlorul după ceva timp, această planetă nu are un sistem defensiv.

Chewbacca se uită la Han, iar acesta apăsă pe butonul microfonului.

— Ştiu. Suntem aici să inspectăm împrejurimile pentru a instala sistemul defensiv planetar.

Controlorul rămase tăcut prea mult timp, aşa că Han adăugă jalnic: avem unul în plus sau părţi dintr-unul în plus. Vreau să spun că trebuie să lăsăm sistemele astea defensive undeva, nu?

— Incom Y-patru răpitor, se auzi o voce gravă pe aceeaşi frecvenţă, ai vreun fel de modificări ciudate la nava ta?

Interceptorii veneau în raza vizuală şi Han nu se mai putea baza pe ascunziş. Se întinse să ajungă la semnalele de bruiere şi Chewie tresări.

— Este în ordine, spuse Han liniştitor. Nu ne vom arde propriile circuite de data asta. Am testat totul înainte să plecăm.

Han apăsă pe întrerupător şi se rugă. Chewbacca gemu de spaimă şi Han se uită pe bord – computerul de navigare căzuse. Han îşi dădu curând seama că luminile de drum ale hiperpropulsorului muriseră, alături de computerul pentru ţintele posterioare. Înţelegea prea târziu că nu testase bruiajele cu computerul de navigare pornit. Era clar că nu aveau cum să intre în hiperspaţiu prea curând.

Chewie mârâi speriat şi Han se aplecă spre cimitirul naval strălucitor, îndreptându-se către o fregată kuat. Tot acel metal ar fi trebuit să înnebunească senzorii şi deşii interceptorii TIE erau mai rapizi din punct de vedere tehnic şi mai uşor manevrabili decât cei ai Şoimului, Han şi-ar fi putut măsura îndemânarea de zbor împotriva acelor jochei de academie oricând.

Săgeţi de explozii albastre sfâşiară prora Şoimului,

dezechilibrară carcasa şi Leia ţipă prin radio.

— Sunt în vizorul nostru!

C-3PO stătea în spatele scaunului pilotului privind focul exploziv, ţipând:

— Oooh, aah! Şi se adăpostea la fiecare ratare.

Han auzi bine-venitul blam, blam, blam al tunurilor rectangulare de la riposta Leiei. Şoimul trase spre schelă şi spre fregata de dincolo de aceasta. Bucăţi imense de oţel trecură rapid pe lângă ei şi Han mişcă Şoimul în lateral pentru a încăpea printre schele. Îşi fixă computerul de ţintire spre principalele nuclee senzoriale ale fregatei. Fără scutul activat, imensa fregată nu era decât o altă grămadă de rămăşiţe spaţiale şi prima explozie a lui Han învălui nucleul senzorial într-un fulger albastru. Trase cu razele protonice în succesiune rapidă, ceea ce declanşă o lumină superbă care l-ar fi orbit pe Han dacă nu s-ar fi ferit.

Printre norii în formă de ciupercă, Han activă scuturile, după care trase două rachete în tulpina subţire a fregatei. Cum Şoimul care încetinea intra ilegal în carcasa fregatei, bucăţi de metal explodară în faţa scutului frontal de coliziune.

Chewie gemu şi îşi adăposti faţa în mâini. Şoimul se lovi de compartimentul cargo deviat al fregatei şi sirenele de avertizare se făcură auzite. Panoul de comandă se stinse când scutul de coliziune fu depăşit, luminându-se din nou în timp ce murea. Fumul se ridica din bordul în faţa căruia stătea Chewie şi acesta mârâi.

— Şşşt... murmură Han, punându-şi mâna peste gura lui Chewie. Amândouă interceptoarele TIE ţiuiau în fregată şi nu după mult timp urmă o explozie. Coridorul Şoimului se prăbuşi în lumină şi foc.

Asta e problema cu aceste ferestre din oţel transparent de pe luptătoarele TIE, se gândi Han. Lucrurile neînsemnate se întunecă atunci când întâlnesc o explozie şi apoi nu mai poţi să vezi nimic pentru următoarele două secunde. Se bazase pe asta.

Han opri radioul care bruia şi începu să închidă Şoimul.

Leia veni în fugă pe coridor.

— Ce naiba crezi că faci? Aproape că ne-ai omorât!

— Ascultă! spuse Han, ridicând o mână pentru a face linişte. Intre coliziunea dintre rachete şi luptătoare, dar şi câteva explozive ionice bine plasate, orbita fregatei deja se destabiliza. Nava se îndepărta de port, în timp ce sistemul gravitaţional al Dathomirului o trăgea în jos.

— Oh, grozav! spuse Leia. Ar trebui să mă bucur că ne vom prăbuşi pe o planetă în loc să explodăm în aer?

— Nu şi nu, spuse Han. Activând scutul ar trebui să nu solicităm Şoimul prea tare, iar pentru că senzorul nostru de bruiaj este închis, Chewie ar putea redresa computerul de navigaţie. Între timp, armata lui Zsinj va crede că ne-am prăbuşit şi pe când fregata va cădea pe planetă, noi vom ieşi în linişte din raza lor de interceptare pentru zece minute – suficient timp pentru a pune la cale un traseu. Apoi, absolut din întâmplare, ne vom uşura drumul afară de aici şi vom merge acasă. Ai încredere în mine, am mai făcut asta!

Han trase adânc aer în piept şi se rugă. Haide, Chewie, reporneşte computerul de navigare. Arată-i!

Chewie mârâi, îl lovi pe Han cu o privire urâtă şi apăsă întrerupătorul. Monitorul rămase stins. Chewie începu să testeze frenetic alte întrerupătoare. Hiperpropulsorul rămase stins, la fel şi scuturile deflectoare din spate. C-3PO urmărise totul din spatele scaunului pilotului şi începuse să gesticuleze agitat, dar se abţinu să vorbească. Când văzu că motivatorii nu pornesc, începu să strige:

— Suntem pierduţi!

Han sări de la locul lui.

— E în regulă, e în regulă, să nu intre nimeni în panică. Avem doar un mic circuit ars, pe care îl voi repara.

Îşi croi drum pe lângă C-3PO, după care fugi pe coridor, spre sala maşinilor şi trase un panou pentru a găsi circuitul motivatorului.

Computerul navigaţional l-ar fi putut repara fără nici o problemă acum – în zece minute. Trebuia doar să facă un

mic salt şi să iasă în sistemul solar, apoi să îşi ia câteva zile pentru a-l repara bine şi în linişte în frigul spaţiului. Dar de motivatori avea nevoie acum.

Îşi scoase vesta, o înfăşură în jurul pumnului şi lovi în panoul frontal. Se ivi un foc din cutia cu circuite şi Leia apăru în spatele lui cu un stingător de foc. Începu să dea pe circuite şi Han făcu un pas înapoi, văzându-se nefolositor.

— E în regulă, e în regulă, murmură el şi se întoarse în cabina de comandă, porni toate sistemele şi lăsă computerul diagnostician să înceapă verificarea. Nucleele senzoriale frontale fuseseră distruse în timpul coliziunii. E totul sub control, nu am nevoie de senzori atâta timp cât pot vedea ceea ce fac.

Scutul de apărare era distrus. Sistemul radio era afectat. Restul părea să arate destul de bine. Atâta vreme cât rezultatul verificării era unul bun, puteau să zboare de acolo – atâta timp cât puteau să iasă din epavă şi să nu existe cineva care să tragă în ei sau care să îi prindă, puteau încerca să plece de pe planetă.

Capul lui Han începu să se mişte şi îşi dădu seama că fregata se învârtea în timp ce se prăbuşea pe Dathomir.

— Rezistaţi, dragii mei, va fi o cădere dură! murmură el. Se uită către Leia şi văzu că nu era supărată, că nu îl condamna. În schimb, faţa ei palidă exprima teamă şi ochii ei păreau dilataţi. Părul de pe cap i se ridicase. Han nu o văzuse niciodată atât de speriată. Ce? Ce? o întrebă, uitându-se frenetic la monitorul de verificare.

— Simt că este ceva acolo jos, spuse Leia, pe planetă. Ceva...

— Ce? o întrebă Han.

Leia îşi închise ochii. Nu avea încă sensibilitatea lui Luke, dar Han ştia că în ea exista potenţial.

— Văd... picături de sânge pe o faţă de masă albă. Nu... sunt mai degrabă picături negre pe ceva strălucitor. Numai că petele negre sunt mai putrede ca acel – scârbos...

Leia se încruntă, trase adânc aer în piept şi simţi că buza inferioară îi tremura.

Ochii Leiei clipiră şi se măriră, iar faţa ei era palidă din nou, împietrită de teroare.

— Oh, Han, nu putem să coborâm acolo!

În apartamentul lui Han de pe Coruscant, Luke încerca să simtă pereţii. Era un apartament ciudat, unul fără decoraţii, fără căldură, genul de loc în care o persoană locuieşte uneori, dar nu trăieşte în el. Clădirea fusese scotocită. Uniformele militare ale lui Han stăteau împrăştiate pe podea, alături de o saltea ruptă şi de perne desfăcute. Zeci de oameni căutaseră deja în acel loc, dar nu în felul în care Luke plănuia să caute.

Atinse perna şi închise ochii. Putea să simtă disperarea lui Han pe pernă, dar şi ceva mai vechi şi mai ciudat – o urmă de bucurie obsedantă, de speranţă.

Luke întârzie ceva timp în cameră. Asemenea emoţii puternice aduc cu sine un parfum unic şi îşi trecu degetele peste perete, simţindu-l, urmărind apoi aroma până pe străzile lungi ale Coruscantului. Uneori, mirosul dispărea la câte un colţ şi Luke se oprea pentru un moment să se concentreze.

După ore de urmărire a gustului speranţei obsedante, Luke se afla în straturile superioare ale lumii subterane, într-o veche sală de jocuri. Se uită minute în şir la o masă de sabacc unde un trio de rozătoare jucau, în timp ce un dealer mecanic trimitea cărţi în mâinile lor.

După ceva timp se duse la manager, o fiinţă asemănătoare unui liliac, Ri'dar, care privea ce se întâmplă pe domeniul lui cu un ochi pe jumătate deschis, în timp ce prindea un cablu de suprafaţă cu degetele de la picioare.

— Droizii tăi crupieri au memoria vizuală a jocurilor pentru a se asigura că nimeni nu trişează? întrebă Luke.

— De ce? zise Ri'darul. Conduc un loccc cinstit. Încerci să sugerezi că înşeală crupierrrii mei?

Luke era tentat să îşi arunce ochii către Ri’dar. Paranoia lor era o caracteristică a speciei şi putea să conducă la probleme dacă Luke nu înmuia repede creatura.

— Bineînţeles că nu, spuse Luke, nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Dar am motive să cred că un prieten a fost aici recent şi că a jucat cărţi la masa din colţ. Dacă filmele sunt disponibile, mi-ar plăcea să văd înregistrările. Te-aş putea răsplăti.

Ochii întunecaţi ai Ri’darului străluciră şi se uită în jur pe furiş. Se întinse cu o mână înaripată, apucă un cablu şi se aruncă pe podea.

— Pe aaaici.

Luke îl urmă în camera din spate şi Ri’darul se uită la el cu suspiciune. Banii mai întâi!

Luke îi dădu un cip de credit cu valoare de o sută. Ri’darul ascunse cipul într-un buzunar dosnic din vesta sa, îi arătă cum să scaneze prin unitatea de înregistrări video care nu putea să aibă mai puţin de o sută de ani vechime. Rugina era peste tot, dar, cu toate acestea, derularea imaginilor se desfăşură incredibil de repede. Luke apăsă pe butonul murdar pentru redare şi după câteva momente opri înregistrarea video pentru a-l urmări pe Han cum îşi câştiga planeta. Înregistrarea nu avea sunet, dar holograma planetei de pe masă străluci. Deci asta era sursa de bucurie.

— Cine este dracmariana de aici? întrebă Luke.

Ri’darul se uită la dracmariană, apoi îşi plimbă ochii pe furiş între imagine şi Luke.

— Greu de ssspus. Toţi arată la fel pentru mine.

Luke mai scoase încă un cip de credit.

— Ddda, îmi amintesc acum, spuse Ri’darul. Este lordul războinic Omogg.

Luke ştia numele.

— Bineînţeles. Numai ea putea să piardă o planetă la un joc de cărţi. Cum pot să o găsesc?

— Jucând, spuse Ri’darul. Când nu essste aici, joacă în altă parte. Dracmarienii nu dorm.

Luke luă numele locurilor unde se ducea de obicei dracmariana, îşi închise ochii şi îşi lăsă degetul arătător să alunece pe listă. Se opri la cel de-al treilea nume – un loc aflat în apropiere, la patru niveluri mai jos în lumea subterană. Îşi înfăşură hainele strâns pe el şi simţi sabia de lumină atârnându-i într-o parte. Ceva în aer îl avertiza să o ţină la îndemână, aşa că o desfăcu şi o puse în buzunar.

Călătoria în jos ţinu doar câteva minute, dar părea că intrase într-o altă lume. Aerul era închis, iar luminile mai slabe decât deasupra. Sutele de niveluri aflate mai jos erau locuri în lumea subterană unde cei mai vrednici oameni nu se puteau aventura. Cei care trăiau deja acolo erau extratereştri din rase pe care Luke nu le văzuse niciodată – un amfibian turcoaz, bioluminiscent, trecu pe lângă el, legănându-se pe picioare membranoase, mâncând un fel de ciupercă cu gura lui mare. Ceva imens, cu tentacule, alunecă peste pietrele umede. Nu ştia dacă era conştient sau vreun parazit. În cele din urmă, Luke găsi locul pe care îl căuta, văzând o lumină slabă deasupra unei uşi pe care scria: Ascunziş.

Intră şi se uită discret prin semiîntuneric. Singura lumină care se afla în cameră venea de la lămpile aflate pe casca unui droid de curăţenie şi de la amfibienii bioluminiscenţi, precum cel pe care îl văzuse Luke afară. Acolo, creaturile nu foloseau lumină artificială.

în adâncurile umbrelor, Luke auzi suspine teribile, care nu puteau fi decât deplângeri ale unei morţi.

Luke îşi scoase sabia de lumină şi îşi făcu drum printre umbre, folosindu-se de strălucirea ei albastră. Zeci de extratereştri ţipară şi îşi acoperiră ochii de durere, iar mulţi dintre ei strigară de uimire şi se aplecară la pământ. Zeci de populaţii de şobolani se ascunseseră mai adânc în umbre pentru a urmări disputa cu ochi strălucitori.

În spatele camerei de jocuri, la masă, trei oameni o prinseseră pe femeia dracmariană. Doi dintre ei o ţineau cu spatele fixat în masă, în vreme ce al treilea se chinuia cu disperare să-i scoată casca, să îi intre oxigen, care cu

siguranţă ar fi otrăvit-o. Dracmariana se lupta cu ei, săpând în braţele lor cu ghearele până făcu să iasă sânge, lovindu-i cu picioarele dotate cu gheare sau izbindu-i cu coada. Alţi doi oameni erau deja pe podea, dar dracmariana era aproape la capătul luptei. Bărbaţii o aveau fixată în piroane acum. Toţi cei trei bărbaţi purtau ochelari cu infraroşii, un semn că nu erau obişnuiţi cu viaţa de aici, din lumea subterană.

— Daţi-i drumul, le ordonă Luke.

— Stai departe de ea, spuse unul dintre ei în bazică, folosind un accent ciudat, pe care Luke nu îl mai auzise niciodată. Deţine informaţii.

Luke făcu un pas înainte şi anchetatorul care trăsese de casca lui Omogg scoase un blaster şi trase în el. Scântei albastre ieşiră din armă şi îl înconjurară pe Luke, iar pentru o fracţiune de secundă mintea lui Luke fu goală – se simţea de parcă îşi ţinea capul în apă îngheţată. Clipi şi lăsă Forţa să îl invadeze. Cei trei oameni se întoarseră la misiunea lor, aparent satisfăcuţi de faptul că se terminase confruntarea.

— Daţi-i drumul, repetă Luke mai tare.

Anchetatorul se uită la el cu surprindere şi trase din nou cu blasterul. Luke se cutremură şi folosi Forţa pentru a smulge arma din mâna lui. Ieşiţi de aici, toţi trei, îi avertiză Luke.

Bărbaţii se opriră şi făcură un pas înapoi de lângă dracmariană. Ea zăcea gâfâind pe masă, luptându-se cu efectele oxigenului care pătrunsese prin sigiliul caschetei.

— Această creatură are informaţii care ne-ar putea conduce la o femeie ce a fost răpită, spuse unul dintre bărbaţi. Vom obţine acele informaţii.

— Această femeie este un cetăţean al Noii Republici, spuse Luke şi dacă nu îţi iei mâinile de pe ea îţi voi lua eu mâinile. Luke agită sabia de lumină ameninţător.

Bărbaţii se uitară unul la altul nervoşi, dar se retraseră. Unul dintre ei scoase un comunicator şi începu să vorbească în el repede, într-o limbă străină, chemând în mod evident întăriri. Populaţia de şobolani din colţ fugi,

nedorind să înfrunte această situaţie şi camera părea ciudat de tăcută, cu doar un zumzet pierdut al procesoarelor aflate undeva în fundal.

În câteva secunde, o voce feminină se auzi în spatele lui Luke.

— Ce se petrece aici?

Toţi cei trei atacatori ai lui Omogg îşi încrucişară braţele şi îşi plecară capetele.

— Vai, regină mamă, l-am găsit pe lordul războinic, aşa cum aţi cerut, dar nu vrea să vorbească. Nu puteam obţine nici o informaţie.

Luke se întoarse să se uite la conducătorul lor. Era o femeie înaltă, care purta o coroană din aur şi un voal auriu pentru a-şi ascunde faţa. Fiecare centimetru al ei trăda regalitate şi bogăţie. Purta o rochie lungă, lejeră, care nu putea să îi ascundă silueta ei perfectă. În spatele ei erau cel puţin câteva zeci de paznici cu armele pregătite.

— Aţi torturat un demnitar străin? întrebă regina mamă, cu ochii strălucind în spatele vălului. Luke putea să îi simtă mânia, dar nu putea fi sigur dacă era într-adevăr supărată pe oamenii ei sau era supărată că eşuaseră.

— Da, murmură unul dintre bărbaţi. Ne-am gândit că e cel mai bine.

Regina mamă grohăi dezgustată.

— Ieşiţi de aici, toţi trei. Puneţi-vă sub arest.

Pentru moment, Luke se întrebă dacă asta era doar actorie şi cercetă mai departe cu Forţa persoana nou-venită. Nu era surprinsă sau îngrozită de acţiunile oamenilor ei. Conducătorii par să devină de jad; întăriţi prea mult.

— Îţi sunt datoare mii de mulţumiri pentru că ai intervenit aici, îi spuse lui Luke. Gesticulă şi doi dintre oamenii ei se repeziră către dracmariana căzută şi se asigurară că masca de gaz era confortabil aşezată peste botul ei. Omogg încă gâfâia, dar părea să îşi revină. Îşi mişcă braţele şi îşi smuci coada slăbită. Gărzile o ridicară într-o poziţie verticală, ajustându-şi valvele pe ghiozdanul

din spate, mărind cantitatea de metan pe care o primea. Inhală adânc.

— Îmi pare teribil de rău, spuse regina mamă dracmarianei. Sunt Ta’a Chume a hapilor şi i-am rugat pe oamenii mei să te găsească, dar nu le-am ordonat să te interogheze aşa. Sunt deja în arest. Cere-mi orice pedeapsă crezi că este potrivită.

— Fff-fă-i să rrr-respire mmm-metan, sâsâi Omogg.

Regina mamă îşi înclină uşor capul în semn de acceptare.

— Aşa va fi. Făcu o pauză de un moment. Ştii deja de ce am venit. Vreau să îmi spui unde este Han Solo. Se spune că tu îţi organizezi propriile tale acţiuni pentru a-l găsi. Te voi plăti oricât ceri, în limitele bunului simţ. Ştii unde este?

Omogg o studie pe Ta’a Chume pentru un moment. Dracmarienii se făcuseră cunoscuţi pentru generozitatea lor, dar erau oameni independenţi şi nu puteau fi convinşi uşor. Erau oponenţi de temut ai Imperiului şi puteau fi consideraţi aliaţi ai Noii Republici. Rezistaseră constrângerii până la moarte. Omogg se uită la Luke.

— Asta este ceea ce vrei şi tu?

— Da, răspunse Luke.

Dracmariana îl studie pe Luke un moment.

— Mi-ai salvat viaţa, Jedi. Reputaţia ta are întâietate.

— Spune ce vrei ca recompensă.

Dracmariana ezită şi Luke înţelese. Îi va spune unde se dusese Han Solo, dar nu voia să vorbească în preajma lui Ta’a Chume. Totuşi, Luke putea simţi ceva din partea reginei mamă. Încredere? Dacă Omogg plănuise într-adevăr să trimită o companie după Han – şi Noua Republică oferea o recompensă destul de mare ca să facă asta să merite – atunci Ta’a Chume îşi făcuse, probabil, temele. Ştia ce navă va lua Omogg, poate chiar îi chestionase pe membrii echipajului şi instalase microfoane pe navă pentru a o putea urmări.

— Cât despre recompensă… îţi cer să îl laşi pe generalul Solo în grija mea şi să nu dezvălui numele planetei nimănui, dar să te uiţi în ochii mei şi să te gândeşti la nume.

Omogg se uită în sus şi orbitele întunecate ale ochilor străluciră din spatele mănunchiului de metan verde din casca ei. Luke lăsă Forţa să îl conecteze la gândurile ei şi auzi distinctiv numele planetei în mintea lui: Dathomir.

Numele îl lovi pe Luke şi văzu pentru a doua oară holograma lui Yoda într-o nuanţă de verde mai deschis, spunând: Am încercat să îl eliberăm pe Chu'unthor de pe Dathomir...

— Ce ştii despre loc? întrebă Luke.

— Pentru cineva care respiră metan, are o valoare mică, spuse Omogg.

— Îţi mulţumesc, Omogg, zise Luke. Reputaţia dracmariană despre recunoştinţă este binemeritată. Ai nevoie de un doctor? Ceva?

Omogg făcu cu mâna spre Luke în semn de mulţumire pe când acesta pleca şi începu să tuşească din nou.

Ta'a Chume îl studie pe Luke de parcă acesta ar fi fost un fel de sclav pe care l-ar fi putut cumpăra la piaţă şi în cele din urmă el îi simţi nervozitatea. Dorea ceva de la el.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit la timp, spuse ea. Presupun că eşti un fel de vânător de recompense.

— Nu, zise Luke ofensat. Ai putea spune că sunt un prieten al Leiei şi al lui Han.

Regina mamă gesticulă din cap şi părea că nu are de gând să îl părăsească.

— Flota noastră va pleca diseară către Dathomir. Se uită în camera goală de orice, mai puţin de gărzile ei, de Luke şi Omogg.

Probabil că a surprins uimirea lui Luke când a rostit numele, pentru că vocea ei căpătase foarte multă încredere. Omogg a greşit când a hotărât să verifice ruta pe computerul de navigare. Odată ce am aflat că plănuieşte să întreprindă o excursie, nu am avut nici o problemă să depistăm încotro s-ar putea duce. Totuşi, nu văd de ce ar alege Han o asemenea lume.

— Poate că are... valoare sentimentală, spuse Luke.

— Bineînţeles, aprobă Ta'a Chume. O posibilă alegere

pentru un iubit înnebunit care tocmai şi-a răpit partenera. Deci eşti de acord că merită verificat?

— Nu sunt sigur, zise Luke.

— O voi verifica, spuse Ta'a Chume gânditoare. Nu am mai văzut un Jedi de când eram copil. Chiar şi atunci, cel pe care l-am văzut era un bătrân care chelea. Nu semăna cu tine, dar era interesant. Mi-ar plăcea să mi te alături pe nava mea pentru o oră sau două ca să luăm cina. Vei veni diseară?

Tonul ei nu lăsa loc unui refuz, deşii Luke simţi că ar fi fost permis să îi refuze invitaţia. Dar altceva îl frapa, normalitatea cu care această femeie trata viaţa sau moartea, felul în care ea acceptase executarea propriilor ei oameni. Această femeie era periculoasă şi Luke dorea să îi testeze mintea mai departe.

— Aş fi... onorat să mă alătur, spuse Luke.

Pe când Şoimul Mileniului plonja înspre Dathomir, Chewbacca mârâi şi se prinse de scaunul său. Rotirea navei o ameţise pe Leia, dar wookieeul fiind crescut în copaci, probabil că se simţea mai puţin stresat de căderea liberă.

— Se încălzeşte aici, spuse Leia, afirmând ceea ce era evident. Se încălzeşte atmosfera şi fără mult efort în calea scutului atmosferic marea fregată va arde. Han, nu ştiu cum te-am lăsat să mă convingi să fac asta! Nu îmi pasă dacă tu te duci la închisoare, du-mă acasă, acum!

Han se aplecă peste pupitrul de comandă.

— Îmi pare rău pentru asta, prinţesă, dar se pare că Dathomir va fi noua ta casă – cel puţin până repar nava.

Han apăsă un buton, deschise acceleraţia compensatorie a Şoimului şi sentimentul unei căderi bruşte îl amuţi. Începu

să apese mai multe butoane, trăgând de manete. Motoarele mârâiră resuscitate şi Han spuse: hai să ieşim de aici!

Şoimul se ridică şi scoase un scrâşnet puternic, de parcă ceva de metal ar fi zgâriat acoperişul. Încercă să iasă din fregata dărăpănată în acompaniamentul metalului urlător.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, spuse el. Este doar antena smulsă. Trebuie să ieşim în linişte, să stăm lângă fregată pentru ca ei să nu ne detecteze urma de eşapament. Îmi închipui că atunci când fregata va cădea, căldura provenită de la explozie ne va ascunde destul de bine pentru moment. Totuşi, va trebui să aterizăm în apropiere.

Şoimul se desprinse uşor de epavă şi Leia văzu că erau încă la mii de kilometri deasupra solului. Apoi, se opri din cădere şi pentru un moment reuşiră să vadă stelele îndepărtate, acum că se apropiau din ce în ce mai mult de planetă.

Era noapte acolo jos. Cel puţin cădem spre pământ şi nu spre apă, se gândi Leia. Erau deasupra a ceea ce părea a fi o zonă temperată, o arie uriaşă de dealuri unduitoare şi munţi, pe marginea unei mări de nisip. Nu arăta ospitalier, dar putea fi locuibilă. Munţii erau acoperiţi de copaci. Leia zburase deasupra a sute de planete şi cele ca aceasta îi dădeau mereu fiori. Era întuneric acolo jos, arăta atât de pustiu fără luminile plăcute ale oraşelor.

Înţelegând cât de dezolant era acel loc, o făcu să simtă fiori trecând prin ea.

— Han, stabilizează nava înainte de a mai coborî, spuse Leia şi fă o citire a senzorilor. Caută orice semn de viaţă.

Han apăsă butoanele.

— Nu avem nici un senzor.

— Trebuie să avem senzori! ţipă Leia. De unde vei lua piese pentru a repara nava?

— De acolo! strigă C-3PO. Văd un oraş acolo!

— Unde? întrebă Leia, urmând vectorul degetului arătător al lui C-3PO. Era ceva la orizont, abia strălucind, poate la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Du-ne în direcţia aceea! ţipă Leia.

— Nu pot să zbor acolo pur şi simplu! spuse Han. Trebuie să aterizăm pe o rază de jumătate de kilometru de la locul prăbuşirii, altfel vom fi detectaţi de scanerele infraroşii de pe acele distrugătoare spaţiale.

— Atunci du-ne jumătate de kilometru în direcţia aceea, îi ceru Leia.

Han comentă ceva pentru sine despre prinţesa şefă. Se apropiau de pământ cu repeziciune şi în numai câteva secunde se prăbuşiră peste vârfurile incredibil de înalte ale munţilor. Cerul nopţii era senin şi în lumina amplă a lunii Leia putea să desluşească pădurile de copaci înalţi şi încolăciţi.

Erau aproape de nivelul solului când Han îi scoase din plonjare. Cerul era acoperit de lumina strălucitoare provenită de la prăbuşirea fregatei şi Şoimul goni deasupra vârfurilor de copaci pentru o fracţiune de secundă, şterse un lac de munte şi se prăbuşi sub cupola pădurii. Alunecară prin nişte tufişuri dese şi făcură o oprire zgomotoasă. O minge de foc se ridică în spatele lor, împrăştiind lumina peste lac.

Han se uită prin videoecran la copacii înalţi.

— Ei bine, acesta este locul. Opri Şoimul.

— Oh, Han, spuse Leia, chiar dacă vom putea lua piese să reparăm Şoimul, ai văzut toate acele circuite distruse. Cum o să reuşim să cărăm aşa ceva până aici?

— Pentru asta sunt droizii şi wookie, spuse Han.

Chewbacca mormăi şi îi aruncă lui Han o privire înfricoşătoare.

— Sunt de acord, îi spuse C-3PO lui Chewbacca. Nimeni nu ar învinovăţi un wookie pentru că a mâncat un pilot leneş.

— Tu crezi că am reuşit? întrebă Leia. Eşti sigur că nu ne-au reperat pe scanerele lor?

— Nu sunt sigur de nimic, zise Han. Dar dacă oamenii lui Zsinj urmează procedura imperială, vor veni aici să verifice grămada de zgură a fregatei imediat ce se răceşte. În cel

mai rău caz vom fi nevoiţi să ieşim, să ne acoperim urmele şi să ascundem Şoimul

— Scuzaţi-mă, domnule, interveni C-3PO, dar aş vrea să evidenţiez faptul că oamenii lui Zsinj nu sunt imperialişti; cel puţin nu în cel mai strict sens al cuvântului, din moment ce Imperiul a fost doborât.

— Da, făcu Han o grimasă, fără să spună ceea ce era evident: că majoritatea oamenilor lui Zsinj fuseseră instruiţi de către Imperiu.

— Dar priviţi lucrurile aşa: ce jocheu spaţial ar putea să rateze şansa de a coborî să se uite la o epavă curată? Credeţi-mă, avem destui care or să vină şi dacă nu vreţi să întindeţi un picnic pentru ei, ar trebui să trecem la treabă.

Cei patru se dădură jos şi scoaseră pânzele de camuflaj. Pânzele funcţionau în două etape: o pânză uimitoare de plasă metalică subţire trecea peste Şoim, pentru a acoperi partea electronică şi a nu fi detectată de senzori, apoi era pusă o a doua pânză de camuflaj pentru a ascunde nava de inspecţia vizuală.

Ieşiră în cele din urmă afară. Aerul era mult mai cald decât se aşteptase Leia, iar stelele abia străluceau. În timpul nopţii se simţea uşoară, de parcă ai fi putut topi nodurile din muşchii încordaţi ai spatelui şi gâtului ei. Pădurile erau tăcute. Se putea auzi focul de la epavă arzând de partea cealaltă a crestei, dar nu erau deloc triluri de păsări sau ţipete sugrumate ale vreunui animal vânat. Mirosul frunzei de molid şi sevă vie pătrundea din plin în nările ei. La urma urmei, Dathomir nu părea a fi un loc atât de urât.

Cei patru aruncară repede plasa, apoi luară pânza de camuflaj. Era lungă de treizeci şi cinci de metri, o bucată de pânză fotosensibilă ataşată la o bandă activatoare. Au rupt banda activatoare, apoi au amplasat pânza peste solul frunzos pentru un minut, astfel încât să facă o imagine a solului. După aceea, întoarseră pânza pe partea cealaltă şi acoperiră Şoimul. În general, calitatea plasei de cameleon ar putea ascunde nava chiar şi de o altă navă care s-ar

apropia cât de mult posibil. Au existat situaţii în care căutătorii se urcaseră deasupra navei în depresiuni mici, fără să-şi dea seama că stau de fapt chiar deasupra propriei lor ţinte.

Când au terminat, au pus frunze peste urmele lăsate, au tăiat o parte din tufişurile deteriorate mai rău şi le-au ascuns. La răsărit, Leia se simţea obosită; stătea pe covorul de frunze căzute lângă un mic lac şi se uita la minunatele stele. Ieşi fum din lac, o ceaţă firavă care îşi făcu drum până în pădure şi un vânt uşor începu să bată printre frunzele copacilor de pe vârfurile dealurilor.

Era obosită, iar Han veni aproape de ea şi îi atinse spatele.

— Deci, cum îţi place planeta mea până acum? o întrebă Han.

— Cred... că îmi place mai mult decât îmi placi tu, spuse Leia jucăuşă.

— Atunci înseamnă că o iubeşti mult de tot, îi şopti Han în ureche.

— Nu asta am vrut să spun, zise Leia, retrăgându-se. Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu furioasă pe tine pentru că m-ai adus aici sau dacă ar trebui să îţi mulţumesc pentru că ne-ai adus la sol întregi.

— Deci eşti confuză. Se pare că le fac pe multe femei să se simtă aşa, spuse Han.

— Ai mai folosit tehnica asta înainte? întrebă Leia – a prăbuşirii într-o navă mai mare, după care să laşi epava să te coboare pe planetă interzisă?

— Ei bine, recunoscu Han, atunci nu a funcţionat chiar atât de bine ca acum.

— Numeşti asta a funcţiona bine?

— Este mai bine decât alternativa. Han arătă din cap spre cer. Ar fi bine să ne adăpostim. Vin.

Leia se uită în direcţia indicată de Han. Patru stele păreau să cadă din cer şi se îndreptau spre ei. Micul grup stătu ascuns în Şoim pentru restul zilei, incapabil să vadă cât de mare era alaiul de căutare sau dacă o armată

formată din trupe de şoc înconjurase Şoimul pe când fugarii se hrăneau din porţii reci. Han ţinea tunul de explozie jos, în caz că... în timpul dimineţii, auziră de zeci de ori vânători zburând deasupra, analizând vârfurile copacilor. Puţin mai târziu, o ploaie de rachete căzu timp de o oră, decimând fregata prăbuşită. Şoimul tremură din cauza exploziilor şi întregul grup stătea acolo înmărmurit, uimit că oamenii lui Zsinj fac atâta efort să distrugă o epavă, întrebându-se dacă unele dintre rachete ar putea fi, eventual, îndreptate către ei.

Odată ce bombardamentul încetă, nava deveni tăcută. După o jumătate de oră, un alt grup de vânători o încercuiră.

— Ne caută! spuse C-3PO.

Han asculta, uitându-se pe tavan şi aştepta întoarcerea vânătorilor. Unele dintre acele echipamente aveau senzori care puteau auzi o şoaptă de la mii de metri. Leia îşi închise ochii, forţându-şi simţurile. Nu mai putea să perceapă prezenţa fiinţelor întunecate pe care le simţise mai devreme, nu putea să mai simtă nimic şi se tot întreba dacă fusese o halucinaţie.

La începutul după-amiezei, vânătorii renunţaseră, aparent, la căutare şi Leia se gândi la asta. Dacă oamenii lui Zsinj credeau că au reuşit să intre pe planetă, cu siguranţă nu vor ceda aşa uşor. Cu siguranţă că nu ar fi renunţat niciodată dacă ar fi ştiut că un general al Noii Republici şi un ambasador erau la bordul navei. Părea evident că nu ştiau dacă Şoimul aterizase în siguranţă şi nu aveau cunoştinţă despre cine erau pasagerii. Atunci, o bântui un gând şi mai teribil: poate că oamenii lui Zsinj nu îi mai căutau pentru că nu credeau că grupul ar putea să supravieţuiască în sălbăticia planetei. Probabil că existau motive pentru care o planetă atât de benefică nu era locuită.

Pe când soarele începuse să apună, Han se ridică, îşi puse jacheta ignifugă şi casca, după care scoase o mitralieră explozivă.

— O să ies să arunc o privire în jur, să mă asigur că oamenii lui Zsinj au plecat.

Leia, C-3PO şi Chewie aşteptară în navă. Chewbacca începu să devină nervos după o jumătate de oră şi se plângea din plin.

— Chewbacca sugerează să ne ducem să îl căutăm pe Han, spuse C-3PO.

— Aşteaptă, zise Leia. Un wookie şi un droid auriu sunt prea uşor de observat. Mă voi duce eu să mă uit după el.

Îşi puse pe ea nişte haine de luptă şi o cască, apoi ieşi afară, cu blasterul la putere maximă. Luă o urmă care ducea spre lac, uitându-se după trupe de şoc. În cel mai rău caz, se aştepta la vreun fel de patrulă pe speedere. Îl găsi pe Han la numai o sută de metri de navă, stând lângă malul mâlos al lacului, privind apusul soarelui într-o baltă de roşu şi galben vibrant, cu purpuriu nemişcat.

Ridică o piatră, o aruncă înspre lac şi privi cum sărea de cinci ori. Un fel de creatură strigă în depărtare, scoţând răcnete. Totul era foarte tăcut.

— Ce faci aici, în spaţiu deschis? întrebă Leia, furioasă la culme pentru că îl găsise în asemenea reverie.

— Oh, uită-te puţin în jur. Privi balta de noroi de la picioarele lui şi lovi cu o altă piatră plată.

— Treci înapoi sub acoperire!

Han îşi puse mâinile în buzunare şi privi pur şi simplu apusul.

— Ei bine, presupun că acesta este sfârşitul primei noastre zile pe Dathomir, spuse el. A fost cam lipsită de evenimente. Mă iubeşti? Eşti pregătită să te măriţi cu mine?

— Oh, te rog, renunţă, Han! Şi treci înapoi sub acoperire!

— Foarte bine, spuse Han. Am motive să cred că trupele lui Zsinj au plecat deja.

— Ce ar putea să te facă să crezi aşa ceva?

Han îi arătă plaja mâloasă a lacului cu degetul de la picior.

— Nu ar putea să rămână după înserare cu aşa ceva lângă.

Leia îşi înăbuşi un ţipăt – ceea ce luase ca fiind o baltă de noroi era de fapt o imensă urmă de picior de aproape un metru lungime, ceva incredibil de mare, cu cinci degete.

La cină, Isolder a stat între mama sa şi Luke, simţindu-se trist, dezamăgit. Mama lui ajunsese abia în acea dimineaţă pe Steaua Casă şi în cursul a câtorva ore reuşise să obţină ceea ce Isolder nu fusese în stare să facă o săptămână întreagă: să afle unde o dusese Han pe Leia. Se gândise foarte bine că numeroasele recompense puse pe capul lui Solo – oferite atât de Noua Republică, aceea care îl dorea viu, cât şi de diferiţi lorzi de război, care îl doreau mort – făceau ofertele mult prea tentante. Decât să se mulţumească cu parte din bani furnizând informaţii, toţi cei care aveau o idee unde se afla Solo l-ar fi vânat ei înşişi. Aşa că spionii ei s-au concentrat pe găsirea navelor pregătite de plecare, urmărind diverşi piloţi cu o reputaţie mai puţin bună. Omogg se dăduse de gol prin achiziţionarea unui sistem complex de arme pentru iahtul ei personal – genul de sistem pe care cineva l-ar folosi numai într-o misiune foarte periculoasă.

Acum, Isolder aştepta ca mama lui să se scalde în propria ei victorie, să facă unele remarci aparent nesusţinute, dar, în fond, adevărate, special pentru a-şi arăta superioritatea inteligenţei feminine asupra celei a unui bărbat. Femeile din Hapi aveau o veche zicală: Nu lăsa niciodată un bărbat să creadă că este egal din punct de vedere intelectual cu o femeie. Îl va face să fie diabolic.

Şi Ta'a Chume nu ar spune niciodată ceva ce ar putea să îl facă pe fiul ei diabolic. Totuşi, rămase cordială în

observaţii pe toată durata cinei. Vorbi cu Luke Skywalker şi râse cu plăcere în toate momentele potrivite. Îşi păstra voalul pe faţă şi totuşi reuşea să fie seducătoare. Isolder se întreba dacă Maestrul Jedi ar fi tentat să aibă o relaţie cu ea. Era evident că ea îl dorea şi ca toate mamele dinaintea ei nu îşi arăta vârsta. Era foarte frumoasă.

Dar Skywalker părea să nu observe frumuseţea ei sau încercările voalate de seducţie. În schimb, ochii lui de un albastru palid păreau să analizeze nava de parcă ar fi dorit să arunce o privire la detaliile tehnice. Prima regină mamă începuse să construiască Steaua Casă acum aproape patru mii de ani, bazându-şi planul primului nivel al navei pe cel al castelului ei. Plastoţel pe pereţii interiori, pentru ca pe afară să fie acoperiţi cu o faţadă de piatră întunecată şi minareturi, în timp ce turnurile canelate aveau toate cupole din cristal. Castelul era aşezat pe un munte de bazalt, modelat de vânt, pe care predecesorii îl făcuseră dispărut pentru a ascunde în arsenalul lui zeci de maşini gigante şi sute de arme.

Deşii Steaua Casă nu se compara cu unul dintre distrugătoarele spaţiale imperiale, era unică, mai impresionantă în felul ei şi cu siguranţă mai frumoasă. Avea tendinţa să primească străini la bordul ei, mai ales în astfel de timpuri, când luau cina în pace lângă o planetă şi lumina strălucitoare a stelelor dansante se reflecta în vechile turnuri de cristal.

— Trebuie să fie fascinant să faci o asemenea muncă, îi spuse Ta’a Chume lui Luke, pe când terminau ultimul fel. Întotdeauna am fost foarte provincială, stând aproape de casă, dar tu – călătoreşti prin galaxie, cauţi înregistrări despre Jedi.

— Dar nu fac asta de mult timp, spuse Luke, doar în ultimele luni. Îmi e teamă că nu am găsit nimic de valoare. Încep să cred că nu voi găsi niciodată.

— Offf, sunt sigură că există înregistrări în zeci de lumi. Aaa; îmi amintesc că atunci când eram mai tânără, mama mea mi-a obţinut refugiu la un Jedi, un grup de vreo

cincizeci. Se ascundeau în vechile ruine ale uneia dintre lumile noastre pentru un an; conducând o mică Academie.

Vocea ei se înăspri. Apoi, Lordul Vader şi cavalerii întunericului au venit în sistemul Hapi şi i-au vânat pe Jedi. Am auzit că după ce Vader i-a omorât, aproape că i-a zidit în ruinele de la Reboam. Poate că au păstrat unele înregistrări ale faptelor lor, nu ştiu.

— Reboam? întrebă Luke cu intensitate bruscă. Unde se află locul ăsta?

— Este o lume mică, cu un climat dur, aproape nelocuită – spre deosebire de propriul tău Tatooine.

Isolder surprinse o bruscă foame neraţională în ochii lui Luke, de parcă ar fi vrut să vorbească mai mult. Ta’a Chume îl încurajă.

— Când toată această poveste se va termina şi o vei salva pe Leia, vino în Hapi. Unul dintre consilierii mei, care se apropie de bătrâneţe ţi-ar putea arăta peşterile. Ai fi binevenit să păstrezi orice doreşti din ele.

— Îţi mulţumesc, Ta’a Chume, spuse Luke şi era atât de încântat încât nu mai putea mânca. Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc de plecare acum. Dar înainte de a o face pot să îţi mai cer o mică favoare?

Ta’a Chume îi răspunse afirmativ, invitându-l să spună ce dorea.

— Îţi pot vedea faţa?

— Mă flatezi, spuse Ta’a Chume, râzând uşor. În spatele voalului aurit, frumuseţea ei era ascunsă şi în tot sistemul Hapi, nici un bărbat nu ar fi avut îndrăzneala să îi ceară vreodată aşa ceva. Dar acest Luke era un simplu barbar care nu ştia că tocmai ceruse ceva ce era interzis. Spre surprinderea lui Isolder, mama sa îşi ridică voalul.

Pentru un moment, Jedi se uită în ochii ei de culoare verde închis, la cascadele de păr roşu şi îşi ţinu respiraţia. În tot Hapiul, doar câteva femei puteau rivaliza cu Ta’a Chume în privinţa frumuseţii. Isolder se întrebă dacă Skywalker observase avansurile discrete ale mamei sale până la urmă. Apoi, Ta’a Chume îşi lăsă voalul la loc.

Luke se aplecă în semn de recunoştinţă şi într-un moment faţa lui deveni aspră de parcă pătrunsese în gândurile lui Ta’a Chume şi nu îi plăcuse ceea ce văzuse.

— Abia acum înţeleg de ce oamenii tăi te venerează, spuse pe un ton normal şi plecă.

Părul prins la spate atârna pe gâtul lui Isolder şi îşi dădu seama că tocmai se petrecuse ceva important, ceva ce ratase. Când Isolder văzu că Luke ieşise din raza în care putea să-i audă, întrebă:

— De ce i-ai spus lui Jedi minciuna aceea despre Academie? Mama ta îi ura pe Jedi la fel de mult pe cât i-a urât şi împăratul şi i-ar fi extirpat vânându-i.

— Puterea lui Jedi este mintea lui, îl avertiză Ta’a Chume. Când un Jedi este distras, când îşi pierde concentrarea, devine vulnerabil.

— Deci plănuieşti să îl omori?

Ta’a Chume îşi puse palmele încrucişate pe masă.

— El este ultimul dintre Jedi. Ascultă-l cum vorbeşte despre nepreţuitele lui înregistrări. Nu vrem să vedem Jedi ridicându-se din mormintele lor, nu-i aşa? Prima grupare a fost destul de buclucaşă. Nu îmi voi lăsa urmaşii să i se închine, să fie conduşi de un grup de îndoitori de linguri şi cititori de aure. Nu am nimic împotriva personalităţii masculine. Dar trebuie să fim siguri că aceia dintre noi care sunt cei mai bine instruiţi să conducă vor continua să conducă. Şi îi aruncă lui Isolder o privire de parcă l-ar fi provocat să îi contrazică judecata.

Isolder dădu din cap.

— Îţi mulţumesc, mamă. Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc pentru călătorie. Se ridică din scaunul lui, îşi îmbrăţişă mama şi o sărută prin voal.

Ştia că trebuie să părăsească imediat Steaua Casă, să se îndrepte spre propria lui navă. În schimb, se grăbi spre locul de andocare a navelor oaspete şi îl găsi pe Skywalker la vânătorul lui X-interceptor, pregătindu-se să plece.

— Prinţe Isolder, spuse Luke, tocmai mă pregăteam să plec, dar nu îmi găsesc droidul astromec. L-ai văzut?

— Nu, spuse Isolder, uitându-se în jur nervos. Un tehnician veni de pe un coridor lateral împreună cu droidul.

— Droidul tău începuse să arunce scântei, spuse tehnicianul. Am descoperit că exista un scurtcircuit în motivatorul său.

— R2-D2, eşti bine? întrebă Luke.

R2-D2 fluieră afirmativ.

— Domnule Skywalker, spuse Isolder, eu... voiam să te rog ceva. Dathomir este la şaizeci, şaptezeci de parseci?

— Cam la şaizeci şi patru de parseci, răspunse Luke.

— Şoimul Mileniului va trebui să călătorească pe o rută ocolitoare prin hiperspaţiu pentru a face un asemenea salt, spuse Isolder. Ce fel de om e Solo? Va lua ruta cea mai directă?

Comandarea unui salt în hiperspaţiu era o muncă laborioasă. Computerul de navigare tinde să aleagă rute sigure, rute unde găurile negre, centurile de asteroizi şi sistemele stelare erau bine amplasate pe hartă. De multe ori, asemenea rute se dovedeau a fi mai lungi şi teribil de întortocheate. Totuşi, o rută lungă era mai sigură decât una scurtă, o călătorie periculoasă prin spaţiul necartografiat.

— Dacă ar fi fost vorba numai de el, spuse Luke, da, Han ar alege ruta cea mai scurtă. Dar nu ar pune-o pe Leia în pericol, nu conştient, cel puţin.

Luke avea o voce ciudată, de parcă nu ar fi spus tot ce ştia.

— Crezi că Leia este în pericol? insistă Isolder.

— Da, spuse Luke grăbit.

— Am auzit de Cavalerii Jedi încă de când eram copil, zise Isolder. Mi s-a spus că aveţi puteri magice. Am auzit că puteţi pilota o navă spaţială prin hiperspaţiu fără ajutorul unui computer navigator şi că reuşiţi să alegeţi cele mai scurte căi. Dar nu am crezut niciodată în magie.

— Nu e nici o magie în asta, spuse Luke. Singura putere pe care o am este ceea ce scot din Forţa vieţii din jurul nostru. Chiar şi în hiperspaţiu pot simţi energia inerentă în soare; în lumi şi în luni.

— Simţi că Leia este în pericol? întrebă Isolder.

— Da, am simţit că este ceva în neregulă cu ea. De aceea am venit.

Isolder se hotărî.

— Cred că eşti un om bun. Mă vei duce la Leia? Poate reuşeşti să ştergi câţiva parseci din călătoria ta. Am putea ajunge pe Dathomir înaintea lui Solo.

Luke îl studie pe prinţ şi spuse neîncrezător.

— Nu ştiu. Are un avans mare.

— Totuşi, dacă am putea ajunge primii la Han Solo…

— Primii?

Isolder ridică din umeri, arătând flota de distrugătoare spaţiale şi dragoni de război din afara scutului energetic.

— Dacă mama mea ajunge prima la Solo îl va omorî.

— Cred că ai dreptate şi, de asemenea, nici mie nu îmi doreşte binele, deşii pare destul de prietenoasă, spuse Luke, surprinzându-l pe Isolder. Deci Jedi simţise intenţiile mamei sale.

— Ai grijă de tine, Jedi şi ne vedem pe nava mea, şopti Isolder, ştiind că, probabil, mama sa va auzi de trădarea lui într-o oră.

— Voi avea grijă, spuse Luke şi îşi mângâie droidul, pe R2-D2, cu drag şi se uită la el de parcă s-ar fi uitat printr-o carcasă de metal.

Leia intră ca fulgerul în Şoimul Mileniului, îşi aruncă pe podea casca, în aşa fel încât aceasta se clătină şi zăngăni într-un colţ. Han o urmă în sus pe rampă, spre holul unde Chewbacca şi C-3PO se jucau pe holopanou.

— Fantastic, Solo, fantastic! ţipă Leia. În ce ne-ai băgat? Îţi spun eu de ce oamenii lui Zsinj nu ne mai caută: îşi

închipuie că vom muri cu toţii, aşa că de ce să se mai deranjeze!

— Uite, ştii ce, nu e vina mea! ţipă Han. Îmi încalcă planeta. Toţi sunt nişte intruşi! Şi imediat ce ieşim de aici, voi găsi o cale să îi evacuez pe toţi!

Chewbacca mârâi întrebător.

— A, nu cine ştie ce, spuse Han.

— Nu cine ştie ce? strigă Leia. Sunt monştri afară. De unde ştim că planeta nu e plină de aşa ceva?

— Monştri? se văicări C-3PO, ridicându-se de pe locul său cu mâinile tremurându-i. Vai mie, nu crezi că se hrănesc cu metal, nu?

— Nu cred, spuse Han sarcastic. În afara zgurii spaţiale, nu am auzit niciodată de ceva atât de mare care să mănânce metal.

Chewbacca mârâi şi C-3PO întrebă:

— Cât de mari sunt?

— Dă-mi voie să îţi relatez situaţia, spuse Leia. Nu i-am văzut încă, dar dacă urmele sunt vreun indiciu, unul dintre ei ne-ar putea mânca pe toţi trei la micul dejun şi să îţi folosească un picior pentru a se scobi în dinţi.

— Vai mie! ţipă C-3PO.

— Eh, hai acum! spuse Han, nu speria droidul. Din câte ştim, aceştia ar putea fi erbivori inofensivi!

Han încercă să îşi pună mâna pe umărul Leiei pentru a o linişti, dar ea se retrase şi îi făcu semn să nu mai spună nimic.

— Sper să nu, zise ea, pentru că dacă urma aia venea de la un erbivor, atunci poţi fi sigur că e ceva mai mare prin preajmă care îl mănâncă.

Se întoarse şi se uită în altă parte.

— Nu ştiu cum de te-am lăsat să mă aduci aici. Cum am putut să fiu atât de proastă? Ar fi trebuit să te conving să te predai. Lorzi războinici, monştri şi cine mai ştie ce? Vreau să ştiu la ce te poţi aştepta de la o planetă pe care ai câştigat-o la un joc de cărţi?

— Ascultă, Leia, spuse Han, atingându-i umărul din nou,

încercând să o facă să vină spre el pentru alinare, fac tot ce îmi stă în putere!

Leia se întoarse şi îi vorbi cu hotărâre.

— Nu! Nu te voi lăsa să mă linguşeşti! Asta nu este o glumă. Nu este o călătorie de plăcere. Vieţile noastre sunt în joc. Şi în momentul acesta, dacă mă iubeşti şi vrei să mă mărit cu tine sau dacă îl iubesc pe Isolder şi vreau să mă mărit cu el – nimic nu mai contează! Trebuie să scăpăm de aici. Acum!

Han nu o văzuse pe Leia în starea aceea decât extrem de rar – întotdeauna când viaţa ei era în pericol. Se gândise adesea că având o atitudine relaxată, aşa cum avea el, poate că îi plăcea viaţa mai mult decât ei. Dar când îi văzu teama ieşind la suprafaţă, îşi dădu seama că îşi iubea viaţa mai pasional, mai profund decât ar fi putut el să o facă. Poate că era moştenirea ei alderaană care ieşea la suprafaţă, respectul legendar al culturii ei pentru orice viaţă, ceva ce Leia fusese forţată să lase deoparte în lupta ei împotriva Imperiului. Dar mereu ieşea la suprafaţă şi Han tot descoperea că Leia era aşa: îşi ascundea sentimentele adânc, atât de adânc, încât Han bănuia că nici nu ştia ce simţea.

— Foarte bine, spuse Han. Te voi scoate de aici. Îţi promit. Chewie, vom avea nevoie de nişte arme. Hai să scoatem artileria grea şi pachetele de supravieţuire. Am văzut un oraş la doar câteva zile distanţă, peste munţi şi acolo unde este un oraş, trebuie să fie şi mijloace de transport. Vom fura cea mai rapidă navă disponibilă şi vom ieşi de aici.

Chewbacca îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu abandonarea Şoimului.

— Da, răspunse Han. Hai să îl legăm bine. Poate într-o zi ne vom putea întoarce să îl salvăm. Înghiţi greu, incapabil să mai vorbească.

Două sau trei anotimpuri aici în munţi, în ploaie şi zăpadă şi cablurile ar rugini atât de tare şi s-ar rupe, încât Şoimul ar fi practic inutil. Şi şansele erau destul de mari ca Noua

Republică să nu câştige atât de mult teren în teritoriile lui Zsinj pentru încă zece ani de acum încolo.

Leia se holbă la el, neîncrezătoare.

— Am spus mereu că Şoimul este jucăria mea preferată, spuse Han. Poate a venit vremea să renunţ la el.

Se duse la dulapul de depozitare, scoase încă o cască, nişte uniforme de camuflaj pentru luptă, astfel încât să poată ascunde exteriorul auriu al lui C-3PO. Încercă să îl găsească pe C-3PO şi să îl îmbrace, dar droidul stătea deja la baza pasarelei, cu ochii lui aurii strălucind pe când se uita spre pădure, contemplând asfinţitul. Leia şi Chewie închideau Şoimul, pregătindu-l pentru depozitare.

— Am ceva pentru tine, îi spuse Han lui C-3PO. Scoase uniformele de luptă. Sper că nu îţi vor strica senzorii sau că îţi vor împiedica mobilitatea, sau altceva.

— Haine? întrebă droidul. Nu ştiu. Nu am mai purtat haine până acum, domnule.

— Ei bine, există un început pentru orice, spuse Han, mişcându-se în spatele lui C-3PO pentru a-l îmbrăca în uniformă. Îl făceau pe droid să se simtă cumva incomod. În unele case, cei bogaţi îi puneau pe droizi să se îmbrace, dar Han nu auzise niciodată să existe cineva care să îmbrace un droid.

— Cred că ar fi mai bine dacă m-aţi lăsa aici, domnule, se oferi C-3PO. Suprafaţa mea metalică ar putea fi o atracţie pentru prădători.

— O, nu îţi fie teamă de asta, spuse Han. Avem arme. Nu există nimic acolo de care să nu ne putem ocupa.

— Îmi este teamă că nu sunt creat să călătoresc pe acest tip de teren, se împotrivi C-3PO. Este prea umed şi aspru. În zece zile, încheieturile mele vor scârţâi ca o vechitură, dacă nu îngheaţă cu totul.

— Voi lua nişte vaselină.

— Dacă oamenii lui Zsinj vin să ne caute, spuse C-3PO, vor putea să se conecteze la circuitele mele. Nu sunt echipat cu nici un fel de protecţii electronice, care mi-ar permite să îmi ascund prezenţa.

Han îşi muşcă buza. C-3PO avea dreptate. Chiar prezenţa lui i-ar putea omorî, cel mai probabil pe toţi şi nu era nimic de făcut în privinţa asta.

— Uite, spuse Han, tu şi cu mine am fost împreună mult timp. Nu întorc spatele unui prieten.

— Prieten, domnule? întrebă C-3PO.

Han se gândi. Cel mai probabil această călătorie l-ar omorî pe droid şi deşii nu fuseseră niciodată prieteni, nu îl ura pe C-3PO atât de tare. Din întuneric, un răcnet de animal dădu strigare. Suna paşnic, nicidecum ameninţător; totuşi, din câte ştia, putea să fie strigarea unui gigant prădător extraterestru care spunea: Miros cina.

— Nu te îngrijora de nimic, spuse Han, când termină de îmbrăcat droidul. Puse casca pe capul lui C-3PO şi droidul se întoarse spre el, arătând cumva pierdut în îmbrăcămintea mult prea mare. Han încercă să se gândească la o cale de a-l face pe C-3PO să nu se mai îngrijoreze.

— Eşti un droid de protocol şi dacă vrei într-adevăr să fii util, mă vei ajuta să o fac pe Leia să se îndrăgostească de mine.

— Oh, spuse C-3PO, vizibil încântat de idee. Nu vă îngrijoraţi, domnule, sunt sigur că voi găsi ceva.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Han şi urcă pe pasarelă tocmai când Leia venea cu o puşcă şi un pachet.

Când trecu în altă încăpere, îl putu auzi pe C-3PO spunându-i Leiei:

— Vai, ai observat cât de impresionant arată regele Solo în seara asta? Este incredibil de frumos, nu crezi?

— Offf, taci din gură! mârâi Leia.

Han chicoti, îşi luă pachetul, o mitralieră de calibru mare, un cort gonflabil, ochelari cu infraroşii şi o mână de grenade, care credea el că vor fi foarte bune dacă le aruncă în gâtul unui prădător gigant.

Apoi, merseră afară şi ridicară pasarela, legară Şoimul şi se îndreptară spre pădurile întunecate, unde lumina lunii făcea coroanele albe ale copacilor să devină argintii.

Ramuri copleşitoare lăsau iarba şi vegetaţia joasă să fie învăluite într-o lucrătură în care lumina se juca de-a v-aţi ascunselea cu umbrele.

Pădurile miroseau a proaspăt, la fel cum vor mirosi în timpul verii când seva e încă proaspătă, iar frunzele noi şi uscăciunea verii opreau descompunerea covorului de frunze. Totuşi, în ciuda familiarităţii liniştitoare a pădurii, Han era extrem de conştient de faptul că se aflau într-o lume străină. Gravitaţia era aici prea mică, adăugându-se iuţimii pasului său un sentiment de putere, aproape ca o invincibilitate. Poate, se gândi el, gravitaţia mică era cea care dusese la evoluţia unor creaturi mari pe planetă. În asemenea lumi, membrele animalelor mari nu erau restricţionate, oasele nu se sfărâmau sub propria lor greutate. Dar Han putea simţi înstrăinarea în copaci – prea înalţi şi subţiri precum salcia, ridicându-se la opt metri, unduind în aerul călduţ al nopţii.

Văzuseră puţine animale pe drum. Întâlniseră câteva rozătoare asemănătoare unor porcuşori, în vegetaţia joasă, care fugeau departe când se apropiau ei – ascunzându-se prin frunziş atât de repede, încât Han glumea că trebuie să fi avut unităţi de hiperpropulsie în posterioarele lor.

Se căţărară pentru trei ore în vârful unei trecători montane, unde rocile se iveau printr-o pojghiţă subţire de iarbă, traseră aer în piept şi se uitară înainte spre destinaţia lor, către oraşul luminat. Nori maronii se strânseseră şi fulgere albastre-purpurii se sparseră şi luminară la distanţă. Tunetul se rostogolea peste umerii munţilor şi suna aproape ca un mârâit al vechilor tunuri.

— Arată ca şi când o furtună s-ar apropia de noi, spuse Leia. Ar fi mai bine să ne grăbim să coborâm de pe creasta asta şi să ridicăm un adăpost.

Han studie norii pentru un moment şi un fulger albastru închis clipi brusc ca un stroboscop.

— Nu e o simplă furtună. E mai mult o furtună de praf sau o furtună de nisip care ar putea veni dinspre deşert.

Părea ciudat ca o furtună să fie concentrată într-un

singur loc, de parcă o tornadă imensă erupsese dinspre deşert şi acum îşi descărca greutatea aici, la picioarele munţilor.

— Da, bine, orice ar fi, nu vreau să fiu prinsă în ea, spuse Leia şi îi îndemnă să se ascundă în jos, sub creastă, pietrişul alunecând sub picioarele lor.

Aflaţi din nou sub cupola de copaci, Han se simţi într-un fel mai sigur. Ridicară o tabără lângă un copac căzut, printre numeroasele pietre aduse uşor de un pârâu de munte. Mărimea pietrelor – multe dintre ele mai înalte decât un om – stătea drept mărturie tăcută a ferocităţii inundaţiilor ce trebuie să fi avut loc pe acolo în timpul sezonului ploios. A face tabără acolo nu părea a fi cel mai înţelept lucru, mai ales cu o furtună pe drum, dar era un risc calculat. Pietrele imense, aflate de jur împrejur, îi dădeau lui Han un sentiment de siguranţă. O persoană s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă acolo în cazul unui atac.

Îşi amplasară corturile, mâncară o masă frugală din pachetele lor şi sterilizară nişte apă.

— Tu şi Chewie faceţi primii de pază, spuse Han, aruncându-i lui C-3PO o puşcă detonatoare.

Droidul se fâstâci când primi arma.

— Dar, domnule, ştiţi că programarea mea nu îmi permite să rănesc un organism viu.

— Dacă vezi ceva, tragi la picioare şi faci mult zgomot, spuse Han şi se duse la culcare. Avea în intenţie să se întindă pe salteaua lui de aer şi să se gândească o vreme, dar era prea obosit ca să se poată concentra.

La numai câteva minute după aceea, se trezi în sunetul focului exploziv care lovea în pietre şi îl auzi pe C-3PO ţipând agitat.

— Heeei, generale Solo, am nevoie de tine! Treziţi-vă! Am nevoie de ajutor!

Han îşi luă puşca şi ieşi din cortul său tocmai când Leia ieşea şi ea din al ei. Ceva mare din metal scârţâi. La nici zece metri stătea un căutător imperial, o navă de investigare cu un echipaj de două persoane. Poposi pe o

stâncă precum o pasăre de oţel cu picioare lungi, cu tunurile detonatoare gemene îndreptate spre Han şi Leia. Han se întrebă vag cum reuşise să se strecoare pe lângă droid.

În cabină, apăraţi în spatele transparioţelului, pilotul şi tunarul lui priveau, cu feţele slab luminate în verde de pupitrul de comandă.

— Voi doi, lăsaţi-vă armele şi puneţi-vă mâinile deasupra capului!

Han înghiţi greu şi se uită în jur. Nu era nici urmă de Chewbacca şi de aruncătorul lui de săgeţi.

— O, este vreo problemă aici? întrebă Han. Suntem într-o mică expediţie de pescuit. Am licenţă.

Pilotul şi tunarul se uitară unul la altul. O fracţiune de secundă şi era de ajuns. Han o smuci pe Leia de mână şi o împinse la adăpost, sărind şi el în spatele unui pietroi, apoi trase în fereastra de transparoţel, sperând că arma lui va pătrunde prin acesta şi va lovi pilotul sau cel puţin o să îl orbească pe tunar pentru un moment. Focul se lovi de geam. Mica lui armă de mână nu avea puterea necesară şi îşi dădu seama că îşi lăsase grenadele în cort. Se lăsară după pietroi pentru protecţie.

— Voi doi, ieşiţi de acolo sau vă vom împuşca droidul! ţipă pilotul.

— Fugiţi! ţipă C-3PO. Salvaţi-vă!

Tunarul dădu drumul unui foc de explozii care trimiteau bucăţi de pietre zburătoare în jurul lui Han. Praful umplu aerul. Un fragment se desprinse din pietroiul aflat în spatele lor şi aruncă o aşchie în mâna lui Solo. Leia sări pe partea cealaltă a pietroiului, trase cu puşca ei detonatoare, după care se retrase la adăpost.

Solo căută frenetic un semn pentru a-şi da seama unde ar putea fi Chewie şi văzu o umbră mişcându-se în spatele unui copac argintiu.

Urcând pe furiş. Chewie era acolo cu arcul său. Se ghemui, trase o săgeată ce se lovi de carcasa căutătorului imperial declanşând o ploaie de lumină verde. Metalul ţipă

protestator.

Pilotul încercă să îşi întoarcă repede consola pentru a se uita dincolo de ei. Leia sări din ascunziş, trase trei focuri rapide în ansamblul hidraulic firav, la încheieturile cele mai joase ale căutătorului. Bucăţi de metal zburau din căutător şi îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se pe o parte. Picioarele imense din metal loveau în continuare.

Han fugi către C-3PO, luă mitraliera detonatoare şi se grăbi spre ferestre. Tunurile detonatoare ale căutătorului nu îl puteau ajunge.

— Acum, voi doi, târâţi-vă afară de acolo foarte încet, spuse Han. Nu plecaţi de aici în chestia aia decât morţi.

Pilotul se văită şi îşi ridică mâinile. Tunarul ridică trapa de deasupra capului şi cei doi ieşiră afară. Han îi înghesui, astfel încât stăteau unul lângă altul şi împinse ţeava armei pe nasul pilotului.

— Aceasta este o planetă interzisă! ţipă tunarul la ei. Aţi face bine să plecaţi!

— Interzisă? spuse Leia. De ce?

— Băştinaşii nu se poartă prea frumos cu străinii, spuse pilotul. Leia şi Han se uitară unul la altul şi pilotul întrebă:

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi?

— Ne asumăm riscul, bombăni Han.

— Aceşti băştinaşi nu se întâmplă să aibă cinci degete la picioare şi tălpi de un metru lungime, nu-i aşa? întrebă Leia.

Pilotul luă o faţă interzisă:

— Domniţă, aceia sunt doar animăluţele lor de casă.

Din căutătorul supraturat se auzi o voce prin radio:

— Strider şapte, raportează! Confirmă, te rog, l-aţi capturat pe generalul Han Solo?

Chewie veni din spatele pietrelor, trase o săgeată în radioul căutătorului imperial, apoi prinse fiecare prizonier de cap şi îi lovi cu căşti cu tot foarte puternic, astfel încât se auzi un ecou în pădure. Mârâi şi se uită în sus pe deal, cerându-le să se grăbească.

Leia începuse deja să strângă corturile.

Când dragonul războinic al lui Isolder, Cântec de Război, se pregătea să iasă din hiperspaţiu, acesta era plin de speranţă. Luke reuşise să îi aducă pe Dathomir în şapte zile, salvând zece zile faţă de cea mai scurtă rută pe care computerele astrogalactice hapi ar fi putut să o născocească! De fapt, Isolder îşi dădu seama că era posibil să fi ajuns chiar înaintea lui Han Solo pe Dathomir.

Totuşi, când ieşiră din hiperspaţiu, speranţa îl părăsi. Zece kilometri de docuri de şantiere navale erau păzite de două distrugătoare spaţiale imperiale şi în dană erau alte câteva nave gazdă.

Alarme automate începuseră să ţiuie peste tot în dragonul războinic, iar membrii echipei se grăbeau la posturile lor.

Luke Skywalker stătea pe punte privind la videoecran. Arătă spre o fregată care se despărţise de sistemul de andocare şi se îndrepta spre atmosfera de pe Dathomir, flăcări ieşind din turnurile sale senzoriale.

— Hei, ţipă Luke, Leia se află în nava care arde!

Isolder studie monitorul rapid.

— Se află acolo? întrebă Isolder uimit. Cu toată graba noastră, am ajuns să o privim cum se prăbuşeşte? zise Isolder indignat.

— Este vie! spuse Luke ferm. Şi este îngrozită, dar plină de speranţă. Pot să simt. Vor încerca să aterizeze! Trebuie să cobor acolo.

Se grăbi, îndreptându-se spre nava lui de vânătoare. Isolder putea vedea deja zeci de vechi vânători TIE imperiali lansându-se din distrugătoarele spaţiale ale lui Zsinj, scântei de lumină zburând de la motoarele lor.

— Lansaţi toţi vânătorii TIE! ordonă Isolder. Distrugeţi

acel super distrugător spaţial, împreună cu orice altceva puteţi să mai ţintiţi. Vreau să văd ravagii!

Tunurile ionice ale Cântecului de Război deschiseră focul pe când rachetele şuierau când ieşeau din tuburile lor de lansare. Deşii distrugătoarele spaţiale imperiale erau de trei ori mai mari şi mai bine înarmate decât un dragon războinic hapi, imperialii îşi creaseră navele folosind amplasări imobile vechi ale armelor. După ce un tun exploda sau după ce trăgea un tun ionic, dura câteva milisecunde până când capacitoarele imense ale tunului să se reîncarce. Efectul concret era că arma rămânea blocată optzeci la sută din timp.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu dragonii războinici hapi, pentru că aceştia erau creaţi ca nişte farfurii imense şi amplasarea armelor le permitea rotirea rapidă în jurul inelului farfuriei, iar armele nefuncţionale se mutau pentru a se reîncărca, în timp ce arme recent încărcate treceau în locul lor.

Amândouă distrugătoarele spaţiale se retraseră imediat din atacul de temut. Isolder se uită pentru câteva secunde la spatele lui Luke, când acesta părăsea puntea de control. Deşii dragonul războinic hapi era un oponent de temut, nu ar fi fost pe măsura distrugătoarelor spaţiale, odată ce vânătorii începeau lupta. Navele de vânătoare ar fi fost capabile să penetreze scutul şi să distrugă amplasările de arme rotative după ce se potoleau. Propriile nave de vânătoare ale lui Isolder puteau ţine păsările războinice ale lui Zsinj în şah pentru o anumită perioadă, dar hapii nu puteau să îi ţină la infinit.

— Căpitane Astarta, spuse Isolder, uitându-se la garda lui de corp, preia tu atacul. Cobor pe planetă.

— Stăpâne, obiectă Astarta, datoria mea este să te apăr!

— Atunci fă-ţi treaba bine! zise Isolder. Am nevoie de destulă confuzie pentru a-mi acoperi scăparea. Flota mamei nu va ajunge aici timp de încă zece zile. Avertizează-i la ce să se aştepte şi intră iar în luptă cu ei. Eu voi monitoriza semnalele radio de pe planetă. Dacă voi putea mă voi

întâlni cu tine la primul tău semn de atac.

— Şi dacă nu te ridici în cinci minute, se înecă Astarta, atunci îi voi omorî pe toţi oamenii lui Zsinj din acest sistem solar şi vom scotoci această planetă până te vom găsi!

Isolder rânjii, o atinse pe umăr, apoi fugi din camera de comandă pe coridoarele Cântecului de Război. Mare parte din puterea navei era canalizată în arme, astfel încât luminile de pe coridor se diminuaseră şi el îşi făcu drum spre puntea de zbor, orientându-se după luminile de urgenţă salvatoare. Punţile erau destul de goale.

Skywalker îşi încărca deja un X-interceptor – nu al său, observă Isolder. Zeci de tehnicieni în lansare verificau armele lui, lăsându-şi jos în scaun droidul astromec.

— Probleme cu nava ta de vânătoare? ţipă Isolder din cealaltă parte a camerei.

Luke dădu din cap.

— Armele nu au fost în regulă. Pot să împrumut una de-a voastră?

— Nici o problemă, spuse Isolder.

Isolder luă de pe umeraş o jachetă ignifugă şi casca, apoi îşi legă propriul pistol la brâu. Echipa de lansare îl văzu şi începu să îi pregătească propria navă de vânătoare, Furtuna. Un sentiment strălucitor de mândrie îl năvăli când se uită la nava lui. O crease şi o construise el însuşi.

Într-un moment de luciditate, Isolder înţelese că semăna mult cu Solo, poate prea mult. Solo avea Şoimul lui, el avea Furtuna. Amândoi lucraseră ca piraţi, amândoi iubeau aceeaşi femeie puternică. Şi tot drumul spre Dathomir Isolder se întrebase de ce venea el. Mama lui ştia unde fugise Han; flota hapi o putea recupera pe Leia. Isolder nu avea nevoie să îşi rişte viaţa în această întâlnire ciudată.

Dar când se gândi mai bine, îşi dădu seama că parte din el voia să îl bată pe Solo până nu mai ştia de el; totuşi, îşi dorea ceva mai mult. Solo îi aruncase o provocare pe care Isolder nu o putea refuza. Acolo, pe puntea de luptă, Isolder înţelese brusc: venise să o fure pe Leia înapoi de la Han Solo, să o ia sub ameninţarea armei dacă trebuia.

Luke se aşeză în nava lui şi Isolder ţipă:
— Skywalker, vin după tine. Te voi urmări de aproape!
Luke se întoarse spre Isolder, fără să-şi dea casca jos şi îi făcu semn că este în regulă.
Cu o dorinţă de adrenalină, Isolder fugi în partea cealaltă a punţii navei de vânătoare, sări în consola Furtunii şi dădu drumul panoului de comandă.
Deasupra, tehnicienii de zbor baricadară bula din transparoţel, atunci când Isolder activă turbogeneratoarele şi îşi armă rachetele şi detonatoarele. Tehnicienii îşi acordară timp din plin, verificând sistemele şi Isolder tură generatoarele de parcă ar fi decolat. Îi trimise să se adăpostească, apoi se pierdu în spaţiu.
Îşi porni setările transponderului pentru a arăta ca o navă de vânătoare hapi, apoi vui peste plafonul superior al Cântecului de Război.
Din spaţiu, putea să vadă mai uşor cum decurgea bătălia. Distrugătoarele spaţiale dăduseră înapoi la unison şi se despărţiră, astfel încât Astarta era forţată să aleagă una dintre ele să îi fie ţintă primară, în schimb, dusese dragonul războinic la şantierul de nave şi începuse să lovească neajutoratul super distrugător spaţial care aştepta reparaţii, provocând mai multe pagube costisitoarei maşinării într-o fugă secerătoare decât ar fi reuşit să facă într-o bătălie întreagă.
Nici unul dintre distrugătoarele active nu se grăbea să o oprească.
Două dintre distrugătoarele din clasa Victoria la dane trebuie să fi fost parţial operaţionale pentru că vânătorul TIE şi vechiul vânător de capete Z-95 se ridicau de pe Dlatformă. Cerurile erau acoperite de navele de vânătoare care mişunau, dar şi de bucăţi de metal de la navele distruse.
Isolder apăsă un buton la staţia radio şi o lăsă să caute frecvenţe imperiale până putu să asculte flecăreala navelor de vânătoare duşmane. Luke Skywalker făcea deja ture dincolo de marginea dragonului războinic hapi şi Isolder îl

urmă pe Jedi afară, ţinând aproape de el.

— Roşu Unu către Roşu Doi, îl chemă Luke prin staţia radio. Sunt multe rămăşiţe care cad din şantierul naval.

Tocmai când vorbea, o secţiune din schela lungă de un kilometru se desprinse şi căzu învârtindu-se, într-o cascadă gravitaţională, în timp ce alte fragmente săreau afară din orbită. Îmi voi opri motoarele şi voi urmări parte din ea într-un minut. Dar înainte să fac asta, vreau să distrug câteva nave duşmane de vânătoare.

Isolder se mai gândi puţin. El şi Luke nu puteau ateriza fără a fi detectaţi. Exista posibilitatea de a fi forţaţi să se catapulteze şi să îşi lase nava să se prăbuşească.

— Sunt chiar lângă tine, Roşu Unu, răspunse Isolder.

Luke acceleră până la viteza de atac, se învârti spre un grup de douăzeci de vânătoare de capete, care se apropia şi strălucea pe monitor precum nişte pietre înroşite. Isolder îl urma în partea lui dreaptă, dar dublă puterea scuturilor frontale şi ascultă la vorbăria despre codurile strategice ale vânătorilor de capete pe frecvenţele imperiale. Apăsă pe bruiaje şi vânătorii de capete deveniră tăcuţi. Verifică monitorul superior şi observă ceva ciudat, după care ţipă:

— Luke, scuturile tale deflectoare nu sunt activate!

Bruiajele vânătorilor de capete trăgeau cu energie statică în el şi Isolder ţipă din nou: Luke, scuturile tale!

Prin energia statică distrugătoare, Isolder; îl auzi pe Luke strigând:

— Scuturile mele sunt activate!

— Nu, ţipă Isolder, scuturile tale nu sunt activate! Dar Luke făcu un semn că totul este în ordine, încercând să îl calmeze pe Isolder şi apoi observară că vânătoarele de capete erau deasupra lor, foc deschis aprinzând cerurile. Isolder îşi alese o ţintă şi trase simultan cu armele ionice şi cu rachetele detectoare, apoi îşi întoarse brusc vârful spre dreapta. Îl văzu cu colţul ochiului pe Skywalker primind o lovitură pe vârful aripii drepte, căzând, rotindu-se, luând o lovitură simultană în echipamentul frontal senzorial. Nava lui Skywalker începuse să se prăbuşească prin spaţiu,

rupându-se, în timp ce droidul astromec era aruncat din vehicul. Vânătorul de capete din faţa lui Isolder luă foc şi patru sau cinci lovituri explozive atinseră deflectoarele frontale ale lui Isolder. Scuturile cedară. Isolder nu mai putea să mai primească încă o lovitură.

Luke se rostogoli dintr-o parte în alta, cu nava aflată în picaj, aruncat împotriva transparioţelului ca o păpuşă. Nimic. Skywalker era mort.

Isolder înjură şi ştia că nu putea să mai facă acum nimic; poate doar să îşi înscеneze propria moarte. Scoase un blaster termal prin spatele navei şi numără câteva secunde. O explozie extraordinară găuri cerul în urma lui şi închise transponderul, după care lăsă Furtuna să plutească în derivă şi să cadă lângă nava lui Luke. Explozia ar fi trebuit să amăgească senzorii inamicului şi cu o bătălie puternică în plină desfăşurare, oamenii lui Zsinj nu ar fi avut timp să analizeze rămăşiţele de aproape.

Sub monitorul consolei lui Isolder era un spaţiu de depozitare. Scoase din el o pătură reflectoare, o desfăcu şi o întoarse, astfel încât să îi păstreze corpul la căldură constantă. Orice senzori din apropiere capabili să îl detecteze l-ar înregistra ca un corp rece, l-ar arăta ca fiind mort. Pentru moment, Isolder privi cadavrul lui Skywalker rostogolindu-se în nava lui şi mici explozii păreau să iasă din creierul său. După tot ajutorul pe care i-l dăduse, Luke era mort.

Isolder îl avertizase pe Luke că scuturile lui erau neactivate, dar acesta nu îl crezuse. Asemenea lucruri nu erau rezultatul unor scăpări tehnice. Era clar că X-interceptorul fusese sabotat cumva.

Isolder nu se îndoia că Ta'a Chume îl omorâse pe tânărul Jedi. Îşi încleştă dinţii, trase pătura peste capul său ca un giulgiu şi aşteptă să cadă pe planetă.

Leia îşi făcu loc printr-o încâlceală de târâtoare sub covorul întunericului şi se uită la panta care ducea spre vârful platoului. În lumina lunilor duble, observă imense lespezi dreptunghiulare de piatră neagră. Undeva, în mijlocul fiecărui dreptunghi, o gaură fusese gravată în forma unui ochi şi în fiecare ochi un pietroi rotund servea drept iris. Lespezile dreptunghiulare erau amestecate, ridicate pe mai multe niveluri, astfel încât mai mulţi ochi se uitau în şase direcţii diferite în acelaşi timp.

Leia se opri şi se uită impresionată în sus pentru câteva clipe. Pe platou, în covorul de frunze, dincolo de linia orizontului, ceva mârâia şi fugi peste piatră în viteză, sări dintr-o parte în cealaltă a dealului şi ateriză în covorul gros de frunze, apoi urcă greoi prin copaci. Leia se opri şi simţea că inima îi bătea cu putere.

— Ce a fost aia? întrebă Han, stând nemişcat să îşi tragă sufletul. Chewie şi C-3PO se opriseră în spatele lui.

— Ceva viu, de mărimea Şoimului Mileniului, aş spune. Leia se uită, recunoscătoare, numai că vietatea fugise. Pun pariu că are cinci degete.

— Cel puţin nu avea o armă. Han îşi agită arma către sculpturile de pe vârful crestei. Ce crezi că înseamnă asta, indicând cu ochii diverse direcţii?

— Nu ştiu, spuse Leia. Se uită înapoi, în josul dealului, la Chewie şi la C-3PO. Vreo idee?

Chewie se văicărea, iar C-3PO se uita la dealurile alăturate.

— Dacă îmi permiteţi, răspunse C-3PO, cred că este un fel de scriere simbolică folosită pentru a instrui creaturile în legătură cu inteligenţa limitată.

— Ce te face să spui asta? întrebă Leia.

— Fişierele mele conţin structuri similare găsite pe alte două planete. Siturile de observaţie din anumite puncte, privind în fiecare direcţie, sunt indicate de un ochi. În

aceste condiţii, ochii păreau să fie îndreptaţi spre diferite văi şi poteci de munţi. Utilizând această metodă, creaturile cu inteligenţă superioară pot folosi făpturile inferioare ca observatori.

— Minunat, spuse Han, deci orice ar fi vietatea care tocmai a trecut, s-a dus să îi spună şefului că suntem aici.

— Aşa se pare, domnule, spuse C-3PO.

Han înghiţi în sec şi se uită înspre valea din care tocmai veniseră. Copacii erau extrem de groşi şi tocmai se căţăraseră printr-un pat imens de plante cu tulpini înalte, groase şi frunze rotunde enorme.

— Grozav. Ei bine, nu am auzit nici un căutător imperial de când am intrat pe acea potecă lată din junglă. Cred că i-am făcut să încetinească.

— Fugim de câteva ore, spuse Leia. În curând, trebuie să ne oprim şi să ne odihnim. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Chewie mormăi o întrebare.

— Vrea să ştie de ce nu sunt încă speedere, traduse C-3PO.

— Da, nu înţeleg nici eu, dădu Han din cap. Dacă Zsinj ne voia, ar fi putut să trimită speederele prin aceste păduri şi ar fi fost eficiente. Dar până acum a adus numai căutătoarele. Asta nu are prea mult sens. De ce să vină după noi doar cu căutători?

— Poate că oamenii lui Zsinj simt că au nevoie de armură, spuse Leia, sau de arme serioase.

— Sau de amândouă, aprobă Han. Arătă spre vârful crestei, la vechile statuete de piatră în formă de ochi care se uitau obosite de pe deal.

— Vreau să merg acolo sus. Începu să urce dealul, apucându-se de rădăcini şi de trunchiuri mici de copaci pentru a se ajuta în căţărare.

— Aşteaptă, Han! ţipă Leia prea târziu. Han era deja la o treime de drum mai sus. Alergă după el şi se luptă cu plantele cu ghimpi care ar fi spintecat-o în bucăţi dacă nu era atentă la timp.

Când Leia ajunse în vârful crestei luminate de lună, Han stătea pe locul de observaţie. Erau la baza muntelui unde trei văi se întâlneau şi acel mic platou era singur; lin; cu stânca sculptată de vânt. O stea cioplită în piatră marca locul unde un observator se afla şi aşa cum spusese C-3PO, dacă Leia stătea în acel punct şi privea prin observator, putea verifica câte o trecătoare sau o vale care trebuia să fie urmărită. Instrucţiuni foarte simple – cu excepţia faptului că prin triangulaţie, Leia calculă că locul de observaţie trebuie să fi fost între doisprezece şi cincisprezece metri înalt. O gaură făcută în piatră era plină cu apă de ploaie. Leia luă o gură.

Han se plimbă pe platou cu arma scoasă, uitându-se pe poteci cu ochelarii lui cu infraroşu.

— Orice ar fi fost aici sus, cu siguranţă a dispărut. Totuşi, într-un loc ca acesta nu e mare lucru de văzut. O armată ar putea merge prin unele dintre aceste păduri şi să nu fie niciodată observată.

— Poate că nu sunt interesaţi de observarea tuturor trecătoarelor, spuse Leia. Poate că această vale este situată strategic şi ar fi mai important să fii aici sus, pentru a privi un punct decât să observi acele creste.

Departe, peste munţi, se năştea o uşoară briză şi venea un geamăt care făcu ca oasele Leiei să tremure.

— Se întoarce, spuse Han cu certitudine. Aş spune că sunt la doi, poate trei kilometri distanţă.

Leia fugi de pe micul platou, alergă pe deal cu paşi mari. Chewie şi C-3PO coborau deja. Han îi urmă.

— Haideţi, haideţi, dragilor! spuse Han. Hai să avem o retragere organizată aici.

— Foarte bine, spuse C-3PO, organizează tu cât eu mă retrag.

Droidul alerga în vale prin covorul de frunze cât de repede îl puteau ţine picioarele lui metalice. Chewie aruncă o privire înspre Han şi Leia, apoi îl urmă pe C-3PO.

Han trecu în fugă pe lângă Leia şi îi şopti în spate:

— Ce erou mai eşti!

Han îi prinse pe Chewie şi pe C-3PO din urmă şi încercă să îi facă să încetinească, dar amândoi erau speriaţi şi puşi pe goană. Leia nu voia să fie lăsată în urmă. Continua să se uite peste umăr în timp ce coborau de pe deal, apoi apăru o vale şi începură să urmeze un mic pârâu printre copacii groşi. La un moment dat, Leia era sigură că auzise un grohăit în spatele ei, dar umbrele de sub copaci erau atât de întunecate încât putea să îşi fi imaginat.

— Cât timp durează noaptea aici? întrebă Leia, dându-şi seama că nu ştia nimic despre rotaţia planetei, despre înclinaţia sau anotimpurile ei. Părea că răsăritul nu ar fi prea departe.

Fugeau pe deal, spre doi piloni de piatră aţintiţi în sus, precum doi canini ascuţiţi. Chewbacca era în frunte, dar se opri, pentru că se împleticise în paşii lui. Alergau în grup de minute bune, atât de speriaţi încât nici unul nu îndrăznise să facă un pas fără celălalt şi asta dovedea eşecul lor.

În spatele pilonilor de piatră stăteau patru căutători imperiali.

Lumini copleşitoare şi orbitoare erau pe urmele lor.

— Staţi! strigă o voce printr-un difuzor, acompaniată de lovitura tunurilor detonatoare care exploda la picioarele lui Chewie. Voi, toţi, lăsaţi-vă armele şi puneţi-vă mâinile pe cap.

Leia îşi lăsă mitraliera explozivă, aproape uşurată să vadă căutători imperiali. Chewie şi Han făcură la fel. Mai bine o puşcărie decât orice trăia în munţii aceia.

Doi căutători încercuiră pilonii. Luminile lor căutătoare se jucară printre copaci, apoi se întoarseră spre Leia şi ceilalţi.

— Tu, droidule, ia armele şi strânge-le. Aruncă-le la marginea potecii.

C-3PO luă armele de la Han, Chewie şi Leia.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, îşi ceru el scuze, strângând armele în braţe. Le cără la marginea potecii şi le împinse în covorul de frunze.

Ochii lui Han străluceau în timp ce se uita la căutători. Toţi cei patru căutători erau modele de cercetare, singura

mărime suficient de mică pentru a fi manevrată pe acest teren montan.

— Întoarce-te şi îndreaptă-te de unde ai venit, se auzi vocea unui pilot prin difuzor. Mişcă-te încet şi nu încerca nimic! Dacă vreunul dintre voi încearcă să fugă, camarazii săi vor fi primii împuşcaţi.

— Unde ne duci? vru Han să ştie. Cu ce drept? Aceasta e planeta mea. Am un act!

— Acum eşti pe teritoriul lordului războinic Zsinj, generale Solo, spuse pilotul la microfon. Şi fiecare planetă din acest sector îi aparţine lui Zsinj. Dacă vrei să protestezi împotriva acestui aranjament, sunt sigur că Zsinj ar fi fericit să discute cu tine, la execuţia ta.

— Generalul Solo? întrebă Han. Crezi că sunt generalul Solo? Uite, dacă aş fi un general al Noii Republici ce aş căuta aici?

— Vom fi foarte fericiţi să scoatem aceste răspunsuri de la tine – alături de unghiile tale de la picioare – în timpul interogatoriului, spuse pilotul, dar, deocamdată, întoarce-te şi începi să mergi!

Un fior rece o trecu pe Leia şi începură să meargă cu toţii în josul dealului, prin păduri în care copacii înalţi cu coroana lor argintie stăteau graţioşi în lumina lunii. Imaginea dură a luminilor mişcătoare de pe capul căutătoarelor imperiale făceau peisajul suprarealist. Scheletele frunzelor căzute la picioarele lor păreau să danseze şi să tremure.

După o perioadă, Leia îşi dădu seama că oamenii lui Zsinj nu erau întru totul preocupaţi de prizonierii lor. În timp ce două căutătoare îi aveau pe ei în vizor, celelalte două se jucau cu luminile de căutare pe poteca din faţă şi pe cea din lateral. De la luminile de pe bordul lor de comandă, Leia putea să desluşească feţele piloţilor şi ale tunarilor, trăsături de copii speriaţi, ochi mişcaţi în faţă şi în spate, transpiraţia căzându-le de pe frunţi.

— Aceşti tipi sunt mai speriaţi decât sunt eu, şopti Han, în urechea Leiei, în timp ce mergeau.

— Poate că e din cauză că ei ştiu ceva ce noi nu ştim,

răspunse Leia.

După ce merseseră mai bine de două ore, Leia începu să se întrebe când se vor ivi zorii zilei. Simţea aerul nopţii rece pe gâtul ei şi ochii păreau a fi înţepeniţi. Umbrele copacilor se închideau în faţa lor precum paznicii care stăteau drepţi.

Apoi, începu atacul. În prima secundă mergeau, iar în următoarea auziră paşi grei din spate, de la creaturi care aveau mult peste şapte metri înălţime. Căutătorii din mijloc se întoarseră repede pentru a trage cu tunurile de explozii şi pentru un moment focul de arme lumină precum fulgerele.

Leia văzu una dintre imensele bestii implicate în atac şi observă că avea caninii ca nişte săbii ce loveau în aer.

Ceva enorm, aflat în spatele Leiei, călcă în picioare un căutător cu tălpile sale imense, luă căutătorul de lângă el şi aruncă cele trei tone de carcasă din armură spre o stâncă, unde se prăbuşi într-o grămadă de metal. Un tunar continua să tragă în aer în timp ce o bestie sărea pe un căutător şi îl strivi iar şi iar. În înspăimântătoarele scântei albastre, Leia văzu bestia şi aproape că inima încetă să-i mai bată: avea zece metri înălţime şi purta o vestă de protecţie din frânghii de lână, cu bucăţi din armurile de corp ale trupelor de şoc legate de ea. Totuşi, în ciuda echipamentului, nu era de glumit cu acele braţe ciudat de groteşti, cu colţii adânc curbaţi sau cu poziţia cocoşată a bestiei cu negi, plată şi deosebit de osoasă. Văzuse unul înainte. Era mai mic decât cel de aici, poate doar un copilaş, dar părea imens şi atunci – în închisoarea de sub palatul lui Jabba huttul. Rancori.

Han ţipă, se întoarse şi se împiedică. Chewbacca fugi prin pădure şi un rancor îl urmări trei paşi şi aruncă o plasă cu greutate. Plasa îl prinse pe wookie şi îl imobiliză la pământ. Chewbacca gemu de durere şi rămase la pământ, ţinându-se de coaste.

Leia se opri, cu inima bătându-i, îngheţată de spaimă. Totuşi, imaginea acelor bestii uriaşe atacând în furia lor nu o înspăimânta deloc.

În mai puţin de zece secunde, armele căutătorilor imperiali erau reduse la tăcere; maşinile stăteau întinse în ruine fumegânde la picioarele lor. Leia se uită în sus la cei trei giganţi, fiecare având mai mult de zece metri înălţime. Pe gâturile creaturilor stăteau femei.

Una dintre ele se aplecă, lăsând să i se vadă părul închis la culoare, strălucind în lumina căutătoarelor fumegânde. Purta o tunică cu gât de un roşu strălucitor şi peste ea o haină mulată, făcută din piele sau dintr-un material greu. Pe cap avea un coif ca un evantai de aripi şi fiecare aripă era decorată cu ornamente care se mişcau odată cu ea. Ţinea o foarte veche lance de forţă, cu mânerul sculptat şi decorat cu pietre albe, iar lama ei vibrantă avea nevoie de stăpânire.

În situaţia în care costumul şi ţinuta nu erau suficient de impresionante, prezenţa femeii o lovi pe Leia ca un blaster direct în coaste.

Acea femeie părea să radieze putere, de parcă trupul ei era ca o scoică şi dedesubt s-ar fi ascuns o fiinţă de lumină incredibilă. Leia simţea că se afla în prezenţa cuiva puternic în Forţă. Femeia îşi învârti suliţa deasupra capului, determinând-o pe Leia să se mişte, iar pe ceilalţi să se oprească, ţipând într-o limbă străină.

— Cine eşti? întrebă Leia.

Femeia se aplecă spre umbre şi glăsui încet în propria ei limbă, apoi vorbi cu grijă, de parcă şi-ar fi ascultat propria voce, încercând să prindă sensul.

— Aşa te adresezi, străino?

Leia dădu din cap, înţelegând că femeia folosea cumva Forţa pentru a comunica.

Adresa ordine scurte celorlalte două femei. Una dintre ele se dădu jos de pe rancorul ei şi începu să strângă armele de la cadavrele trupelor lui Zsinj, în vreme ce cealaltă îşi grăbea rancorul către Chewie. Rancorul îl dezlegă pe wookieeul rănit şi îl duse într-o mână. Chewbacca încercă să îl muşte pe rancor, dar Han ţipă:

— E în ordine, Chewie. Sunt prieteni, sper.

Femeia cu suliţa de Forţă se apleacă peste Leia, arătând spre Han şi C-3PO.

— Fă-ţi sclavii să meargă, străino. Vă vom duce la surorile judecăţii.

Isolder strânse puternic din dinţi şi privi cum deşertul se umflă spre el, pe când Furtuna plonja spre planetă. Nu putea să facă nimic pentru a salva nava. Aprinzând motoarele ar fi făcut posibilă detectarea lui de către forţele lui Zsinj, aşa că Isolder spera că va putea să se catapulteze în ultima secundă posibilă, să îşi lase paraşuta să se deschidă puţin şi să îl ducă la sol, aşteptându-se că îi va încetini căderea destul cât să nu îşi rupă vreun os.

În depărtare, la vreo optzeci de kilometri spre vest, un mic oraş se observa în întuneric. În afară de asta nu era nici un punct aprins în deşert, nici măcar luminile de pe capetele unor speedere care să arate vreo urmă de viaţă.

Isolder se aşeză la panoul de control al navei lui de vânătoare şi scoase pacheţelul de supravieţuire. Deasupra lui, paraşuta stătea deschisă pe cupola lui R2-D2 şi droidul se smuci în sus. Aripa lovită de la X-interceptorul lui Luke se prăbuşi prin atmosferă. Isolder sparse hubloul din transparoţel al navei lui de război şi îl lăsă în voia vântului să îl smulgă de tot. Îşi desfăcu siguranţa, verifică micul pachet care îi ţinea paraşuta, pentru a se asigura că este bine legată, îşi lovi arma, apoi sări din nava în cădere liberă.

Vântul şuiera prin crenelaţiile din masca lui de oxigen şi privea cum solul se grăbea spre el. Lumina amplă de la două luni mici îi permiseseră să vadă fiecare piatră, fiecare ciot, fiecare şanţ şi potecă şerpuitoare. Aşteptă până nu

mai putu, apăsă pe butonul de pornire al încărcăturilor explozive care ar fi trebuit să trimită paraşuta în sus.

Nu se întâmplă nimic. Scoase centura de urgenţă, în timp ce continua să se prăbuşească. Îşi plesni mâinile, ţipând şi, în mod miraculos, un fel de câmp ascendento-repulsor îl lovi şi încetini coborârea, astfel încât cădea încet precum un fulg. Pentru un minut îşi imaginase că plesnetul mâinilor sale îl purta cumva şi nu îndrăzni să se oprească din plesnit până nu atinse pământul. Carcasa spartă a navei de război X-interceptor trecu pe lângă el, la mulţi metri distanţă şi se prăbuşi pe sol într-un cerc de foc.

Când tălpile lui Isolder atinseră piatra, genunchii lui tremurau atât de rău, încât abia mai putea să stea în picioare, iar inima îi bătea mai repede ca oricând. Îşi scoase casca, adulmecă aerul cald al nopţii şi se uită în jur la pietrele şi copacii uscaţi ai deşertului.

Furtuna se lăsase în linişte pe pământ, dar nicăieri nu putea să vadă vreo urmă a mecanismului ascendento-repulsor; nici un generator, nici un disc anti gravitaţional nu se ridicau în aer. Se uită de jur împrejur, apoi văzu ceva deasupra. Era Luke Skywalker cu picioarele şi braţele încrucişate, concentrându-se cu ochii închişi, plutind deasupra pământului. Skywalker, se gândi Isolder. Poate că aşa şi-au câştigat predecesorii lui renumele.

Când Jedi plutea la câţiva centimetri de stâncă, îşi deschise ochii şi sări de parcă ar fi căzut de pe un pervaz.

— Cum, cum ai făcut asta? întrebă Isolder, părul ridicându-i-se pe braţe. Până în acel moment Isolder nu simţise niciodată admiraţie pentru cineva sau ceva.

— Ţi-am spus, zise Luke, Forţa este aliatul meu.

— Dar erai mort! spuse Isolder. Am văzut pe periscopul meu! Nu mai respirai şi pielea îţi era rece.

— O transă Jedi, afirmă Luke. Maeştrii Jedi învaţă cu toţii cum să îşi încetinească bătăile inimii şi să îşi scadă temperatura corpului. Aveam nevoie să îi păcălesc pe soldaţii lui Zsinj.

Luke scană deşertul, determinându-şi parcă poziţia, apoi

se uită în noapte. Isolder îi urmă linia privirii. Departe, pe cer, putea desluşi navele de război. Scântei luminau mai sus de linia focului, iar mici nave izbucneau în flăcări precum stelele distante care cad.

— Când eram copil pe Tatooine, spuse Luke, îmi plăcea să stau toată noaptea treaz şi să privesc prin binoclu imensele cargoboturi spaţiale zburând în port. Prima dată când am urmărit bătălii spaţiale a fost de la ferma de condensare a unchiului meu, Owen. La acea vreme, ştiam că oamenii se luptau pentru vieţile lor, dar nu aveam habar că este nava Leiei sau că voi ajunge implicat în acea luptă. Dar îmi amintesc emoţia care mi-o transmiteau şi cum tânjeam să ajung acolo sus, în mijlocul bătăliei.

Isolder se uită în sus şi simţi dorinţa de a muşca din ceva. Parte din el se întreba cum se descurcau Astarta şi trupele lui în bătălie şi îşi dorea să fie acolo sus, în nava de război, protejând navele. Deasupra, imensul Cântec de Război în formă de farfurie roşie acceleră brusc, depărtându-se, dispărând în hiperspaţiu.

— Şi tu simţi retragerea, pierderea de sânge, chemarea vânătorii, spuse Luke, trăgându-şi costumul de zbor de pe el. Sub costum purta haine lejere în culoarea roşie a pietrelor din deşert. Aceea este partea întunecată a Forţei care îţi şopteşte, te cheamă. Isolder făcu un pas înapoi, temându-se că Skywalker îi citise cumva gândurile, dar Luke continuă:

— Spune-mi, pe cine vânezi?

— Pe Han Solo, zise Isolder supărat.

Luke dădu din cap gânditor.

— Eşti sigur? întrebă Luke. Ai vânat alţi bărbaţi înainte. Simt asta. Care era numele bărbatului? Care era crima lui?

Isolder nu spuse nimic pe moment şi Luke se învârti în jurul lui, privindu-l cu atenţie pe Isolder, uitându-se prin el.

— Harravan, spuse Isolder. Căpitanul Harravan.

— Şi ce ţi-a luat el? întrebă Luke.

— Mi-a luat fratele. Mi-a omorât fratele mai mare.

Isolder se simţi uşurat, tulburat să fie intervievat aşa de

un bărbat pe care îl crezuse mort cu câteva minute înainte.

— Da, Harravan, spuse Luke. Ţi-ai iubit fratele foarte mult. Pot să vă aud, copii fiind, încercând să adormiţi în aceeaşi cameră mare. Fratele tău îţi cânta la culcare, făcându-te să te simţi în siguranţă când îţi era frică.

Isolder se simţi confuz şi lacrimi începură să i se ivească în ochi.

— Deci, spune-mi, zise Luke, cum a murit fratele tău?

— Împuşcat, răspunse Isolder. Harravan l-a împuşcat în cap.

— Înţeleg, zise Luke. Trebuie să îl ierţi. Ura arde în tine, o pată neagră se află pe inima ta. Trebuie să îl ierţi şi să serveşti partea luminată a Forţei.

— Harravan este mort, spuse Isolder. De ce ar trebui să mă obosesc să îl iert?

— Pentru că acum se întâmplă din nou, spuse Luke. Din nou, cineva a luat o persoană pe care o iubeşti de lângă tine. Han, Harravan. Leia, fratele tău. Furia ta, durerea ta din cauza unei fapte bolnăvicioase din trecut îţi întunecă acum sentimentele. Dacă nu îi ierţi, partea întunecată a Forţei îţi va conduce mereu destinul.

— Ce contează? întrebă Isolder. Nu sunt ca tine. Nu am nici o putere. Nu voi învăţa niciodată cum să levitez prin aer sau cum să mă ridic dintre morţi.

— Ai putere, răspunse Luke. Trebuie să înveţi să serveşti luminii din interiorul tău, oricât de palidă ar părea.

— Te-am urmărit în nava ta, spuse Isolder, gândindu-se în urmă la comportamentul avut de Luke în călătoria până acolo. Luke păruse curios, dar păstrase o anumită distanţă. Nu vorbeşti aşa cu toată lumea.

Luke se uită la el în lumina lunii şi umbre duble se jucau pe faţa sa. Isolder se întreba dacă Luke încerca să îl convertească pentru că era Chume'da, consortul femeii care urma să devină regină.

— Îţi vorbesc aşa, spuse Luke, pentru că Forţa ne-a adus împreună, pentru că încerci să serveşti părţii luminate acum. Altfel de ce ţi-ai risca viaţa să vii aici pe Dathomir cu

mine, să o salvezi pe Leia? Răzbunare? Cred că nu.

— Te înşeli în legătură cu asta, Jedi. Nu am venit să o salvez pe Leia, am venit să i-o fur pe Leia lui Han Solo.

Luke râse uşor, de parcă Isolder era un fel de băieţel care nu se cunoştea pe sine. Era un sunet ciudat, deconcentrant.

— Cum zici tu, atunci. Dar vei veni cu mine, nu-i aşa, să o salvăm pe Leia?

Isolder gesticulă înspre deşert, înălţându-şi braţele.

— Încotro ne uităm? Ar putea să fie oriunde – la o mie de kilometri de aici.

Luke făcu semn cu capul spre munţi.

— Acolo, la o sută douăzeci de kilometri. Zâmbii secretos. Te avertizez, călătoria nu va fi uşoară. Odată ce ai ales calea luminată a Forţei, drumul tău va merge către locuri în care nu vei vrea să ajungi. Deja forţele întunericului se strâng împotriva noastră.

Isolder îl studie pe Jedi cu inima bătându-i. Nu era obişnuit să se gândească la lume în termeni precum forţe ale întunericului şi forţe ale luminii. Nici măcar nu era sigur că ar putea să creadă în existenţa acestor forţe. Totuşi, iată un Jedi aproape de vârsta lui care levitase precum acul unui ciulin, care părea să îi citească gândurile şi care reuşea să îl cunoască pe Isolder mai bine decât o făcea el însuşi.

Luke privi spre orizont şi îşi observă droidul zburând cu o paraşută, la câţiva kilometri depărtare.

Haide; Vii?

Isolder reacţionase aproape fără să se gândească, dar brusc se simţi înspăimântat, mai mult decât ar fi crezut posibil. Genunchii lui ameninţau să cedeze şi se găsi arzând de ruşine. Ceva îl înspăimânta şi ştia ce era. Luke îi cerea să îi urmeze învăţăturile, exemplul lui. Îl avertizase că va moşteni denigratori, duşmani cum aveau toţi Jedi. Isolder se gândi pentru un moment.

— Lasă-mă să iau ceva din nava mea. Vin imediat.

Cotrobăind prin Furtuna, căutând un blaster de rezervă, Isolder descoperi că devenise mai calm. Îşi dădu seama că toată vorbăria lui Jedi nu mai însemna nimic. Poate că nu

erau forţe ale întunericului care bântuiau pe acolo. A-l urma pe Luke în munţi nu însemna nimic. Nu însemna că şi Isolder ar trebui să înveţe căile Forţei. Luke putea foarte bine să fie indus în eroare, o obsesie inofensivă. Dar el levitase din cer.

— Sunt pregătit, spuse Isolder.

Pe parcursul primei părţi a călătoriei lor, ţinutul se dovedi a fi incredibil de arid – şanţuri treceau prin pământul crăpat de crevase. Oasele unor erbivore uriaşe ornau crevasele, creaturi cu picioare posterioare lungi, cu cioturi de cozi, capetele triunghiulare plate şi picioarele frontale mici. Scheletele arătau că bestiile fuseseră mari, poate de patru metri de la nas la coadă. În multe cazuri, oasele încă aveau solzi uscaţi pe ele. Totuşi, nu găsiră nici o creatură în viaţă. În schimb, părea că acele creaturi muriseră undeva în trecutul nu foarte îndepărtat, în ultimii o sută de ani.

Creştea puţină vegetaţie în acea zonă. Copaci mici, întortocheaţi, cărnoşi. Petice cioturoase de iarbă purpurie, precum firele de păr.

Luke făcu călătoria mai uşoară, uneori sărind zece metri într-o crevasă unde Isolder ar fi trebuit să se coboare cu greutate. Isolder ajunsese destul de repede să fie ud leoarcă, observând în acelaşi timp că Jedi nu transpira foarte mult, nu gâfâia, nu arăta nici un semn că ar fi câtuşi de puţin uman. În schimb, faţa lui Jedi exprima deplină concentrare. Le-a trebuit o bună parte din noapte să ajungă la droid şi Luke nu avea de gând să plece fără el, arătând un nefiresc devotament unei mici grămezi de circuite şi echipamente.

Aşa că îşi făcură drum spre munţi, urmând rute ocolitoare pe care droidul le putea parcurge, până când au ajuns la o zonă deşertică prin care se trecea peste dealuri unduitoare.

Nu era nici un semn de apă şi soarele începea să răsară peste deşert, aruncând o strălucire de un albastru ireal.

— Ar trebui să găsim un adăpost pe aici, spuse Luke. Arătă spre una dintre ultimele crevase întâlnite, apoi se

duse şi îl împinse pe R2-D2 acolo, după care sări şi el.

Isolder îi urmă în crevasă, se odihni pe solul nisipos şi bău jumătate din apa lui. Luke luă o mică înghiţitură, se aşeză şi îşi închise ochii. Ar fi bine să dormi, zise Luke. Va fi o zi lungă şi un drum de noapte dificil. După ce rosti aceste cuvinte, Jedi părea să fi adormit, respirând adânc.

Isolder îi aruncă o privire mânioasă. Fusese trezit încă de dimineaţă din ciclul lui de somn şi din punctul său de vedere era abia mijlocul zilei. Avea mereu dificultăţi în schimbarea programului de somn, aşa că stătea cu braţele încrucişate încercând să adoarmă sau cel puţin să arate un pic de control demn de un discipol Jedi.

Aproape la o jumătate de oră mai târziu, chiar când soarele răsărea peste deşert, Isolder simţi cutremurul. Se declanşă ca o mişcare zguduitoare undeva la baza munţilor, crescând tot mai zgomotos. Pământul începuse să se mişte şi se rupseră bucăţi din părţile laterale ale crevasei. Droidul R2-D2 începu să şuiere şi să dea semnalul de alarmă, iar Luke sări în picioare.

— Ce se întâmplă, R2-D2? întrebă el şi Isolder strigă:

— Cutremur!

Luke ascultă sunetul un moment şi apoi strigă către ei:

— Nu, nu este un cutremur de pământ!

Brusc, văzură o umbră imensă zburând pe deasupra, urmată de alta şi apoi de alta. Reptile uriaşe cu solzi de un albastru palid săreau peste crevasă. Una se împiedică şi aproape căzu deasupra lor, dar îşi folosi minusculele picioare frontale pentru a se redresa şi a continua.

— Invazie! strigă Isolder, punându-şi braţele pe cap.

R2-D2 şuiera şi se mişca în cerc, căutând adăpost. Sute de reptile săreau peste crevasa lor.

Gemetele încetară după câteva minute şi o reptilă imensă sări în ravenă, la nici trei metri de ei. Stătea gâfâind şi avea bucăţi desprinse de piele, de un albastru deschis, ce se zgâlţâiau la gâtul ei când îi studia. Ultima dintre colegele ei sări mai departe.

Bestia avea ochii de un roşu sângeriu şi dinţi negri în

formă de săgeată. Solzii de pe vârful capului străluceau aproape incandescent. Respiraţia îi mirosea a putred, a vegetaţie putrezită şi se uita curios la ei.

— Nu te îngrijora, nu îţi vom face rău, spuse Luke, uitându-se la creatură fără să se mişte.

Înaintă, îşi puse nările pe mâna întinsă a lui Luke şi mirosi.

— E în ordine, fetiţă, suntem prietenii tăi.

Luke îşi turnă în palmă câteva picături de apă din sticla lui şi lăsă bestia să o bea cu gâtul ei lung, cu limba neagră. Creatura scoase nişte sunete de durere, sunete ce semănau cu plânsul puternic.

— Ce faci? întrebă Isolder. Chestia asta îţi bea toată apa.

— Sunt optzeci de kilometri de deşert până la munţi, spuse Luke, o călătorie dificilă chiar şi pentru un Jedi şi nu este nici o apă între aceste locuri – doar nisip. Dar în fiecare seară aceste creaturi aleargă în câmpuri pentru a se hrăni şi în fiecare dimineaţă aleargă înapoi pentru a se ascunde de prădători şi de soarele zilei. De aceea am văzut atât de multe schelete aici în crevase, unde bătrânii lor au murit. Li se spune oamenii deşertului Albastru. Diseară ne vor duce în munţi. Nu mai avem nevoie de toată cantitatea de apă.

— Vrei să spui că sunt inteligente? întrebă Isolder neîncrezător.

— Nu mai mult decât alte animale, spuse Luke, uitându-se la Isolder, dar destul de inteligente. Ţin una la alta şi au propria lor înţelepciune.

— Şi poţi să vorbeşti cu ele?

Luke dădu din cap şi atinse nasul reptilei.

— Forţa este în noi toţi – în mine, în tine, în ea. Este cea care ne leagă şi prin intermediul ei pot citi intenţia pe care o are, pot să o fac cunoscută pe a mea.

Isolder se uită la ei pentru un moment, apoi se aşeză simţindu-se chinuit de un motiv pe care nu îl putea exprima, pe care nu îl putea înţelege. Dormi o bună parte din zi, apoi îşi mâncă pachetul şi îşi bău apa. Toată ziua bestia dormi lângă ei, punându-şi capul plat direct pe

pământ astfel încât să îl poată simţi pe Luke.

În acea seară, tocmai când soarele apunea, bestia îşi săltă capul şi făcu un zgomot de chemare. Multe alte bestii răspunseră şi veniră la chemarea ei.

— E vremea să mergem, spuse Luke.

Isolder ieşi din ravenă în timp ce Luke îşi închise ochii, îl ridică pe R2-D2, după care se urcă şi el.

Oamenii deşertului Albastru erau peste tot, ieşind din găurile lor, sforăind gălăgios şi privind apusul. Cu toate acestea, păreau că ezită sau poate după vreun fel de virtute a memoriei genetice nu puteau să înceapă călătoria până nu apunea soarele în spatele munţilor.

Sub îndrumarea lui Luke, Isolder se căţără pe spatele unui mascul imens şi se aşeză chiar sub aripile acestuia. Când bestia se ridică, Luke îl aşeză pe R2-D2 în aceeaşi poziţie pe un mascul şi mai mare şi părea să se echilibreze rezonabil.

Pe când soarele abia atingea vârfurile munţilor, oamenii deşertului Albastru se aplecară, îşi înclinară capetele, îşi ridicară cozile lungi drept la spate ca o contragreutate şi se întrecură pe nisip cu ajutorul picioarelor lor posterioare puternice.

Când bestia îşi ţinea capul în jos, Isolder descoperi că poziţia era chiar stabilă, chiar confortabilă, deşii R2-D2 şuiera şi vocifera în legătură cu ea. Oamenii deşertului Albastru parcurseseră optzeci de kilometri de dune înalte, grohăind şi horcăind, iar ochii lor roşii păreau să transmită o strălucire în întuneric. Isolder asculta cum comunică şi îşi dădu seama că grohăitul şi horcăitul veneau de la animalele aflate în grupul lor şi că erau un fel de instrucţiuni. Dacă reptilele horcăiau o dată sau de două ori de o parte a grupului, însemna că grupul trebuia să vireze. Dacă animalele scoteau grohăieli mulţumite, grupul de reptile rămânea pe calea aleasă.

La începutul nopţii, ajunseră la marele râu noroios, acolo unde iarba înaltă şi buruienile creşteau în mlaştini. Păsări cu gâturi lungi şi aripi imense zburau peste râu, în lumina

lunii, luând înghiţituri mari de apă. Acolo, oamenii deşertului Albastru se opriră pentru a bea apă şi a se hrăni cu trestie.

— Aici coborâm, spuse Luke şi se dădu jos, mulţumindu-le cu cuvinte calde.

— Nu poţi să-i determini să ne ducă mai departe? întrebă Isolder. Încă mai avem un lung drum de parcurs.

Luke îi aruncă o privire furioasă.

— Nu determin pe nimeni să facă nimic, spuse Luke. Nu îl fac pe R2-D2 să mă urmeze, la fel cum nu am făcut nimic pentru ca tu să mă urmezi. Oamenii deşertului Albastru au fost de acord să ne aducă până aici, iar acum trebuie să continuăm singuri; propriile noastre picioare vor fi suficiente pentru restul călătoriei.

Isolder înţelese brusc de ce găsea comportamentul lui Luke faţă de oamenii deşertului Albastru atât de deranjant: familiile regale de pe Hapi nu îşi tratau servitorii atât de bine. Femeilor li se acorda mai mult respect decât bărbaţilor, industriaşilor mai mult decât fermierilor, nobilimii mai mult decât tuturor celorlalţi. Dar Luke îşi trata droidul şi toate aceste animale proaste de parcă ar fi fost egalii lui Isolder sau de parcă erau fraţii săi şi asta... îl alarmă pe Isolder, îl făcu să se gândească că Jedi nu îl vedea mai important decât un droid sau decât o reptilă. Şi totuşi, Luke arăta oamenilor deşertului Albastru o asemenea tandreţe, încât Isolder simţi că inima îi este cuprinsă de invidie.

— Nu ar trebui să faci asta! se trezi Isolder spunând. Universul nu funcţionează aşa!

— Ce vrei să spui? întrebă Luke.

— Tu le tratezi pe acele bestii ca egali. Şi arăţi mamei mele, Ta’a Chume a Imperiului Hapi, acelaşi grad de cordialitate pe care o arăţi droidului!

— Acest droid, spuse Luke, are aceeaşi putere a Forţei în el. Dacă serveşte Forţa, cum pot să nu îl respect aşa cum o respect şi pe Ta’a Chume?

Isolder îşi clătină capul.

— Acum înţeleg de ce mama mea a vrut să te omoare, Jedi. Ai idei periculoase.

— Poate că sunt periculoase pentru despoţi, spuse Luke, zâmbind. Spune-mi, îţi serveşti mama şi imperiul mai presus de orice altceva?

— Bineînţeles, spuse Isolder.

— Dacă le-ai servi, nu ai fi aici, îl contrazise Luke. Ai fi fost mulţumit să te însori cu un despot local şi să îţi păstrezi nobilitatea moştenitorilor tăi. În schimb, inima ta este ruptă. Îţi spui că trebuie să vii să o salvezi pe Leia, dar cred că, de fapt, ai venit pe Dathomir pentru a afla căile Forţei.

Un fior îl străbătu pe Isolder când îşi dădu seama că s-ar putea să fie adevărat şi totuşi simpla idee suna absurd. Luke spunea că impulsul cel mai mic al lui Isolder şi fiecare decizie nebună puteau să fie interpretate ca dovadă că îi era discipol, un servitor într-o putere mai mare, despre care Isolder nu era nici măcar convins că exista.

Într-adevăr, Luke levitase şi dusese nava lui Isolder în siguranţă, dar oare nu exista posibilitatea ca acea forţă să se nască din mintea întortocheată a lui Luke mai bine decât dintr-o Forţă mistică? Pe Thrakia exista o rasă de insecte cu memorii transmise genetic, care îşi adulau propria putere de a vorbi. Aparent, insectele îşi aminteau toate că în trecutul apropiat comunicaseră prin miros şi într-o zi au descoperit că aveau posibilitatea să comunice prin apăsarea mandibulelor. După trei sute de ani, erau încă uimite de faptul că puteau comunica prin această metodă şi tot o mai interpretau ca pe un semn că fuseseră înzestrate de la o fiinţă de rang înalt. Dar erau numai mandibulele lor nenorocite lovite!

Cum mergeau prin dealurile joase, urmând cursul râului, Isolder îl privi pe Jedi şi se gândi dacă Luke era, într-adevăr, ghidat de o Forţă mistică. Sau poate că îşi urma pur şi simplu propria conştiinţă, prostit să creadă că puterile lui ciudate şi noţiunile înnebunitoare veneau dintr-o influenţă externă.

Cu fiecare pas pe care îl făceau spre munţi, Isolder

trebuia să se întrebe: Sunt faptele mele ghidate de partea luminoasă a Forţei? Şi dacă sunt, unde mă va duce această Forţă?

Oricare ar fi fost răspunsul găsit de Isolder la acea întrebare, ştia că va schimba fiecare moment din viaţa lui.

În zori, ceaţa dimineţii care învăluise râul mâlos îi împiedica vederea lui Luke, astfel încât nu mai putea să observe nimic la mai mult de câţiva metri distanţă. De-a lungul; malului, pământul devenise mlăştinos, îngreunându-i înaintarea lui R2-D2. Copacii din împrejurimi erau toţi arşi şi uscaţi, astfel încât cioturile se vedeau din ceaţă precum degetele ciuntite în nuanţe de ebonită şi gheaţă. Şopârle mari se lipeau de copaci, uneori atât de multe, încât erau aproape o duzină pe o singură creangă, privind trestia învelită în ceaţă după pradă şi prădători.

În spatele lui Luke, Isolder stătea tăcut. De multe ori, Luke se întorsese să îl vadă şi îl descoperi adânc îngândurat, cu fruntea încruntată. Ştia foarte bine la ce se gândea tânărul. Numai acum câţiva ani, Luke îl urmase pe Obi-Wan Kenobi într-o călătorie similară, o călătorie de temut, pentru o misiune secretă Alderaan.

În aceste ultime luni, se gândi Luke, mi-am dorit atât de mult să găsesc înregistrările vechilor Jedi, pentru a descoperi nişte studenţi talentaţi pe care să îi învăţ despre Forţă. Totuşi, îşi dădu seama care era adevărul: Isolder îl căutase pe el, deşii prinţul nu arăta foarte mult talent.

Aceasta era şansa lui Luke să exerseze, să înveţe pe cineva să urmeze partea luminată a Forţei, fără presiunea de a trebui să se îngrijoreze că studentul va deveni un alt Vader.

Îşi alesese calea prin noroi, urmărind atent să nu fie nisipuri mişcătoare, întrebându-se dacă aşa se întâmplase cu Obi-Wan Kenobi. Luke îşi imaginase întotdeauna că bătrânul îl aşteptase să se maturizeze, precum un fermier care îşi îngrijeşte câmpul de cereale. Acum se întreba dacă intruziunea bruscă a lui Luke în afacerile lui Obi-Wan fusese la fel de surprinzătoare pentru Maestru precum se dovedea a fi Isolder pentru Luke.

Isolder fusese în mod evident emoţionat de Forţă. Atâta lucru putea Luke să discearnă, dar nu reuşea să simtă nici o putere în prinţ. Poate că puterea era atât de nouă, atât de mică, încât Isolder nu reuşea să o simtă nici el.

Luke ajunsese la o bifurcaţie de drum. Una dintre cărări arăta a loc pustiu, dar mâloasă cum era, părea să îl atragă. Îşi urmări instinctul şi alese să o ia pe cărarea mâloasă.

Poate că nu fusese niciodată o Academie Jedi, se gândi el. Cu siguranţă Ta'a Chume îl minţise în legătură cu academia existentă într-una dintre lumile lor. Simţise asta.

Poate că Forţa direcţiona învăţăceii spre Maeştrii lor când era nevoie de ei. Poate că singurul antrenament de valoare pe care un Jedi îl putea primi venea numai atunci când se lupta cu întunericul.

Dacă acesta era adevărul, cu siguranţă că Dathomir ar fi o academie perfectă. Luke putea să simtă perturbările puternice ale Forţei; înspăimântătoare colţuri întunecate. Nu trecuse niciodată prin ceva asemănător. Peştera lui Yoda ţinuse departe întunericul, dar aici simţea întunericul în jurul său.

În faţa lor, reptile zburătoare ţipau şi se înălţau spre cer cu aripile lor mari. Luke se opri şi îşi dădu seama că ajunsese la capătul unei peninsule care se continua cu un râu. Nu putea merge mai departe, iar apa sărată de aici bolborosea. O văgăună de gudron. Îşi deschise larg ochii pentru a găsi un loc unde să poată păşii.

— Ce e asta? spuse Isolder.

Luke se uită în sus. Deasupra ceţei de peste râu era o platformă de metal înclinată la un unghi ciudat. Grupurile

de zburătoare se învârteau nervoase în jurul platformei. Soarele care se pregătea să răsară arunca raze aurii pe metalul ruginit, făcându-l să pară de bronz şi dincolo de platformă era o nacelă enormă terminată, putrezită în aşa hal încât Luke putea să vadă părţi din grelele turbo generatoare încă intacte.

— Se pare că o veche navă spaţială s-a prăbuşit aici, spuse Luke, dându-şi seama după ce comentase că epava era mult mai mare chiar şi decât un vechi distrugător de clasa Victoria. Totuşi, exista posibilitatea de a se afla acolo de sute de ani.

Un vânticel trecu peste râu, amestecând ceaţa, iar Luke se uită dincolo de nacela eşuată şi observă că transparoţelul era încă intact.

Tocmai se pregătea să plece când numele nacelei eşuate şi ruginite îi atrase atenţia: Chu'unthor.

Mintea lui se tulbură pentru câteva secunde. Nu era o rasă de oameni pe care Yoda încercase să îi elibereze de pe planetă cu sute de ani în urmă, ci era o navă spaţială. Şi în tot acest timp, nimeni nu o luase de pe planetă.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Luke, vocea lui fiind plină de entuziasm.

— Pentru ce? întrebă Isolder. Este doar o epavă veche.

Luke se uită prin ceaţă, căutând o cale spre navă. S-au întors în peninsulă, au mers în cerc prin mirişte vreun kilometru până au găsit două plute vechi din lemn făcute din trunchiuri legate laolaltă, cu părţi bune aflate în descompunere. Păreau a fi nişte jucării pentru copii. Urme proaspete erau pe mal, acolo unde plutele fuseseră legate.

— Cineva a fost aici de curând, arătă Isolder.

— Da, spuse Luke, ei bine, cine ar putea să piardă ocazia să se uite la o epavă atât de bună?

— Eu aş putea, zise Isolder. Nu e neapărat nevoie să ne ducem acolo, nu-i aşa? Vreau să spun că am venit să o salvăm pe Leia.

R2-D2 şuieră aprobator, emiţând un şir de bipuri pentru a-i reaminti lui Luke că de fiecare dată când droizii se

apropie de apă, e un monstru în ea.

Isolder se uită înspre munţi şi Luke putea să vadă că prinţul nu voia să întârzie călătoria. Şi totuşi, Forţa îl adusese pe Luke în acest loc, la fel cum îl conducea când se afla în luptă. Ştia prea bine că trebuie să creadă în simţirile sale. Acum, sentimentele lui îi spuneau să se ducă până la epavă.

— Va dura numai câteva minute, spuse Luke, sărind pe una dintre plute. Cine vine cu mine?

— Eu voi aştepta aici, spuse Isolder şi ochiul lui R2-D2 se învârti pentru a se uita la prinţ. Droidul tremura de spaimă, dar scoase un mârâit către Isolder şi se rostogoli pe plută.

Luke aduse pluta la epavă. Soarele dimineţii aproape că începuse să ardă ceaţa şi cum se apropia, Luke putea să vadă cea mai mare parte a navei; colonii de domuri vii se aflau în sala maşinilor. Totuşi, carcasa din jurul motoarelor de superviteză ruginise. Nava părea să aibă doi kilometri lungime şi un kilometru lăţime şi înaltă de opt niveluri. Spaţiul dintre ferestre şi încăperile pentru locuit arătau că Chu'unthor fusese populată din plin, aproape ca un oraş plutitor, poate un fel de croazieră de plăcere. Fusese, cu siguranţă, casa unor oameni. După înclinaţia navei, mare parte din ea părea bine scufundată în groapa de bitum, numai cu punţile superioare la vedere, care erau destul de rău ruginite.

Totuşi, asta nu era o epavă obişnuită – nu erau urme de gloanţe care să arate semne de luptă, nu erau găuri care să indice o explozie, nici o structură şifonată care să arate o aterizare violentă. Mai degrabă, părea că nava avusese un fel de problemă tehnică şi plutise în pace, după care încercase să aterizeze în gaura de bitum.

Pe când se apropia, Luke văzu că nava fusese închisă bine. Căile de intrare nu erau doar blocate – fuseseră bine zăvorâte şi multe dintre bulele de transparoţel de pe cupole aveau urme de zgârieturi, de parcă ceva încerca să îşi facă loc prin materialul transparent.

Nava era înclinată la un anumit unghi, astfel încât Luke

trase pluta în faţă, pe partea care se scufundase cel mai adânc, apoi se urcă pe epavă. Într-adevăr, cineva încercase să pătrundă în navă. Luke găsi multe urme de zgârieturi pe cupole, bucăţi îndoite de fier, pe care cineva îl folosise pentru a încerca să deschidă prin forţă uşile zăvorâte, alături de bucăţi de pietre mari şi bolovani sparţi. Scrisul apărea din loc în loc şi scotea la iveală o limbă ciudată, iar anumite săgeţi erau îndreptate spre încuietorile mai slabe. Cineva lucrase ani de zile să intre în navă, studiase din greu, dar uneltele lor erau ineficiente.

Copii, se gândi Luke, dar nici un copil nu ar fi putut să arunce acele pietre uriaşe.

Unele dintre cupole aveau prize de acces la care R2-D2 s-ar fi putut conecta pentru a le deschide, dar prizele erau prea ruginite. Oricum, întreaga navă părea să fi fost deteriorată şi pe interior. Transparoţelul era distrus de nisipul suflat de vânt. Multe dintre cupole păreau să conţină camere pentru exerciţii de gimnastică – mingi imense se găseau pe podea, de parcă cineva se jucase atunci când Chu'unthor căzuse. O altă cupolă fusese un restaurant sau un club de noapte. Pahare de băutură acoperite cu praf se aflau pe mesele ruginite. R2-D2 veni din urmă, încercând din greu să îşi menţină echilibrul, şuierând încet şi studiind pagubele.

— Arată de parcă oricine ar fi fost pe navă a ieşit repede, odată ce a aterizat şi nu s-a mai întors niciodată, îi spuse Luke lui R2-D2.

Droidul scoase o serie de bipuri, amintindu-i lui Luke de mesajul lui Yoda. Reprimaţi de vrăjitoare. Luke putea să simtă perturbările Forţei în acel loc, precum ciclonii negri care aspiră toată lumina.

— Da, spuse Luke. Orice a găsit Yoda pe această planetă este încă aici.

R2-D2 şuieră aprobator.

Luke se opri şi se uită înăuntru printr-una dintre bule. În centru se aflau băncuţe de lucru şi multe dintre ele ţineau bucăţi ruginite de mecanisme – celule de putere ruginite,

cristale pentru focalizare, mânere pentru săbiile de lumină – instrumente, precum armele pe care numai un Jedi putea să le folosească.

Inima lui Luke tresări. O Academie Jedi, se gândi el şi totul părea să aibă brusc sens. Am căutat pe patruzeci de planete şi nu am găsit niciodată vreun semn de Academie, pentru că Academia Jedi era în stele. Bineînţeles că aveau nevoie de o Academie în mijlocul stelelor. Cu atât de puţini oameni capabili să mânuiască Forţa, foştii Jedi ar fi avut nevoie să caute întreaga galaxie pentru a găsi noi recruţi. În fiecare sistem stelar ar fi putut să găsească unul sau doi cadeţi demni să li se alăture.

Îşi scoase sabia Jedi, apăsă pe ea şi începu să taie prin transparoţel, simţindu-se disperat. Această veche epavă, ruginită cum era, nu putea să deţină nimic de valoare. Dar trebuia să se uite. Scântei albastre de transparoţel topit săriră de pe puntea lui Chu'unthor şi R2-D2 făcu un pas înapoi.

Luke era atât de implicat în încercarea de a pătrunde în navă, încât aproape că nu putea simţi altceva, dar brusc îşi dădu seama că în spatele lui se afla o putere care se grăbea spre el. Se întoarse la timp să vadă o femeie – cu părul lung şi roşcat strălucitor, piele bronzată, picioare puternice. Se întoarse şi azvârli spre el cu o gheată din piele şi Luke simţi forţa intenţiei ei ascunse şi îşi agită sabia de lumină.

Simţi o adiere în Forţă semnificând un atac, dar înainte să poată răspunde, fata aruncă spre el o piatră, distrugându-i mâna artificială atât de tare, încât circuitele se scurtcircuitară şi sabia se roti şi căzu departe. Îl lovi în burtă şi Luke se rostogoli. Încercă să folosească Forţa pentru a-şi chema sabia de lumină înapoi în mâna stângă.

Fata se opri şi amuţi de uimire când văzu ce putea să facă. Luke putea să îi simtă Forţa – puternică, sălbatică, cum nici o altă femeie pe care o întâlnise nu o avea. Ochii ei căprui străluceau şi se lipi de carcasa Chu'unthor, respirând greu şi gândindu-se. Nu putea să aibă mai mult

de optsprezece ani, poate douăzeci.

— Nu îţi voi face rău, spuse Luke.

Fata îşi închise ochii pe jumătate, şopti nişte cuvinte şi Luke simţi o atingere, un deget examinator de Forţă care undui prin el.

— Cum poţi să faci magie, fiind bărbat? întrebă fata.

— Forţa este în noi toţi, spuse Luke. Dar numai cei care sunt instruiţi devin Maeştri.

Fata îl studie sceptică.

— Pretinzi că mânuieşti magia?

— Da, spuse Luke.

— Atunci eşti un vrăjitor bărbat, un Jai de dincolo de stele?

Luke aprobă din cap.

— Am auzit de Jai, zise fata. Bunica; Rell; spune că sunt războinici de neînvins, pentru că se luptă cu moartea. Şi din moment ce se luptă pentru viaţă, natura îi protejează şi ei nu pot muri. Eşti un războinic de nebiruit? Forţa fetei se undui, de parcă ar fi urmat să atace, dar Luke simţi o diferenţă – unduirea era mai mult ca o pătură, învelindu-l, legându-l şi când Luke încercă să îşi imagineze ce urma să vină, o imagine îi apăru în minte.

Văzu o fată vânând în deşert, căutând disperată ceva ce alţii păzeau, protejau. Văzu un refugiu făcut din crengi la adăpostul unor roci roşii şi un foc de tabără împletindu-se în vânt, copii pe jumătate dezbrăcaţi jucându-se lângă foc. Şi fata căuta, furişându-se spre adăpost, dorind ceva din interior.

Fata îi zâmbii şi începu să rostească o vrajă. Privirea din ochii ei îl surprinse. Nu văzuse niciodată o asemenea dorinţă de temut.

— Waitha ara quetha way. Waytha ara quetha way…

— Stai puţin! spuse Luke. Nu poţi să îţi imaginezi… Bucăţi de pietre sparte şi pietroaie începură să se îndrepte spre suprafaţa Chu’unthorului, rostogolindu-se precum o furtună care urmează să vină. În spatele fetei, ceaţa de peste râu se mişcă violent. Nu am fost reprimaţi de vrăjitoare.

— Waytha ara quetha way. Waytha ara quetha way…

Un fulger se sparse deasupra şi zeci de pietricele mici fură aruncate spre Luke, alergând prin aer. Vader încercase trucuri asemănătoare, dar Luke îşi dădu seama cu durere că nu fusese nici pe departe atât de bun la asta. Se învârti repede cu sabia lui de lumină, împrăştiind multe pietre, dar una îl lovi în piept, aruncându-l înapoi un pas. Reprimaţi de vrăjitoare.

— Aşteaptă! ţipă Luke. Nu poţi să iei bărbaţi ca sclavi şi să te împerechezi cu ei când ai chef! Bolovani veniră peste carcasa navei, sute, alergând spre Luke ca o turmă de animale vii şi el îşi dădu seama că femeia aceea putea să facă tot ce voia. Îşi ridică braţul disperat, încercând să întoarcă pietrele cu ajutorul Forţei, dar mintea lui era o mare învolburată şi nu reuşea să se concentreze. Reprimaţi de vrăjitoare.

Un buştean veni spre el, învârtindu-se şi Luke se adăposti. Pietrele săriră în asemenea număr încât abia putea să le vadă trecând şi deodată ea era în faţa lui, agitând şi rotind o piatră. Nici nu simţise când venise lângă el. Piatra îi izbi tâmpla, lumini se aprinseră în mintea lui şi se rostogoli pe pământ.

Vag, auzi că fata ţipa la el şi îşi dădu seama că îi strivise pieptul, prinzându-i braţele cu braţele ei puternice, dar Luke era prea slăbit ca să se mai lupte cu ea. Îi ţinea maxilarul şi striga triumfătoare.

— Sunt Teneniel Djo, fiica lui Allya şi tu eşti sclavul meu!

Han se aventură dimineaţa pe scările înşelătoare sculptate în stânca strălucitoare a muntelui. Ca pe majoritatea planetelor cu gravitaţie scăzută, munţii

vulcanici se ridicau semeţi şi strălucitori de-a lungul feţei unei stânci şi merseseră cam două sute de metri deasupra pietrei negre solide. Scările de piatră erau mari chiar şi pentru un rancor şi mii de picioare le neteziseră. Pe timpul nopţii, apa rece scurgându-se de pe vârful muntelui depusese o crustă subţire de gheaţă peste trepte, făcându-le periculoase.

În spatele lui Han, rancorii se dezechilibrau şi păşeau încet, apucându-se de vârfurile ascuţite de stâncă pentru sprijin, îngroziţi de ideea că ar putea să cadă, dar conduşi fără milă de călăreţii lor. Chewbacca nu arăta bine. Se ţinea de coaste şi gemea încet în timp ce rancorul îl căra.

În lumina dimineţii, Han putea să vadă clar cele trei femei. Sub hainele lor purtau tunici făcute din piei colorate de reptile. Fiecare tunică de piele strălucea în culori de verde, albastru afumat sau galben ocai. Peste acestea purtau haine groase din fibră de lână, brodate cu fibre de plante galbene sau nasturi mari închişi la culoare făcuţi din seminţe. Totuşi, cele mai sofisticate decoraţii erau cele ale coifurilor. Ceea ce iniţial crezuse că sunt coarne, vedea acum că erau nişte obiecte cu care îşi ornau capul, făcute dintr-un metal închis la culoare, îndoindu-se precum aripa unei insecte ciudate. În coifuri erau săpate nişte găuri. Ornamente precum un teren dejoacă pentru copii se găseau în fiecare gaură, unduindu-se cu fiecare pas pe care rancorii îl făceau. Pentru ornamente foloseau bucăţi de agate şi azurite albastre lustruite, capetele pictate ale micilor reptile carnivore, un mic pumn pietrificat de la o creatură, bucăţi de material colorat, nasturi de sticlă, o bucată de argint bătut, o sferă alb-albastră ce părea să fi fost un ochi uscat. Nici una dintre femei nu purta acelaşi tip de coif şi Han ştia multe lucruri despre diferite culturi pentru a fi în gardă. În orice societate, cei mai puternici membri păreau să se îmbrace cel mai elaborat.

Han îi ţinea pe Leia şi pe C-3PO, îngrijorat că dacă vreunul dintre ei ar cădea, s-ar putea rostogoli de pe stâncă. Respiraţia lui devenea greoaie şi îi ieşea abur pe

gură. Ocoliră un ultim colţ periculos şi se uitară în valea de formă ovală, ascunsă la poalele munţilor stâncoşi. Acoperişuri din beţigaşe de paie umpleau valea şi pătrate precum cele de pe tabla de şah, de culoare verde-maroniu, indicau recoltele crescute. Bărbaţi, femei şi copii lucrau câmpurile şi hrăneau reptile cu patru picioare în grajdurile lor. Un izvor mare trecea prin câmpuri spre un mic lac, apoi se rostogolea peste o stâncă în sălbăticia de jos.

Toţi coborâră scările, trecând pe lângă un grup format din zece femei, toate călare pe rancori. Femeile erau îmbrăcate cam la fel – purtau piele netratată de şopârlă ca haine potrivite pentru frigul din munţi, coifuri şi coarne. Majoritatea femeilor avea puşti mitraliere, iar câteva erau înarmate numai cu suliţe sau topoare prinse la centură. Nici una nu părea să fie mai tânără de douăzeci şi cinci de ani şi cumva feţele murdare ale femeilor îl făceau pe Han să îngheţe mai tare ca aerul de munte. Nu zâmbeau, nu arătau durere sau îngrijorare, în schimb, erau reci, brutal de impasive, precum feţele războinicilor speriaţi de bombe.

Deasupra văii înguste, săpată în bazalt, existau fortificaţii – turnuri, parapete şi ferestre. Femeile aşezaseră bucăţi de plastoţel de la carcasele navelor de război deteriorate peste stâncă precum un mozaic. Câteva tunuri ciudate de energie erau aşezate în direcţia trecătoarei montane. Urme negre de arsuri şi găuri în stâncă indicau că aceste femei erau într-adevăr în război. Dar împotriva cui?

Grupul ajunse la o înlănţuire de stânci şi la ordinul uneia dintre femei rancorul îl aduse pe Chewbacca având mare grijă şi o conduse pe Leia spre fortăreaţă, în vreme ce alţi rancori îi aduceau pe Han şi pe C-3PO în vale, pe o potecă noroioasă. În drumul lor trecură pe lângă grajduri pline cu reptile uriaşe care stăteau liniştite mestecând în linişte nutreţ, uitându-se dispreţuitoare la Han.

Înaintară către un cerc format din colibe făcute din paie şi noroi şi la intrarea în fiecare colibă se afla o piatră înaltă în care Han ghici că ţineau apă. Prin uşile deschise putea să vadă pături roşii viu colorate atârnate pe pereţi, coşuri cu

nuci pe măsuţe din lemn, diverse cârlige din lemn pentru fân.

Paznicul lui îl duse în spatele căsuţelor unde găsi zeci de bărbaţi, femei tinere şi copii. Într-un câmp nisipos, plin de buruieni, săpaseră găuri şi le umpluseră cu apă din găleţi, realizând astfel mici băltoace.

Fiecare adult se uita în băltoacă, în vreme ce copiii stăteau liniştiţi în afara cercului, privind.

Rancorul se opri şi războinicul călare se aplecă şi îl atenţionă pe Han, atingându-l cu sabia şi arătând în jos spre băltoacă.

— Whuffa, spuse ea. Whuffa! arătând că ar trebui să se ducă să se uite în băltoacă.

— Ai idee ce vor? îl întrebă Han pe C-3PO.

— Mi-e teamă că nu, spuse C-3PO. Limba lor nu este în memoria mea. Unii dintre termenii pe care îi folosesc pot fi din vechiul dialect paecian, dar nu am auzit niciodată de termenul whuffa.

— Paecian? se întrebă Han.

Imperiul Paecian se dezmembrase cu trei sute de ani în urmă. Han se îndreptă către un bătrân cu barbă grizonată şi se uită la băltoaca lui de noroi. Gropiţa lui era mică, poate de o jumătate de metru rotundă şi adâncă de numai un deget.

Omul rânjii la Han şi mârâi:

— Whuffa!

Îi dădu lui Han o săpăligă de cupru, arătându-i că şi el ar trebui să sape. Aduse şi o găleată cu apă, arătând spre un spaţiu gol de pe câmp.

— Whuffa corect.

— Am înţeles, spuse Han.

Îşi luă instrumentele pentru a se duce către locul indicat, departe de ceilalţi. Acolo, săpă o mică groapă, apoi turnă apă în ea. Mirosea oribil şi Han îşi dădu brusc seama că nu era deloc apă în găleată, ci o băutură fermentată natural. Grozav, se gândi el. Am fost capturat de ciudaţi care vor să mă holbez într-o băltoacă până am o viziune.

Se uită la reflexia lui în băltoacă un moment. Dându-şi seama că părul îi era răvăşit, îşi folosi degetele pentru a-l îndrepta. Războinicii nu păreau să ştie ce sarcini să îi atribuie lui C-3PO; îl lăsară pe margine alături de copiii care se uitau prosteşte la droid. În fortăreaţă, Leia dispăruse în umbra unei uşi deschise. De la distanţă, Han auzi un vânător TIE mugind şi femeile de pe rancori cercetară cerul nervoase, cu mâinile streaşină la ochi.

Părea un semn bun. Dacă aceste femei aveau probleme cu Zsinj, atunci Han se afla măcar în tabăra bună. Luând în considerare natura nu tocmai solidă a fortificaţiilor, poate că nu. În orice caz, nu îi plăcea ideea de a fi judecat. Dacă aceste femei erau xenofobe, ar fi putut să omoare sau să ia sclavi străini de teamă. În cazul în care credeau că Han şi Leia erau spioni, s-ar fi aflat într-un bucluc şi mai mare. Asta ar fi însemnat în mod evident că Han este sclavul Leiei. Se uită la războinicii de pe rancori. Femeile îl priviră cu răceală. Hotărâse să pretindă că este rezistent la muncă.

Timp de o oră stătu şi se holbă în băltoaca plină cu substanţă fermentată, soarele arzându-i în spate, până când înţelese că devenea foarte însetat şi se întrebă dacă era permis să bea nişte lichior. Mai bine nu, decise el. S-ar putea ca acest lucru să nu fie permis sclavilor.

Leia nu coborâse încă din fortăreaţă. Han urmări o femeie care se ducea către un parapet aflat la o sută de metri deasupra văii. Era o femeie bătrână, purtând o capă făcută din fir de piele, care ducea o găleată. Se opri uitându-se în jos pentru un moment, apoi gesticulă cu mâinile în aer şi vorbi, dar cuvintele nu se auzeau. După câteva clipe, un bol de cristal ieşi din fundul văii să o întâlnească. Se aplecă peste parapet, ţinu găleata sub sferă şi din ea se revărsă lichid în găleată. Bătrâna duse găleata înapoi în fortăreaţă şi Han rămase înmărmurit. Nu era o sferă de cristal plutitoare prin aer, ci apă. Sfera de apă se ridicase încet.

Han auzi un zgomot puternic şi se uită în băltoaca plină cu substanţă fermentată. O formă de vierme imens se

ridicase din groapă şi începuse să bea din lichid. În apropiere, un bătrân şopti:

— Whuffa! Şi Han se uită la fiinţa fără dinţi. I se făceau semne de prindere şi mişcări exemplificatoare cu mâinile, spunându-i lui Han să prindă vietatea.

Han se uită la vierme. Tot ce putea să vadă pentru moment era o piele lucioasă, maronie, care se termina cu o gaură prin care trăgea lichidul. După un moment se ridică puţin, arătând un cap cam de grosimea braţului unui copil. De jur împrejur, toată lumea îl privea – copii, adulţi, războinicele de pe rancori. Toţi rămăseseră tăcuţi, ţinându-şi respiraţia. Orice era whuffa, aceşti oameni voiau unul foarte mult. S-ar putea să existe o recompensă pentru el.

După un moment, viermele se mai ridică puţin şi începu să se rostogolească în noroi, adulmecând după mai mult lichior. Totuşi, arăta destul de mare şi nu prea aveai de unde să îl apuci. Han aşteptă trei minute până când viermele prinse destul curaj să iasă mai mult din gaura lui, îndreptându-se spre găleata cu substanţă fermentată. Han se gândi că nu avea ce rău să facă dacă îi permitea să bea puţin, aşa că lăsă viermele să ajungă la găleată şi să înceapă să o golească, acompaniat de sorbituri. Viermele era făcut din segmente mari de piele şi nu avea ochi. Han se lăsă în jos, îl prinse cu ambele mâini şi pentru un moment se temu să nu îl rupă.

Viermele se trase repede înapoi, dar Han îl trânti la pământ şi nu îi dădu drumul.

— Eşti al meu! ţipă Han şi, brusc, toată lumea se adună în jurul lui, aşteptând să ajute, copiii sărind de bucurie şi ţipând: Whuffa! Whuffa!

Viermele se răsuci în strânsoarea lui Han, îşi întoarse orificiul spre acesta şi scuipă împroşcându-l cu lichior pe faţă, apoi începu să respire greoi şi să sâsâie.

Han se ţinu bine. Putea să simtă viermele tensionându-se, folosindu-se de frecarea cu pământul pentru a se retrage, dar după câteva minute viermele obosi şi Han îl trase afară un metru. Totuşi, mai era mult sub pământ aşa

că îl trase încă o dată şi îl smulse. Transpiraţia îi curgea pe faţă, pe mâini, făcând strânsoarea lui precară, dar după încă trei minute mai scoase încă un metru de whuffa afară. În spatele lui, alţi bărbaţi apucaseră de capul alunecos al vietăţii şi îl ţineau.

Han munci jumătate de oră înainte să îşi dea seama că aceasta va fi o sarcină grea – avea douăzeci de metri de whuffa afară din pământ şi vietatea nu începuse să se liniştească sau ceva asemănător. Totuşi, acum dezvoltase un sistem. Când whuffa obosea trăgea cât putea de mult afară şi cât mai repede posibil, câştigând doi sau trei metri, înainte ca whuffa să îşi poată restabili puterea.

O oră mai târziu, Han nu mai putea de oboseală, iar când căută să mai apuce ceva din whuffa descoperi, în mod miraculos, că părea să fi ajuns la capăt. Forţa smulsorii îl epuiză pe Han. Fiecare copil şi bărbat din sat îl ţinea pe whuffa, care devenise acum destul de neajutorat. Han estimă că era posibil să aibă vreo două sute cincizeci de metri lungime. Cu mare fanfară, sătenii făcură paradă cu whuffa prin ogradă. Bătrânii îl bătură pe Han pe spate şi îi şoptiră mulţumirile lor, iar Han îi urmă.

Sătenii începură să îl înfigă pe whuffa într-un copac sterp şi Han observă că mai erau şi alţi whuffa acolo, uscându-se la soare. Se duse şi atinse unul. Părea mort, aproape spongios, dar pielea suplă a învelişului lui era atât de fină la atingere. Culoarea ciocolatie pe care o avea era şi ea frumoasă. Pe moment, încercă să vadă dacă poate să îl rupă – dar chestia nu avea de gând nici să se rupă, nici să se întindă. Se uită la femeile de pe rancori şi văzu că şeile erau fixate pe gâturile rancorilor cu sfoară whuffa.

— Grozav! spuse Han. Deci am prins o sfoară.

Sătenii din acel loc păreau să creadă că este mare lucru. Erau toţi în extaz. Cine ştia ce fel de recompensă ar putea să îi dea? Dacă executau străini, poate că fiind Han Solo, eroicul vânător de whuffa, tocmai îşi salvase viaţa. Şi deşii era doar o sfoară, Han trebuia să recunoască faptul că era o funie a naibii de bună. Puteai, probabil, să o vinzi creatorilor

de modă din străinătate şi poate că avea mai multe proprietăţi decât o simplă funie. Dacă avea însuşiri medicinale? Aceşti oameni se aflau în război. Poate că îşi aplicau fâşii de whuffa pe răni ca antibiotic sau le fierbeau pentru a face medicamente care să prevină îmbătrânirea. Ei bine, Han se mai gândise la această chestiune, dar nu putea spune la ce se folosea whuffa.

— Han? strigă femeia.

Se întoarse. O femeie cu părul închis la culoare stătea călare pe gâtul unui rancor la marginea livezii:

— Numele meu este Damaya. Mă vei urma. Şi dădu pinteni cu călcâiul bestiei, iar aceasta se întoarse.

Gura lui Han se usca.

— De ce? Unde mă duci?

— Prietena ta, Leia, a pledat cazul tău în faţa clanului Muntelui Vrăjit în ultimele două ore. Şi-a câştigat libertatea, dar acum viitorul tău trebuie decis.

— Viitorul meu?

— Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, am ales să nu fim duşmanii voştri, dar asta nu înseamnă că vom fi aliaţii voştri. Am înţeles că aveţi o navă spaţială care poate fi reparată. Dacă este aşa, surorile nopţii şi sclavii imperiali o vor dori. Şi din moment ce eşti un om puternic în lumea de afară, s-ar putea să te vrea şi pe tine. Clanul nostru trebuie să ştie dacă vrei protecţia noastră şi dacă e aşa ce vei plăti pentru asta.

Han o urmări pe Damaya, încă gâfâind, cu sudoarea curgându-i pe spate. După aproape o zi fără somn, ochii îl usturau şi sinusurile ardeau de parcă era alergic la ceva de pe planetă. Mesagerul îl conduse spre fortăreaţă şi tocmai înainte de a ajunge să aterizeze acolo unde scările de piatră se despărţeau în trei cărări, un grup de străini venea din afara văii; nouă femei umanoide cu o piele ciudată, de culoare purpurie. Nu purtau coifuri exotice precum războinicele, dar aveau, în schimb, numai haine închise la culoare, lălâi, cu glugi din lână pură, dintr-un fel de plantă fibroasă şi acoperite cu praf. Se întreba nervos dacă acele

femei fuseseră chemate să îl judece.

Han privi războinicele păzind cărarea şi înţelese că femeile cu glugi erau duşmanii. Rancorii mârâiau şi se agitau nervoşi, frecând cu labele lor imense poteca de piatră. Femeile războinice îşi ţineau pistoalele pregătite, neclipind, deşii liderul celor nouă ducea o lance ruptă, poate un semn de armistiţiu.

Damaya coborî de pe rancor şi îl conduse pe Han către treptele fortăreţei.

Cele nouă femei ezitară să se uite către ei la sosire, dar îl studiară intens pe Han. Liderul lor, o femeie mai în vârstă, cu părul alb la tâmple, avea ochi strălucitori de culoare verde, dar pometţii obrajilor ei erau palizi. Zâmbii către Han, făcându-l să tremure.

— Spune-mi, străine, unde este nava ta?

Inima lui Han bătea puternic şi se întoarse.

— Este, ăăă, acolo – începu să indice şi mesagerul Damaya se întoarse brusc pe rancor.

— Nu îi spune nimic! comandă Damaya şi cuvintele ei erau ca un cuţit care tăiase corzile invizibile ce ţineau gâtul lui Han. Înţelese imediat că bătrâna folosise practica lui Luke ca să îi manipuleze pe cei cu minţi slabe.

Probabil că faţa lui se înroşise, pentru că Damaya spuse:

— Nu e nevoie să fii ruşinat. Baritha are un dar puternic de a forţa minţile.

— Femeia bătrână, Baritha, râse spre el şi Han se întoarse cu spatele nervos. Îl urmă doi paşi, apoi îşi roti suliţa, pipăindu-i prohabul pentru a-i încerca virilitatea.

Han se răsuci cu pumnii strânşi şi femeia bătrână şopti sub propria respiraţie, încântată şi îşi ţinu mâna ridicată, într-un gest de încleştare. Han îşi simţi ambii pumni prinşi de un dispozitiv invizibil şi încheieturile trosnindu-i sub presiune.

— Nu fi aşa iute la mânie, porţie de mâncare ce eşti, ţipă furtunos Baritha. Respectă-i pe cei mai buni ca tine sau data viitoare îţi voi strivi un ochi – sau ceva la fel de preţios pentru tine.

— Ţine-ţi mâinile murdare departe de mine! mârâi Han.

Ghidul lui Han, Damaya, îşi scoase lejer blasterul, îl îndreptă spre gâtul femeii bătrâne şi spuse ceva pe limba ei. Baritha îl eliberă din strânsoare pe Han.

— Îţi admiram doar prizonierul. Din spate arată aşa de… apetisant. Cine i-ar putea rezista?

— Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, îţi suportăm prezenţa aici, spuse Damaya, dar ospitalitatea noastră are limite.

— Voi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, sunteţi nişte fraiere cu mintea slabă, spuse răguşit Baritha, îndreptându-şi capul înainte şi ridicând din sprâncene, astfel încât faţa ei se încruntă cumva. Nu aţi putea să ne daţi afară nici dacă aţi fi nevoite, aşa că ne veţi suporta prezenţa şi ne veţi îndeplini cererile. Dispreţuiesc pretenţiile voastre de civilizaţie! Scuip pe ospitalitatea voastră!

— Te-aş putea împuşca în gât, spuse Damaya dornică.

— Dă-i drumul, Damaya, zise bătrâna, desfăcându-şi hainele şi dezvelind un piept încreţit, împuşcă-ţi mătuşa iubită! Nu mai iubesc viaţa de când m-aţi alungat din clanul vostru. Împuşcă-mă. Ştiu cât de tare îţi doreşti asta!

— Nu te voi lăsa să mă întărâţi să fac asta, spuse Damaya.

Baritha cotcodăci cu o voce nefericită:

— Nu mă întărâta să fac asta… Şi surorile din spatele ei râseră.

Han era incredibil de nervos, dorindu-şi ca Damaya să ridice pistolul şi să împuşte câteva. În schimb, ea îşi puse pistolul la loc, bătându-l pe Han pe umăr şi îndemnându-l să meargă în faţă pentru ca ea să se afle între el şi cele nouă surori cu glugi.

Fortăreaţa se dovedi a fi mai cârpită decât văzuse Han înainte. Peste tot în jurul cârpelilor scutului blindat, stânca era spartă şi zdrobită. Multe dintre spărturi fuseseră cârpite cu un fel de substanţă verde lipicioasă, astfel încât bazaltul avea o înfăţişare de marmură. Bucăţi de piatră roşie de râu stăteau împrăştiate pe cărări afară şi Han se întrebă de

unde veneau pietrele de râu – toţi munţii din jur păreau a fi de origine vulcanică, dar probabil că le adusese cineva de la câţiva kilometri distanţă.

Doi paznici aflaţi la poarta fortăreţei se ridicară de la posturi şi îi conduseră. Han se uită în urmă: o duzină de luptătoare ale Muntelui Vrăjit îi urma, păzind femeile îmbrăcate. Intrară în camerele întunecate ale fortăreţei care avea structura unui stup cu pereţi şi scări. Pereţii erau acoperiţi cu ţesături groase şi luminaţi de făclii. Intrară repede într-o cameră sculptată într-un colţ al fortăreţei, astfel încât ferestrele se deschideau în două părţi.

Camera imensă avea aproape o formă triunghiulară, cu şase deschideri înspre vale. Puşti mitraliere stăteau îngrămădite lângă fiecare fereastră, jachete ignifuge fuseseră aruncate în teancuri pe podea şi un tun singuratic de energie era îndreptat la est spre munţi. Gaura imensă arăta că fusese smuls ceva din locul lui, astfel încât lichidul verde răcitor stătea îngrămădit pe podea. Tunul era nefolositor. În centrul camerei, un cuptor de gătit era umplut cu tăciuni strălucitori. Un animal mare se prăjea deasupra cărbunilor, în vreme ce doi bărbaţi îl stropeau cu un sos puternic mirositor şi întărâtau flăcările.

Camera era plină cu femei îmbrăcate în haine strălucitoare, făcute din fir de reptilă, toate purtând coifuri. Aproape în spatele mulţimii, îmbrăcată ca una dintre războinice, Han o zări pe Leia.

Una dintre femei făcu un pas înainte.

— Bine ai venit, Baritha, spuse ea bătrânei înţelepte, ignorându-l pe Han. În numele surorilor mele, eu, Mama Augwynne, te poftesc în clanul Muntelui Vrăjit. Cea care lansase invitaţia făcu un pas înainte şi în ciuda cuvintelor calde, faţa ei era rece, cumva precautã. Augwynne purta o tunică în nuanţe galben strălucitoare. Podoaba de pe cap era făcută din lemn moale auriu şi decorată cu caboşoni de ochi galbeni strălucitori.

— Nu trebuie să te oboseşti cu politeţuri, spuse Baritha şi îşi răsuci suliţa ruptă în podea, în timp ce venele purpurii

ale tâmplelor clocoteau. Surorile nopţii au venit aici după generalul Solo şi alţi venetici. Noi i-am capturat primele şi după orice lege ne aparţin!

— Nu am găsit nici o soră a nopţii cu ei, răspunse Augwynne, doar trupe de şoc imperiale încălcându-ne teritoriul. I-am omorât şi le-am oferit ostaticilor sanctuar printre noi, tratându-i ca egali. Îmi e teamă că nu îţi putem îndeplini pretenţiile de proprietate.

— Trupele de şoc erau sclavii noştri, lucrau sub directivele noastre, după cum bine ştiţi, răspunse Baritha. Aduceau veneticii la închisoare pentru interogatoriu.

— Dacă vreţi să îl interogaţi pe generalul Solo, atunci vă pot fi de folos. Generale Solo, de ce ai venit pe Dathomir? Ochii lui Augwynne fulgerară buzunarul lui Han şi el preluă cuvântul.

— Sunt proprietarul acestei planete şi a tot ce se află pe ea, spuse Han. Am venit să îmi verific proprietatea.

Ca şi când ar fi fost o singură suflare, surorile nopţii începură toate să sâsâie şi să îşi scuture capetele, iar Baritha scuipă.

— Un bărbat pretinde că deţine planeta Dathomir?

Han căută în buzunar după act, găsi cutia şi apăsă pe buton. Holograma Dathomirului apăru în aer deasupra palmei lui, iar numele său era înregistrat clar ca proprietar.

— Nu! ţipă Baritha, lovind disperată cu pumnul. Cutia zbură din strânsoarea lui Han şi se rostogoli pe podea.

— Aşa e, spuse Han, deţin lumea asta şi nu vă vreau nici pe voi, nici pe surorile nopţii pe planeta mea.

Baritha se uită la el.

— Cu plăcere, spuse ea. Dă-ne o navă şi vom pleca.

Simţi o ciudată strânsoare în mintea lui, dar se luptă cu pornirea de a divulga locul unde era Şoimul.

— Destul cu asta, zise Augwynne. Ţi-ai primit răspunsul, Baritha. Spune-i lui Gethzerion că generalul Solo va rămâne cu clanul Muntelui Vrăjit ca un om liber.

— Nu poţi să îl eliberezi, spuse Baritha, cu o voce ameninţătoare. Noi, surorile nopţii, pretindem că el este

sclavul nostru!

— Şi-a câştigat libertatea salvând viaţa unei surori a clanului, răspunse Augwynne calmă. Nu poţi pretinde să fie sclav.

— Minţi! spuse Baritha. A cui viaţă a salvat-o?

— A salvat viaţa surorii noastre Tandeer şi şi-a câştigat libertatea.

— Nu am auzit niciodată de o soră a clanului cu numele ăsta, o contrazise Baritha. Lasă-mă să o văd!

Femeile din clanul Muntelui Vrăjit se dădură la o parte, descoperind-o pe Leia în umbră. Purta o tunică în nuanţe roşii strălucitoare şi un coif de fier negru decorat cu mici capete de animale. Baritha îi studie faţa neîncrezătoare.

— Am mai văzut-o înainte?

— Este nouă printre noi, alungată din regiunea Lacurilor de Nord şi adoptată ca o soră a clanului. Foloseşte vraja descoperirii şi vei afla că tot ce spun e adevărat.

Baritha se uită la femeia din spatele mulţimii.

— Nu am nevoie de vraja descoperirii pentru a afla ce este adevărat, zise ea. Vă bazaţi acţiunea de deţinere a generalului Solo pe detalii.

— Ne bazăm pe legile pe care tu şi clanul tău nu le-aţi respectat niciodată, răspunse Augwynne.

Baritha mârâi.

— Surorile nopţii pun la îndoială dreptul vostru asupra acestor sclavi. Dacă nu ni-i predaţi nouă, vom fi nevoite să îi luăm!

— Ne ameninţi cu vărsare de sânge? întrebă Augwynne şi brusc camera se umplu de murmur; nenumărate femei aflate de jur împrejurul lui Han şuşoteau ţinându-şi ochii pe jumătate închişi. Surorile nopţii se retraseră într-un cerc, cu spatele una la alta şi se ţinură de mâini cu ochii închişi, având capetele acoperite pe jumătate în umbra hainelor pe care le purtau.

Baritha ţipă.

— Gethzerion, am găsit străinul. Are o navă spaţială, dar clanul surorilor Muntelui Vrăjit nu vrea să ni-l dea!

Han putea să audă murmurul în urechi, ca şi cum o muscă ar fi bâzâit în capul lui. Părul i se ridică pe ceafă şi ştia cu siguranţă că oricât de departe era această Gethzerion, îi auzise chemarea Barithei şi îi dădea instrucţiuni femeii.

Han începu să se îndepărteze de surorile nopţii, căutând adăpost, dar Baritha se desprinse din cerc şi îl apucă pe Han de braţe, degetele ei cu piele purpurie muşcând din umărul lui precum ghearele. Se întoarse şi încercă să se elibereze. Una dintre războinicele din clanul Muntelui Vrăjit ridică blasterul şi trase în faţa Barithei un foc, dar aceasta abia dacă îşi eliberă strânsoarea, scoase un cuvânt şi îşi folosi mâna să arunce săgeata de lumină în tavan.

Ca la comandă, surorile nopţii se întoarseră şi săriră prin fereastra deschisă, cu hainele lor negre fluturând în cădere. Inima lui Han tresări la gândul că acele corpuri s-ar putea strivi de stâncile aflate la două sute de metri mai jos. Pentru un moment, Baritha pluti în aer şi se întoarse ameninţătoare spre ei.

— Va curge sânge! mârâi ea şi sunetul ameninţării umplu camera în aşa fel încât fiecare piatră tremură. Apoi, se lăsă să atingă solul.

Han se duse la fereastră şi se uită afară. Surorile nopţii aterizară uşor pe sol şi căutară să găsească vreun tufiş mic pentru a se ascunde.

Mai multe surori ale clanului îşi atinseră blasterele, dar Augwynne spuse încet:

— Lasă-le să plece.

Veni din spatele lui Han şi îi atinse uşor umărul, uitându-se la sângele ce curgea din bicepşii lui răniţi. Ei bine, generale Solo, ar trebui să te consideri norocos pentru că Gethzerion te vrea în viaţă. Bine ai venit pe Dathomir!

Teneniel Djo îl urmări pe bărbatul cunoscător de vrăji luptându-se să îşi rupă legăturile. Le pusese mâinile pe o buturugă, apoi îi legase pe amândoi cu funie whuffa. Observă că străinii naivi – amândoi bărbaţi – se luptau în secret când credeau ei că ea nu îi observă şi asta îi făcea o deosebită plăcere. O încânta foarte mult bărbatul frumos, dar care nu putea face vreo vrajă. Dar bărbatul vrăjitor era într-adevăr o pradă cu care să se poată lăuda.

Îi dusese la poalele dealurilor, neîngrijorată de faptul că ar putea scăpa. Nu legase micuţa lor maşinărie, droidul. O, da, Teneniel ştia ce era un droid, deşii nu văzuse niciodată unul de aproape. Cel mai puţin se temea de fuga lui. Faţă de alţi prizonieri, nu avea nevoie de o pază riguroasă.

În schimb, ea era atentă la verdeaţa de pe dealurile aflate de ambele părţi, oprindu-se adesea să îşi întoarcă privirea, de parcă ar fi ascultat o chemare. Ceva o deranja, un sentiment cutremurător care prindea viaţă, o răceală care îi strângea stomacul ca nişte gheare. Şopti vraja descoperirii şi îi simţi pe cei întunecaţi bântuind peste tot prin pustiu. De patru ani se refugiase în acea dărăpănătură, ştiind că era prea aproape de închisoarea imperială şi totuşi nu simţise niciodată atât de multe surori ale nopţii agitându-se deodată. Se concentră numai pe ceea ce era aproape. Ar fi avut nevoie de toată energia ei pentru a nu se lăsa prinsă.

Îşi conduse prada până la o pădurice de copaci mici pentru a putea survola drumul de departe. Se căţără pe o stâncă. Munţii de aici erau aproape de nestrăbătut şi Teneniel hotărî să nu îşi ducă prizonierii pe cărări dificile. Droidul nu ar putea niciodată să supravieţuiască în aceste condiţii, iar bărbaţii ar avea nevoie ca mâinile lor să fie libere. Teneniel cântă vraja descoperirii din nou. Putea să simtă surorile nopţii venind din trei părţi – una era la trei kilometri spre sud, una la trei kilometri spre vest şi alta la un kilometru spre est. În nord, nu puteai să escaladezi

muntele decât dacă ştiai vrăjile pentru levitaţie şi Teneniel se îndoia că ar putea să îi convingă pe ceilalţi să o lase să îi poarte într-o astfel de stare. Oftă încet.

— Ne vânează, nu-i aşa? şopti bărbatul vrăjitor.

Teneniel aprobă din cap, studiind peisajul din jur. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Eliberează-mă! o îndemnă bărbatul vrăjitor. Orice ar fi acolo, te pot ajuta.

Ea se uită la el cu îndoială. Nu cunoscuse niciodată un străin în care să poată avea încredere. Dacă el nu avea idee ce anume îi vânează, atunci poate că nici nu ştia de surorile nopţii şi de lacheii lor de la închisoarea imperială. Sau poate că el era în aceeaşi ligă cu surorile nopţii şi numai în aparenţă afişa ignoranţa.

— Dacă îţi eliberez mâinile, îmi promiţi să nu fugi? îl întrebă Teneniel.

Aflat în apropiere, prizonierul frumos îşi răsuci capul pentru a le asculta conversaţia.

— Dacă rămân cu tine, ce vei face pentru mine? întrebă bărbatul vrăjitor.

— Te voi duce la clanul meu, spuse Teneniel cinstit şi toate surorile mele vor fi martore că te-am prins corect. Odată ce vei fi înregistrat ca proprietatea mea, vei trăi în coliba mea şi mă vei ajuta să zămislesc fiice. Eşti de acord cu asta? îşi ţinu suflarea. Îi oferea un schimb convenabil.

— Nu pot fi de acord cu asta, spuse bărbatul vrăjitor. Abia dacă te cunosc.

— Ce? întrebă Teneniel. Sunt eu atât de urâtă încât ai prefera să fii prizonierul surorilor nopţii? Mai bine te-ai alătura uneia dintre ele, urmând să îţi priveşti fiicele cum învaţă vrăjile lor?

— Eu... nu ştiu cine sunt surorile nopţii, spuse bărbatul vrăjitor, iar ochii lui albaştri se deschiseră mari de teamă, iar vocea îi era încordată.

— Le poţi simţi în apropiere, nu-i aşa? întrebă Teneniel. Nu e de ajuns? Vei fi un reproducător preţios. Cine a mai auzit vreodată de un bărbat vrăjitor? Decât să te las – pe

tine sau pe oricare dintre noi – în mâinile lor, mai bine te omor şi îmi pun şi eu capăt zilelor. Îşi scoase unul dintre blastere.

Droidul scârţâi şi se învârti în ramă. Unicul lui ochi de culoare albastră survolă dinspre Teneniel spre bărbatul vrăjitor.

— Nu! spuse bărbatul vrăjitor, arătând spre prietenul său. Nu pe ei îi caută surorile nopţii, nu-i aşa? Ci pe tine şi pe mine. Surorile nopţii sunt atrase de noi. Lasă-i pe prietenii mei să plece. Surorile nopţii nu se vor obosi cu ei. Tu şi cu mine putem scăpa!

— Îmi vei fi partener? întrebă Teneniel plină de speranţă.

Bărbatul vrăjitor îşi umezi buzele şi se uită la ea – nu doar la faţa ei, ci şi la corp, iar Teneniel înţelese din start că el observa cât este de atrăgătoare. Deasupra, un vânticel călduţ agita copacii şi frunzele începură să şoptească.

— Poate, spuse bărbatul vrăjitor. Dar nu voi face alegerea fără să îmi doresc asta. Nu am venit pe planeta aceasta cu intenţia de a-mi găsi soţie. Nu sunt proprietatea ta şi nu îţi voi permite să omori pe nimeni aici, nici măcar pe mine.

Sabia Jedi a bărbatului vrăjitor se ridică de la cureaua ei, se activă singură şi se rostogoli prin aer, tăind legăturile şi întorcându-se în mâinile lui.

— Trebuia cel puţin să întreb, spuse Teneniel, uitându-se în altă parte.

Se întrebase toată ziua dacă era posibil să ţii prizonier un bărbat vrăjitor. Uşurarea cu care tocmai se eliberase era răspunsul la acea întrebare şi faptul că putea să arunce vrăji fără a le pronunţa sau a folosi gesturi o enerva. Unele dintre surori puteau face asta cu vrăji simple, dar bărbatul vrăjitor o făcea şi când era vorba despre vrăji mai complexe. Nu voia ca el să vadă teama sau speranţa de pe faţa ei.

— Spune-mi, străinule, bărbaţii de pe planeta ta au nume?

— Eu sunt Luke Skywalker, un Cavaler Jedi. Aceştia sunt

prietenii mei, Isolder şi R2-D2.

Teneniel râse.

— Un cavaler? Nu prea eşti un războinic, Luke Skywalker, spuse Teneniel şi folosi sabia de lumină pentru a tăia legăturile prizonierului frumos.

— Luke Skywalker şi cu mine le vom îndepărta pe surorile nopţii de aici, spuse Teneniel către Isolder şi R2-D2. Aşa cum a spus şi Luke Skywalker, s-ar putea ca ele să nu fie interesate de voi. Dacă vreţi adăpost, atunci trebuie să vă duceţi la muntele care se vede, cel care se ridică precum un perete. Arătă la patruzeci de kilometri distanţă. Acolo le veţi găsi pe surorile clanului. Nu le dezvălui însă că în cazul în care vor supravieţui călătoriei îi va lua din nou sclavi. Nu o interesa Isolder ca prăsilă, nu cu Luke Skywalker în preajmă, dar era sigură că l-ar fi putut vinde pentru o mică avere.

Îi dădu lui Isolder arma înapoi, sperând că e destul pentru a-i ajuta să ajungă la clan în viaţă. Avea deja pachetul cu mâncare şi cortul lui.

— Vino cu mine, Luke Skywalker, zise Teneniel.

— Poţi să-mi spui doar Luke, o sfătui bărbatul vrăjitor.

Dădu din cap şi o porniră prin pădure în fugă, îndreptându-se spre est printr-o pajişte însorită unde ierburile înrourate creşteau mari. Vraja ei descoperitoare încă funcţiona; putea să simtă prezenţa surorilor nopţii la nici jumătate de kilometru depărtare. Teneniel încercă să îşi facă planuri, bazându-se pe vrăjile ei de luptă, dar efortul încercării de a fugi şi a gândi în acelaşi timp părea prea mare. Se simţi confuză, nesigură în ce direcţie fugea şi se întrebă dacă nu cumva este ea însăşi sub influenţa unei vrăji – dar gândul îi alunecă înainte să aibă timp să zăbovească asupra lui. Darul lui Teneniel era să provoace furtuna Forţei şi între copaci o asemenea furtună ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i ascunde. Spera să le întâlnească pe surori le nopţi i mai departe, apoi să le piardă în furtună. Părea un plan îndrăzneţ pentru Teneniel, un plan strălucit. Odată ce reuşise să şi-l imagineze,

Teneniel simţi o mare uşurare, ştiind că luase decizia corectă.

Luke alerga fără eforturi. La început avusese multă rezistenţă, dar după numai câteva minute observă că el nu transpira ca un om normal. De aceea, îl bănuia că folosise vreo vrajă de care ea nu auzise şi îşi dădu seama enervată că el ar putea fi mai puternic decât şi-ar fi imaginat ea. Sincer, îl capturase cu uşurinţă şi el se luptase de-a lungul zilei, prefăcându-se că încearcă să îşi desfacă legăturile. Dar s-ar fi putut elibera singur oricând şi simţea că nu se temea de prezenţa ei. Şi, în plus, ştia vrăji secrete pe care nici una dintre surori nu le auzise vreodată.

— Întotdeauna foloseşti cuvinte când faci vrăji? întrebă Luke aproape întâmplător pe când fugea.

— Sau gesturi. Unii învaţă să facă vrăji în linişte, ca tine, spuse Teneniel, inspirând adânc aer.

Luke o măsură pe când se lupta să escaladeze dealul, transpirând. Teneniel ştia că nu arăta prea bine pentru moment. Dacă ar fi ajuns înapoi la clan, s-ar fi putut îmbrăca în haine curate.

Surorile nopţii puteau să simtă teama de departe, aşa că în timp ce alergau printre mai mulţi copaci înalţi, Teneniel începu să rostească o incantaţie, cu ochii pe jumătate închişi, pregătindu-şi vraja. Trase cu ochiul într-o mică vale plină cu brazi pitici. Prin pădurea deasă ea o zări pe sora nopţii îmbrăcată în armura de camuflaj a soldaţilor imperiali.

— Acolo sus! ţipă un soldat şi ridică mitraliera.

Teneniel se concentră asupra vrăjii ei. Imediat, vântul magic se ridică pornind o furtună peste pământ atât de puternică, încât frunzele uscate şi vreascurile pluteau într-un vârtej, orbindu-i pe duşmanii ei. Copacii se unduiau şi trosneau în bătaia vântului.

Luke ar fi stat să privească, dar Teneniel îl prinse de mână şi îi făcu semn să se grăbească, în timp ce vântul îi urma din spate făcând imposibil să se vadă la mai mult de un braţ distanţă în faţa lor. Vântul se mai domoli puţin şi

Teneniel se strădui mai tare, scoţând energie din pământ. Furtuna se făcu neagră, iar Teneniel era mulţumită să arunce cu noroi. De jur împrejur, vârtejul golea brazii de frunze verzi.

Teribila furtună obtură soarele şi femeia se strecura şi se unduia printre copaci, căutând o cale dincolo de surorile nopţii. Putea simţi încă frica, la douăzeci de metri în dreapta lor şi tocmai când era sigură că trecuseră de ele, o săgeată de lumină zbură prin faţa ei, o lovi în piept, înceţoşându-i mintea şi o ridică în aer.

Surorile nopţii stăteau în faţa lor şi flăcări le zburau din degete, iar Teneniel o recunoscu pe vrăjitoarea Ocheron, o femeie care fusese puternică în clan, o femeie extrem de talentată. Prea târziu îşi dădu Teneniel seama că Ocheron îi făcuse să cadă în plasă.

Ocheron râse şi fulgerul albastru se arcui din vârfurile degetelor ei şi sorbi respiraţia lui Teneniel. Ceru ajutor. Flăcările săpară în ghearele ei temătoare. Pământul se roti şi fulgerul albastru trecu pe deasupra ei. Îi atinse sânul şi acesta se făcu atât de rece de parcă fusese secerat. Limbi de fulgere se jucau pe braţul ei stâng şi braţul părea să moară şi să se usuce instantaneu, precum o venă tăiată. O săgeată de lumină şuieră în urechea ei şi auzul o părăsi; un alt arc îi atinse ochii şi jumătate din lume se făcu neagră.

Fulgerul absorbi ultima fărâmă de viaţă din fiecare membru pe care îl putea atinge, tăindu-l în bucăţi precum o sabie uriaşă. Nu i se putea împotrivi, nu putea să fugă. Se simţi atât de neajutorată, încât voia să ţipe pe măsură ce se prăbuşea.

Timpul părea să încetinească pe măsură ce ea cădea. Ocheron bolborosi ceva şi focul ucigaş ieşi din degetele ei. Vraja lui Teneniel eşuase: vântul se domolea. Scrum şi rămăşiţe umpleau cerul precum o ceaţă închisă, iar surcelele începuseră să cadă ca şi cum ar fi fost o ploaie.

O lumină albastră lovi din nou şi mirosul de ozon se simţea din ce în ce mai puternic atunci când Luke îşi scoase sabia de lumină, o deschise şi se lansă în luptă. Ochii lui

Ocheron se măriră de surprindere când simţi atacul lui şi încercă să îşi întoarcă atenţia spre el – însă era prea târziu. Sabia de lumină îi lovi capul. Flăcări purpurii erupseră din gâtul ei precum apa de pe un izvor de munte. Luke îşi acoperi faţa încercând să se protejeze de atingerea puterii negre pe care o dezlănţuise.

Patru soldaţi se grăbiră prin ceaţa densă, trăgând cu armele lor. Luke se aruncă în luptă cu sabia lui de lumină şi atacă, ucigându-i cu destulă uşurinţă.

Teneniel îşi regăsi vocea şi încercă să rostească din nou incantaţia. Luke o prinse de braţ şi o trase pe când vântul se ridica în jurul lor. Se împiedică orbeşte, murmurându-şi vraja cu disperare până când ajunseră la vârful unui alt deal şi păşiră afară din vârtejul rotitor.

Fata căzu tăcută şi Luke o ajută să continue drumul prin nenumărate păduri adânci răspândite de-a lungul dealului. Teneniel îşi aminti de o peşteră veche şi îl trase înspre ea.

Acolo, se lăsă pe pământ gemând. Luke îi studie rănile. Fulgerul albastru lăsase arsuri adânci. Rănile erau încă foarte fierbinţi şi Teneniel tuşea. Un firicel de sânge i se prelingea din gură, venind dintr-o rană făcută în plămânii ei şi începu să plângă, ştiind că urma să moară.

Luke trase de pielea carbonizată de pe tunica ei până se rupse, apoi urmări cu degetele sale rana de pe pieptul ei. Mâna lui era rece, alinându-i precum un balsam durerea şi în următoarea secundă fu cuprinsă de somn adânc, deloc uşor.

În visele ei, Teneniel era fetiţă, iar mama ei murise. Surorile clanului Muntelui Vrăjit puseseră cadavrul pe o masă de piatră pentru a-l îmbrăca şi a-i picta faţa în nuanţe de culoarea pielii. Dar ştia că mama ei murise şi nu putea îndura să le privească pe surorile care încercau să creeze iluzia vieţii. Fugi ca într-un zbor pe scările de culoare gri şi trecu pe lângă o bucată de blană pe care era imprimată imaginea clanului în galben şi alb, ţinând o suliţă de război. În spatele ei era sala războiului, o cameră unde oamenilor de rând – cei care nu cunoşteau vrăji – sau tinerilor

învăţăcei, precum Teneniel, nu le era niciodată permisă intrarea, oricare ar fi fost talentul lor.

Teneniel lăsă blăniţa aproape de ea şi se opri uitându-se îngrozită la strălucirea enormei camere. Tavanul părea să se întindă la infinit şi pereţii îndepărtaţi erau pierduţi în umbre. Sala războiului fusese săpată adânc în munte, astfel încât ecourile gravei respiraţii a lui

Teneniel puteau să se audă uşor şi difuz, pierdute în spaţiu. În peretele din stânga fusese săpată un fel de fereastră prin care se urmărea activitatea de afară. Fereastra era suficient de mare, încât douăzeci de femei puteau să stea să privească afară şi avea o formă ovală, precum deschiderea unei guri uriaşe. Mai multe suliţe stăteau sprijinite de pervazul acestei ferestre, amintindu-i lui Teneniel de dintele ascuţit şi neiertător al unui rancor.

Pentru un moment îndelungat, ea simţi pustietatea camerei ca pe o apăsare şi resimţi goliciunea din interiorul ei. Înghiţită, am fost înghiţită.

Teneniel îşi închise ochii, încercă să uite mirosul mamei ei şi corpul vineţiu, degetele ţepene întortocheate precum o gheară. Totuşi, oroarea copleşitoare nu putea fi eliminată. Undeva, putea auzi o fetiţă tremurând de frică. Începu să fugă şi peste tot pe unde se ducea, Teneniel trăgea bine perdelele pentru a descoperi camera. Vrăjitoare intrau în camere, rezemându-se de canapele moi din piele. Ele vorbeau despre delicatese, râzând şi spunând vrăji. Şi în tot acest timp, Teneniel putea să audă o fetiţă plângând, dar nimeni nu părea să observe.

Când se trezi, îşi dădu seama că trecuseră deja ore bune. Era noapte în afara peşterii şi Luke aşezase o lumină mecanică pe o piatră aflată lângă ea. Tunica lui Teneniel era scoasă şi Jedi o acoperise cu o pătură din pachetul ei. Nu mai simţea durere, ci un profund sentiment de uşurare, care nu semăna cu nimic altceva din tot ce mai simţise vreodată în viaţa ei.

Teneniel îşi atinse sânul, faţa. Cicatricile erau fierbinţi la atingere, dar putea să vadă, putea să audă. Se uită de jur

împrejurul peşterii. Pereţii erau proaspăt vopsiţi cu femei aflate în diferite ipostaze – unele îşi odihneau mâinile pe capetele altora, o femeie plutea peste o mulţime, alta mergea prin flăcări. Peştera avea o adâncime de numai douăzeci de metri şi oasele umane stăteau împrăştiate undeva în spate, în vârful grămezii de oase umane era un alt schelet, mai mare, cu dinţi îngrozitori şi un humerus mai lung decât un om. Scheletul unui rancor.

Jedi plecase, lăsându-şi pachetul. Teneniel se ridică şi bău puţină apă din bidonul ei. Picioarele îi erau foarte reci, aşa că îşi puse nişte paie în cizme, apoi se lăsă pe spate să se odihnească. Se simţea încă slăbită. Capul i se învârtea de la atâta oboseală. Jedi îi vindecase rănile, fără să spună vreun descântec. Printre surori, nici una care avea darul de a vindeca nu putea să facă aşa ceva. Descântecele pentru vindecare se dovedeau a fi cele mai dificile de mânuit şi erau rostite într-un stil atât de exagerat, încât Teneniel se gândea adesea că surorile făceau mai mult caz decât era nevoie. Totuşi, toate erau de acord că descântecele pentru vindecare trebuiau cântate. Dacă Jedi intonase asemenea descântece fără a spune nici măcar un cuvânt, probabil că avea cu adevărat nişte puteri ieşite din comun.

Adesea, în timp ce poposea sub cerul înstelat, Teneniel se întrebase cum ar fi pe alte planete. Auzise diferite lucruri de la surorile ei din trupele de şoc de la închisoare, atât de sigure de armura şi de armele lor. Dar aceste trupe de şoc nu înţelegeau nimic din descântece şi se gudurau pe lângă laşele surori ale nopţii. Totuşi, visa adesea că undeva acolo sus, într-o altă lume, erau bărbaţi precum Luke.

Teneniel se întinse sub pătură şi îşi atinse sânul pe care Jedi în vindecase. Într-o zi, se gândi ea, cineva va umple golul din interiorul meu.

în afara peşterii auzi o încăierare. Luke intră, urmat de Isolder şi R2-D2 şi se aşeză lângă ea, atingându-i obrazul cu palma.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

Teneniel îi prinse mâna şi dădu din cap, nesigură ce să

spună. Se uită în ochii lui palizi. Îl pierduse. Îi salvase viaţa şi acum ea nu mai putea să pretindă că este proprietatea ei.

— Surorile nopţii s-au întâlnit unde ne-am luptat noi, spuse Luke, după care au plecat. Nu sunt sigur dacă s-au dus după întăriri sau ceva de genul ăsta.

— Ştiu că suntem doi, spuse Teneniel şi tu ai ucis-o pe Ocheron, una dintre războinicele lor cele mai puternice. S-ar putea să le fie teamă că nu te pot învinge.

— Şi ce e cu soldaţii? întrebă Isolder. Probabil că au sute cu ele. Fiind umani, cei doi bărbaţi nu puteau să înţeleagă.

— Nu contează, spuse Teneniel şi începu să îşi dea seama că străinii nu înţelegeau situaţia atât de bine cum îşi imaginase ea, aşa că începu să le explice. Soldaţii sunt uşor de ucis.

— Nu îmi place asta, spuse Isolder. Nu îmi place ideea că va trebuii să ne adăpostim în această peşteră.

— Surorile nopţii nu ne vor ataca aici, zise Teneniel. Acest loc este sacru prin sângele celor bătrâni. Se ridică şi făcu semn din cap spre craniile umane care stăteau pe jos sub scheletul rancorului.

— Chiar crezi că vor sta departe de locul ăsta? întrebă Isolder.

— Chiar şi morţii au ceva putere, spuse Teneniel, arătând încă o dată spre grămezile de cranii. Surorile nopţii trebuie să-şi stăpânească mânia.

Luke dădu din cap. Cel puţin Jedi o înţelesese.

— Ce căutau predecesorii tăi aici? Cum au ajuns aici? întrebă Luke după puţin timp.

Teneniel îşi strânse braţele în jurul picioarelor şi se uită fix în ochii lui.

— Acum multă vreme, spuse ea, bătrânii au venit din stele. Erau războinici, maeştri ai maşinilor care fabricau arme interzise – războinici care arătau precum oamenii. Şi le vindeau altora ieftin.

— Oamenii tăi au fost alungaţi din cer pentru crimele lor şi au fost trimişi aici. Războinicilor nu li s-au dat arme – nu

metal, nu blastere. Aşa că au căzut pradă rancorilor.

Teneniel îşi închise ochii pe jumătate. Auzise povestea de atât de multe ori până atunci, încât putea să îşi imagineze trecutul îndepărtat şi să vadă prizonieri trimişi pe Dathomir. Erau oameni violenţi, care comiseseră crime oribile împotriva civilizaţiei şi care meritau o viaţă în afara ei. Mulţi dintre prizonieri se considerau deasupra legii şi credeau că armele lor sunt un fel de jucării. Aşa că predecesorii au considerat că ar fi corect să îi alunge într-o lume fără tehnologie.

— De multe generaţii trăiau ca bestiile şi erau vânaţi până la exterminare, până oamenii stelelor au alungat-o pe Allya.

Luke avea o privire pierdută, ca a bătrânei Rell în timpul viziunilor.

— Cu siguranţă această Allya a fost un Jedi pungaş, spuse Luke, aplecându-se puţin. Vechea Republică nu dorea să o execute, aşa că toţi ceilalţi Jedi au exilat-o, sperând că odată cu trecerea timpului s-ar întoarce la partea luminată a Forţei.

— Îşi folosea puterile pentru a îmblânzi rancori sălbatici şi a procura hrană, spuse Teneniel. Şi-a învăţat fiicele toată înţelepciunea ei şi le-a instruit cum să îşi vâneze partenerii, aşa cum te vânez eu pe tine. În timp ce rancorii se înfruptau cu altceva, fiicele Allyei prosperau din generaţie în generaţie, învăţându-şi propriile lor fiice vrăjile. Ne-am împărţit în clanuri şi multă vreme a existat o întrecere între noi pentru bărbaţi, ajungând să ne furăm partenerii. Ne guvernam singure. Oricine era prins folosind vrăji de noapte ar fi fost pedepsit. În zilele bunicii mele, i-am împins pe rancorii sălbatici din aceşti munţi. Atunci i-au vânat pentru ultima oară. Sperau să fie pace în sfârşit. Dar în vremea mamei mele, surorile nopţii se adunau. La început nu erau multe, dar…

— Unele dintre voi aţi încercat să vă luptaţi cu ele folosind propriile lor tactici, continuă Luke, cu acelea care aveau să devină adevăratele surori ale nopţii.

Teneniel se uită spre Luke.

— Deci, acest lucru se întâmplă şi în alte lumi? Unele dintre surori spun că este numai o epidemie, o boală pe care am putea-o lua şi noi, care ne transformă în surorile nopţii. Alţii spun că vine de la folosirea vrăjilor – dar nu ştiu despre ce vrăji vorbesc. Vrăjile noastre au fost testate de generaţii.

— Nu este vinovată nici una dintre vrăjile voastre, zise Luke. Spune-mi, ce vârstă aveau fiicele Allyei când au murit?

— Cea mai în vârstă avea şaisprezece anotimpuri, spuse Teneniel.

Luke îşi scutură capul. Un biet copil – prea tânără pentru a învăţa căile Forţei.

— Ascultă, Teneniel, nu este vorba despre vrăji care îţi dau putere – te apropii de Forţă, o putere creată de toate fiinţele vii din jurul nostru. Pentru că fiicele Allyei erau puternice în ceea ce priveşte Forţa, o mânuiau cumva. Dar nu sunt cuvintele pe care le rostiţi cele care vă dau putere, nici nu este vreuna dintre vrăji cea care vă transformă; este intenţia cu care eliberaţi descântecele, natura dorinţelor voastre. Dacă inima vă este coruptă, lucrările voastre vor fi şi ele corupte. Dacă v-aţi asculta inima, atunci aţi şti asta. Teneniel se agită. Cred că tu ştii asta, continuă Luke. Ai fi putut să omori acea soră a nopţii şi soldaţii de acum câteva ore. În schimb, ai încercat pur şi simplu să îţi acoperi scăparea, să te furişezi pe lângă ele. Generozitatea... ta mă surprinde.

— Bineînţeles, dacă le-aş fi ucis pe surorile nopţii, aş fi fost la fel de rea ca şi ele, spuse Teneniel frivolă, încercând să îşi ascundă teama că ar putea să devină una dintre ele.

— Ai simţit Forţa, aşa că las-o să te ghideze, spuse Luke. Eşti încă începătoare. Ai încercat să mă răpeşti pe mine şi pe Isolder. Chiar te gândeşti că ai putea să iei un bărbat ostatic sau să mă dobori cu pietre şi să mai speri că îţi vei păstra inocenţa?

— Nu încercam să te ucid când te-am lovit, spuse

Teneniel, doar să te prind! Nici nu te-aş fi rănit grav!

— Totuşi, ştii că e greşit să ţii o persoană prizonieră!

Teneniel se uită la el şi se foi.

— Eu... speram să te pot iubi. Şi dacă nu te iubeam, atunci puteam să te vând cuiva care te dorea mai mult. Nu e ca şi când te-aş fi pus să faci ceva rău. Fiicele Allyei au vânat dintotdeauna bărbaţi în felul acesta.

Luke se uită plin de exasperare.

— Toate fiicele Allyei făceau asta sau doar unele dintre ele?

— Dacă o femeie este suficient de bogată, răspunse Teneniel, poate să cumpere orice bărbat care îi place. Eu nu sunt bogată.

Isolder se aplecă spre ea.

— Aceste surori ale nopţii, ce făceau ele cu soldaţii?

— Acum opt sezoane, un lider din stele a trimis soldaţi să construiască o nouă închisoare. Un proscris din clanurile noastre, o soră a nopţii, numită Gethzerion, s-a alăturat soldaţilor, ajutându-i să prindă sclavi fugiţi. La început, imperialii au plăcut-o şi i-au promis că o vor instrui pentru a deveni războinic şi a-i acorda recunoaştere. Dar când au început să îi vadă puterea s-au temut de ea şi au decis să o exileze pe Dathomir. Au aruncat navele închisorii în aer, exilându-şi propriii soldaţi aflaţi în proces. Se zvoneşte că Gethzerion i-a omorât pe liderii de la închisoare şi că soldaţii sunt atât de înspăimântaţi încât se supun oricărei pofte a ei. Le-a promis libertate dacă o vor ajuta să scape spre stele. Acum că a văzut cât de slabi sunt soldaţii imperiali şi cât de tare se tem de ea, crede că într-o zi va conduce lumile fără sfârşit. Dar, pentru moment, Gethzerion se mulţumeşte să se lupte cu clanurile, omorând unele dintre surorile noastre, înrobindu-le pe altele. Multe dintre surorile clanului i s-au alăturat.

— Ce face cu nefericiţii captivi acolo? întrebă Luke.

— Îi ţine sclavi, sperând ca într-o zi să îi schimbe, spuse Teneniel.

Luke îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Gethzerion ştie ce

face.

Speră ca într-o zi toate surorile să treacă de partea întunecată. Cu o armată în spate ar putea să devină o putere în galaxie.

— Câte surori ale nopţii sunt acolo? întrebă Luke, uitându-se la Teneniel.

— Nu mai mult de o sută, răspunse Teneniel. Pentru câteva clipe îndrăzni să spere că Luke ştia cum să scape de ele – dar el păli la răspunsul ei.

— Şi câte vrăjitoare sunt în clanul vostru?

Teneniel îşi vizita adesea clanul, dar în acel moment nu mai fusese acasă de trei luni. Cu atât de multe surori ucise în ultimul timp şi cu atâtea capturate de Gethzerion, lui Teneniel îi era teamă să îi dea un răspuns.

— Douăzeci şi cinci sau treizeci.

În acea seară, scântei se ridicară din foc şi zeamă sfârâi şi sări peste tăciuni, pe când oamenii preparau bestia şi o îngrămădeau pe platouri ceramice, alături de tuberculi, nuci şi muguri cruzi. Han stătea lângă Chewbacca, Leia şi C-3PO, pe pături din piele aşezate pe sol, în fortăreaţa clanului Muntelui Vrăjit. Han descoperi că oboseala, noaptea care se lăsa şi stomacul plin îi făceau pleoapele tot mai grele. Totuşi, Chewie se hrăni cu foame, având bandaje de jur împrejurul coastelor. Puterile regeneratoare miraculoase ale lui wookie îi permiseseră să se vindece într-o zi mai mult decât s-ar fi vindecat un om în două săptămâni.

Afară, prin portalurile deschise, Han putea să vadă înspăimântătorii nori de furtună, aprinzând fulgere. Stelele de acolo ardeau temătoare deasupra celor trei munţi acoperiţi.

În jurul lui, vrăjitoarele râdeau şi îşi învăţau fiicele vrăji în

umbră. Tinerele fete purtau cămăşi şi pantaloni de piele simplă, nu genul de costume elaborate, specifice vrăjitoarelor experimentate. Totuşi, vrăjitoarele păreau mai normale, mai relaxate în preajma copiilor. Îşi scoseseră podoabele de pe cap şi îşi despletiseră părul. Fără aranjamentul complet nu erau aşa de intimidante şi îi aminteau lui Han de ţăranii neciopliţi.

Soţii vrăjitoarelor lucrau în linişte, îmbrăcaţi în tunici de fibre naturale de lână, servind mesele femeilor atât de tăcuţi, încât Han aproape simţea că ei comunică prin telepatie.

Augwynne se aşeză în apropiere pentru a putea vorbi încet cu Han şi Leia. Observă că Han trăgea frecvent cu ochiul la furtuna îndepărtată.

— Nu vă îngrijoraţi, spuse ea. Este numai Gethzerion, dezlănţuindu-se în furia ei neputincioasă. Dar nu este prea departe. Nu va fi nici o furtună a Forţei în această seară.

— Gethzerion produce acele fulgere? întrebă C-3PO, ochii luminându-i-se brusc. Vai, mă întreb câtă putere are.

Augwynne se uită la norii îndepărtaţi, lipsită de îngrijorare şi o ramură strălucitoare de fulger portocaliu cu multe limbi se arcui pe cer, parcă în mod expres ca ea să vadă acest lucru.

— O, este foarte puternică şi foarte nervoasă. Dar în seara asta nu va veni. Îşi adună surorile clanului ei şi nu va face nici o mişcare împotriva noastră până nu sunt toate prezente. Deci, spuse ea, parcă dorind să schimbe subiectul, acest act conform căruia deţii Dathomirul, valorează ceva?

— O să valoreze atunci când Republica va câştiga înapoi acest sector, spuse Leia.

— Şi cât de curând va fi asta? întrebă Augwynne.

— E greu de spus, răspunse Han, uitându-se nervos la cer. Ar putea fi vorba de trei luni sau de trei decenii. Dar este un lucru destul de sigur. Zsinj este un mare războinic, dar nu şi un bun guvernator. Cu cât îi ciopârţim mai mult flota, cu atât mai repede lumile lui vor aluneca de sub

influenţa sa. Imediat ce comandanţii săi îl vor vedea eşuând, vor sări la gâtul lui.

Chewbacca mârâi o aprobare sigură.

— Chewie crede că Zsinj va cădea într-un an, traduse C-3PO. Dar programele mele indică faptul că în ritmul actual, ar putea să îşi menţină puterea pentru o perioadă considerabil mai lungă. Estimez că va cădea în treisprezece virgulă trei ani.

— Cred că estimarea lui Chewie este mai corectă, spuse Han. Dar vremurile ar putea să fie nesigure pentru încă o perioadă după asta.

— Spune-mi, zise Augwynne cu vocea ei plină de entuziasm – cum pot să cumpăr această planetă de la voi? E estimată în aur; nestemate? Sunt amândouă din plin în aceşti munţi. În cameră se lăsă brusc tăcere în jurul lui, pe când vrăjitoarele aşteptau răspunsul lui Han.

Leia îi aruncă lui Han o privire cunoscătoare, aşteptând ca el să îşi spună preţul.

— Ei bine, ezită Han, din moment ce eu deţin totul pe această planetă, acel aur şi acele nestemate sunt ale mele. Această planetă este evaluată la trei miliarde de credite. Bineînţeles că asta e numai ca proprietate. Nu include îmbunătăţirile – clădirile, anexele…

Augwynne îi studie faţa pentru un moment şi dădu din cap, neînţelegând că el glumea. Se uită la feţele surorilor ei. Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, nu avem nici un ban, spuse ea, dar îţi vom oferi serviciile noastre drept plată. Spune-mi trei lucruri pe care ţi le doreşti şi îţi vom îndeplini dorinţele, dacă ne stă în puterile noastre.

— Să mă gândesc, spuse Han, uitându-se la feţele încordate ale vrăjitoarelor. Nu uitase cuvintele Damayei de mai devreme. Deşii aceste vrăjitoare nu erau duşmanii lui, nu aleseseră nici să îi fie aliate. Nu le lua prea în serios. Primul lucru pe care mi-l doresc este să pot pleca de pe această planetă. Se uită în sus la tavanul sigur de piatră. Apoi, cred că mi-ar plăcea să am ceva din aurul şi nestematele despre care vorbeaţi – să spunem cât poate

duce un rancor matur. Şi în ultimul rând... dacă o puteţi convinge, îmi doresc să mă căsătoresc cu Leia.

Augwynne se uită la Han şi la Leia, apoi dădu din cap gânditoare.

— Leia ne-a spus că vei cere aceste trei lucruri, zise bătrâna. Clanul Muntelui Vrăjit va face tot ce îi stă în puteri să îţi îndeplinească preţul cerut, dar Leia nu este parte din înţelegere. Nu o putem forţa să se căsătorească. Vom avea aurul şi nestematele în zori. În acest moment, trei surori s-au dus să îţi recupereze nava pentru ca părosul Wookie să o poată repara.

— Aşteptaţi un minut! spuse Han, înţelegând că vorbise fără să gândească şi fără să-şi dea seama că vrăjitoarele erau cât se poate de serioase.

— Prea târziu! îl întărâtă Leia. Tocmai ţi-ai vândut planeta!

Han începu să obiecteze şi Chewie mârâi, dar Augwynne ridică mâna.

— Nu regreta preţul cerut, Han Solo. Surorile clanului Muntele Vrăjit îl vor plăti cu mare drag deşii ne costă pe multe dintre noi viaţa. Gethzerion se poate lupta cu noi în speranţa capturării tale şi a navei. De aceea se dezlănţuie furtuna de Forţă peste deşert. Dar am analizat deja termenii tăi şi suntem de acord.

Am analizat deja termenii tăi, se gândi Han. Deci de aceea petrecuse Leia atât de mult timp cu ele în acea zi, în vreme ce el lucrase pe câmp. Vrăjitoarele o storseseră de informaţii, găsind căi să obţină planeta de la el şi fuseseră de acord să se lupte cu surorile nopţii în numele lui. Probabil că au cronometrat, astfel încât el şi surorile nopţii să se întâlnească şi să vadă cu cine are de-a face. Cu alte cuvinte, l-au manipulat din primul moment. Augwynne se dovedea a fi destul de şireată.

— Ce aţi face dacă aţi deţine planeta? întrebă Han.

— Am vinde pământul celor care vor să se stabilească aici, spuse Augwynne şi am angaja profesori din stele să vină la noi. Ne-am alătura Noii Republici şi am învăţa

obiceiurile voastre pentru ca în timp copiii noştri să nu mai fie proscrişi, trăind între aceste dealuri sterpe.

Chiar avea lucrurile planificate. De fapt, suna pentru Han ca şi când Leia ar fi făcut ceva recrutare înainte ca el să fie adus de pe câmp.

— Scuzaţi-mă, dar aş putea să aflu cum aveţi de gând să aduceţi nava? spuse C-3PO.

— Surorile au luat trei rancori, răspunse Augwynne. Vor tăia nişte copaci şi vor face o pârghie, apoi vor trage nava până aici. Vom spune o vrajă şi o vom ridica în munte, unde o putem ascunde cât timp lucrăm la ea. Crezi că este destul de potrivit?

— Presupun, spuse Han, distant. Nu îi plăcea ideea de a vinde planeta, dar acum că se gândea mai bine şi ţinând cont de surorile nopţii, suspecta că acceptase cea mai bună ofertă pe care ar fi putut să o obţină. Dacă rancorii sunt atât de mari precum cei pe care i-am văzut, atunci, da, trei sau patru ar putea să o tragă. Dar nu aş vrea să o văd mai lovită decât este deja.

Augwynne îşi umezi buzele şi îl studie gânditoare.

— Surorile noastre ar trebui să o aducă până în zori. Trebuie să te avertizez, vei fi în mare pericol. Acum, când Gethzerion ştie că ai o navă spaţială nu va ceda până nu o va avea. În cel mai rău caz, va trimite surorile nopţii să o captureze.

— Dacă surorile nopţii au de gând să lanseze un atac, întrebă Leia, cât va dura?

— Surorile nopţii sunt precaute, spuse Augwynne. Cred că vor lansa un atac complet numai în cazul în care vor considera că forţele lor ne pot învinge. Am rostit vrăji să aflăm planurile lor. Chiar acum, unele dintre surori fac cercetări şi sunt pe cale să se întoarcă în oraş. Odată ce îşi combină forţele, cred că vor pleca cât mai curând posibil. Avem, probabil, trei zile. Va trebui să îţi repari nava şi să pleci înainte de acel moment.

— Sau ce? întrebă Han.

— Sau s-ar putea să murim cu toţii, spuse Augwynne

serioasă. Dacă surorile nopţii atacă, nu cred că va putea clanul nostru să le facă faţă. Sunt încă o duzină de alte clanuri în munţi, dar cel mai apropiat este la patru zile de mers. Am trimis mesageri la surorile din clanul Râul Nebun şi la clanurile Dealurilor Roşii, cerându-le ajutor, dar vor veni numai după regrupare. Trebuie să plecaţi înainte ca surorile nopţii să atace!

Han se uită la Chewie, Leia şi C-3PO. Se băgase într-o adevărată nebunie de data asta. În acel moment, cel mai bun lucru pentru clan ar fi fost să arunce pur şi simplu nava în aer pentru ca Gethzerion să nu mai aibă motiv să îl vâneze. Dacă ar fi făcut asta, exista posibilitatea să nu mai plece niciodată de pe acea planetă. Han putea să se obişnuiască să fie prizonier acolo, dar ce se va întâmpla cu Chewbacca? Wookieeul avea o familie şi deşii ar fi rămas dacă Han i-ar fi cerut acest lucru, nu putea să îi pretindă un asemenea sacrificiu. Dar C-3PO? Fără băile de ulei şi piesele de schimb ar muri într-un an. Şi bineînţeles că era Leia. O forţase să vină acolo împotriva voinţei ei şi se simţea obligat să o ducă înapoi. Deşii el ştia că nu ar aprecia libertatea ei mai presus de vieţile altora.

Han stătea cu picioarele încrucişate, îşi odihni mâinile pe genunchi şi îşi frecă ochii.

— M-am îngropat singur destul de rău, murmură Han. Dar mai devreme sau mai târziu cineva tot ne va găsi.

Omogg şi-ar putea da seama unde s-a dus. Dracmariana era deşteaptă. Ar putea chiar să vândă o asemenea informaţie unor vânători de recompense. Han era sigur că Noua Republică ar pune un preţ pe capul său. Într-un final, cineva ar veni să îi caute. Ar putea să mai existe o speranţă de scăpare de pe planetă.

— Nu îmi doresc ca Gethzerion să încerce să fugă cu nava mea mai mult decât îţi doreşti tu asta, recunoscu Han. Dar poate că ar trebui să i-o dăm pur şi simplu.

Chewie mârâi şi Augwynne spuse:

— Nu îi poţi da nava lui Gethzerion. Este prea puternică. Nu îi poţi acorda acces spre stele.

— Han, zise Leia, Augwynne mi-a spus câteva lucruri. Cred că împăratul însuşi se temea de surorile nopţii. De aceea a şi interzis această planetă. Cu ani în urmă, se dezvoltase o restrânsă colonie aici, neştiind de existenţa surorilor nopţii. Când a aflat de ele, a scos traseul aerian de pe orbită şi a exilat sute dintre propriii lui oameni aici, alături de prizonieri, mai bine decât să rişte să o lase pe Gethzerion să scape. Atât de înspăimântătoare era această femeie. Acele nave de război de deasupra noastră erau puse acolo pentru a ţine oamenii pe această planetă, dar şi pentru a o baricada. Şi acum că Zsinj este responsabil de acest sector, lui îi este încă teamă. Soldaţii imperiali care au fost exilaţi în închisoare ar putea să mai asambleze o navă şi Zsinj trebuie să aibă grijă de asta.

— Poate că ar trebui să aruncăm în aer Şoimul, oftă Han. Atunci Gethzerion nu ar mai avea motiv să vină să ne vâneze.

— Nu accepta niciodată răul, spuse Augwynne. Aceasta este cea mai veche şi mai sacră lege. Când cedăm în faţa răului, chiar şi într-un mod restrâns, îl hrănim şi creşte mai puternic. Gethzerion şi-a dezvoltat puteri pentru că noi, cele din clan, nu am provocat-o suficient. Ar fi trebuit să ne luptăm cu ea acum mulţi ani, când am văzut în ce se transforma, dar întotdeauna am sperat că vom putea să o întoarcem de la calea ei. Dacă trebuie să ne luptăm cu ea acum, atunci o vom face, pentru că acesta este lucrul înţelept pe care trebuie să îl îndeplinim. Şi tu trebuie să îţi repari nava şi să plecaţi de aici. Aceasta este calea pe care trebuie să mergeţi. Eu voi face tot ce îmi stă în putere să vă protejez.

Han căută prin buzunar şi scoase actul pentru Dathomir, după care îl întinse lui Augwynne.

— Uite, spuse el, ia ăsta.

În acel moment, Han se întreba cum ar fi putut să fie atât de fraier încât să creadă că Leia ar alege un soţ în funcţie de bunurile materiale pe care le-ar putea oferi.

— Nu, obiectă ea, împingându-i mâna. Nu l-am câştigat

încă.

— Ţine-l spre păstrare atunci, spuse Han, până când simţi că îl meritaţi.

Augwynne adăposti cu drag cubul în mâna ei.

— Într-o bună zi, şopti ea.

Han oftă. Îşi aminti de exploziile navelor de război care orbitau şi care ascunseseră epava lângă lac, distrugând orice urmă a ei. Anumite părţi din ea ar fi fost greu de găsit. Dacă ar fi avut toate componentele – cablurile, răcitorul şi un computer de navigare – atunci el şi Chewie ar fi putut, probabil, să repare Şoimul în câteva ore. Dar asta începea să pară a fi un mare dacă. Ar fi putut scoate fire de oriunde – câţiva căutători imperiali ar fi fost de ajuns. Se gândea la posibilitatea de a scoate un răcitor din hidraulica pe care o avea căutătorul, dar decise că nu merita riscul: amestecarea ar putea să nu îndeplinească rigorile de a încerca să răcească generatorul de superviteză pe o navă călătoare prin spaţiu. Totuşi, dacă închisoarea ar fi avut chiar şi cel mai modest şantier de nave ar fi existat posibilitatea de a găsi acolo câteva butoaie de răcitor, poate chiar un creier astrogalactic de rezervă sau chiar o întreagă unitate R2-D2. Dimineaţă voi verifica nava şi îmi voi da seama exact cât este de avariată. Ştiu încă de acum că are nevoie de unele reparaţii. Mâine va trebui să mergem până la închisoare, pentru a căuta cele necesare.

— Augwynne, poţi să ne dai pe cineva care să ne fie ghid?

Augwynne îl studie un moment, în timp ce flăcări unduitoare se reflectau din ochii ei negri şi părul gri.

— Cred că este vremea să vă odihniţi. Puteţi să vă uitaţi mâine la navă şi să vă faceţi planuri dimineaţă.

Han căscă şi se întinse. Leia se uită la pământul de lângă foc. La început, Han se gândi că ea meditează la ceva, dar îşi dădu seama după un moment că era extenuată, pe jumătate adormită, lăsându-şi mintea să umble în voie. Se ridică şi îi scoase coiful, surprins să descopere că era chiar uşor în mâinile lui.

— Haide. Hai să mergem la culcare.

Se uită la el prosteşte, cu o urmă de mânie şi confuzie în ochi.

— Nu merg cu tine la culcare!

— Am vrut să spun doar – m-am gândit că ţi-ar plăcea dacă ţi-aş aranja eu patul.

Leia se uită în altă parte furioasă.

— Offf!

— Arătaţi cu toţii obosiţi, spuse Augwynne. Vă voi conduce în camera voastră.

Aprinse o lumânare de la foc şi îi conduse pe Han, Leia, Chewie şi C-3PO pe lângă mesenii gălăgioşi, în sus pe scările neregulate, într-o mare cameră de dormit. O deschidere ducea spre o cameră de piatră. Camera în sine avea zeci de paturi din paie întinse pe podea, acoperite cu pături groase. Servitorul lui Augwynne se îndreptă către parapet pentru un moment şi se uită la fulgerul îndepărtat. Ea rostea încet o incantaţie. Când se întoarse, murmură:

— Gethzerion este neobosită. Şi-a trimis surorile nopţii destul de aproape de fortăreaţă. Voi mări numărul paznicilor la noapte. Dormiţi liniştiţi.

— Îţi mulţumesc, spuse C-3PO, atingând-o prieteneşte pe spate în timp ce aceasta pleca. Ei bine, pare destul de ospitalieră, remarcă droidul după ce femeia se îndepărtă. Mă întreb dacă au ceva ulei pe aici. Droidul făcu paşi prin cameră, studiind împrejurimile.

Leia îşi aranjă hainele, îşi scoase blasterul şi îl puse sub pătură, apoi se aşeză pe o saltea să doarmă. Chewbacca se duse într-un colţ, se rezemă de un perete şi se aşeză pe podea ţinând aruncătorul de săgeţi în mână, sprijinind-şi capul şi închizând ochii. Han se uită în cameră şi îşi alese o saltea aflată lângă fereastră, unde un aer proaspăt de munte adia. Sinusurile îl deranjau din ce în ce mai mult.

— Grozav, murmură Han, am câştigat o planetă la jocul de cărţi şi, culmea ironiei, sunt alergic la ea. Afară, putea încă să audă tunetele, cântecele vrăjitoarelor în sălile de sub ei şi apa căzând pe parapetul din exteriorul ferestrei.

Era linişte, dar Han nu prea putea să doarmă. C-3PO se plimba prin cameră nervos şi dintr-o dată spuse:

— Prinţesă Leia, v-ar plăcea să ascultaţi puţină muzică relaxantă pentru a vă ajuta somnul?

Droidul auriu stătea în centrul camerei de piatră, cu ochii strălucitori, iar capul şi-l ţinea plecat într-o parte.

— Muzică? întrebă Leia.

— Da, am scris un cântec, zise C-3PO şi m-am gândit că v-ar plăcea dacă vi l-aş cânta. Tonul lui spunea că va fi ofensat dacă nu l-ar asculta.

Leia aprobă şi lui Han aproape că îi era milă de ea. Nu îl auzise niciodată pe C-3PO cântând, dar nu îşi putea imagina că ar fi bun de ceva.

— Sigur, spuse Leia ezitând, dar poate doar primul vers.

— Oh, vă mulţumesc! zise C-3PO. Mi-am intitulat cântecul Virtuţile regelui Han Solo!

Începu să interpreteze un intro muzical cu goarne şi corzi şi Han fu puţin surprins. Ştia că C-3PO putea imita alte voci şi îl auzise pe droid scoţând unele efecte sonore frumoase când spunea poveştile ewokilor, dar nu auzise niciodată muzica produsă de un droid. C-3PO reuşi să producă efectul unei adevărate orchestre simfonice.

Apoi începu să se rotească în ritm de dans, executând nişte mişcări uşoare, care zgâriau şi făceau ecou peste podele, în timp ce cânta cu voce gravă, ceea ce îl făcea să semene mult cu Jukas Alim, unul dintre cei mai populari cântăreţi ai galaxiei:

Are propria lui planetă,
Deşii este destul de sălbatică.
Wookieii îl iubesc!
Femeile îl iubesc!
Are un zâmbet cuceritor!
Deşii ar putea părea rece şi îngâmfat,
Este mult mai sensibil decât pare.

Refrenul era cântat în acompaniament cu trei femei a căror voce era foarte apropiată de vocea Leiei

Han Solo,

Ce bărbat! Solo.

Este visul oricărei prinţese!

C-3PO încheie cu sunet de goarne şi tobe şi un pas de step, apoi făcu o plecăciune spre Leia. Aceasta se holbă la el având o expresie care exprima groaza.

— Hei, e destul de bine, spuse Han. Câte versuri ai compus?

— Numai cincisprezece până acum, spuse C-3PO, dar sunt sigur că pot să creez mai multe.

— Să nu îndrăzneşti! zise Leia şi Chewie mârâi aprobator.

— Bine! spuse C-3PO ofensat şi îşi reduse nivelul de energie pe timpul nopţii.

Han se aşeză pe spate şi zâmbii pentru sine. Refrenul Han Solo, ce bărbat! Solo, îi tot revenea în minte, aşa cum revin melodiile şi simţi o ciudată bucurie, ştiind că C-3PO se ostenise atât de tare.

Asculta respiraţia greoaie a lui Chewbacca în timp ce acesta dormea. Totuşi… se gândi Han, fără să poată dormi.

— Han, şopti Leia.

— Da?

— A fost frumos din partea ta să îi oferi planeta.

— O, zise Han, aproape înecându-se cu propriile cuvinte, nu a fost nimic.

— Eşti un tip destul de drăguţ, uneori, spuse Leia.

Han îşi ridică o sprânceană, se uită peste cameră spre locul unde se afla salteaua pe care se odihnea Leia, ţinându-şi păturile trase până la gât.

— Deci, ăă… asta înseamnă că mă iubeşti?

— Nu, spuse Leia obraznic. Înseamnă doar că uneori eşti un tip de treabă.

Han se aşeză la loc, zâmbii şi respiră dulcele aer al nopţii.

Când Augwynne se întoarse în camera de consiliu, copiii şi bărbaţii erau încă acolo, iar surorile clanului ei formaseră un cerc.

— Ei bine, spuse ea surorilor, enervată de prezenţa bărbaţilor şi a copiilor pe care jurase să îi apere, aţi văzut cu toţii ce au oferit străinii. Acum trebuie să ne gândim cum

să le obţinem preţul cerut.

— Acum câteva minute ai citat din Cartea de Drept, zise bătrâna Tannath şi ai spus că nu ar trebui să accepţi răul. Dar când am încetat noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, să acceptăm răul? Gethzerion este puternică pentru că noi nu am hăituit-o până acum. Când începuse să urmeze căile întunecate, ar fi trebuit să o oprim fără să stăm pe gânduri.

— Linişte, spuse Augwynne. Asta a fost acum multă vreme, greşeala nu poate fi reparată. Eram îndreptăţite să sperăm că se va întoarce de la căile ei.

— Ne-a încălcat toate legile, zise bătrâna Tannath. Aceia care comit ceva rău trebuie să se ducă în sălbăticie singuri, căutând ispăşire, dar ea a căutat să îi unească pe cei alungaţi şi să formeze clanul Surorilor Nopţii. I-am fi putut omorî pe toţi atunci când erau mai puţini de o duzină. Când ea şi adepţii ei s-au dus să muncească pentru imperialişti, am fi putut să îi avertizăm pe străini cel puţin. Nici măcar atunci nu ne-am împotrivit ei. Recunoaşte, Augwynne, că ai iubit-o pe Gethzerion prea mult şi că ne-am temut de ea mai mult decât era nevoie. Ar fi trebuit să o omorâm acum mulţi ani.

— Tannath, nu e momentul să pui la îndoială deciziile din trecut, zise Augwynne, lăsând ca tonul vocii să îi dezvăluie furia în prezenţa bărbaţilor şi a copiilor. Nu dorim să îi supărăm.

— De ce nu? Oare cuvintele mele îi vor supăra mai mult decât atacurile lui Gethzerion? întrebă Tannath. Niciodată să nu cedăm răului. Cer consiliului să se supună propriilor legi.

— Am fost de acord deja cu asta, mai devreme, în această după-amiază, spuse Augwynne. Am fost toate de acord să o ajutăm pe Leia şi pe colegii ei.

— Ai acceptat să îi ajuţi, dar ai fost de acord să plăteşti preţul întreg? Chiar dacă îi ajutăm să îşi repare nava şi să scape, crezi că Gethzerion va accepta pur şi simplu această mică victorie? Nu, va căuta să se răzbune.

Camera deveni tăcută pe când vrăjitoarele îşi ţinură

respiraţia, gândindu-se. Dacă o soră din alt clan fura un bărbat sclav să îl ia de soţ, proprietarul era considerat îndreptăţit să îl fure înapoi. Şi era permisă victoria. Dar Augwynne putea să simtă că Tannath le înţelegea pe surorile nopţii foarte bine. Surorile nopţii nu ar fi permis clanului Muntele Vrăjit nici măcar o victorie neînsemnată.

Sora Shen îşi alăpta copilul şi se uită în sus, înspăimântată.

— Va trebui să ne pregătim să fugim, spuse tânăra. Putem să evacuăm copiii şi pe cei bătrâni, să îi trimitem la clanul Râului Nebun. Ar trebui să ne pregătim retragerea dacă suntem atacate.

— Şi să lăsăm nava în mâinile surorilor nopţii? întrebă Tannath.

— Da, răspunse cineva din sală. Dacă Gethzerion şi-ar părăsi planeta am scăpa de ea.

— Pentru câtă vreme? întrebă sora Azbeth. Visează putere şi glorie. Totuşi ea ar trebui să ştie că noi suntem duşmanii ei. Nu; ne va vâna până la exterminare. Nu vom câştiga nimic, în final. Trebuie să ne luptăm cu ea.

— Dar dacă am fugi? zise una dintre surori.

— Atunci surorile nopţii ne-ar urmări şi ne-am lupta cu ele în câmp deschis unde nu avem nici un avantaj, spuse Tannath. Nu; trebuie să ne pregătim să ne spunem cuvântul aici, la Muntele Vrăjit, unde armele noastre şi fortificaţiile ne vor fi de folos.

— Surori; vorbiţi despre război? zise o vrăjitoare din spatele mulţimii.

— Şi ce şanse avem, serios? întrebă bătrâna Tannath.

— Dar îmi e teamă că este un război pe care nu îl vom putea câştiga, afirmă Auwynne.

— Dacă alegem să nu ne luptăm, atunci vom fi obligate să pierdem fără să fi încercat măcar să alegem altă cale, răspunse bătrâna. Eu una voi lupta. Cine este cu mine?

Bătrâna vrăjitoare se uită în cameră şi clanul era tăcut; nici respiraţia nu se auzea. Augwynne privi expresiile rigide şi perechile de ochi ale femeilor şi putu să îşi dea seama că

această decizie era una pe care regretau că trebuie să o ia. Era o decizie pe care o amânaseră de multă vreme.

Sora Shen îşi mută copilul sugar la celălalt sân şi spuse:

— Sunt cu tine şi în spatele camerei încă două voci se făcură auzite.

— Sunt cu tine, iar vocile lor mici simţeau că primele pietre care cădeau semnificau o avalanşă.

Câteva ore mai târziu, Han se trezi de la sunetul unui trăsnet îndepărtat şi simţi mirosul unui parfum dulce. Focul murise în şemineu, iar la fereastră stătea Leia, privindu-l. Haina ei lungă acoperea piatra şi lumina palidă a razelor de lună făceau un halo în părul ei.

— Han, vino aici, se auzi vocea Leiei. Vocea ei suna în urechile lui şi se auzea nenatural de tare în camera încremenită, dar nu neplăcut.

Se ridică de pe salteaua de paie, încet. Îşi eliberă gâtul şi spuse:

— Ce se întâmplă? Ce faci acolo?

îşi atinse buzele cu degetul şi se uită în jos pe o parte a stâncii.

— Vino, şopti ea.

Han se grăbi, nervos. Leia părea atât de liniştită şi odihnită. Nimic neobişnuit pentru ea. Han se întreba dacă era doar întunericul care îi mărea pupilele şi îi făcea ochii să pară atât de mari, atât de lichizi. Leia îi luă mâna. Micile ei degete erau reci şi mai groase decât îşi amintea. Păşii pe marginea parapetului.

— Vino cu mine, spuse ea şi mai tare. Nu te voi lăsa să cazi. Începu să cânte uşor, unduindu-se, dansând şi Han simţea ca şi cum o pătură călduroasă din lână îi fusese trasă peste minte, întunecându-i gândurile. Ea făcu un pas în afară şi pluti, iar Han se gândi că ar trebui să fie surprins; totuşi, părea cumva natural pentru Leia să poată pluti. Voia să o urmeze, dar cumva gâtul îi era strâns, faţa îl frigea şi genunchii i se înmuiau.

— Nu îţi fie teamă, şopti Leia. Căderea nu e atât de periculoasă pe cât pare. Nu te voi lăsa să te răneşti.

Genunchii lui Han păreau să se întărească şi căldura arzândă din obrajii şi urechile lui se mai domoli. Făcu un pas cu grijă.

O arătare înceţoşată, îmbrăcată toată în sfori, sări pe uşa întunecată din spatele lor. Lama unui vibrocuţit se auzi prin aer, tăind în două faţa Leiei. Se sparse şi căzu, ţinându-se de încheietura lui Han, trăgându-l spre margine.

Brusc, Han recunoscu pericolul. Se dădu înapoi din instinct, pe când Leia căzu spărgându-se de pietre la două sute de metri mai jos.

Arătarea în negru îl împinse pe Han la pământ, scoase un pistol şi începu să tragă în faţada stâncii. Erau femei care se căţărau pe peretele de stâncă, agăţându-se precum păianjenii. Toate arătau precum Leia. Han gâfâi, privi cum se târau înapoi, cum săreau şi ajungeau în siguranţă pe pământ. Alte gărzi se îndreptară spre parapeţi şi începură să tragă. În câteva secunde, surorile nopţii dispărură.

Femeia care îl salvase îşi scoase gluga, trăgându-şi răsuflarea. Era învăluită într-un nor de fum albastru de la blaster.

— Ştiam că vor veni după tine, spuse Leia, uitându-se din lateral la Han şi numai focul puternic din ochii ei şi modul sigur în care îşi punea la loc blasterul îl înştiinţă că era prinţesa reală. Se vor întoarce.

În dimineaţa următoare, stând la focul de tabără şi gătind o grămadă de ouă de şopârlă, Isolder se uită la pereţii peşterii, la picturile cu figuri feminine din beţişoare care dansau pe piatra dură. Fumul se strânsese pe tavanul peşterii formând un nor albastru ameninţător. Afară, soarele tocmai răsărise şi raze atingeau copacii bătrâni. O

şopârlă lungă aflată pe un copac din apropiere îşi fâlfâia branhiile şi făcea zgomote repetate.

în spatele peşterii, Teneniel se odihnea sprijinindu-se într-un cot.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, spuse ea, clipind din ochi.

— Pentru nimic, răspunse Isolder.

— Puteai să fi fugit, murmură Teneniel.

Isolder dădu din cap şi se uită spre foc pentru a evita să vadă mulţumirea din ochii ei. Teneniel părea gânditoare. În colţ, luminile lui R2-D2 străluciră brusc când îşi reîncărcă bateriile pentru zi. Micuţul droid se uită în peşteră, şuieră şi piui.

— Prietenul tău de metal te-a întrebat unde este Luke, spuse Teneniel după un moment.

Un fior trecut pe spinarea lui Isolder. De fiecare dată când se întorcea părea că Luke şi Teneniel făceau încă un gest suprauman. Teneniel se întâlnise pentru prima dată cu el la râu, dansase în jurul său, cântându-i sfioasă, apoi îi întinsese o funie. Se gândise, probabil, că era vreun obicei ciudat al locului şi se grăbi să o ia, dar chestia sări în aer şi îşi înfăşură buclele în jurul lui atât de repede, încât crezu că este un şarpe. Înainte să apuce măcar să ţipe, Teneniel îi înfipse un căluş în gură. Mai târziu, în acea după amiază, văzuse pădurea devastată, acolo unde se bătuse ea cu trupele lui Zsinj – copaci lipsiţi de frunze, privaţi de coroană; chiar şi pământul fusese deranjat. Acum interpreta pentru el un fel de cod cibernetic. Îi dădea fiori să se afle în prezenţa unei fiinţe atât de puternice.

— Luke tocmai s-a dus să umple termosurile. Se va întoarce imediat. Cât mai avem până ajungem la clan? întoarse ouăle, ascultând cum trosnesc şi sar.

Teneniel se ridică, îşi înfăşură haina peste trupul ei gol şi merse până la foc. Isolder se gândea că se va ridica să se încălzească, dar fata se aplecă şi îi apucă bărbia în mâinile ei, apoi îi sărută buzele cu tandreţe, încercându-l. Era atât de surprins, încât nu făcu nici un gest de retragere. În tot

Hapiul nici o femeie nu îl tratase aşa: atât de natural, de plină de forţă. În schimb, femeile din jurul lui au fost respectuoase, dar distante. După câteva secunde, făcu un pas înapoi şi îşi linse buzele de parcă dorise să îl guste.

— Eşti foarte frumos, spuse ea. Mi-aş fi dorit să fii ca Luke şi nu un bărbat obişnuit.

Isolder rămase pe gânduri pentru câteva momente. Nu mai fusese niciodată considerat un bărbat obişnuit, el fiind prinţ al lumilor ascunse. Totuşi, când văzu puterile ei, înţelese de ce credea aşa ceva despre el.

— Luke e... un om bun – un mare om, aprobă Isolder. Pot să înţeleg de ce l-ai plăcea pe el.

— Toată noaptea l-am visat, spuse Teneniel. Nu ai putea să îi iei niciodată locul în inima mea.

Isolder se gândi că era atât de ciudat să admită că se întâmpla mai mult decât putea el să înţeleagă. Luke sosi chiar în acel moment.

— Am umplut sticlele cu apă, iar drumul pare să fie liber. Să mergem!

Isolder luă ouăle moi din tigaie şi oferi câteva lui Luke şi lui

Teneniel. Fata îşi strâmbă nasul a dezgust, dar Luke spuse:

— Sunt destul de bune. Ar trebui să le încerci.

— Nu ştiu ce mâncaţi voi în lumile voastre, zise Teneniel, dar este clar că nu ştiţi să gătiţi.

Au strâns tabăra şi au plecat prin pădure, iar după un kilometru au ajuns la un liman, pe o cărare uşor pietruită, care ducea spre nord şi sud. Teneniel îi conduse spre sud, timp de patru kilometri, apoi o apucară pe un drum mai bun spre est, urmând un râu. La mijlocul dimineţii ajunseră într-o vale în care ceaţa se ridica de pe piatra munţilor din laterale. Teneniel îi conduse în sus, pe o potecă şerpuită din piatră, încă udă de la ploaia din noaptea precedentă. Îl prinse pe Isolder de mână şi îl ţinu pentru restul călătoriei de parcă ar fi fost un copil de şcoală care ar fi putut luneca de pe stâncă. În momentul în care ajunseră în vârf, i se

părea că se află într-o vale înconjurată de pietre cu forme ciudate, dar înaintând prin ceaţă îşi dădu seama că erau vrăjitoare, siluete întunecate învăluite în ceaţa albă, monştri ca nişte umbre încălecate.

Isolder se opri să se holbeze la femeile cu coifuri, la pelerinele lor cu modele brodate şi tunici strălucitoare. R2-D2 începu să huruie din culcuşul lui şi să piuie încet. Teneniel îi prinse încheietura lui Isolder mai puternic, îl trase brusc, iar Luke îi urmă.

Cum treceau pe lângă figurile monolitice, femeile se holbară la Isolder şi scoaseră un strigăt ascuţit, zâmbiră la Teneniel şi îşi făcură semne. Nu putea să se îndoiască de sensul huiduielilor şi al râsului. Acele femei îl aclamau de parcă ar fi fost un stripper.

Teneniel îi conduse pe un platou, apoi, în sus, pe nişte scări, spre o fortăreaţă din piatră şubrezită de la atâtea bătălii. Aparent, prezenţa lor cauza un fel de agitaţie pentru că o mulţime îi urma îndeaproape.

Acolo, la porţile fortăreţei, o femeie bătrână le ieşi în cale, sprijinindu-se pe un baston din lemn aurit, cu o mare piatră preţioasă de culoare albă în vârf.

— Bine ai venit, Teneniel, fiica fiicei mele, spuse femeia bătrână. Au trecut luni de când ne-ai vizitat ultima oară. Ai găsit ceea ce căutai?

— Da, bunico, răspunse Teneniel, ţinându-l în continuare de încheietură pe Isolder. Căzu într-un genunchi. Am vânat lângă vechea epavă de la gura deşertului, ghidată de o viziune, până am ajuns să disper. Dar l-am capturat pe acest bărbat din stele şi pretind să îmi fie soţ. Îi ridică încheietura lui Isolder în aer. Numele lui este Isolder şi vine de pe planeta Hapi!

Isolder era înmărmurit. Îşi trase încheietura şi făcu un pas înapoi, dar femeile din jurul lui se strânseseră cu repeziciune, gângurind de admiraţie.

— Voi, cele prezente, îl vedeţi pe acest bărbat, spuse bătrâna. Vreuna dintre voi pune la îndoială drepturile pe care le are Teneniel asupra lui?

O tensiune apărută pe chipul lui Teneniel îl avertiză pe Isolder că acesta era un moment periculos. Femeia bătrână căută prin mulţime, în timp ce Isolder o privea pe femeia războinică. Multe aveau feţe întunecate şi îl priveau curios pe Isolder. Altele îi zâmbeau jucăuş, pline de dorinţă.

— Eu contest! spuse Isolder pentru că nimeni nu vorbea.

Bătrâna se smuci înapoi un pas.

— Pretinzi că o altă soră din clanul Muntelui Vrăjit este proprietara ta?

— A venit cu mine de bunăvoie! interveni Teneniel. Ar fi putut să fugă, dar mi s-a dăruit! Vocea ei era plină de atâta suferinţă, atâta trădare, încât Isolder nu ştia ce să mai spună.

— Eu – eu voiam doar să te ajut! spuse el, uitându-se la bătrână pentru a arbitra. Era rănită. Am vrut doar să am grijă de ea!

Din cotloanele arcadei de piatră, Leia apăru într-o rochie strălucitoare.

— Isolder? Luke? strigă ea şi inima lui Isolder tresări.

Îşi înecă un suspin şi Leia alergă în braţele lui, îl îmbrăţişă.

— Eşti bine? întrebă Isolder.

— Sunt bine, spuse Leia. Nu pot să cred că ai venit până aici. Nu pot să cred că m-ai găsit! Luke, ţipă ea şi îl îmbrăţişă pe Jedi. Isolder se holbă la scenă pentru un moment. Cumva, el nu înţelesese niciodată că sunt atât de apropiaţi.

— Îl cunoşti pe acest bărbat? Îţi este sclav? o întrebă bătrâna pe Leia.

Augwynne se gândi un moment. Deci, Teneniel l-a capturat pe drept. Acest bărbat îi aparţine.

— Isolder m-a salvat odată, începu Leia să lămurească, apoi ezită când Augwynne îi aruncă o privire dură.

— Ce? întrebă Augwynne. Ai pleda pentru libertatea lui din aceleaşi motive pentru care ai pledat şi pentru Han Solo?

— Am fost atacaţi, spuse Leia. Isolder m-a salvat.

Augwynne îi studie faţa Leiei şi spuse sceptică.

— Pari; nesigură. De ce? Care este întregul adevăr?

— A fost o scurtă încăierare, răspunse Leia cu regret. Nu sunt sigură în cine au vrut atacatorii să tragă – în mine sau în Isolder.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai răspuns onest, zise Augwynne, bătând palma cu Isolder.

Augwynne se uită la Luke.

— Şi cu el ce este? întrebă Augwynne. Nu arată rău. Îl vei lua şi pe el sclav?

Ca o singură fiinţă, atât Teneniel, cât şi Leia spuseră:

— Mi-a salvat viaţa.

— Acesta este un bărbat vrăjitor, un Jedi puternic, adăugă Teneniel. A omorât-o pe Ocheron.

La aceste cuvinte, multe dintre surorile clanului au sâsâit şi au făcut un pas înapoi, măsurându-l pe Luke sceptic, iar unele dintre ele începură să şoptească una către alta în propria lor limbă. Din privirile atente, din forfotă, din vocile care murmurau, Isolder ghici că se petreceau mai multe decât ştia el. Era ca şi cum prezenţa lui Luke ar fi fost... de rău augur.

Augwynne îl studie pe Luke cu atenţie şi apoi se uită la celelalte femei. Îşi scutură capul şi râse simulând spaimă.

— Bun! Trei noi bărbaţi în sat şi numai unul dintre ei eligibil? Sună pentru mine de parcă fiecare bărbat din stele a salvat-o pe Leia cel puţin o dată. Toată viaţa mi-am dorit să plec de pe această planetă, dar acum – mă întreb cum. Spune-mi soră Leia, oare oamenii încearcă mereu să te omoare?

Isolder nu putea să rateze tonul incomod din vocea ei. Aproape că o implora pe Leia să schimbe subiectul.

— Ei bine, ultimii câţiva ani au fost destul de grei, recunoscu Leia.

— Poate că într-o seară vei putea să stai lângă foc şi să ne relatezi povestea ta, spuse Augwynne. Dar pentru moment, trebuie să preiau comanda. Îl dau pe acest bărbat, Isolder, în custodia lui Teneniel Djo, pentru a-l

păstra ca soţ al ei.

— Cum? întrebă Leia atât de tare încât Isolder tresări.

Augwynne şopti insistent spre ea de parcă ar fi încercat să o facă să tacă.

— El îi aparţine lui Teneniel. Ea l-a vânat, ea l-a prins şi ea este atât de singuratică.

— Dar nu puteţi să îl luaţi pur şi simplu ca sclav! spuse Leia.

Augwynne ridică din umeri, făcu semn cu mâna către femeile din jurul ei, de parcă dorea să le dea o dovadă. Bineînţeles că putem. Fiecare femeie din consiliu deţine cel puţin un bărbat.

— Nu te teme, spuse Teneniel, încercând să o calmeze pe Leia, nu îi voi face nimic rău.

— Luke, îl îndemnă Leia. Trebuie să le opreşti! Nu le poţi lăsa să facă asta!

Luke medită puţin şi ridică din umeri.

— Eşti emisarul Noii Republici. Tu cunoşti legea galactică mai bine decât mine. Tu trebuie să te ocupi.

Leia rămase tăcută pentru un moment, apoi se uită la Luke şi la Isolder. Isolder se gândi repede. Sub legea Noii Republici, administrarea normală a problemelor de pe orice planetă ar trebui făcută de guvernatorul planetar, oricine era el, sau de capetele regionale ale birourilor, în caz că nu exista un guvernator planetar. Augwynne era capul regional al guvernului şi tot ce putea să facă Noua Republică era să depună un protest formal.

— Protestez, spuse Leia. Protestez de o sută de ori!

— Ce înseamnă asta? întrebă Augwynne. Vrei să te lupţi cu Teneniel Djo pentru dreptul de proprietate?

Isolder îşi scutură capul în sens de nu şi Leia îşi păstră calmul un moment.

— Ce fel de luptă? întrebă Leia. Vorbim de luptă până la moarte sau cum?

— Probabil, spuse Augwynne, scuturându-şi capul. Ai putea fi mai deşteaptă şi să te oferi să îl cumperi...

Luke îşi scutură capul spre Leia şi îi spuse:

— Nu te îngrijora Leia, totul va fi bine.

Leia aşteptă ceva timp şi în cele din urmă spuse:

— Teneiel Djo, doresc să îţi cumpăr acest sclav. Cât ceri pentru el?

Teneniel se uită spre mulţime şi Isolder îşi dădu brusc seama că ea ar putea avea mai mult decât o cerere.

— Nu este de vânzare – încă, spuse Teneniel.

Leia se uită la Isolder şi zise:

— Îmi pare rău.

Teneniel îi luă mâna lui Isolder, îl privi şi ochii ei aveau o tentă ciudată de cupru, pe care Isolder nu o văzuse niciodată pe Hapi. Isolder îşi relaxă mâna şi nu se simţi inconfortabil. Gestul în sine îi părea ciudat. Totul în el se revoltă şi credea că ar trebui să se lupte cu acele obiceiuri barbare. Totuşi, undeva în adâncul sufletului său nu se temea de Teneniel, ci avea încredere în ea.

Luke o îmbrăţişă pe Leia pentru a o face să se simtă mai bine şi R2-D2 veni destul de aproape pentru ca ea să atingă fereastra senzorului său cu mâna.

— Deci, unde sunt Han şi Chewie? întrebă Luke. Am crezut că vor fi cu tine.

— Ar trebui să coboare în curând, răspunse Leia. Surorile au adus Şoimul în dimineaţa asta. Han verifică defecţiunile în acest moment. Nava fost serios avariată în timpul călătoriei spre Dathomir, dar pare a fi singura cale de ieşire din stânca asta.

— Ce e cu nava ta? Leia avea un ton neliniştit şi avertismentul i se citea în voce când îl întrebă de navă.

— Probabil că am putea vinde orice a mai rămas din ea ca fier vechi, spuse Luke, dar Isolder observă că Jedi nu menţionase nimic despre faptul că Războinicul era încă neatins. Isolder interpretă asta ca pe un avertisment nespus. Ceaţa continua să se ridice pe munte chiar când ei vorbeau şi în acel moment atârna deasupra capetelor la un braţ distanţă, precum un tavan celest.

Isolder simţi o atingere pe fesă şi se întoarse. Vrăjitoarele îl înghesuiau bine, frecându-se de spatele lui. Iniţial se

gândi că încercau să se uite mai bine la Leia, dar brusc îşi dădu seama că de fapt voiau să fie mai aproape de el. O tânără vrăjitoare îl mângâie pe şold şi şopti plină de dorinţă:

— Numele meu este Oooya. Permite-mi să îţi arăt unde dorm eu.

— Cred că mai bine mergem înăuntru să vorbim, spuse Leia către Teneniel, strângând-o de încheietura mâinii.

De asemenea, Leia îl prinse pe Isolder de mână şi îl trase posesivă.

— Haideţi, hai să îl găsim pe Han, spuse ea, uitându-se peste umăr la celelalte femei.

Isolder se gândi că e ciudat cât de apropiată e strânsoarea Leiei de cea a lui Teneniel. Nu ajunsese pe planetă de nici două zile şi deja imita limbajul corporal al vrăjitoarelor-felul în care îşi ţineau capul, mersul lor ţanţoş. Peste încă o săptămână probabil că i se va părea că se potriveşte la fix în clan, de parcă s-ar fi născut acolo. Era genul de gest subtil, pe care numai un diplomat cu un bun antrenament putea să îl folosească.

Se îndreptară către fortăreaţă şi deşii multe dintre vrăjitoare nu îi urmară, unele dintre femei începură să ţipe şi să scoată strigăte cu subînţeles. Isolder simţi că faţa i se înroşeşte.

Cum trecură prin porţile fortăreţei, Augwynne îi atinse braţul pentru moment, oprindu-i pe el şi pe Luke.

— Duceţi-vă să vă vizitaţi prietenii, dar veniţi să mă vedeţi imediat după aceea. Venirea voastră aici nu este o întâmplare.

Leia îi conduse printr-un labirint din piatră în sus, şase etaje, pe scări, apoi în jos, printr-un hol, spre o cameră imensă precum o peşteră. Şoimul umplea aproape tot spaţiul. Isolder nu putea să vadă nici o deschidere majoră, nici o cale prin care ar fi putut să aducă nava înăuntru.

Studie pereţii pentru un moment şi văzu că multe pietre imense fuseseră sparte. Ceea ce însemna că vrăjitoarele făcuseră cumva o gaură în peretele de piatră. Ridicară

Şoimul vertical, la peste două sute de metri în aer, apoi pecetluiră din nou peretele, odată ce aduseră Şoimul înăuntru sub acoperirea ceţii. Vrăjitoarele munciseră mult. Dată fiind simpla tehnologie de Epocă de Fier a locului, toate aceste acte de eroism păreau a fi imposibile şi Isolder îşi dădu seama că în adâncul sufletului său nu dorea să ştie cum reuşiseră femeile atât de mult.

Şoimul lumină camera cu o singură lanternă, deşii sistemele de funcţionare ale navei erau în perfectă stare. Han nu putea să aprindă atâtea sisteme fără să se îngrijoreze că va fi detectat de pe orbită, iar Isolder îi explică faptul că piatra groasă nu ar fi putut niciodată să acopere semnătura electronică.

Se urcară în Şoim şi îi găsiră pe Han şi pe Chewbacca în cabina de comandă dând diagnostice. Un droid de protocol îşi găsise să se joace cu cablurile prăjite din generatoarele principale.

— Han! zise Luke, cum intrară în cabina de comandă, dar Han nu le întoarse salutul entuziast; în schimb, îşi făcea treaba la calculatorul lui şi Isolder îşi dădu seama că Han se simţea vinovat şi nu putea să dea ochii cu Luke pentru moment.

— Deci ne-ai găsit, puştiule? Ei bine, eram sigur că va fi numai o chestiune de timp. Lucrurile s-au înrăutăţit în acest loc. Nu s-a întâmplat să aduci nişte piese de schimb cu tine, nu?

— Ce se întâmplă, Han? întrebă Luke. Wookiee îl mângâie pe Jedi pe umăr şi mârâi cu afecţiune. Nu o răpeşti pe Leia aşa pur şi simplu, o duci jumătate de lume peste galaxie şi apoi spui bună de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Han se întoarse în scaunul lui de căpitan, se uită în sus şi zâmbii controlat, de parcă ar fi vrut să strige, nu să râdă.

— Ei, vezi tu, s-a întâmplat aşa: am câştigat o planetă la un joc de cărţi şi îmi doream foarte mult să o vizitez. Între timp, femeia pe care o iubesc plănuia să fugă cu un alt bărbat, aşa că am convins-o să facă o scurtă călătorie cu

mine. Când am ajuns aici, am găsit cerurile pline de nave de război care au tras în mine – pentru că nimeni nu s-a sinchisit să mă avertizeze că planeta era interzisă – şi după ce ne-am prăbuşit, o grămadă de vrăjitoare s-au decis să pornească război pentru a stabili cine ia epava navei mele. Aşa că îţi spun, Luke, am avut o săptămână îngrozitoare până acum. Pentru a pune capac la toate, presupun că îmi vei ţine o predică, mă vei aresta sau mă vei bate. Aşa că spune-mi, cum ţi-a mers ţie săptămâna asta?

— Cam la fel, spuse Luke. Îşi muşcă limba un moment şi se uită la panoul de comandă. Ce nu merge la navă?

— Ei bine, zise Han, am aruncat în aer generatoarele de câmp anticoliziune, ne-am distrus fereastra senzorială, ne-am ars creierii din computerul astrogalactic şi am pierdut aproape două mii de litri de răcitor din reactorul principal.

— L-am adus pe R2-D2, zise Luke patetic. Poate conduce nava. Luke se uită spre Isolder de parcă i-ar fi cerut să vorbească. Isolder ar fi putut să creadă că în acel moment nu era momentul potrivit pentru muştruluieli şi lovituri de pumni. Aveau nevoie să lucreze împreună. Dar era tot ce putea să facă pentru a-l opri să îi dea lui Han Solo un pumn în gură.

— Am Războinicul meu aici, spuse Isolder şi Teneniel îl prinse de mână. Isolder nu voia să vorbească despre asta în gura mare şi se uită în spatele lui. Nici una dintre celelalte vrăjitoare nu îi urmaseră în navă.

— Ai o navă funcţională pe planetă? întrebă Han. Câţi oameni poate duce?

Isolder se gândi ce să răspundă. Dacă i-ar fi spus doi, oare ar fi încercat Han să fure nava şi să o ia pe Leia cu el?

— Doi.

Luke se uită curios la Isolder şi Han respiră uşurat.

— Vreau să o iei pe Leia şi să o duci de aici, chiar acum! spuse Han. Sunt câţiva oameni care ar omorî pentru acel Războinic şi crede-mă că nu vrei să îi întâlneşti!

— Te testează, spuse Luke în trecere. Războinicul lui duce o singură persoană şi le-am întâlnit deja pe surorile

nopţii. Faţa lui Han se înnegri de furie şi ochii lui arătau goi, bântuiţi.

— Ai trecut testul, generale Solo, spuse Isolder.

— Suntem în mare pericol în acest loc, îl avertiză Han pe Isolder. Nu face pe durul cu mine.

Lui Isolder nu îi plăcea tonul vocii lui Han.

— Ai noroc că nu joc mai dur, spuse Isolder. Ţi-aş pocni faţa cu cea mai mare plăcere pentru ce ai făcut. Vei fi norocos dacă nu fac asta.

Luke îl urmări pe Isolder calculând.

— Dă-i drumul şi încearcă, spuse Han, în cazul în care crezi că poţi să te ocupi de mine.

Isolder se uită la Chewbacca. Wookieii erau specialişti în propria lor tehnică de luptă corp la corp şi când un wookie îşi dezarma oponentul, adversarul era la propriu dezarmat.

— Şi dacă asta nu te convinge, wookie ar putea să meargă mai departe să îţi rupă picioarele. Isolder voia să se asigure că wookie nu se băga în încăierare. Chewbacca ridică din umeri şi se plânse pe limba lui.

— Stai aşa, spuse Leia. Avem destule probleme aici fără să ne luptăm între noi. Isolder, am venit aici cu Han de bunăvoie... într-un fel. Mi-a cerut să îl însoţesc ca prietenă şi am fost de acord.

Isolder se uită la ea, neîncrezător, nesigur de ceea ce se petrecea. Văzuse fragmente ale aşa zisei răpiri, dar nu putea să o numească pe Leia mincinoasă.

— Offf, suspină el, ruşinat. Generale Solo, cred că îţi sunt dator nişte scuze.

— Grozav, spuse Han. Deci, hai să ne întoarcem la treabă. De ce nu începem prin a veni tu cu o idee despre cum am putea să scăpăm de aici?

— Am o flotă pe drum, spuse Isolder. Ar trebui să fie aici peste şapte sau opt zile.

— Când spui flotă, la ce te referi? întrebă Han.

— Cam optzeci de distrugătoare, zise Isolder.

Falca lui Han căzu, dar Leia spuse:

— Şapte zile înseamnă prea mult. Dacă Augwynne are

dreptate, surorile nopţii ne vor ataca din trei părţi.

Isolder îşi puse braţul în jurul Leiei.

— Droidul meu astrogalactic poate să piloteze nava pentru o săritură. Am putea să o trimitem pe Leia acasă.

— Nu cred, spuse Leia. Nu mă duc nicăieri fără voi. Han, dacă ai avea toate piesele de schimb acum, cât de curând ai putea să repari nava?

Han calculă.

— Lipirea rupturii pentru a opri răcitorul să se scurgă ar dura numai câteva minute. Răcitorul ar putea fi turnat în zbor. Unitatea R2-D2 ar putea lipi totul într-un moment. Instalarea unor noi generatoare de câmp anticolizionar ar putea dura două ore. Cel mai uşor lucru ar fi să montăm o nouă fereastră senzorială. Două ore, dacă totul ar fi prielnic şi ne-am grăbi, răspunse Han.

— Sugerez să calibrăm nava lui Isolder, spuse Leia, să repari Şoimul şi să ne scoţi de aici.

Isolder se uită la Şoim sceptic. Era o navă mare în comparaţie cu Războinicul lui – de patru ori mai mare ca lungime. Cu toate scuturile şi spaţiul pentru cargo trebuie să fi fost de patruzeci de ori mai mare.

— Ce fel de generatoare de câmp anticoliziune foloseşti? întrebă Isolder.

— Am patru bancuri de nordoxicon treizeci şi opt. Toate sunt jos. Pe ce funcţionează?

— Trei Taibolt douăsprezece.

Chewbacca mârâi ceva.

— Da, asta e o lovitură, recunoscu Han. Şi cum e fereastra ta senzorială?

— De şase metri lăţime, spuse Isolder.

— E cam mică pentru noi, făcu Han o grimasă, dar dacă am fi nevoiţi am putea să sudăm nişte placaj peste actuala fereastră, astfel încât să fie aceasta mai îngustă. Ne-ar putea reduce capacitatea noastră senzorială.

— Da, asta ar merge, aprobă Isolder. Dar de unde o să facem rost de un mare generator de câmp?

— Am putea să zburăm fără el, domnule? întrebă C-3PO.

— Prea periculos, spuse Han. Nu ne îngrijorăm doar de atacurile de rachete; trebuie să deviem şi micrometeoriţii. Dacă unul ar pătrunde prin masca senzorială ar putea distruge instrumentaţia sensibilă. Totuşi, poate există un fel de generatoare de câmp lângă închisoare. O armură cu amplasamente pentru arme, o navă epavă, ceva. Va trebui să mă duc acolo şi să văd.

— Dacă am putea să furăm nişte generatoare, am avea nevoie de patru bărbaţi să le cărăm şi s-ar putea să ne mai trebuiască o santinelă care să ne avertizeze în caz de pericol, spuse Isolder. Apoi, există problema transportului de marfă. Vorbim de aproape două tone de echipament.

— Putem să ne îngrijorăm mai târziu pentru mutarea obiectelor, important este să le obţinem, spuse Han. Închisoarea trebuie să aibă cel puţin nişte sisteme antigravitaţionale.

— Poţi conta pe mine, spuse Luke.

— Sunt deja intrată, adăugă Leia.

Isolder se gândi un moment. Nu ar avea cum să îl ia pe wookie în oraş. Şansele lor erau ca nimeni de pe acea planetă să nu fi văzut vreodată vreunul. Acelaşi lucru era valabil şi în legătură cu C-3PO. Asta îi lăsa cam puţini la număr. Nu îi plăcea ideea de a o şti pe Leia expusă pericolului, dar erau puţini şi nu mai aveau opţiuni. Se uită spre Teneniel, rugând-o. Vrăjitoarea părea să fie înspăimântată, dar hotărâtă.

— Vă voi conduce până la închisoare, spuse Teneniel. Dar nu am fost niciodată înăuntru. Nu ştiu ce căutaţi şi nu ştiu unde să o găsiţi.

— A fost vreuna dintre surorile clanului vreodată în închisoare? întrebă Leia.

Teneniel ridică din umeri.

— Augwynne ar trebui să ştie aceste lucruri mai bine ca mine. Mă duc să o chem.

Teneniel ieşi, dar nu după mult timp se întoarse cu femeia bătrână.

— Nici una dintre surorile clanului nostru nu a fost în

închisoare, spuse Augwynne, cu excepţia celor care au devenit surorile nopţii. Rămase tăcută o vreme.

— Dar ce e cu sora Barukka? spuse Teneniel ezitând. Am auzit că a fost abandonată.

Augwynne ezită mult timp, apoi se uită spre Leia.

— Există o femeie în clanul nostru care s-a alăturat surorilor nopţii, dar le-a părăsit de curând cu un mare preţ. Trăieşte singură ca una dintre cele părăsite şi a cerut să se întoarcă alături de clanul nostru. Cred că ea v-ar putea ghida şi v-ar putea spune unde să găsiţi ceea ce căutaţi.

— Pari reţinută în a o recomanda, spuse Leia. De ce?

— Se luptă să se vindece, răspunse Augwynne încet. A comis atrocităţi de nepovestit, care i-au lăsat semne adânci. Este abandonată. Asemenea oameni sunt... nedemni de încredere, instabili.

— Dar a fost în închisoare? întrebă Han.

— Da, spuse Augwynne.

— Unde se află ea acum?

— Barukka trăieşte într-o peşteră numită Râuri de Piatră. Pot să trimit una dintre războinicele noastre să vă conducă.

— O vom lua, bunico, continuă Teneniel, punându-şi mâna pe umărul lui Augwynne. Tu i-ai putea conduce în sala de război pentru a lua masa. Le-ai putea arăta harta şi planul nostru. Voi pune nişte copii să pregătească plecarea.

Îi atinse mâna lui Isolder.

— Vino cu mine, te rog, spuse ea. Mi-ar plăcea să pot vorbi cu tine. Îl trase după ea de parcă s-ar fi aşteptat ca el să o urmeze.

Îl duse printr-un labirint de coridoare şi se opri să ridice un ulcior cu apă, apoi intrară într-o încăpere mică în care se aflau o saltea şi un cufăr. O oglindă mare, cu ramă din argint, stătea atârnată pe un perete, având o chiuvetă sub ea.

— Aceasta a fost camera mea când trăiam alături de clanul Muntele Vrăjit, spuse Teneniel. Îşi deschise cufărul, scoase afară o tunică moale de piele roşie de şopârlă şi o alta verde. Le ţinu sus. Care crezi că i-ar plăcea mai mult lui

Luke?

Isolder nu îndrăzni să îi spună că întreaga idee de a purta piei de şopârlă părea destul de barbară.

— Verdele merge mai bine cu ochii tăi.

Dădu din cap, se dezbrăcă fără nici o reţinere de tunica ei ruptă şi unsuroasă, îşi scoase cizmele şi se uită în oglindă, după care luă o cârpă udă cu care îşi şterse corpul. Isolder înghiţi puternic. Ştia că pe unele planete oamenii aveau diverse noţiuni pentru modestie şi că modul în care Teneniel făcea baie părea să indice că nu încerca să îl ispitească.

— Ştii, nu vă înţeleg obiceiurile, spuse Teneniel. Ieri dimineaţă când v-am capturat am crezut că mă doriţi şi ideea mă flata. V-am dat fiecăruia şansa să scăpaţi la început şi aţi luat funia capturii în mâinile voastre. Ştiam că aţi venit în căutarea unei femei. Puteam să simt asta în legătură cu voi. Se frământă şi se uită peste umăr la el. Dar acum înţeleg că Leia este femeia pe care o doreşti.

— Da, spuse Isolder, uitându-se la muşchii sculptaţi de pe spatele ei.

Teneniel nu era o femeie frumoasă după standardele hapilor – de fapt, era destul de plinuţă – dar Isolder observă că avea o musculatură destul de interesantă. Era în mod evident atletică. Văzuse el ceva femei pe Hapi cu tipul ei de construcţie – nefiind compacţi, muşchii erau cărnoşi ca ai unui culturist, fără a atinge lipsa de grăsime specifică alergătorilor sau înotătorilor. În schimb, era ceva la mijloc.

— Îţi place să te caţeri? o întrebă Isolder.

Teneniel îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Da, spuse ea. Ţie?

— Nu am încercat niciodată.

Teneniel se şterse, îşi trase tunica pe ea şi începu să-şi pieptene buclele strânse.

— Îmi place sentimentul de a mă căţăra pe stânci, spuse Teneniel, să transpir până la epuizare. Când ajungi în vârful muntelui, dacă vremea este bună, poţi să îţi scoţi hainele şi să faci o baie în zăpadă.

Deşii nu simţea nici o atracţie faţă de fată, îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie destul de obosit să nu o viseze în acea noapte.

Când termină de pieptănat părul, îşi puse bentiţa din material alb strălucitor, se întoarse spre el şi zâmbii.

— Isolder, ţi-aş reda libertatea imediat, dar dacă aş face-o, celelalte surori ale clanului te-ar captura. Deci, până pleci, cred că ar fi mai bine să îţi redau libertatea într-un mod mai puţin oficial.

Isolder ştia că încerca să fie drăguţă.

— Eşti foarte generoasă.

Îi dădu un sărut prietenos pe frunte şi îl prinse de mână din nou, conducându-l în sala de război.

Leia şi ceilalţi stăteau de jur împrejurul unei hărţi imense aşezată pe podea, pictată şi dată cu lac. O soră a clanului făcea un traseu prin peisajul montan, o rută care i-ar ţine departe de stabilitele căi urmărite de spionii lui Gethzerion. Traseul ar fi dificil, fiind vorba de o sută patruzeci de kilometri de munte şi junglă, până la marginea deşertului unde se afla închisoarea. Numai cei mai puternici rancori ar reuşi să facă o asemenea călătorie în numai trei zile.

Isolder se uită la Leia şi îşi tot făcea gânduri în legătură cu ea, întrebându-se dacă era cu adevărat bine, întrebându-se dacă Han chiar o răpise. Nu părea foarte supărată pe Han sau înspăimântată de el. Totuşi, Isolder nu putea să îşi închipuie că ar fi fugit pur şi simplu cu el la o simplă propunere. Îşi jurase în inima lui că dacă ar fi să îl aleagă pe Han, el ar lupta să o recâştige. Întâmplător îşi făcu loc în preajma ei şi îi atinse mâna. Leia îi zâmbii, se uită la el plină de afecţiune şi deşii stăteau acolo de zece minute, în vreme ce vrăjitoarea le marca traseul, Isolder studie linia de la gâtul Leiei, culoarea ochilor, mirosul părului.

După ce au mâncat, Augwynne îi conduse pe Luke şi pe Isolder într-o încăpere în care o bătrână fără dinţi, cu smocuri de păr alb, stătea înfăşurată într-o pătură, sforăind. Locul ei era pe un cufăr de piatră şi două femei mai tinere o

vegheau.

— Mama Rell, şopti Augwynne bătrânei, avem doi vizitatori care vor să te cunoască.

Rell îşi reglă respiraţia, îşi deschise ochii şi se uită şaşiu la Luke. Pielea ei lăsată era plină de pete vineţii din cauza vârstei, dar ochii străluceau precum bălţile maronii. Îi luă încet mâna lui Luke.

— Vai, dar este Luke Skywalker, zâmbii bătrâna în semn de recunoştinţă, cel care a pus bazele Academiei Jedi acum mulţi ani. Luke se încruntă, pentru că bătrânei nu îi spusese nimeni numele lui. Ce mai fac soţia şi copiii tăi? Sunt bine?

Luke se bâlbâi:

— Suntem bine cu toţii.

Părul de pe spatele lui Isolder stătea zburlit. Avea cel mai ciudat sentiment că se uita într-o lumină strălucitoare.

Bătrâna zâmbii cunoscător şi dădu din cap.

— Bun, bun. Dacă ai sănătate, ai mult. L-ai văzut pe Maestrul Yoda recent? Ce mai face bătrânul?

— Nu l-am văzut de curând, răspunse Luke şi strânsoarea lui Rell se slăbi, ochii i se micşorară. Părea să uite că Luke stă acolo. Augwynne îşi îndreptă atenţia spre Isolder.

— Luke a adus încă un prieten să te vadă, spuse Augwynne şi îi puse degetele bătrânei pe mâna lui Isolder.

— O, este prinţul Isolder, spuse bătrâna, aplecându-se să îl cerceteze atentă. Dar am crezut că Gethzerion te-a omorât. Dacă eşti viu, atunci...

Îl studie un moment, apoi faţa ei se întunecă în faţa revelaţie şi se uită spre Augwynne.

— Am visat din nou, nu? în ce secol suntem?

— Da, mamă, ai visat din nou, răspunse Augwynne alintător, mângâind mâna bătrânei, dar Rell nu slăbi strânsoarea cu care îi ţinea mâna lui Isolder. Ochii ei îşi pierdeau concentrarea.

— Mama Rell are aproape trei sute de ani, explică Augwynne, dar sufletul ei este atât de puternic încât nu îi va lăsa corpul să moară. Când eram copil, obişnuia să îmi povestească despre ziua în care un Maestru Jedi va veni cu

elevul său şi că atunci când vor sosi ar trebui să îi aduc direct la ea. Spunea că are un mesaj pentru voi, dar nu este lucidă acum. Îmi pare rău.

Augwynne părea încordată şi încercă să o convingă pe bătrână să îi elibereze mâna lui Isolder din strânsoare. Rell zâmbii la toţi, iar capul ei alb parcă plutea pe o apă.

— A fost plăcut să mă vizitaţi, îi spuse Rell lui Isolder. Vă rog să mai veniţi să mă vedeţi din nou. Eşti o tânără atât de drăguţă sau tânăr, sau orice ai fi…

Augwynne o făcu pe bătrână să îi elibereze mâna lui Isolder şi îi conduse pe bărbaţi afară din cameră, înaintând grăbită.

— Vede viitorul, nu-i aşa? spuse Luke.

Augwynne dădu din cap mecanic şi Isolder deveni teribil de agitat pentru că dacă bătrâna avea dreptate, asta însemna că Gethzerion urma să îl omoare în următoarele zile.

— Uneori, se pierde în asta la fel de uşor ca atunci când se rătăceşte în trecut, explică Augwynne.

— Ce altceva ţi-a mai spus despre mine? întrebă Luke.

— Ea mi-a spus că după ce vei veni, răspunse Augwynne încet, va putea să moară. Şi a zis că venirea ta este un semnal pentru sfârşitul lumii noastre.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Luke, dar Augwynne îşi scutură capul şi se duse la vatră. Servitorul ei îi puse cu polonicul supă în bol. Luke văzu frica întipărită pe faţa lui Isolder şi îşi puse mâna pe spatele lui.

— Nu te teme, îi spuse Luke. Ceea ce a văzut Rell este numai un posibil viitor. Nimic nu este scris. Nimic nu este scris.

După prânz, Teneniel conduse grupul să călărească. Deşii soarele prânzului nu era foarte puternic, rancorii făceau deja baie în iazurile de la baza fortăreţei, traversând cu greu pe fundul apei, ţinându-şi numai nările la suprafaţă.

Unii dintre băieţii din sat strigau spre rancori şi curând, patru dintre ei ieşiră din apă. Băieţii puseră hamurile pe rancori, încărcând corespondenţa grea, alcătuită din bucăţi de os şi rămăşiţe de armură legate laolaltă cu funie whuffa. După ce au pus armura pe rancori, băieţii se urcară pe şei şi îşi fixară hamurile. Şeile erau amplasate într-o adâncitură mică şi erau ţinute în loc prin sisteme de funii legate de dinţii bestiei, apoi prinse între nările ei, până la oasele tari de la vârful hamului. Erau puse două şei pe câte o montură.

Leia alesese să călărească un rancor bătrân, un lider numit Tosh, care avea licheni de culoare verde pal şi negi de culoare maronie. Han împinse rancorul către Leia, pentru a se putea căţăra cu braţele umflate pe şeile osoase de pe umerii lui. După aceea, îl ajută pe Isolder, iar Luke urcă droizii pe una dintre încărcături şi îi legă. Se dovedea dificil să ia droizii cu el, dar aveau nevoie de senzorii lui R2-D2.

Odată ce terminară, Teneniel se urcă pe una dintre şei şi Chewie pe alta. Han veni lângă Leia şi începu să se uite după un pinten pentru a se putea urca, iar Luke veni grăbit spre el.

— Spune Luke, zise Han blând.

— Speram, într-un fel, să călăresc împreună cu Leia. A trecut mult de când am văzut-o şi aş fi vrut să clarificăm anumite lucruri. Leia putea să simtă încordarea ciudată care pusese stăpânire pe el.

— În nici un caz prietene, spuse Han. E a mea. De ce nu te urci pe rancorul de acolo? Arată din cap spre Teneniel. Acea Teneniel e clar pentru tine.

— Ea? spuse Luke. Nu ştiu nimic despre asta.

Luke roşii şi Leia îşi dădu brusc seama. Luke se simţea intimidat într-un fel, iar ea putea să simtă că el era rupt în două direcţii. Îi plăcea fata, dar nu voia să se apropie de

cineva.

— Nu poţi să îmi spui că nu ai observat-o, zise Han. E limpede că femeia aceasta arată foarte bine.

— Da, am observat-o.

Luke zâmbii uşor.

— Şi ce? Vrei să-mi spui că nu o doreşti? întrebă Han neîncrezător.

— Suntem din lumi atât de diferite, zise Luke.

— Dar aveţi atât de multe în comun. Sunteţi amândoi de pe planete mici. Amândoi aveţi puteri ciudate. Tu eşti bărbat, iar ea e femeie. Ce mai vrei? Crede-mă, prietene, dacă aş fi fost eu în locul tău, m-aş fi dus chiar acum acolo şi aş fi întrebat-o dacă nu vrea să călărească împreună cu mine pe rancorul meu.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Luke. Deasupra lor, Leia putea să simtă o parte din tensiunea eliberată în jurul lui. Han aproape că îl convinsese pe Luke.

— Bine, dacă nu vrei să o rogi să călărească cu tine, poate că ar trebui să o întreb eu, spuse Han, uitându-se la Leia.

— Vai, eşti atât de copil, îi răspunse Leia, când încerci să mă faci geloasă. Ei bine, nu o să meargă.

— Hei, spuse Han, eu sunt iubitul abandonat aici. Dacă vrei să mergi cu înălţimea sa Isolder, asta e alegerea ta. Făcu un semn cu mâna spre Isolder, care stătea lângă rancorul lui Teneniel. Dar dacă plec să caut o domnişoară drăguţă cât sunt în recuperare de ce ţi-ar păsa?

— Nu îmi pasă deloc, spuse Leia. Nu de tine mă tem. Pur şi simplu nu vreau să te foloseşti de o altă femeie în acest mod!

— Eu? spuse Han, deschizându-şi braţele şi imitând un gest de neîncredere. Se întoarse să se uite la Teneniel, dar Isolder venise deja lângă Leia şi în acea clipă sări pe şa lângă ea.

— Îmi pare rău, generale Solo, spuse Isolder, atingând genunchiul Leiei. Se pare că va trebui să călăreşti cu prietenul tău păros, wookiee. Presupun că asta nu te va

deranja din moment ce sunteţi atât de apropiaţi.

Han se uită în sus spre Isolder şi Leiei nu îi plăcu privirea din ochii lui. Ziua nu anunţa nimic bun.

Începuseră să ia urma spre Muntele Vrăjit, iar rancorii trebuiau să coboare o sută de metri de stâncă. Atunci când rancorul se uita în jur, întregul echipament se mişca în dreapta şi în stânga sau oscila în sus şi jos, depinzând de direcţia în care îşi îndrepta privirea. Dacă încerca să meargă drept, ciudatul lui mers se transforma într-un bălăngănit, astfel încât un călăreţ neatent ar fi putut cu uşurinţă să fie aruncat din şa. Când galopa printre tufişurile dese, a rămâne înhămat părea o provocare imensă. În ciuda a tot, a călări un rancor se dovedea a fi la fel de solicitant fizic ca orice sarcină pe care Leia o acceptase. Totuşi, la căderea nopţii era convinsă că o persoană nu ar putea niciodată să călătorească în acei munţi fără un rancor.

De două ori ajunseseră la mari canioane pe care un bun căţărător le-ar fi escaladat cu teamă, dar rancorii îşi înfigeau marile lor gheare în bătrânele urme de mâini şi picioare lăsate pe stânci, urme care străluceau în sus şi în jos peste tot pe piatră. În timpul unei asemenea căţărări, rancorul lui Han aruncă o piatră liberă care rată la milimetru să îl strivească pe Isolder. Prinţul se uită la Han, iar acesta îi zâmbii uşor.

— Îmi pare rău.

— Poate nu destul de rău. Dacă nu poţi să o furi pe Leia de la mine, crezi că poţi să mă omori? spuse Isolder, cu fălcile încleştate.

— Han nu ar face asta. A fost doar un accident, îl asigură Leia pe Isolder, dar prinţul privi încruntat spre Han.

Isolder rămase tăcut pentru o vreme îndelungată, dar când rancorul lor luă avans faţă de ceilalţi, spuse:

— Tot nu înţeleg de ce ai venit aici cu Han. Nu zise nimic mai mult, nu îşi băgă nasul unde nu era treaba lui, dar tonul său spunea multe despre frustrarea pe care o avea, cerea un răspuns, un răspuns pe care ea nu voia să i-l dea.

— Chiar pare atât de ciudat gestul meu de a fugi cu un vechi prieten ca Han? întrebă Leia, sperând să schimbe subiectul.
— Da, spuse Isolder destul de vehement.
— De ce? întrebă Leia.
— Este destul de grosolan... spuse Isolder, cu vocea aproape stinsă.
— Şi?
— Retardat, concluzionă Isolder. Nu este destul de bun pentru tine.
— Înţeleg, spuse Leia, încercând să nu lase să se vadă furia ei crescândă în voce. Deci prinţul hapilor crede că regele Corelliei este un retardat grosolan, iar regele Corelliei crede că prinţul hapilor este necioplit. Pot să înţeleg că voi doi nu veţi avea niciodată vreun fel de admiraţie reciprocă.
— Mi-a spus necioplit? zise Isolder, deranjat în mod vizibil.
Un moment mai târziu, în tufişuri dese unde orice om ar fi petrecut ore făcându-şi drum printre ele, chiar şi cu o vibro-lamă, rancorii striveau pur şi simplu prin foioase. Când rancorul lui Isolder înainta printre nişte copaci, acesta ţinu o cracă pentru a nu o zgâria pe Leia, apoi o lăsă să alunece, izbindu-i pe Han şi pe Chewbacca.
— Hei, ai grijă! ţipă Han.
Isolder îi afişă un zâmbet.
— Generale Solo, poate ar trebui să ai grijă de tine însuţi. Planeta pe care ne-ai adus este periculoasă şi plină de specii extrem de necioplite.
Faţa lui Han se întunecă.
— Nu îmi este teamă! spuse el. Pot să am grijă de mine însumi!
Călăriră mai departe pentru restul după-amiezii fără alte incidente, poate prea obosiţi să se mai certe. Leia îi asculta pe Luke şi pe Teneniel vorbind încet, Luke instruind-o pe fată în căile Forţei, îi timp ce ea îi povestea despre vânarea unei bestii încornorate în acei munţi, pe care o numea

drebbin. Aparent, creaturile se rugau la rancori, deşii Leiei i se păru greu de imaginat aşa ceva.

Când grupul ajunse la un râu de munte seara târziu, acolo unde apele ieşeau din matcă şi clipoceau, rancorii săriră numaidecât înăuntru şi înotară cu zvâcniri puternice, numai nările rămânându-le afară, în timp ce cozile lungi pluteau în spatele lor. Leia începuse să cânte fără să se gândească la o melodie, apoi îşi dădu seama că fredona: Han Solo, ce bărbat! Solo... şi se opri ruşinată.

Han îşi aduse rancorul lângă Leia, în timp ce Isolder zâmbii larg spre ea. Rancorii înotară unul lângă altul o vreme, apoi curentul îi împinse rancorul lui Han în aşa fel încât îl înghionti pe al lor. Isolder răspunse întorcându-şi rancorul spre Han astfel încât, pe moment, cei doi rancori înotau umăr la umăr, împingându-se unul pe altul.

Leia se uită la Han şi Isolder, după care strigă la ei:

— Terminaţi, amândoi!

— El a început! ţipă Han şi Isolder îşi aruncă hamurile în apă, stropindu-l.

În spatele lor, Teneniel începu să cânte încet şi un vârtej de apă se ridică din râu aruncând felii subţiri de spumă maronie la patruzeci de metri în aer. Se încolăci spre grup, apoi se prăbuşi, udându-i leoarcă pe Han şi pe Isolder. Luke şi Chewbacca izbucniră în râs, iar Leia zâmbii spre vrăjitoare.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Poate că într-o zi mă vei învăţa şi pe mine această vrajă.

Leia simţi brusc un sentiment de fericire şi dorinţă, înţelegând că îi atinsese emoţiile lui Luke. Era sigură că rareori mai simţise Luke aşa ceva în legătură cu o femeie. Leia îi făcu cu ochiul.

— Vom putea să facem un popas în curând, spuse Teneniel, în timp ce rancorii ieşeau din râu. R2-D2 avea antenele extinse. Peşterile erau în apropiere.

— R2-D2 nu detectează nici un semnal imperial, spuse C-3PO, ochii lui aurii strălucind nenatural de puternic prin frunzişul întunecat al pădurii, deşii detectează suficientă

emisie radio deasupra noastră.

— Ce se întâmplă? întrebă Luke şi R2-D2 începu să şuiere şi să bipăie.

— Aparent, domnule, îi informă C-3PO, mai multe distrugătoare spaţiale imperiale tocmai au ieşit din hiperspaţiu deasupra noastră. R2-D2 încearcă să numere navele. Până acum a detectat semnale de pe paisprezece nave.

Leia se uită nervoasă spre cer, deşii era încă prea lumină să desluşească o navă spaţială şi Isolder spuse:

— Nu ar fi trebuit să aduc aici un dragon războinic hapi. După micul nostru atac au două posibilităţi – să cheme întăriri sau să renunţe. Se pare că plănuiesc să cheme întăriri.

Leia aproape că întrebă: Care sunt şansele ca oamenii lui Zsinj să îşi dea seama că suntem aici? Dar decise că ar fi mai bine să nu spună nimic. Nu voia să cauzeze grupului vreo îngrijorare, în caz că nimeni nu se mai gândise la asta. Dar se uită la Han şi îşi dădu seama după liniile de încruntare la ce se gândea. Gărzile de la închisoare transmiseseră deja numele lui pe undele radio. Era clar că oamenii lui Zsinj ştiau că Han este încă în viaţă acolo jos. Asemenea celor mai buni ofiţeri ai Noii Republici, Han purta un preţ pe capul său. Singura întrebare era dacă Zsinj îl dorea atât de tare încât să îşi încalce propriul lui ordin de interdicţie şi să trimită o navă jos.

Leia se uită spre Isolder.

— Cred că ai dreptate. Nu îmi place ideea de a avea acele distrugătoare deasupra noastră.

Şansele ca senzorii navelor să detecteze circuitele electronice ale droizilor erau mici, dar exista această posibilitate, aşa că adăugă:

— Hai să ajungem la peşterile acelea şi să ne ascundem ceva timp.

În mai puţin de un minut, Teneniel îi duse pe un deal printre copacii groşi, până ajunseră la o gaură mare, pe jumătate ascunsă în pământ de liane roşii, răsucite, cu flori

albe pătrunzătoare. Teneniel se ridică de pe rancorul ei, se duse la intrarea în peşteră şi strigă:

— Barukka? Barukka?

Dar nimeni nu răspunse. Aşteptă un moment, nervoasă, apoi îşi închise ochii şi începu să cânte uşor. Când îi deschise, le spuse:

— Nu simt nimic în apropiere.

— Dacă nu o găsim, spuse C-3PO, cum vom afla informaţii despre închisoare? R2-D2, scanează zona pentru a detecta forme de viaţă umane! R2-D2 şuieră şi începu să îşi îndrepte antena spre linia orizontului.

Teneniel trase cu ochiul în peşteră, apoi intră. Un moment mai târziu ieşi afară.

— Sunt câteva haine aici şi nişte oale. Se pare că a plecat de câteva zile.

— Grozav, spuse Han. Unde s-ar fi putut duce?

— Să vâneze? ghici Teneniel. Sau poate că s-a reîntors pur şi simplu la surorile nopţii. Aceasta este o perioadă periculoasă pentru Barukka. Ca una care este părăsită, trebuie să rămână aici în sălbăticie, să fie singură şi să mediteze asupra trecutului, asupra viitorului. Dar, de foarte multe ori, singurătatea devine insuportabilă.

Cerul începea să se întunece pe când soarele apunea.

— Hai să facem o oprire aici, spuse Luke. Putem să o aşteptăm în acest loc.

Îşi îndemnă rancorul să pătrundă în întuneric şi Teneniel începu să aşeze pietrele într-un semicerc la gura peşterii, aparent semnificând că era ocupată. Cumva, întreaga idee de a intra o deranja pe Leia. Se simţea ca şi cum ar viola intimitatea Barukkăi.

Isolder îşi îndemnă rancorul spre umbră. Odată aflaţi înăuntru, peşterile se dovediră a fi un tărâm minunat, cu stalactite şi stalagmite în tonuri de citrice cu linii de un verde metalic şi fildeşiu. Părea că apa de mare se izbise de pereţi şi Leia îşi dădu seama de ce vrăjitoarele numeau acel loc Râul de Pietre. Acoperişul peşterii era suficient de înalt, încât rancorii ar fi putut sta unul pe umerii celuilalt. Apa

curgea prin peşteră într-un pârâu mic.

Teneniel aduse nişte butuci dintr-o ascunzătoare şi Han încercă să îi aprindă cu arma sa. În timpul zilei, grupul fusese tăcut, stând de pază pentru a detecta grupurile de cercetaşi ale surorilor nopţii. Acum că puteau să vorbească, Leia descoperi că era prea obosită.

Rancorii însă păreau să nu fie obosiţi. Se plimbau în jurul focului cu imensele lor hamuri din oase şi uniforme de trupe de şoc şi îşi încălzeau articulaţiile, mârâind încet. Tosh vorbi cu cei mai tineri, gesticulând cu ghearele ei, lumina focului jucându-se pe dinţii şi pe placajele de oase noduroase de pe umerii lor.

Chewbacca se ghemui pe o saltea şi adormi; droizii se duseră la intrarea în peşteră, astfel încât R2-D2 să poată monitoriza peisajul rural cu senzorii săi. Han plecă să exploreze adâncul peşterii cu o lanternă. Luke şi Teneniel vorbeau încet, pe când puneau nişte nuci verzi în cărbunii încinşi pentru a arde în coaja lor. Isolder se sprijini de pernă, cu ochii pe jumătate închişi, jucându-se cu blasterul său.

Rancorii scoaseră un oftat prelung şi Teneniel dădu din cap spre Tosh.

— Le povesteşte copiilor săi despre ziua în care predecesorii lor au întâlnit pentru prima dată vrăjitoarele, spuse Teneniel. Le spune că o femelă bolnavă a întâlnit o vrăjitoare care a vindecat-o. După ceva timp, femeia a putut să călărească rancorul pe care îl vindecase, să înveţe şi să vorbească limba lui. Călărind pe spatele rancorului, vrăjitoarea a putut să facă rost de hrană mai uşor, iar rancorul a început să o ducă şi el mai bine. În timp, a devenit mama unei turme şi urmaşii ei prosperau, pe când alţii mureau. Pe atunci, rancorii nu ştiau să facă arme fine precum suliţe sau plase. Nu ştiau cum să se protejeze cu armură. Pentru că vrăjitoarele i-au învăţat aceste lucruri importante, spuse ea, rancorii trebuie să iubească mereu vrăjitoarele şi să le slujească, chiar când cer lucruri nerezonabile, cum ar fi să transporte călăreţi prin sălbăticie

sau când cer să se lupte cu surorile nopţii.

Leia o studie pe Teneniel gânditoare, înţelegând că fata îi simţise curiozitatea în legătură cu rancorii.

— Cred că Tosh vă iubeşte oamenii, spuse Leia.

Teneniel dădu din cap afirmativ şi se întinse să scarpine picioarele din spate ale unui rancor.

— Da, ne este foarte recunoscătoare că turma ei este puternică, dar nici unul dintre rancori nu este fericit alături de surorile nopţii.

— Mi-ai spus mai devreme că rancorii nu vor servi niciodată surorilor nopţii, spuse Luke. De ce?

— Surorile nopţii îi tratează rău, de parcă ar fi bieţi sclavi. Aşa că rancorii fug mereu.

— Găsesc că este interesant, spuse Isolder, faptul că vă trataţi rancorii ca prieteni, dar pe bărbaţi ca sclavi. Aveţi o structură de putere interesantă, cu bărbaţii la bază, dar găsesc totul destul de barbar.

— Adeseori este mai uşor să observi barbarismul în culturi străine decât să îl vezi în ale tale, spuse Luke. Vrăjitoarele au construit o ierarhie bazată pe putere, aşa cum fac majoritatea culturilor.

Isolder dădu din cap.

— Spre exemplu, spuse Leia, găsesc conceptul domniei prin dreptul primului născut destul de barbar. Nu-i aşa Isolder?

— Este o declaraţie ciudată dacă vine din partea ta, prinţesă, spuse Isolder. Vii dintr-o familie care a crescut şi a fost antrenată să conducă de generaţii. Mi se pare corect că trebuie să conduci şi toţi oamenii tăi ştiu asta. Chiar şi când titlul şi tronul tău devin mai mult decât o simplă onoare, oamenii tăi vor dori să serveşti ca ambasador pentru Alderaan.

— Deci pretinzi că suntem lideri nu prin dreptul de a ne naşte, ci pentru că moştenim aceste aptitudini? întrebă Leia cu dezgust.

— Nu, nu este aşa, afirmă Isolder. Creştem animale pentru inteligenţă, pentru frumuseţe, pentru viteză. Printre

carnivorii sociali, liderii de turmă au selectat adesea cei mai puternici şi mai deştepţi parteneri. Drept urmare, odraslele lor moştenesc, de obicei, o poziţie dominantă în haita lor, dacă vrei.

— Chiar dacă ţi-aş acorda dreptul la acest punct de vedere, spuse Leia, chiar nu contează moştenirea în comportamentul uman. Oamenii nu sunt carnivori sociali.

Isolder se uită spre umbre.

— Dacă ai cunoaşte-o pe mama mea mai bine, nu te-ai mai certa pe acest subiect. Leia se minună de acele cuvinte.

— Cu siguranţă, multe grupuri de oameni se văd pe ei înşişi ca pe nişte carnivori sociali, spuse Luke. Uită-te la orice haită de alergătoare şi nu vei putea să nu observi ceva din acea atitudine. Apoi, bineînţeles că sunt lorzii războinici.

— Şi surorile nopţii, spuse Teneniel.

— Luke, nu pot să cred că te certi cu mine pentru asta! spuse Leia. Eşti cea mai gentilă persoană pe care o cunosc.

— Tot ce vreau să spun, zise Luke încet, este că oricât de dezgustător ar suna pentru tine sau pentru mine, s-ar putea ca Isolder să aibă dreptate. Inteligenţa, carisma, hotărârea – toate aceste trăsături ar putea să aibă componente genetice. Şi atâta vreme cât aceste trăsături se înmulţesc, atunci perpetuarea ghildei de lideri ar putea să nu fie o idee atât de rea.

— Cred că este o idee groaznică, spuse Leia. Ai văzut, Isolder. Ai văzut oameni de afaceri pe planeta noastră care ar putea conduce la fel de bine ca tine.

Isolder ezită.

— Cred că ar putea servi ca lideri – sunt cu siguranţă lideri în comerţ – dar nu sunt sigur că ar trebui să li se permită să conducă guverne.

— Cum să nu fii sigur? întrebă Leia.

— Liderii noştri de afaceri par să măsoare totul în termeni de creştere, profit, rezultat. Am văzut lumi care sunt conduse numai de oameni de afaceri şi se gândesc puţin la

cei care sunt văzuţi ca o scurgere în economia lor – artişti, preoţi, infirmi. Aş prefera să las asemenea lideri să îşi conducă afacerile lor.

— Te plângi de atitudinea de mercenar prezentă printre oamenii de afaceri şi totuşi acum un moment ţi-ai numit mama prădător! spuse Luke. Care e diferenţa între ea şi cineva din afaceri?

— Mama mea era un bun lider al timpului ei, spuse Isolder. Vechea voastră Republică se dezmembra. Aveam nevoie de cineva dur care să înfrunte Imperiul şi când nu mai puteam să îl înfruntăm, aveam nevoie de cineva destul de puternic să menţină lumile unite sub presiunea conducerii imperiale. Mama mea a soluţionat acea criză. Dar zilele ei sunt numărate. Acum avem nevoie de o regină mamă destul de puternică, astfel încât să lupte pentru îndepărtarea mătuşilor mele, dar capabilă să guverneze cu blândeţe.

Teneniel îşi freca rancorul şi imensa bestie se aplecă spre ea căutându-i sprijinul.

— Nu declar că înţeleg toată disputa voastră, spuse Teneniel, totuşi tu ne numeşti pe noi barbari pentru că femeile conduc această lume, iar voi, bărbaţii, nu aveţi nici o putere. Dar dacă voi sunteţi conduşi de o regină mamă, atunci cum poţi să ne găseşti pe noi mai barbari decât voi? Bărbaţii nu au nici o putere pe nici una dintre lumi, aşa că nu înţeleg care sunt diferenţele?

— Într-un fel, eu deţin puterea supremă, spuse Isolder. Pentru că deşii sunt numai un bărbat, eu voi alege următoarea regină mamă.

Leia îşi arătă dinţii. Era acelaşi argument stupid cu care oamenii slabi veneau în fiecare societate. Într-un fel sau altul, ei se mulţumeau să creadă că deţineau un fel de control deşii renunţau la el în favoarea altora. Deseori nu poţi să te cerţi cu oameni care sunt atât de înrădăcinaţi în propria lor cultură.

Dar Leia îşi dădu seama că altceva o indigna: faptul că se întâmpla să se încadreze în tiparul unei regine mamă

perfecte. Pretindea că o iubeşte şi era unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi pe care îi văzuse ea vreodată. Dar poate că era unul dintre acei oameni care îşi permit să se îndrăgostească numai când au cunoscut pe cineva care are calităţile potrivite. Dacă aceasta era situaţia, Leia nu ştia ce părere are despre asta. Poate că Teneniel avea răspunsul corect. Se uită pur şi simplu la Isolder şi râse.

— Voi alege eu următoarea regină mamă, râse ea batjocoritor, imitându-i accentul în mod surprinzător de bine. Am toată puterea! Trase un zâmbet răutăcios peste umăr în timp ce rancorul râse. Eşti atât de naiv!

În spatele peşterii, Han începu brusc să strige şi să tragă cu arma. Luke sări în picioare şi îşi scoase sabia Jedi.

— Este un monstru în iazul din spate! ţipă Han pe când se grăbea spre foc. Este mare, verde şi are tentacule! A încercat să mă mănânce.

— Vai, da, spuse Teneniel, am uitat de el.

— Vrei să spui că ştiai că este un monstru acolo, ţipă Han şi nu mi-ai spus şi mie despre asta?

— Surorile clanului l-au pus în lac acum mulţi ani, spuse Teneniel. Mă gândesc că a crescut destul de mare acum şi ar trebui să fie o masă bună pentru rancori.

Teneniel îi mângâie coasta lui Tosh şi îi şopti ceva la ureche. Rancorul rămase calm un moment, o lumină strălucitoare apărându-i în ochii ei, apoi gemu şi mica turmă plecă în fugă, îndreptându-se spre lac. Oamenii se apropiară mai mult de foc şi începură să mănânce alunele prăjite.

Focul era plăcut, îi încălzea şi ei vorbiră încet pentru câteva minute, pe când ultima rază de soare apunea şi peştera părea să se întunece şi să se strângă în jurul lor. O vreme, Leia se simţi bine, dar brusc inima ei începu să bată cu putere şi să aibă sentimentul că se sufocă. Se ridică şi se uită în spatele ei. O femeie în negru stătea în gura peşterii, sprijinindu-se într-un baston.

— Ce faceţi aici? întrebă Barukka, mergând spre lumină. Când Leia o zări prima oară, bastonul o făcea pe femeie să

pară bătrână şi infirmă, dar când se apropie, Leia văzu că Barukka era tânără, având, probabil, treizeci de ani. Totuşi, Leia putea să simtă o aură întunecată în jurul ei, ceva ce o făcea să pară fără vârstă. Ochii pătrunzători de culoare albastră exprimau mirarea şi ea îi privi pe toţi cu grijă din spatele glugii. Trebuie să te avertizez că sunt abandonată şi că aceasta este casa mea. Nu pot să vă primesc bine sau să vă ofer adăpost.

— Atunci am putea să te primim noi şi să îţi oferim adăpost şi ceva de mâncare, spuse Luke, ridicându-se de la locul lui.

— Te rog, spuse Teneniel, am venit să te ajutăm!

Barukka rămase la oarecare distanţă de lumina focului, privindu-i precum un animal sălbatic. Faţa ei era grav rănită.

— Eşti în pericol, spuse în cele din urmă Barukka. Gethzerion a cerut surorilor nopţii război. Pot să simt provocările. Voi sunteţi duşmanii ei. Vocea Barukkăi era ciudat contemplativă, de parcă ea îşi studia propriile sentimente.

— Dar nu suntem duşmanii tăi, spuse Luke.

— Mama Augwynne mi-a spus că ai cerut să te alături clanului Muntelui Cântător, spuse Teneniel. Ne-ar plăcea ca într-o zi să te primim înapoi.

— Da, spuse Barukka distantă. A ales să părăsească clanul Surorilor Nopţii. A spus-o de parcă vorbea despre altcineva, cineva care nu era în peşteră şi Leia ştia că acea femeie nu era întreagă.

— Tu ai ales să părăseşti surorile nopţii, spuse Teneniel.

— Da, şopti Barukka, amintindu-şi parcă.

— Ne vei ajuta? întrebă Teneniel. Avem nevoie să mergem la închisoare şi să găsim nişte componente pentru a repara o navă. Ne poţi spune unde să căutăm?

Barukka rămase nemişcată pentru un lung moment, fremătând a concentrare. Începu să tremure şi şopti:

— Nu, nu pot.

— De ce nu poţi? spuse Luke. Gethzerion nu are putere

asupra ta.

— Ba da! spuse Barukka. Nu poţi să o auzi cum mă cheamă? Mă vânează! Chiar şi acum îmi vorbeşte!

— Te cheamă? întrebă Luke. Îi auzi vocea în minte?

— Da, zise Barukka.

— Ce spune ea?

— Protestează împotriva mea, mă blesteamă, îi răspunse Barukka. Uneori o aud noaptea de parcă ar sta lângă patul meu.

— Probabil că voi două aţi fost foarte apropiate, spuse Luke.

— Gethzerion este sora ei, spuse Teneniel.

— Barukka, spuse Luke încet, a fost sora ta, dar ceea ce iubeşti tu la ea fie este dus, fie a fost ascuns foarte adânc.

Barukka se uită la podea de parcă ar fi privit în adâncimile pământului, apoi îl studie pe Luke.

— Cine eşti? Eşti mai mult decât pari. Îţi simt prezenţa.

— Este un Cavaler Jedi din stele, spuse Teneniel.

— Vino să pui capăt lumii noastre! sâsâi Barukka înspăimântător. Da! Da! Închisoarea! Am fost acolo! Se învârti într-un ritm ameţitor, începu să scoată sâsâituri şi să scuipe. Arătă cu bastonul ei spre podeaua peşterii.

Inima Leiei se cutremură şi îşi dădu brusc seama că sunetele pe care le scotea Barukka în timp ce scuipa erau de fapt cuvinte, o incantaţie. Pământul de sub picioarele Barukkăi se zdruncină şi se ridică să formeze un lanţ de munţi în miniatură, care ajungea până la genunchii ei, întinzându-se dintr-o parte a peşterii în alta. Brusc, praful începu să se învârtă şi clădiri se ridicară la picioarele Barukkăi: ascunsă în munţi era o mare clădire cu şase laturi, având o mare curte în centru. Cărămizi căptuşeau interiorul fiecărui perete, micile ferestre şi uşile. Mici turnuri rotunde de pază se ridicau la fiecare colţ al închisorii, în timp ce droizii se învârteau în scaun, păzind în continuu cu micile lor blastere. Mici căutători imperiali stăteau de pază la un capăt, în timp ce figuri făcute din praf mergeau într-o manieră imposibilă pe pământ. În partea îndepărtată a

închisorii praful se ridica în valuri, de parcă se formase un mic lac.

Chewbacca gemu de teamă şi arătă spre micile figurine umanoide din praf, care mergeau prin perimetrul închisorii, unele îmbrăcate ca trupe de şoc, altele în haine de vrăjitoare. Barukka stătea peste creaţia ei, cu transpiraţia curgându-i pe faţă, gâfâind. Ochii îi erau lucioşi şi lumina de foc licărea în ei. Leia putea simţi că un mare arc de concentrare lăsa femeia să manipuleze praful din faţa sa. Era un talent dincolo de tot ceea ce mai văzuse Leia şi o speria. Dacă Barukka putea face asta, ce fel de putere avea asupra altor surori ale nopţii?

— Acestea sunt intrările în închisoare, spuse Barukka, arătând înspre uşile estice şi vestice ale închisorii. Şi aici sunt gardienii, împunse paznicii turnurilor cu bastonul, lovi căutătorii imperiali şi strivi un avanpost de la marginea vestică a deşertului. Gethzerion caută de mult să asambleze o navă pentru a evada şi încă păstrează componente aici, în subsolul de sub turn.

Han şi Luke se apropiară de harta vie şi o studiară cu atenţie.

— Acel turn este prea bine păzit pentru ca noi să intrăm în plin, spuse Han. De fapt, întreaga vale estică este prea expusă.

Studiară lacul din vestul dealurilor.

— Aş spune că şansa noastră cea mai bună ar fi să ne căţărăm pe dealurile de aici, spre nord şi spre sud, aprobă Luke, apoi să ne furişăm în închisoare prin spate. Odată ce am intrat este un drum uşor pe străzile închisorii, pe potecă şi în turn.

— Da, spuse Han. Şi există o navă şi un cuplu de biciclete de viteză parcate în faţă. Odată ce am luat componentele de care avem nevoie ar trebui să putem să le încărcăm şi să plecăm.

Deasupra turnului, o mică figură a unei surori a nopţii veni printr-o uşă, rămase uitându-se la cer pentru un moment, de parcă ar fi privit direct faţa Barukkăi. Femeia

ţipă brusc:

— Gethzerion! şi se întoarse, zdrobind figura cu bastonul.

Replica perfect vie a închisorii dispăru în nisip şi Barukka căzu în genunchi suspinând. Luke ajunse lângă ea, atingând-o blând pe spate şi sprijinind-o.

— E în regulă, spuse Luke, nu te va mai răni.

Barukka se uită la el şi faţa îi era acoperită de nenumărate vânătăi. Dar cum rămâne cu mine? ţipă ea. Când mi se vor vindeca vânătăile?

Luke îi atinse faţa.

— Aceia care folosesc partea întunecată a forţei pentru a-i răni pe alţii se rănesc adesea pe ei înşişi, spuse el încet. Îşi trecu degetele peste vânătăile ei şi imediat umflătura se diminuă. Rămâi cu mine la noapte, spuse Luke şi împreună vom putea începe vindecarea ta.

Târziu în noapte, Leia se întinse pe o pătură. Refrenul Han Solo, ce bărbat! Solo răsuna în continuu în mintea ei până când îi trezi dorinţa să îi dea un ciocan lui C-3PO. Dacă ar fi ştiut el că reuşise să o afecteze atât de mult! Oare ştia că îi va rămâne în minte şi va cânta la nesfârşit până când era la un pas să înceapă să ţipe?

Pentru a se calma rămase trează şi îl ascultă pe Luke în timp ce îi instruia pe Teneniel, Barukka şi pe Isolder.

— Jedi îşi foloseşte Forţa numai pentru cunoaştere şi apărare, niciodată să rănească sau să câştige putere.

— Dar în vrăjile clanului nostru, interveni Teneniel, cuvintele sunt aceleaşi, indiferent dacă spunem ceva de bine sau de rău. Cum am putea şti dacă le folosim corect?

— Nu cuvintele vă dau puterea; intenţia este cea care contează, spuse Luke. Când veţi rămâne calme, când vă veţi simţi împăcate, când vă veţi arăta mărinimia şi dreptatea faţă de cei care se fac duşmanii voştri, atunci veţi şti să folosiţi Forţa corect. Dacă te laşi în voia urii, a disperării sau a lăcomiei, atunci vei ceda părţii întunecate şi aceasta îţi va domina destinul, va prelua conducerea asupra ta.

— Îmi lipsesc... prietenii din clanul Surorile Nopţii, spuse

Teneniel. Pe când eram copil m-am jucat cu Grania şi Varr şi îi consider prieteni dragi. Chiar Gethzerion îmi dădea daruri în timpul Festivalului Iernii. Am eliminat-o din clanul nostru cu şapte ani în urmă. Nu pot să îi consider pierduţi.

— Unii dintre ei i-ai putea recupera din mâinile părţii întunecate, spuse Luke. Dacă simţi o legătură faţă de ei, atunci trebuie să îi salvezi. Dar nu poţi să te laşi păcălită. Partea întunecată poate fi ademenitoare şi unii se întorc complet de la lumină, devin agenţi ai răului. Aminteşte-ţi partea bună care a fost odată în ei dacă poţi, iubeşte-i pentru asta, dar nu îi lăsa să te ademenească. Agenţii răului se dezvăluie deseori de bunăvoie.

— Ai spus că aceia care urmează calea întunecată pot fi aduşi înapoi. Dar dacă devii tentat? întrebă Barukka în linişte. Cum poţi să te eliberezi?

— Atunci trebuie să întorci spatele părţii întunecate cu întreaga ta inimă. Renunţă la furie, renunţă la lăcomie, renunţă la disperare.

Leia se uită la Barukka şi văzu că fruntea femeii era încruntată şi o lacrimă apăru în ochii ei. Deşii Leia nu putea să îşi imagineze ce se petrecea în mintea femeii, cumva se simţi foarte recunoscătoare că nu are problemele Barukkăi.

Luke se întinse şi atinse bărbia Barukkăi, îi ridică faţa şi spuse blând:

— Şi, în timp, trebuie să renunţi la vină.

— Gethzerion nu este cu ei, spuse Teneniel fermă, în seara următoare, pe când se uitau de pe dealuri înspre închisoare.

Făcu semn spre soldaţii şi căutătorii imperiali care mărşăluiau pe nişte terenuri plate maronii, precum o turmă

de păsări metalice neîndemânatice. În secret, ea îşi dorea ca Gethzerion să facă parte din mica armată. Teneniel nu agrea ideea de a intra în complexul închisorii, ştiind că s-ar putea întâlni cu Gethzerion după colţ. Terenurile plate din jurul complexului păreau aride. Petice de cânepă creşteau în jurul numeroaselor gropi de noroi, iar apa era preţuită mai mult ca orice.

— Am numărat vreo optzeci de căutători imperiali şi aproximativ şase sute de trupe de şoc, spuse Isolder. Ce păcat că nu există nici o cale să trimitem un mesaj către surorile clanului.

— Pot să trimit eu mesajul, spuse Teneniel. Îşi închise ochii şi şopti cuvintele pe jumătate, rosti o vrajă pe jumătate pentru a transmite mesajul la distanţe mari.

— Augwynne, spuse fata, ascultă-mi cuvintele, priveşte-mi ochii. Acestea sunt forţele surorilor nopţii care vin împotriva ta. Teneniel simţi legătura cu Augwynne şi o lăsă pe femeie să vadă prin ochii ei trupele imperiale mărşăluind.

— Cât de mult crezi că va mai dura înainte să ajungă la Muntele Vrăjit? întrebă Isolder. Teneniel întrerupse legătura.

— Două zile, spuse Teneniel. Ar trebui să ne întoarcem până ajung ei. Rămaseră pe un deal, ascunşi după gardul împrejmuitor de frunze verzi de la tufişuri wax înalte.

Opt kilometri mai aveau. Luminile închisorii străluceau precum stelele în orizont. Un turn înalt de observaţie, care părea făcut din sticlă, se ridica din pământ precum un ghimpe. Pereţii din oţel ai închisorii se întrezăreau pe dealurile verzi. Teneniel şopti o vrajă să îşi îmbunătăţească vederea şi se uită departe spre închisoare. Putea să vadă mai multe vrăjitoare în hainele lor negre în afara închisorii, în turnurile de lângă zidurile închisorii şi în mijlocul oraşului strălucitor droizi gardieni patrulau constant, acoperind perimetrul cu armele lor. Un echipaj zbura de-a lungul perimetrului. Era identic cu ceea ce le arătase sora Barukka.

Luke îşi scoase macrobinoclul de la centura cu utilităţi.

— Au numai un speeder acolo şi maşina de deplasare este plecată. Văd nişte senzori de direcţie sus în turnuri, nimic complicat. Totuşi, R2-D2 şi C-3PO vor trebui să rămână aici. Nu putem risca să ne depisteze. Aceasta fiind o închisoare, trebuie să ne aşteptăm că au o mulţime de biosenzori. Dacă avem de gând să intrăm neanunţaţi va trebui să stăm nevăzuţi cât mai mult posibil, să încercuim pe la sud de dealuri. Odată ce ajungem acolo, stânca ne va acoperi.

R2-D2 începu să şuiere şi să se agite în locul său.

— Domnule, traduse C-3PO, R2-D2 detectează transmitere de informaţii între navele de război ale lui Zsinj şi închisoare.

— Bine, ce spun? întrebă Han.

— Îmi e teamă că transmisiunile sunt codate, răspunse C-3PO. Totuşi, codul pare să se bazeze pe unul pe care Alianţa Rebelă l-a spart acum mulţi ani. Dacă îmi acordaţi câteva ore poate voi reuşi să traduc mesajul pentru dumneavoastră.

— Îmi pare rău, C-3PO, spuse Luke. Mi-ar plăcea să ştiu ce spun, dar nu pot aştepta atât de mult. De ce nu lucraţi la asta cât vom fi noi plecaţi?

— Ei bine, domnule, spuse C-3PO, îmi voi concentra toate resursele mele pe îndeplinirea acestei sarcini.

— Foarte bine, spuse Luke. Chewie, ai grijă de droizi pentru noi. Ne vedem în curând.

Chewbacca mârâi şi îl bătu pe Han pe spate pe când îşi spuneau la revedere. Teneniel îi eliberă pe rancori de echipament şi le spuse să se ducă în pădure să vâneze. Ca întotdeauna pe Dathomir, soarele apunea brusc şi în lumina apusului purpuriu Han, Leia, Luke, Isolder şi Teneniel se îndreptau peste câmpie, păstrând peticele de cânepă între ei şi turnurile oraşului. Teneniel şopti ceva vrăji pentru a-şi ascuţi auzul şi vederea, dar în primele câteva minute nu desluşi decât câte un croncănit ocazional al unei şopârle sau fâşâitul unui peşte burra în gaura lui de noroi, iar la

distanţă o auzea pe Tosh gemând o strigare, urându-le drum bun.

Se îndreptară spre dealurile sterpe de la sud şi ajunseră la ele în două ore, tocmai la timp, când luna de pe Dathomir răsărea şi atunci se întrecură spre nord prin pietriş şi şanţuri pline cu apă. Stâncile şi solul reflectau lumina argintie a lunii, încă mai radiind căldura uscată a zilei, iar un vânt rece din munţi şoptea printre ierburile moarte, într-o groapă au întâlnit o pereche de creaturi încornorate, săpându-şi drum prin nisip şi Luke se opri. Saurienii murdari îşi arcuiră vârfurile cozilor de surprindere, dar nu păreau înspăimântaţi îndeajuns încât să se lupte. În schimb, îşi retraseră capetele sub carapacele lor de armuri, îşi scuturară praful care mai rămăsese pe spatele lor, apoi porniră peste un deal, îndreptându-se spre câmpurile de cânepă pentru cină şi ceva de băut.

Curând după aceea, grupul observă o santinelă aflată de pază într-un turn alb, de cincisprezece metri înălţime. Turnul avea două scaune pe o platformă şi un echipament pentru un tun de energie.

— Ce crezi că se petrece? întrebă Leia. Unde sunt paznicii?

— Am văzut destul de mulţi soldaţi plecând în marş, spuse Han. Poate că închisoarea este păzită numai de un echipaj scheletic, iar unii dintre paznici au fost retraşi.

— Nu, spuse Luke. Uită-te la senzorul din turn. Farfuria lui este ruginită pe deasupra. Îşi dădu seama imediat că nici unul dintre ceilalţi nu ar fi putut zări acel detaliu în întuneric. Luke îşi forţa simţurile la maxim. Nu cred că folosesc această santinelă şi nu au mai pus un paznic aici de ani de zile. Gândiţi-vă, din moment ce împăratul a interzis accesul pe această planetă, toată lumea de aici este prizonieră. Chiar dacă o persoană fuge, nu poate să se ducă realmente nicăieri.

— Totuşi, spuse Leia, nu ar fi criminali şi nelegiuiţi alergând liberi. Era ceva greşit în observaţia ei şi Luke se gândi, încercând să decidă ce ar putea fi, dar avea nevoie

să se concentreze în altă parte pentru moment.

— Ei bine, asta e, oftă Luke. Hai să vedem ce putem găsi; sări un gard şi dădu peste un mare râu maroniu. Se aşteptase la un râu. În timpul călătoriei lor printre râuleţele şerpuitoare, chiar dăduseră peste un mic lanţ de dealuri.

La un kilometru spre nord, o duzină de droizi giganţi cu mâini multiple, răsărind cu o mulţime de lopeţi şi ghilotine, lucrau la un sistem de irigare cu ţevi mutabile peste o serie de câmpuri. Harta Barukkăi nu arătase droizii. Aşa că apăreau diferenţe subtile. Dincolo de asta, putea să vadă numai peretele de est al închisorii, un perete negru, ascuns, pe care nici măcar un rancor nu se putea căţăra. La fiecare dintre cele două turnuri, droizi umanoizi mânuiau tunuri de explozie. Droizii erau cu feţele spre interior, blasterele fiind aţintite spre curtea interioară.

— Nu văd cine ştie ce acolo, spuse Luke, survolând pământul cu macrobinoclul lui. Sunt nişte droizi de recoltare şi o pompă de extracţie. Văd portul de încărcare din spatele închisorii, dar este greu de spus cât de bine păzit ar putea fi.

Luke încercă să îşi pună macrobinoclul la loc, dar Teneniel i-l smulse, îl ţinu ridicat şi zâmbii când văzu că lumina de culoarea ametistului arăta lumea mai bine decât ar fi putut să o facă vrăjile.

— Hai să intrăm, spuse Isolder.

— Nu putem să ne ducem acolo pur şi simplu, obiectă Han.

— Putem să deturnăm unul dintre droizii de recoltare, zise Isolder. Sunt nişte droizi destul de primitivi. Dacă sari în spatele lor, se vor gândi că au strâns o recoltă şi te vor duce direct spre depozitul de procesare a fructelor.

— Eşti sigur că asta va funcţiona? întrebă Han. Dacă paznicii de la portul de încărcare verifică din când în când căruciorul? Dacă droizii de pe parapeţi ne zăresc şi trag? Dacă droizii de recoltare au implementate secere pentru tăierea recoltei? Pot să mă gândesc la un milion de lucruri care ar putea merge greşit!

— Ai vreo idee mai bună? comentă Isolder. Mai întâi de toate, gărzile lucrează pentru a opri oamenii să iasă din închisoare. Nu se îngrijorează în legătură cu încercările de a intra în închisoare. În al doilea rând, nu trebuie să ne facem griji pentru paznicii de pe parapeţi, dat fiind faptul că ne vom strecura încet pe sub grâne. Şi, în al treilea rând, ştiu că acei droizi nu au secere interne pentru că sunt modele HD hapi doi treizeci şi patru C!

Han se uită la Isolder şi Luke la Leia pentru a le surprinde reacţia. În mod evident, cei doi bărbaţi încercau să o impresioneze şi Isolder tocmai marcase primul punct – dacă planul lui avea să funcţioneze.

— Bine, spuse Han. Voi conduce eu. Îşi scoase blasterul şi urmări o creastă a dealului, păstrând o fâşie de pământ între ei şi droizii de pază de pe parapeţi. Când ajunseră la marginea câmpurilor înnămolite, alergară printre rânduri de viţă de vie pline de struguri. De multe ori, Han smulse broboane mari şi le aruncă în gură.

Ajunseră repede la droidul de recoltă. Era înzestrat cu zeci de mici gheare pe care le folosea pentru a pune fructe într-o râşniţă care semăna cu o gură imensă.

Avea cam trei metri înălţime şi mergea pe picioroange. Han se uită la el mirat, în vreme ce Isolder se căţăra pe o mică scară de acces aflată pe o parte a droidului şi se lăsă de probă înspre droid. Acesta părea să nu îl fi zărit şi continua să arunce fructe în gaură, aşa că Isolder îi îndemnă să vină mai repede.

— Intraţi, spuse Isolder. Acesta e aproape gol.

Han, Leia şi Luke îl urmară repede. Teneniel ezită şi Luke putu să îi simtă teama. Nu îi plăcea ideea de a intra acolo, căzând într-o cameră întunecată.

Droidul se întoarse şi începu să meargă spre închisoare, aparent satisfăcut că râşniţa lui era plină. Luke îşi săltă capul în afara râşniţei şi şopti:

— Teneniel, grăbeşte-te!

Ea se repezi pe scară şi sări înăuntru.

Râşniţa era destul de aglomerată cu cinci oameni în ea şi

Luke se găsi stând în fructe până la genunchi, înghesuit bine între Teneniel şi Isolder. Simţea disperarea lui Teneniel, aşa că îi atinse mâna şi îi şopti:

— E în regulă. Va fi bine.

Han se ridică şi simţi cum mărşăluia droidul spre pereţii închisorii. Se pare că ne apropiem de cele două gărzi aflate la portul de încărcare, şopti Han, apoi se lăsă la loc.

Inima lui Teneniel bătea puternic şi încercă din răsputeri să îşi încetinească respiraţia, să se calmeze, să simtă Forţa, aşa cum o învăţase Jedi. Luke îi studie efortul. În sfârşit, ea respiră uşurată şi Luke îi şopti:

— E foarte bine şi îi strânse mâna.

O lumină străluci deasupra lor prin gura droidului care se opri când ajunse în portul de încărcare. Vocea lui metalică salută.

— Am de livrat o încărcătură de fructe hwotha pentru procesare.

— Atât de repede? întrebă unul dintre paznici. Aceste vii trebuie să plesnească sub atâta greutate. Treci mai departe.

Droidul intră în închisoare şi abia atunci putu Luke să audă gărzile vorbind:

— Cu atâtea fructe, crezi că vom putea să luăm şi noi ceva?

— Nu, spuse celălalt. Alama le va mânca pe toate.

Droidul înainta greu pe holurile puternic luminate, trecu de maşini care sâsâiau şi scuipau abur, apoi se opri pentru un moment. Podeaua se desfăcu sub ei şi Luke se trezi alunecând prin întuneric pe un tub de metal. Teneniel scoase un sunet speriată, dar Luke o prinse de mână şi îi şopti:

— Este în regulă.

Roţile transportorului îi împinse mai departe într-o totală încâlceală, în timp ce duzele încorporate în acoperiş îi stropiră cu apă. Trecură de duşuri şi, brusc, jeturi de aer rece îi împroşcară.

Şi apoi se făcu lumină printr-o deschizătură în tubulatura

aflată drept în faţă. Luke se rostogoli de pe procesor şi o trase pe Teneniel cu el dându-şi seama că erau în mijlocul unui ansamblu de maşinării care zăngăneau şi zumzăiau. Ascultă atent. Putea să audă ecoul unor voci aflate undeva în dreapta lui.

— Unde suntem? întrebă Teneniel.

— Suntem sub bucătării, în tunelul de serviciu, răspunse Han. Acum tot ce trebuie să facem este să găsim o cale să ieşim din acest loc.

— Pe aici, şopti Luke, ascultând sunetul vocilor. Îi conduse târându-se prin pădurea de picioare metalice şi maşinării, pe sub tavanul de ţevi, peste un covor de mingi de praf. După şase minute ajunseseră la o deschidere – un grătar greu aflat pe podea. Prin el puteau să vadă sute de oameni roind într-o mare sală de mese, toţi purtând costume de culoare portocalie. Mulţi dintre ei erau umanoizi, dar existau şi câteva reptile fără păr cu ochi enormi montaţi pe o faţă care se curba ca un polonic.

— Itorieni, mormăi Han.

— Ce caută itorienii în închisoare? spuse Leia şi se opri să se uite afară. O femelă de culoare verde trecu prin faţa ei. Pe un podium se aflau trupe de şoc imperiale care se plimbau cu armele în mâini, privind prizonierii.

Luke se uită în jos prin pădurea de maşinării, dar nu trecu mult timp şi văzu o altă lumină.

— Pe aici, spuse el, mişcându-se mai departe. Câteva minute mai târziu ajunseră la un al doilea grătar. Dincolo de el puteau să vadă o cameră luminată care mirosea a încins şi a umed. Un bărbat mai în vârstă supraveghea mai mulţi droizi care atârnau uniforme în cuiere, în spatele lui Luke, ceilalţi murmurau, uitându-se spre ieşire.

— Ce mai e acum? întrebă Han. Bătrânul ordonă ca droizii să calce rufele afară şi droizii plecară curând.

Luke spuse cu voce tare şi calm către proprietarul solitar al camerei.

— Hei, tu, vino şi deschide grătarul acesta!

— Vai, te rog, Luke, şopti Leia, nu încerca acel truc. Nu îţi

iese niciodată!

Bărbatul merse până la grătar şi se uită prin el.

— Ce căutaţi acolo jos?

— Trebuie să deschizi grătarul acesta! spuse Luke, lăsându-şi Forţa să îl atingă pe bătrân.

— Nu ştiu codul de acces, spuse bătrânul şoptind conspirativ, altfel v-aş ajuta cu plăcere. Ce căutaţi acolo? V-aţi pierdut sau cum?

Luke îşi dădu seama că trucurile lui de Jedi nu vor funcţiona cu acel bătrân, totuşi simţi că prizonierul i-ar ajuta cu plăcere.

— Aşteaptă puţin Luke, spuse Han. Văd plăcuţele de acces chiar acolo sus. Poate reuşesc să le scurtcircuitez!

— Nu te obosi! zise Leia. Probabil vei porni alarma! Han îşi scoase blasterul, distrugând panoul. Câteva scântei albastre se loviră de faţa lui Luke. Toţi îşi ţinură respiraţia, ascultând.

— Vedeţi, îi linişti Han, nici o alarmă.

— Ai avut noroc, şopti Leia. Acum vei începe să te joci cu firele şi mai mult ca sigur că vei porni vreo alarmă!

Han întinse mâna spre panou şi strigă.

— Au! Metalul se dovedi a fi mai încins decât credea el. Imediat, grătarul se ridică.

— Vezi, şopti el, uşor.

— Fanfaron, sâsâi Leia pe când se târa în camera de spălat rufe.

— Ai văzut numai asta pentru că îţi vine greu să îţi exprimi adevărata admiraţie, spuse Han.

— Bună treabă, zise Luke pe când se căţăra prin trapă. Bătrânul îi ajută să urce, uitându-se prosteşte.

— Ce faceţi? întrebă bătrânul.

— Intrăm prin efracţie, spuse Han.

În timp ce Teneniel se străduia să iasă, bătrânul prizonier stătea uitându-se la ei.

— Hmmmm... spuse el, studiindu-l pe Isolder. Voi, dragilor, nu puteţi să alergaţi pe aici îmbrăcaţi aşa. Ce veţi purta?

— Ce ai putea să ne oferi? întrebă Han.

— Cam tot ce vine pe aici, spuse bătrânul. Uniforme pentru prizonieri, gărzi – chiar gunoiul local al porturilor vrăjitoarelor. De unde sunteţi, fraţilor?

— De peste tot, spuse Han suspicios. De ce ne pui atâtea întrebări?

— Linişteşte-te, zise Luke, e inofensiv.

— Cum poţi să fii atât de sigur? întrebă Han. Este un criminal, la urma urmei.

— Aşteaptă un minut Han, spuse Leia. Şi eu simt asta. Pentru ce eşti aici?

— Am obiectat împotriva Imperiului, răspunse bătrânul. Conduceam o firmă de inginerie aerospaţială pe Coruscant. Când au încercat să fure unele dintre schiţele noastre, am incendiat clădirile definitiv. Îmi e teamă că dacă sunteţi pe urma unor tipi periculoşi, aţi venit în locul greşit.

— Prizonieri protestatari politici? întrebă Han.

— Şi contestator conştient, spuse Leia. Potenţial prea valoros pentru Imperiu ca să-l piardă, dar prea periculos să-l lase să rămână liber şi să se alăture rebeliunii.

— De aceea Imperiul i-a închis aici, spuse Luke, pe o planetă virtual neînregistrată. Dacă erau delicte periculoase, ar fi fost trimişi în închisori de maximă securitate, unde Imperiul ar fi fost sigur că nu puteau scăpa. Dar aceştia sunt oameni pe care Imperiul a vrut să îi facă pur şi simplu să dispară.

Leia îi studie faţa bătrânului, o faţă blândă.

— Câţi sunteţi aici?

— Trei mii, spuse bătrânul. Dar, te rog, putem vorbi în vreme ce vă îmbrăcaţi. Repede! Ce căutaţi aici? Unde aveţi nevoie să mergeţi? Încercaţi să scoateţi prizonieri afară?

— Pentru moment, vom avea nevoie de cale liberă în perimetru, spuse Han.

Bătrânul sortă grămezile de îmbrăcăminte, scoase deoparte două robe negre pentru femei şi uniforme de gardă pentru bărbaţi. Dar se opri puţin când auzi pe cineva apropiindu-se pe coridor. Doi soldaţi din trupele de şoc se

dădură înapoi şi se uitară în cameră, atingându-şi armele.

— Hei, voi doi! ţipă Han. Intraţi aici! Imediat!

Soldaţii se uitară miraţi şi intrară cu precauţie în cameră.

— Sunt sergentul Gruun, spuse Han, făcând un pas înainte, securitate externă! Tocmai s-au infiltrat oameni în închisoarea aceasta, chiar pe sub nasurile voastre! În toţi anii mei, nu am văzut o muncă atât de superficială. Spuneţi-mi cine e ofiţerul vostru comandant?

Soldaţii îşi scoaseră blasterele instantaneu. Han le prinse armele de trăgace, întorcându-le astfel încât focurile să fie trase spre tavan. Isolder şi Luke săriră peste soldaţi, rostogolindu-i.

Han aruncă blasterele pe podea, scrâşnind.

— Au, au, fierbinte!

În camerele apropiate, armurile de corp ale soldaţilor din trupele de şoc le împiedicau mişcarea şi în câteva secunde Luke şi Isolder le scoaseră coifurile. Cu câteva lovituri bine plasate îi aduseră la tăcere pe paznici. Leia le puse un căluş în gură şi îi legă, în timp ce Han şi Isolder le scoaseră armurile de corp, apoi aruncară trupurile în sacul cu rufe murdare. Bătrânul muncitor îi împinse în camera din spate.

Luke, Han şi Isolder îşi puseră costumele soldaţilor din trupele de şoc pe ei. Pe când se îmbrăcau, bătrânul îi privea, fără să se îndoiască nici un moment de ei. Uneori, Luke ştia că era mai bine să nu cunoşti răspunsuri la anumite întrebări. Dacă ar fi fost torturat mai târziu, bătrânul nu ar fi putut să dezvăluie nici o informaţie vitală.

— Îţi mulţumesc, spuse Han, bătându-l pe bătrân pe umăr după ce terminară. Nu vom uita asta. Dacă reuşim să ieşim din această închisoare ne vom întoarce după dumneata.

Luke îl privi pe bătrânul prizonier şi îşi dădu seama că acesta ştia că va suferi pentru complicitatea lui, dacă paznicii nu erau neutralizaţi.

— Aşteptaţi! spuse Luke şi se duse la gărzile adormite, le puse mâna pe cap şi lăsă Forţa să le şteargă din memorie informaţiile despre mica încăierare. Când termină, respira

greoi. Când se vor trezi nu îşi vor aminti că ai fost aici. Cel puţin nu îşi vor aminti câţiva ani.

Bătrânul dădu din cap solemn şi îl privi pe Luke.

— Ştiu ce eşti tu. Am mai văzut bărbaţi ca tine înainte. Îmi amintesc de Jedi, spuse el şi îl îmbrăţişă pe Luke cu putere. Vă mulţumesc.

— Noi vă mulţumim, zise Luke, ridicându-se. Se clătină puţin de oboseală sub greutatea întregii lui armuri. A distruge memoria cuiva era o sarcină dificilă şi Luke se îngrijora că şi-ar fi putut seca puterile pentru moment. Ar fi fost mai uşor să omoare pur şi simplu gărzile, dar nu putea permite aşa ceva. Pe când îşi croiau drum în perimetrul închisorii, spera că nu va regreta decizia pe care o luase.

— Vai mie! spuse C-3PO la patru secunde după ce sparse codul imperial. Sperase să îl angajeze pe Chewbacca într-o conversaţie complexă, să descrie exact cum ajunsese la nuanţele mai ascunse ale codului, dar îşi dădu seama că toate acele lucruri vor trebui să aştepte. Zsinj a aflat din monitorizarea transmisiilor radio că generalul Solo se află pe planetă, se grăbi C-3PO să explice şi Gethzerion a negociat să îl vândă oamenilor lui Zsinj. Le-a spus că a găsit urmele care arată pe unde au târât surorile din clanul Muntelui Vrăjit Şoimul Mileniului, aşa că anticipează că Han va veni în oraş să caute piese de schimb. A pus la cale o capcană pentru generalul Solo!

Chewbacca mârâi, scuturându-şi aruncătorul de săgeţi în aer.

— Trebuie să îi avertizăm! ţipă C-3PO şi R2-D2 emise un bruiaj în semn de aprobare.

Sunetul unui fluier se auzi peste interfonul închisorii şi pe coridoarele din plastoţel apăru un droid negru rapid, ochii

artificiali strălucindu-i de câte ori privea la dreapta sau la stânga. Avea un mic blaster de mână, care putea să rănească, dar nu putea să omoare şi cum mergea în jos pe coridor, ţipa din când în când:

— Număraţi! Număraţi! Număraţi!

Prizonierii erau speriaţi, încercând să stea departe din calea blasterului, dar droidul îi prinse pe doi bărbaţi, care nu erau destul de rapizi să ajungă la timp în celulele lor şi nefericiţii prizonieri ţipau de durere.

Han şi Isolder îi urmară pe coridor, îmbrăcaţi în costumele lor de trupe de şoc. Leia şi Teneniel îi urmau îndeaproape, deghizate în vrăjitoare. Luke venea ultimul, încet şi foarte obosit. Teneniel îi luă mâna şi îl impulsionă să ţină aproape. Cu mult efort, Luke îşi întinse simţurile la maxim. Se apropiau de turnul vrăjitoarelor. Putea să le simtă acolo, în faţă. Coridoarele închisorii păreau ciudat de tăcute, lipsite de gărzi. Prizonierii fuseseră închişi în celulele lor pe timpul nopţii.

Droidul de pază îi lăsă să treacă fără să comenteze şi merseră pe holurile pustii, paşii lor răsunând pe lângă pereţii din plastoţel. Când trecură pe lângă un coridor lateral care ducea între legăturile dintre celule, Leia se opri.

— Aşteaptă un minut... şopti ea, trăgând cu ochiul în prima celulă. O cunosc pe femeia aceea! Este de pe Alderaan! A servit ca şi consultant senior în materie de tehnologie a armamentului tatălui meu.

— Continuă să mergi, spuse Luke încet. Nu putem să facem nimic pentru ea în acest moment.

— Dar se presupune că ar fi moartă! spuse Leia. Nava ei a fost găsită prăbuşită.

— Mergi mai departe.

Ajunseră la o uşă blocată de o încuietoare electronică. Printr-o fereastră deschisă puteau să vadă o a doua uşă. Han se uită la panoul cu numere de la încuietoarea electronică şi apăsă o secvenţă de patru numere alese aleatoriu. Un buton roşu se aprinse deasupra panoului, indicând că a apăsat combinaţia greşită.

— Nu! spuse Luke. Lasă-mă să văd dacă pot să o descifrez eu.

Merse la panou, puse mâna pe el şi închise ochii, concentrându-se. Zeci de paznici foloseau panoul zilnic. Putea să simtă care numere au fost apăsate, dar nu ştia ordinea exactă. Cu ezitare, apăsă cele patru numere în ordinea care spera că era cea corectă, apoi uşa se bălăngăni şi se deschise.

Luke apăsă un buton pentru a deschide uşa următoare. Ajunseră la un lift micuţ. Când ceilalţi intrară în incinta mică, Teneniel rămase holbându-se la ei un moment, încruntându-se.

— Haide, spuse Luke. Este un lift. Ne va duce la pasarela care face trecerea spre turn. Teneniel roşii şi ezită să intre.

Când liftul ajunse sus, uşa se deschise spre o pasarelă lungă, care traversa pereţii întunecaţi ai închisorii. Geamul era atât de clar, de perfect, încât Luke putea să vadă stelele de deasupra lui. În jos, în afara turnurilor, era un şantier, câteva colibe din metal şi câteva surori ale nopţii care se plimbau sub luminile puternice.

O senzaţie sufocantă îl cuprinse dintr-odată pe Luke. Putea să simtă surorile nopţii în apropiere, chiar în faţa turnurilor. Isolder şi Han preluară conducerea şi se îndreptară spre pasarelă, dar Teneniel rămăsese încremenită de teamă.

— E în ordine, şopti Luke. Lasă calmul interior să te atingă. Extrage-ţi puterea din Forţă, las-o să te învăluie ca o pelerină. Trebuie să trecem de ei, dacă vrem să ajungem la şantierul lor. Forţa te poate ascunde.

La capătul pasarelei se deschise o uşă. Patru surori ale nopţii în robele lor negre, cu glugile atârnate, mergeau spre ei. Cea care conducea grupul păşea încet, ţinându-şi mâinile în jurul taliei. Luke respiră adânc, încet şi lăsă Forţa să îl pătrundă.

Ceilalţi mergeau mai departe, iar Teneniel înainta încordată. Surorile nopţii trecură pe coridorul îngust şi fusta neagră a unei femei o atinse pe Teneniel şi apoi trecură de

ei.

Surorile nopţii se opriră şi Luke putea să simtă frica lui Teneniel, putea să simtă cât de tare îşi dorea să fugă.

— Stop! Voi de acolo! strigă o vrăjitoare în urma lor cu vocea ei seacă, trosnind ca un lemn bătrân.

Ca la un semn, grupul se opri.

— Ce căutaţi atât de târziu în închisoare? întrebă femeia.

Han se întoarse şi răspunse prin microfonul caschetei:

— Deranj în aripa C.

Sora nopţii dădu din cap gânditoare, se pregăti să se întoarcă, dar se uită din nou la ei.

— Ce deranj? De ce nu am fost înştiinţată?

— O mică încăierare între deţinuţi, spuse Han. Nu am dorit să vă deranjăm.

Vrăjitoarea îşi scoase gluga şi în luminile strălucitoare Luke îngheţă de groază. Părul ei alb era nepieptănat şi cârlionţat. Ochii injectaţi erau de o culoare roşu sângerie. Dar cea mai oribilă era faţa ei – o monstruozitate de culoare purpurie din cauza vaselor de sânge sparte.

— Îţi simt ochii, spuse sora nopţii. De ce ar trebui o vrăjitoare să se teamă aici – pe domeniul nostru?

— Cu atât de multe gărzi plecate umblă zvonuri de o răscoală apropiată, spuse Han, făcând un pas înainte, băgându-se între Teneniel şi surorile nopţii. Îmi e teamă că există ceva adevăr în acele zvonuri.

Vrăjitoarea dădu din cap gânditoare. Luke putea să simtă încercarea ei de a-i testa şi aproape că îşi scoase blasterul. Îşi canaliză Forţa, o lăsă să pătrundă în vrăjitoare, să îi şteargă suspiciunile.

— Voi face o vizită în aripa C. Prezenţa mea ar trebui să intimideze masele, spuse femeia. Îţi mulţumesc pentru că m-ai avertizat.

Han dădu din cap şi sora nopţii se întoarse, îşi trase gluga şi porni spre lift.

Han îi conduse în turnul de sticlă. Deschise o uşă şi merseră printr-un fel de cameră comună.

Şase surori ale nopţii, îmbrăcate în robe negre, stăteau

întinse pe canapele de pluş puse în cerc şi priveau un spectacol fantomatic de imagini ale unor bărbaţi şi femei frumoase. Vrăjitoarele gustau din fructe exotice şi nu păreau să îi observe trecând.

Han îi conduse într-un lift şi pe când uşa se închidea, Teneniel aproape că se prăbuşi.

— De surorile nopţii am trecut, spuse ea. Aceea era Gethzerion. Eram sigură că mă va recunoaşte. Trase adânc aer în piept.

Luke se uita la uşa liftului şi simţi brusc că parcă ar levita deasupra Dathomirului. Uitându-se spre planetă văzu că totul era negru. Totul era îngheţat. Fiecare parte din planetă era moartă. Îşi închise ochii şi încercă să se odihnească pentru un moment, gândindu-se că probabil oboseala îi afecta viziunile, dar întunericul rămase şi un copleşitor sentiment de disperare şi urgenţă îi umplu sufletul. Se holbă în întuneric, înţelegând despre ce era vorba: o viziune din viitor.

— Ce este? spuse Leia, întorcându-se spre Luke. Ce se întâmplă?

— Nu putem să plecăm de aici, răspunse Luke, cuvintele părând seci în gura lui. Nu putem să plecăm din lumea asta încă – nu aşa.

— Ce vrei să spui? întrebă Isolder, iar Han adăugă:

— Da, ce vrei să spui? Trebuie să plecăm!

— Nu, zise Luke, uitându-se în depărtare. Îşi scoase casca şi trase aer în piept. Nu, nu putem. Tot ce este aici e complet greşit. Este prea mult întuneric. Putea să simtă întunericul venind, răceala strecurându-se prin fiecare fibră a muşchilor săi.

— Uite, spuse Han. O să luăm nişte piese de schimb pentru Şoim, apoi trebuie să ne luăm tălpăşiţa de aici cât timp mai suntem în viaţă. Imediat ce ajungem înapoi pe Coruscant putem să trimitem o flotă, poţi comanda un milion de trupe – orice e necesar!

— Nu, spuse Luke ferm. Nu putem să plecăm.

Era înspăimântat, dar nu avea nici un plan. Nu putea să

se ducă înapoi la surorile nopţii şi să le atace. Nu îşi puteau permite o confruntare în acel moment.

— Ascultă-l pe Han, spuse Isolder. Aceşti oameni sunt captivi aici de ani de zile! Nu au nevoie ca noi să devenim martirii care îi salvează în seara asta. Vor rezista până ne întoarcem să îi salvăm.

O lumină palidă de siguranţă părea să pătrundă prin Luke şi se întoarse spre Isolder, se uită repede la ei.

— Nu, nu pot. Priviţi şi veţi vedea. Credeţi-mă, puterile întunericului se adună rapid. Isolder, ai spus că flota ta va ajunge în şase zile. Dar dacă nu îi oprim la timp, această planetă va fi distrusă!

Han îşi scutură capul neîncrezător.

— Ascultă, puştiule, spuse Han, nu începe cu nebunii din astea cu mine. Ştiu că eşti sub o presiune imensă. Ai câteva probleme acum – şi chiar te compătimesc – dar în cazul în care continui să vorbeşti aşa şi să îi sperii pe oamenii aceştia, voi fi nevoit să te fac eu însumi bucăţele.

Luke putea să simtă nervozitatea lui Han. El nu voia ca Luke să îi supere pe ceilalţi. Poate că avea şi dreptul să nu dorească aşa ceva. Uşile sâsâiră când se deschiseră, dar Luke stătea tot cu spatele.

— Dă-i drumul, Han, spuse Luke, arătând spre imensul spaţiu de depozitare din spatele lui, fără a se obosi să se întoarcă. Iată ce cauţi.

Luke se întoarse şi văzu zeci de nave avariate – trei aproape demolate, cargouri imperiale lift-interceptor, o duzină de nave de vânătoare cu motoare bi-ionice îngropate pe jumătate, părţi din maşini de suspensie. Han inventarie vehiculele deteriorate şi trase adânc aer în piept. În centrul şantierului, cu proiectoarele strălucind sub ei, se afla un Războinic cu motor bi-ionic aproape complet şi un transportor uşor de marfa care arăta aproape la fel ca Şoimul Mileniului. Majoritatea perechilor de senzori frontali erau pictaţi orange-ruginiu, în timp ce carcasa era de o culoare olive pal, iar motoarele dorsale erau de un albastru care amintea de vechii piraţi spaţiali. Urme de sudură

arătau locurile unde cele trei nave fuseseră unite între ele.

— Aproape că şi-au construit o navă! spuse Han, scoţându-şi casca pentru a se uita mai bine. Se pare că nu mai au nevoie decât de câteva celule pentru motoarele subluminice.

— Nu putem să fim atât de norocoşi, zise Leia.

— Hei, aceste transportoare de mărfuri uşoare erau unele dintre cele mai populare în galaxie în zilele lor, spuse Han. Nu găseşti o navă care să fie mai durabilă.

Isolder îşi scoase casca şi trase adânc aer proaspăt în piept.

— Mai multă greutate în plus vrei să spui.

— Acelaşi lucru, zise Han.

Han înaintă pe o rampă mică spre navă.

— Aşteaptă! spuse Leia.

Han se opri şi Leia studie şantierul suspicioasă.

— Aceste părţi de echipament sunt destul de valoroase, spuse ea. Sunt aici sub pământ, luminate. Nu e ciudat că nu sunt păzite?

— Cine are nevoie de paznici? întrebă Han. Aceste nave nu vor zbura. Pe lângă asta, ai văzut soldaţii din trupele de şoc plecând. Locul este puţin păzit în noaptea asta.

— Şi ce e cu alarmele? întrebă Luke. Îşi ridică macrobinoclul, îşi ajustă lentilele şi scană camera. Nu văd nici urmă de alarme cu laser, dar acest loc poate fi echipat cu orice – senzori de mişcare, câmpuri magnetice de imagine – şi în această grămadă de gunoi nici nu ştim unde să începem să căutăm.

— Deci ce vrei să facem noi? întrebă Han. Să stăm pur şi simplu aici? Trebuie să verificăm nava asta.

— Haide, spuse Leia, atingându-l pe Luke pe umeri. Are dreptate.

Han şi grupul se furişară, cercetând pământul şi grămezile de gunoaie aflate peste tot. Trapa de intrare a transportorului corelian era închisă şi Han se opri un moment, studiind panoul de acces.

— Dacă ar fi ca eu să păzesc nava asta, locul unde aş

pune alarma ar fi chiar aici, spuse Han. În cazul în care cineva ar apăsa secvenţa greşită, bzzz, alarma ar porni.

— Care este secvenţa corectă? întrebă Teneniel. Luke îşi puse mâna pe panou, dar nimeni nu îl mai atinsese de multă vreme. Nu putea să simtă secvenţa.

— Nu ştiu, spuse Han, studiind personajele. Fiecare căpitan are propriul său cod. Dar bineînţeles că autorităţile portuare au drepturi mai mari, depinzând de sistemul în care eşti înregistrat. Iată licenţele.

El arătă spre un şir de caractere. Unele dintre scrierile extraterestre erau mici, sculptate delicat. Unele erau pictograme, în timp ce altele erau inscripţionate neglijent şi puternic cu lama cuţitului, de parcă ar fi fost realizate de o rasă de războinici.

— Oricine ar fi condus această navă, ea a călătorit mult în sistemele Chokan, Viridia şi Zi'Dek. Cunoşteam unele dintre aceste coduri de acces în porturile lor, în zilele vechii Republici, dar acest caracter funcţiona pentru imperialişti. Ei au schimbat toate codurile. La naiba, îmi doresc să fi fost mai mult timp pirat.

Isolder făcu un pas spre navă, tastă codul cincisprezece-zero-trei-unsprezece. Trapa se balansă în jos.

— Codul de autoritate portuară din sistemul imperial Chokan, spuse Isolder zâmbind.

Han se uită la el uimit.

— Ai lucrat în sistemul Chokan în ciuda acelei molime distrugătoare?

Isolder ridică din umeri.

— Am cunoscut o fată acolo.

— Trebuie să fi fost o fată minunată, continuă Leia.

Han se grăbi să intre în navă.

— Mă duc să îi dau drumul sistemului de verificare şi să mă asigur că aceste componente sunt bune de furat. Isolder, tu şi cu Leia găsiţi nişte scule şi scoateţi fereastra senzorială, apoi duceţi-vă jos în fortăreaţă şi începeţi să scoateţi generatoarele antigravitaţionale din sistemul lor de prindere. Luke, fugi şi adu câteva butoaie pentru a putea să

luăm răcitor.

Pe când ceilalţi intrau, Luke rămase lângă Teneniel o secundă în plus şi o bătu pe umăr, cu faţa încordată.

— Asta va dura ceva, spuse Luke. Ţine ochii bine deschişi.

Leia şi Isolder luară câteva unelte de pe navă şi desprinseră fereastra senzorială. Luke se duse la un perete îndepărtat, acolo unde erau depozitate containere imense din metal şi luă un butoi pe care îl rostogoli de-a lungul camerei. Teneniel şopti nişte vrăji pentru a-şi ascuţi simţurile, dar descoperi că nu ajutau la nimic. Cumva, subconştient, ea era deja învăluită de Forţă. Cu simţurile mărite, putea să audă orice zgomot sau sunetul unei unelte, fericirea lui Han din cabina de comandă pe când şoptea Jackpot!, ecourile metalice, pe când Luke târa butoiul pe podea, fire de nisip şi praf mişcându-se. Luke se duse în interiorul transportorului, gâfâind, în timp ce se lupta cu o pompă manuală pentru a transfera răcitor în butoi. Leia şi Isolder duseseră fereastra înăuntru şi aprinseseră nişte torţe pentru a-şi croi drum printre câteva săgeţi de gheaţă. Flăcările sâsâiră în timp ce pătrundeau prin metal.

Teneniel se îndepărtă de navă pentru a putea auzi mai bine, dorindu-şi să fi avut un blaster cu ea, fie şi numai pentru a se simţi mai în siguranţă, mai înarmată. Erau atât de multe nave spaţiale defecte în încăpere, încât se simţea de parcă ar fi fost într-o peşteră stâncoasă. Nu putea să distingă mare lucru din podea.

Decise să se caţere pe o parte a transportorului care era mai adânc îngropată în rămăşiţe decât nava. Se duse spre el şi se uită după un punct de susţinere. Mirosul de metal oxidat îi pătrunse în nări. Găsi o deformare noduroasă, se apucă de ea şi începu să se caţere, dar putea să jure că auzise foşnetul fustelor şi un cuvânt bălmăjit.

Se uită prin camera luminată numai de proiectoarele de la baza celor două nave parţial reparate. Erau multe umbre adânci. Tavanul înalt abia dacă amplifica ecoul loviturilor lui

Han şi ale celorlalţi, în timp ce lucrau. Teneniel se grăbi să ajungă fără zgomot în vârful navei, unde se aşeză să privească peste şantier. Din acel loc putea să vadă totul – zona de depozitare, lifturile, o uşă care se deschidea spre o scară aflată pe peretele din sud. În capătul nordic al camerei o deschidere dreptunghiulară dădea afară. Deschiderea părea argintie de la lumina lunii. Întunericul, sentimentul înfiorător al locului, ecourile mute, gaura ce ducea afară... totul venea peste Teneniel. Era aproape ca sala de război în care intrase pe când era doar un copil şi în care mama ei murise.

Simţea aceeaşi sufocare şi în acest loc, aceeaşi goliciune plictisitoare. Se uită pierdută înspre umbrele dintr-un colţ îndepărtat al camerei – parcă sesizase o mişcare, forme întunecate alergând printre umbre. Se uită în acelaşi punct, dar nu putea să vadă nimic.

Începu să rostească încet o vrajă de detectare şi un fior de teamă o cuprinse. Le putea simţi acolo – în întuneric, apropiindu-se cu intenţia de a ucide.

Teneniel scană camera, căutând atentă. Ceva era în neregulă cu vederea ei. Putea să simtă o presiune rece peste ochii ei, ceva ce îi bloca auzul şi încercă să o îndepărteze ştergându-şi ochii.

Brusc vederea i se limpezi. Baritha stătea la baza teancului de rămăşiţe pe care se afla, cu alte trei surori ale nopţii lângă ea. Una dintre femei rostea încet o vrajă şi îşi ţinea degetul mare şi cel arătător împreunate.

Degete invizibile îi prinseră gâtul lui Teneniel, sugrumând-o.

— Bine ai venit, soră Teneniel, spuse Baritha. Deci am întins o capcană şi iată cine a căzut în ea! Ce s-a întâmplat, te-ai plictisit în sfârşit să te ascunzi în munţi?

Teneniel trase aer în piept şi încercă să se lupte. Urechile ei ţiuiau şi pocneau, plămânii ei ardeau. Încercă să rostească o vrajă de contraatac, dar nu putea să facă rost de nici un pic de aer.

— Ce păcat că nu te pot lăsa să mai trăieşti încă un

moment, spuse Baritha. Sunt sigură că Gethzerion s-ar fi bucurat să te tortureze!

Făcu un semn din mână şi surorile nopţii de lângă ea incantară şi mai tare. Îşi strânse mâna purpurie în pumn. Teneniel simţi strânsoarea ei teribil de puternic şi cuvintele lui Luke îi răsunară adânc în urechi. Lasă Forţa să te pătrundă.

Nu existau vrăji pe care să le poată rosti, nu putea rosti nici măcar bocete. Surorile nopţii o considerară neputincioasă. Teneniel încercă să se calmeze, lăsă Forţa să pătrundă prin ea, să îi elibereze gâtul. Grămada de gunoaie pe care stătea păru să se sucească şi să se mişte sub ea ca un rancor speriat şi Teneniel căzu în mâini şi în genunchi. Forţa nu era acolo, nu era de găsit nicăieri. Inima ei bătea cu putere, îngrozită şi încercă să strige după ajutor înainte să moară.

Lumea se întoarse şi ea căzu într-un mare gol, înghiţită de întuneric, aşa cum i se întâmplase şi mamei ei în trecut.

Luke auzi ţipătul lui Teneniel în mintea lui, strigă după Han şi fugi spre platformă.

Le văzu pe surorile nopţii înghesuite în hainele lor la o sută de metri de navă, iar pe Teneniel zăcând într-un şold pe cargoul aflat deasupra lor.

— Încetaţi! ţipă Luke. Daţi-i drumul!

Lăsă Forţa să treacă prin el şi îi deschise traheea lui Teneniel. Fata trase adânc aer în piept.

— Ce? întrebă Baritha. Un omuleţ mic şi obraznic caută să ne comande nouă? Vrăjitoarele se întoarseră spre el.

— Părăseşte locul acesta! spuse Luke. Te avertizez: spune-i lui Gethzerion să îşi ia vrăjitoarele de aici şi să vă eliberaţi sclavii!

— Sau ce, străinule? zise Baritha. Sau vei sângera peste noi când îţi vom lua capul? Şederea ta în lumea noastră a fost atât de scurtă, încât nu ştii cine suntem noi?

— Ştiu cine sunteţi, răspunse Luke. M-am luptat cu semenii voştri în alte lumi.

Una dintre vrăjitoare o apucă pe Baritha de braţ, în semn

de avertizare. Dincolo de Baritha, două dintre surorile nopţii începură să cânte încet în armonie şi imaginile lor dispărură. Luke lăsă Forţa să îl pătrundă şi îşi dădu seama că încercau să îi altereze simţurile.

— Nu vă puteţi ascunde de mine, spuse Luke. Oriunde aţi fugi vă voi vâna. Singura voastră şansă de a supravieţui este să plecaţi acum, paşnic.

— Minţi! ţipă Baritha, aruncându-şi pe spate gluga. Din glasul ei începu să curgă o vrajă: Artha, Artha!

Luke îşi scoase arma şi trase. Baritha îşi scurtă vraja. Se întinse cu un gest lejer şi lovi săgeata de lumină.

— Nu eşti un vrăjitor! strigă Baritha şi una dintre surorile nopţii se repezi spre el. Luke îşi scoase sabia de lumină şi o aruncă astfel încât să se rostogolească dintr-un capăt în altul. Una dintre vrăjitoare o apucă de mâner şi Luke folosi Forţa pentru a suci sabia de lumină în aer, ucigând-o. Chemă sabia de lumină înapoi.

Baritha şi surorile nopţii făcură un pas înapoi. Una dintre femei ţipă:

— Gethzerion, surori – veniţi la noi! Luke ştia că acela era un strigăt după întăriri.

Teneniel alunecă din vârful epavei şi făcu un salt spre Luke.

— Nu! ţipă Baritha şi începu să rostească vraja din nou. Un panou solar se rupse de la o navă de război cu motor bi-ionic şi se îndreptă rostogolindu-se spre Teneniel, lovind-o în spate. Alunecă lângă picioarele lui Luke, dar se ridică în genunchi. Baritha rosti vraja şi încă un panou solar zbură prin cameră.

Teneniel se adăposti şi se uită la femeia bătrână.

— Nu cred că vrei să încerci asta cu mine! o avertiză cu răutate Teneniel. În spatele lor, motoarele transportorului reveneau la viaţă şi Luke se simţi nevoit să se îndoiască de decizia de a zbura cu acea navă, care avea mai bine de jumătate din celulele de iluminare lipsă, în vreme ce deasupra se aflau distrugătoare spaţiale gata să spulbere orice echipaj s-ar fi apropiat. Pe moment, nu simţea nevoia

să se certe.

O mulţime de senzori se rupse din vânătorul TIE şi se îndreptă rotindu-se spre Teneniel.

— Vino! ţipă Luke.

Dar fata rămase la pământ şi începu să rostească o vrajă de contraatac. Săgeata se învârti în aer şi se repezi spre vrăjitoare. Baritha sări deoparte pentru a evita atacul, dar una dintre surori fu lovită şi aruncată prin aer la pământ.

— Să te ia naiba, Gethzerion! strigă Teneniel cu răutate. Sunt sătulă de felul cum ne vânezi. Îmi e silă să tot stau departe din calea ta! Îmi e silă de felul cum răneşti şi ucizi! Îmi e silă!

Luke se uită la faţa lui Teneniel şi îşi dădu seama că era înfuriată, nervoasă dincolo de orice raţiune. Putea să simtă forţa furiei care o cuprinsese. Faţa îi era roşie şi lacrimi curgeau din ochii ei. Teneniel începu să rostească o vrajă şi un uragan izbucni prin cameră. Un vânător TIE se suci deasupra sub forţa atacului şi se prăbuşi peste surorile nopţii. Vrăjitoarele se adăpostiră şi îşi ridicară mâinile, gesticulând o vrajă de apărare.

— Nu! Nu ceda în faţa furiei! strigă Luke, strângând-o pe Teneniel de umăr. Aceea nu e Gethzerion! Nu e ea!

Teneniel se întoarse, se uită la faţa lui, trase aer în piept şi brusc păru să înţeleagă unde se află. Han trase din transportor cu tunurile din faţă spre grămada de rămăşiţe, aruncând bucăţi de metal şi creând un nor de fum, ionizând gaze care se îndreptau spre vrăjitoare precum o furtună.

Luke îi apucă mâna lui Teneniel, o trase de pe rampă şi apăsă butonul de închidere. Nu putea să mai audă vrăjitoarele rostind incantaţii, dar prin videoecran reuşea să le vadă cu pumnii ridicaţi şi strânşi într-un gest de răzbunare. Han trase uşor maneta, încercând să ridice nava.

— Doamne, aceste motoare sunt într-o stare mai proastă decât mi-am imaginat eu, spuse el cu îndoială. Nu cred că găleata asta ar putea măcar să se ridice.

În colţul îndepărtat al camerei, femei în haine negre

intrau pe o uşă.

— Scoate-ne de aici – acum! strigă Luke.

Han se strădui să ridice maneta.

— Maneta asta este blocată! ţipă el, apucând-o cu ambele mâini.

Luke se uită la vrăjitoare şi urmări gesturile lor de prindere. Îşi canaliză Forţa prin el, apoi se aplecă şi trase maneta încet. Nava se clătină şi se ridică, iar Luke o întoarse şi deschise subluminile la putere maximă, pe când se îndreptau spre portalul de la capătul clădirii.

Vrăjitoarele erau preocupate cu incendierea navei, în timp ce lansatoarele porniră. Nava ieşi afară din clădire şi transportorul tremură convulsiv, rostogolindu-se în sunetul focurilor de arme.

— Nu te teme, spuse Han. Sunt doar santinelele de la turnurile închisorii. Scuturile le pot face faţă. Han manevră maneta şi zburară peste câmpii. Transportorul era plin de mizerie, o vechitură în toată puterea cuvântului.

— Hei, înălţimile voastre, ţipă Han prin interfon, aţi reuşit să desprindeţi generatoarele alea?

— Negativ, răspunse Isolder. Mai acordă-ne câteva minute.

— Trebuie să vă reamintesc că asta este o planetă interzisă? spuse Han. Şi că deasupra noastră avem un cer plin de distrugătoare imperiale, care îşi îndreaptă rachetele către noi chiar în aceste momente în speranţa de a ne arunca în aer.

— Afirmativ, spuse Isolder. Lucrăm la asta!

— Nu vreau să lucraţi la asta, zise Han. Vreau să scoateţi generatoarele alea de acolo, în acest moment!

— Mă duc să îi ajut, spuse Luke, grăbindu-se pe coridor. Teneniel stătea încă lângă trapă, privind în gol. Faţa ei era palidă. Se uita în depărtare având un sentiment de vinovăţie.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Luke. Nu voi lăsa să se întâmple din nou.

Luke dădu din cap şi se târî în cală, într-un colţ unde se

aflau înghesuite generatoarele. Isolder scosese deja două generatoare din sistemul lor de prindere acoperit de un mare strat de rugină, iar acum încerca în zadar să mai desfacă un şurub. Leia trăgea de generatoare, încercând să le înghesuie pe lângă corpul lui Isolder.

— Trage acele generatoare din calea ta, dacă poţi, îl îndemnă Luke pe Isolder, aprinzându-şi sabia de lumină. Leia, vino aici şi ia lichid de răcire.

Luke tăie capetele de la cele şase şuruburi rămase, apoi aplică o lovitură puternică ultimelor două generatoare. Amândouă se rostogoliră afară din sistemul de prindere. El şi Isolder târâră generatoarele sus, pe puntea principală. Lucrară cu disperare să le arunce pe trapă şi tocmai când îl ridicau pe ultimul, Leia termină de umplut butoaiele cu lichid de răcire. Duseră în grabă tot lichidul de răcire la trapă.

— Evacuaţi nava! spuse Han prin interfon.

Abia dacă îşi termină cuvintele în timp ce ieşea din cabină.

— Vom zbura peste un lac în treizeci de secunde. Am văzut pe ecranul meu!

Han dădu la o parte zăvorul de la trapă şi în timp ce rampa cobora, lichidul de răcire şi generatoarele căzură şi se împrăştiară. Luke era surprins să observe că, de fapt, zburau la numai cinci metri deasupra pământului cu aproximativ şaizeci de kilometri pe oră.

O explozie lovi nava şi Luke se uită în sus.

— Acele distrugătoare spaţiale ştiu că suntem aici. Să sperăm că scuturile pot rezista pentru treizeci de secunde.

O lovitură bruscă făcu nava să se balanseze şi Isolder prinse fereastra senzorială şi alunecă pe rampă. Se prinse la jumătatea drumului, scăpă fereastra şi încercă să se târască înapoi. O a doua lovitură zdruncină nava şi îl făcu să alunece mai departe.

Leia ţipă, prinzându-l de mână. Apa luminată de strălucirea argintie a lunii oferea un adevărat spectacol sub ei şi Luke îi apucă mâna lui Teneniel şi o trase din navă.

Toţi cinci căzură în acelaşi timp.

Luke plonjă în apă şi picioarele lui atinseră noroiul. Ieşi la suprafaţă şi se uită după ceilalţi cu disperare. Teneniel ieşi lângă el, Han şi Leia la vreo douăzeci de metri depărtare. În spatele lor, Isolder plutea în derivă.

Leia înotă spre Isolder. Luke se uită la nava care zbura deasupra lacului. După mai multe lovituri, scuturile cedară şi nava explodă într-o minge mare de foc verde, care se ridică precum o ciupercă în noapte.

Luke înotă spre Leia şi Isolder şi îl găsi pe acesta cu faţa plină de noroi. Tuşea să dea afară apa murdară.

— E norocos că nu şi-a sucit gâtul, spuse Leia.

Luke îl atinse şi simţi viaţa încă puternică în el.

— Va fi bine!

Merseră o sută de metri prin mlaştină, după care se prăbuşiră pe plajă. Luke putea simţi un tremur în Forţă, precum un deget ce încerca un gând, de parcă Gethzerion îşi forţa mintea, încercând să îi găsească. Erau la mai puţin de zece kilometri de oraş, în câmp deschis şi surorile nopţii văzuseră cu siguranţă nava sărind în aer, dar Gethzerion folosea Forţa pentru a căuta supravieţuitori. Luke îşi eliberă mintea şi lăsă atingerea lui Gethzerion să treacă pe lângă el. Se uită la Teneniel şi o văzu încercând să îşi recapete controlul. Brusc, se relaxă şi Luke simţi că pericolul trecuse, cel puţin pentru moment. Atingerea ce îi încerca se mută mai departe spre lac.

— Ei bine, gâfâi Leia, nu a fost atât de greu!

— Da, aprobă Isolder încă tuşind. Poate că ar trebui să ne ducem înapoi şi să încercăm încă o dată.

— Trebuie să ne grăbim şi să ieşim de aici, spuse Luke. Gethzerion îşi va trimite trupele de şoc să caute supravieţuitori şi să vadă dacă pot salva ceva din epavă. Nu vreau ca ei să găsească altceva decât urmele noastre.

Cuvintele lui Luke păreau să reducă tot grupul la tăcere. Jedi încercă să îşi tragă suflarea.

— Luke, lasă-mă să văd prin macrobinoclul tău, spuse Han. Jedi se întinse spre tolba lui rezistentă la apă şi scoase

macrobinoclul. Han respira sacadat, uitându-se spre cer.

— Ce? Ce e acolo? întrebă Isolder.

— Nu ştiu, răspunse Han. Am văzut pe când ieşeam din navă. Ceva ciudat era depistat de senzori.

— Ce? întrebă Leia.

— Sateliţi, spuse Han. Oamenii lui Zsinj au lansat sateliţi.

— Cum ar fi? întrebă Isolder. Mine orbitale?

— Posibil, spuse Han. Orice ar fi, sunt o mulţime.

Leia se uită spre cer, căutând printre stele.

— Nu ştiu, zise ea. Am un presentiment rău în legătură cu asta.

Luke îi urmări privirea. El putea să vadă sateliţii, mii de stele aprinse, de parcă numărul stelelor se dublase în ultimele ore. Se gândi şi îşi dădu seama că sateliţii fuseseră lansaţi cam pe vremea când el avusese viziunea în lift. Îşi închise ochii şi revăzu totul – noaptea eternă.

Un soare roz tocmai răsărea pe cerul senin şi Luke se chinuia să peticească un container de lichid de răcire găurit. Rancorii veneau ţopăind de-a lungul pajiştii. Grupul lucrase mai puţin de cincisprezece minute, dar Luke simţea că trebuiau să plece curând. Trupele de şoc ale lui Gethzerion aveau să sosească acolo cam în jumătate de oră.

— Vai, slavă Domnului că v-am găsit! strigă C-3PO şi Chewbacca mârâi în semn de întâmpinare. Se întoarse spre Chewie şi R2-D2. Vezi, ţi-am spus eu că totul va fi bine.

Înălţimea sa, regele Solo, nu şi-ar permite să sară în aer! Deci, ce căutaţi aici afară?

— A trebuit să ieşim din navă înainte să fie doborâtă, spuse Luke. Dar am reuşit să spargem o canistră şi să luăm lichid de răcire. Am pus nişte bandă izolantă şi aşteptăm ca adezivul să se răcească. Suntem bucuroşi că ai apărut.

— Eu sunt cel care v-a găsit, se lăudă C-3PO. Mulţumită superiorului meu verbocreier AA-Unu am reuşit să sparg acel cod imperial!

R2-D2 scârţâi în derivă şi C-3PO adăugă:

— Cu ajutorul lui R2-D2, bineînţeles. Pornisem spre oraş să vă avertizăm!

Han mârâi şi se aşeză pe butoi.

— Să ne avertizezi în legătură cu ce, domnule Verbocreier?

— Gethzerion! spuse C-3PO. Ea a pus la cale un fel de capcană pentru voi!

— Da, ne-am dat seama de asta şi noi, zise Han, când a trebui să fugim ca să scăpăm.

— Dar mai e ceva, spuse C-3PO. Arată-le ultimul mesaj, R2-D2.

R2-D2 se balansă, se aplecă spre rancor şi îşi scoase camerele holografice. Două imagini apărură pe pajiştile acoperite de noroi:

Gethzerion şi un tânăr ofiţer purtând o uniformă gri cu plăcuţe care îl identificau ca fiind unul dintre generalii lui Zsinj.

— Generale Mei var, spuse Gethzerion, poţi să îl informezi pe Zsinj că l-am capturat pe generalul Han Solo şi noi, surorile nopţii, aşteptăm nava pe care ne-a promis-o în schimb.

Bătrâna vrăjitoare rămase tăcută, cu mâinile încrucişate. Generalul Melvar o salută cu blândeţe, cu nişte ochi strălucitori de criminal şi îşi scărpină falca cu o unghie de platină în formă de gheară. Asemenea implanturi erau costisitoare şi dureroase, iar cei care le purtau se tăiau uneori accidental. Generalul Melvar avea mici zgârieturi

faciale care dovedeau acest lucru.

— Lordul războinic Zsinj a reevaluat oferta, zâmbii Melvar cu răceală. Doreşte să îşi exprime mâhnirea că a trebuit să bombardeze nava care a părăsit incinta, dar acum că Şoimul Mileniului a fost distrus, lucrurile s-au schimbat. Nava lui Solo este cea pe care am distrus-o?

Gethzerion dădu din cap. Ochii ei erau pe jumătate închişi, secretoşi.

— Cine era în ea? întrebă Melvar, cu vocea lui ameninţătoare.

— Trupe de şoc, minţi Gethzerion. Au văzut că încercam să punem nava pe picioare şi au început să o piloteze înainte ca reparaţiile să fie complete. Dacă nu i-aţi fi ucis voi, i-aş fi ucis eu.

— Am bănuit asta, zâmbii Melvar triumfător. Deşii trebuie să recunosc că aş fi sperat ca tu să fi fost la bord. Trase adânc aer în piept. Deci, îl ai pe generalul Solo şi doreşti o navă.

Gethzerion dădu din cap înţepată, gluga ei întunecată acoperindu-i ochii.

— Îţi dai seama că acum, din moment ce nava lui Solo a fost anihilată, spuse Melvar, poziţia ta de negociere pierde teren. De aceea, lordul războinic Zsinj doreşte să facă o contraofertă pentru banda ta de rozătoare.

— Exact cum speram, răspunse Gethzerion.

La acest răspuns, generalul îşi întoarse privirea în altă parte şi încercă să îşi ascundă enervarea.

— La urma urmei, este bine ştiut chiar şi în aşa-zisa noastră lume că lordul războinic Zsinj nu îşi ţine niciodată cuvântul atunci când asta îi provoacă neplăceri, continuă ea. M-am aşteptat să râdă de eliberarea surorilor nopţii de pe Dathomir. Deci, spune-mi, ce decoraţie mai oferă?

— Lordul războinic Zsinj se angajează să îl recupereze pe generalul Solo dintre surorile nopţii în treizeci şi şase de ore. Va veni personal să îl ia pe general. În schimb, se va abţine de la a vă distruge planeta.

— Deci, el nu ne oferă nimic? întrebă Gethzerion.

— Vă oferă vieţile voastre, rânjii Melvar. Ar trebui să fiţi recunoscătoare că primiţi chiar şi atât.

— Tu nu le înţelegi pe surorile nopţii, râse Gethzerion. Noi nu ne preţuim propriile vieţi. Deci, vezi tu, nu ne oferă nimic de valoare.

— Cu toate astea, spuse Melvar, îţi cerem să îl eliberaţi pe Han Solo şi să ni-l predaţi imediat. Vă acordăm câteva minute să vă decideţi.

— Puteţi să îi spuneţi lui Zsinj că noi, surorile nopţii, avem oferta noastră. Transmiteţi-i lui Zsinj că în schimbul eliberării noastre din lumea asta, surorile îl vor servi.

Ochii lui Melvar se aprinseră cu interes.

— Cum poate el să fie sigur de devotamentul vostru?

— Îi vom aduce fiicele şi nepoatele noastre – toate femeile sub vârsta de zece ani. Le poate ţine unde doreşte ca ostatici. Dacă nu îi facem pe plac, ne poate omorî copiii.

— Chiar acum un moment ai recunoscut că viaţa nu are nici o valoare pentru voi, interveni Melvar. Dacă asta este adevărat, atunci nu este logic că v-aţi sacrifica propriii copii pentru a vă câştiga libertatea?

Vocea lui Gethzerion deveni dură de emoţie.

— Nici o mamă nu poate fi atât de rea, zise ea încet. Spune-i lui Zsinj să se gândească la oferta noastră, aşa cum noi trebuie să ne gândim la a lui.

Hologramele clipiră şi dispărură, iar Han se ridică, uitându-se în jur.

— Deci, spuse Han, ce crezi că a planificat Zsinj? Bombardamente aeriene sau ce?

Leia se abţinu să răspundă.

— El a spus că ar distruge planeta – nu doar vrăjitoarele sau oraşul lor. Oare poate să lucreze la ceva măreţ?

— Precum o altă stea a morţii? întrebă Luke. Nu cred.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, zise Han. Gethzerion îl ia pe Zsinj drept fraier, spunându-i că m-a luat ostatic, că mi-a distrus nava. Evident că ar face orice pentru a scăpa de pe această planetă.

— Şi Zsinj pare dispus să facă orice pentru a pune mâna

pe tine, observă Leia.

— Da, aprobă Han. Lucrul cu adevărat înspăimântător este că dacă am putea-o prezenta pe Gethzerion lui Zsinj, cei doi au atâtea trăsături de personalitate în comun, încât cred că ar putea face ceva împreună.

Leia se uită la Han încruntată.

— Nu înţeleg, Han Se pare că Zsinj te vrea cu tot dinadinsul. Să vină aici personal? Face un efort extraordinar să negocieze cu surorile nopţii. Ce are împotriva ta?

Han îşi scărpină falca uşor iritat. Din vârful rancorului, Chewbacca mârâi încurajându-l pe Han să continue. Cumva Luke ştia că va ieşi rău.

— Ei bine, ştii că după ce i-am eliminat super distrugătorul spaţial, eu am – ei bine, l-am chemat personal prin holo vid şi ăăă… l-am întărâtat.

— L-ai întărâtat? întrebă Leia. Ce vrei să spui cu asta?

— Eu, ăăă, nu îmi amintesc cuvintele exacte, dar mi-am asumat personal distrugerea navei lui şi am spus ceva de genul: Să îmi pupi wookieeul! Chewbacca pufni într-un râs sănătos şi dădu din cap cu vigoare.

— Lasă-mă să înţeleg, spuse Isolder. Ai spus: Să îmi pupi wookieeul! Celui mai puternic lord războinic din galaxie?

— Bine! Bine! spuse Han, aşezându-se pe generator. Îmi pare rău! Nu trebuie să insistaţi prea mult pe chestia asta. Recunosc că am dat-o în bară! Eu, eu am făcut asta prins de febra momentului!

Isolder îl lovi pe Han pe spate.

— O, prietene, ai fost mai prost decât mi-am închipuit – la naiba, poate eşti mai prost decât şi-ar fi imaginat oricine – dar îmi doresc să fi fost acolo! Luke fu destul de surprins de faptul că Isolder îl numise prieten.

— Da, spuse Leia şi eu. Ai fi putut vinde bilete la aşa ceva.

Han se uită în ochii lui Isolder.

— Serios? O, ar fi trebuit să vezi privirea lui Zsinj – ştii tu, obrajii roşii şi saliva curgându-i din gură, părul retrăgându-i-se în nas! Era extraordinar! Ştii că este un adevărat geniu?

Poate să înjure fluent în aproape şaizeci de limbi străine. Deşii am auzit unele obscenităţi la viaţa mea, acest bărbat are un talent special.

— O, da, zise Isolder zâmbind. Ştii că are de gând să îţi pună capul pe un platou, nu-i aşa? Şi având în vedere reputaţia lui Zsinj, ar putea chiar să îl mănânce.

— Da, ei bine, zise Han, menţine viaţa interesantă.

— Putem să ne îngrijorăm în legătură cu Zsinj mai târziu, îi atenţionă Luke. Chiar acum ar fi bine să ducem piesele astea la Şoim. Hai să nu fim prinşi aici în câmp deschis. Când Gethzerion va descoperi că am supravieţuit, va porni pe urma noastră. Luke se uită la butoiul cu lichid de răcire, nesimţindu-se deloc confortabil. Chiar şi cu banda adezivă tot pierduseră jumătate din cantitate şi el ştia că aveau nevoie de fiecare picătură pentru un salt sigur.

— Va trebui să scăpăm, îl bătu Leia pe umăr, îmbărbătându-l.

Dădu din cap, acceptând numai pentru că asta era tot ceea ce putea să facă. Puseră rancorii să încarce repede generatoarele şi butoaiele cu lichid de răcire în sacii din funie whuffa şi apoi se urcară şi ei. Rancorii nu păreau să simtă încărcătura şi în zece minute ieşiră din locurile mâloase la adăpostul dealurilor.

După o zi şi o noapte fără somn, întregul grup era extenuat, dar rancorii păreau odihniţi, aşa că merseră până aproape de apus, apoi poposiră. Totuşi, Luke nu se putea odihni. Se îndepărtă în pădure şi începu să se plimbe. Era încă devreme. Se opri pe un deal, uitându-se prin împrejurimi şi când clipea dealurile păreau mai întunecate, îngheţate, pline de viaţă. Noaptea eternă, şopti o voce în sinea lui. Noaptea eternă se apropia. Se întrebă dacă viziunile erau simbolice, o reprezentaţie a propriei lui morţi inevitabile.

Îşi întinse simţurile şi îşi dădu seama de perturbările din Forţă. Armata vrăjitoarelor era deja la jumătatea drumului către clanul Muntelui Vrăjit. Gethzerion avea speederul ei de teren şi o călătorie care dura trei zile pentru o armată; ei

i-ar fi luat numai o oră. Ea şi restul clanului puteau să petreacă acele trei zile punând la punct o strategie.

Adesea, în trecut, Luke îşi putea imagina o bătălie aşa cum ar decurge ea, reuşind să o proiecteze în mintea lui. Când făcea asta, Forţa îl ghida, îi dădea informaţii pe care altfel nu le-ar fi avut. Dar de data aceasta era diferit. Altercaţia de sub turnuri îl învăţase prea puţin despre capacităţile vrăjitoarelor. Îşi dorea ca Yoda sau Ben să apară şi să îl sfătuiască. Totuşi, singura imagine care îi apărea să îi dea sfaturi era Yoda pe hologramă.

Yoda fusese un Maestru Jedi mai puternic decât spera Luke vreodată să ajungă. Cu toate acestea, vrăjitoarele îl învinseseră pe el şi pe alţii ca el. Luke se simţi nesigur de puterile lui. Forţa?! De unde venea de fapt? Yoda spusese că viaţa o crease, că era energie. Dar putea Luke să o folosească având conştiinţa împăcată? Dacă îşi trăgea energia din alte lucruri vii, sugând din ele de parcă ar fi fost o lipitoare care le goleşte, cum putea să justifice ceea ce făcuse?

Şi mai era o problemă. În bătăliile lui cu Darth Vader, Luke simţise că nu îşi atinsese niciodată limitele forţelor sale. Vader căutase numai să îl întoarcă de partea întunecată a Forţei şi asta îl ţinuse pe Luke în viaţă. Totuşi, nu îşi făcea iluzii că Gethzerion ar fi aşa de permisivă.

— Ce se petrece aici, Ben? şopti Luke, uitându-se spre jungla din preajma lui. Lumina soarelui care apunea lăsa un fel de sclipire pe frunze. Este acesta un fel de test sau ce? încerci să descoperi dacă rezist singur sau cum? Crezi că nu mai am nevoie de ajutorul tău? Ce se petrece aici?

Ben nu răspunse. O briză de seară adie printre vârfurile copacilor, astfel încât umbrele frunzelor dansau pe deasupra pământului. Luke privi soarele care apunea şi fu surprins. Pădurea purta un miros de frunze de molid şi un fel de fruct pe crengile superioare ale copacilor. Seara era călduţă şi perfectă, soarele apunând peste el. Deasupra, neatente la surorile nopţii sau la Zsinj, şopârlele săreau peste foietajul superior al pădurii. În ciuda a tot, Luke îşi

dădu seama că Dathomir chiar era o lume minunată. Dacă harta din camera lui Augwynne era corectă, oamenii păreau să fi explorat, probabil, unu la sută din suprafaţa locuibilă a planetei. Pentru majoritatea creaturilor din acel loc şi pentru milioane de planete din altă parte a galaxiei, uneltirile lui Gethzerion contau mai puţin decât împrăştierea unei mâini de nisip în deşert.

Pe când Luke se plimba prin pădure, Isolder stătea şi asculta cum vorbea Han cu droidul său. Leia adormise destul de repede, dar Isolder se trezi puţin mai târziu şi o observă pe Teneniel stând lângă foc, afară din cercul de lumină, privind stelele. Se duse şi se aşeză lângă ea.

— Uneori, când mă aflu noaptea în deşert, spuse Teneniel încet şi nu sunt nori, nu sunt copaci care să îmi obtureze privirea, stau trează noaptea şi mă uit la stele, întrebându-mă cine trăieşte acolo, cum sunt oamenii din acele locuri.

Isolder studie punctele de lumină de deasupra lor. În zilele lui de piraterie lucrase în acea parte a galaxiei şi avea un dar pentru astronavigaţie. Prin observarea câtorva stele majore, era capabil să determine unde se aflau în spaţiu.

— Am făcut şi eu adesea la fel, spuse Isolder. Cu excepţia faptului că între cărţile mele de istorie, lecţiile de diplomaţie şi un pic de călătorie, am învăţat multe. Alege o stea. Îţi voi povesti despre ea.

— Aceea, spuse Teneniel, arătând spre cea mai mare care se ivea în orizont.

— Aia nu este o stea, spuse Isolder. Este o planetă.

— Ştiu, zâmbii Teneniel spre el, dar trebuia să te testez. Foarte bine, sunt şase stele chiar acolo, aşezate una lângă, alta care formează un cerc, spuse ea, arătând chiar deasupra lor. Cea mai strălucitoare dintre ele este albastră. Spune-mi despre ea.

Isolder studie steaua un moment.

— Acela este sistemul Cedra şi se află la numai trei ani lumină. Nu este nici un fel de viaţă în jurul stelei pentru că este prea tânără, prea fierbinte. Alege o altă stea – una

galbenă sau portocalie.

— Ce zici de steaua palidă de la stânga ei? Aceea?

Isolder se gândi.

— Acolo sunt de fapt două stele, un sistem dublu numit Fere sau Ferie şi este destul de departe. Acum două sute de ani, oamenii de acolo aveau o cultură extraordinară şi au construit unele dintre cele mai bune nave spaţiale din galaxie – mici crucişătoare de lux. Am un unchi care colecţionează nave spaţiale vechi şi el restaurase un Fere.

— Nu mai construiesc nave?

— Nu, în timpul războaielor, mulţi oameni s-au mutat de colo-colo, căutând noi lumi în care să se ascundă. Cineva, accidental, a adus molima pe Fere şi a curăţat planeta. Totuşi, dacă ai avea un telescop destul de puternic, ai putea vedea oamenii de acolo aşa cum erau ei odinioară. Ferenienii erau foarte înalţi, cu piele fină de culoarea albă şi şase degete delicate la fiecare mână.

— Cum aş putea să îi văd, dacă sunt toţi morţi? întrebă Teneniel neîncrezătoare.

— Cu ajutorul unui telescop ai putea să vezi lumina care se reflectă de pe planeta lor de sute de ani. Din moment ce ai vedea lumina, ai putea să vezi şi trecutul lor.

— Vai, spuse Teneniel, ai un asemenea telescop?

— Nu, râse Isolder. Nu le facem atât de bune.

— Ce e cu steaua palidă de sub ea? întrebă Teneniel.

— Este Orelon şi cunosc foarte bine steaua aceea, răspunse Isolder. Este mare şi strălucitoare, iar din acest loc este singura stea vizibilă din gruparea Hapi. Sunt numai şaizeci şi trei de stele foarte apropiate una de alta într-o grupare şi mama mea le conduce.

Teneniel rămase tăcută multă vreme, gânditoare.

— Mama ta conduce peste şaizeci şi trei de stele? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

— Da, spuse Isolder.

— Are soldaţi războinici sau nave spaţiale?

— Miliarde de războinici, mii de nave spaţiale, răspunse Isolder. Trase adânc aer în piept şi Isolder îşi dădu seama

că răspunsul lui o speriase.

— De ce nu mi-ai spus niciodată asta? întrebă ea. Nu ştiam că am capturat fiul unei femei atât de puternice.

— Ţi-am spus că mama mea este regină şi tu ştiai că atunci când îmi aleg soţie aceasta urmează să fie regină.

— Dar... m-am gândit că este regină peste un clan de mărimea unui sătuc, spuse Teneniel fără să respire. Se lăsă pe spate în iarbă şi îşi ţinu mâinile deasupra capului pentru un moment, de parcă ar fi fost ameţită. Isolder decise să îi acorde ceva timp, să o lase să se obişnuiască cu viaţa în termenii lui grandioşi.

— Deci, spuse Teneniel gânditoare, când pleci de pe Dathomir, dacă mă uit la o stea, voi ştii unde eşti?

— Da, spuse Isolder.

— Şi când vei fi în lumea ta, te vei uita vreodată pe cer noaptea să îmi vezi soarele şi să te gândeşti la mine? Vocea ei era înecată, tristă.

— Din Hapi nu putem să vedem soarele vostru. Este prea palid. Hapi are şapte luni şi se alimentează cu lumină de la stele atât de palide, spuse Isolder, mirându-se de tonul vocii ei.

Se întoarse într-o parte şi studie faţa lui Teneniel în lumina stelelor. Ca majoritatea hapilor, vederea lui pe timp de noapte era scăzută; lumina celor şapte luni şi un soare strălucitor făceau ca vederea să nu fie bine dezvoltată pe timp de noapte, aşa că de-a lungul timpului, oamenii lui îşi pierduseră treptat abilitatea de a vedea bine pe întuneric. Totuşi, putea să distingă silueta ei, liniile perfecte ale feţei, curba sânilor.

— Nu te înţeleg, spuse Isolder. Ce crezi că sunt eu pentru tine? Spui că sunt sclavul tău. Spui că femeile voastre răpesc bărbaţii pentru a-i face soţii lor şi faptul că mă deţii îţi dă un fel de statut aparte în clanul tău, dacă înţeleg eu bine.

— Nu te-aş forţa niciodată împotriva voinţei tale, spuse Teneniel. Eu... eu nu aş putea. Aşa cum am spus, dacă o altă femeie te-ar captura, poate că nu ai fi la fel de norocos.

Isolder îşi aminti de zâmbetul timid al lui Teneniel pe când îl abordase prima dată, mergând enigmatic în jurul lui, cântând încet, totuşi privindu-l intenţionat, cu ochii de culoarea cuprului, neabătându-se niciodată în altă direcţie. Îi zâmbise şi el se gândise să fie cordial atunci când ea îi oferise funia cu care, ulterior, îl prinse. Acum înţelegea tot. Îi dăduse destule şanse să scape şi el o lăsase să îl prindă.

în ceea ce priveşte ritualurile de împerechere care s-au desfăşurat, acestea nu erau deosebit de complexe, dar ambii jucători trebuiau să cunoască regulile.

— Înţeleg, oftă Isolder. Şi dacă eu şi cu tine nu ne plăceam? Dacă nu ar fi mers căsnicia? Atunci ce ai fi făcut?

— Atunci te-aş fi vândut. Dacă ai fi preferat o altă femeie, în cazul acesta un maestru onorabil ar fi încercat să te vândă ei, aranjând un preţ rezonabil, date fiind bunăstarea şi circumstanţele cumpărătorului. Sau, dacă nu ar fi fost nimeni care să te placă în clanul nostru, atunci ai fi putut aranja să fii capturat de cineva din afara clanului – sau ai fi putut fugi în munţi, pentru a mă lăsa să aflu că nu ai fost satisfăcut şi dacă eu consideram că ar mai fi ceva de salvat, te-aş fi vânat din nou. Sunt multe lucruri pe care le-ai fi putut face.

Isolder se gândi. Deşii suna barbar la prima vedere, calea vrăjitoarelor de a se împerechea nu suna cu nimic mai aparte decât în orice alt sistem. Ca şi în propria lui lume, femeile dominau, dar bărbaţii din acel loc aveau susţinere. Încercă să îşi imagineze cum a fost lumea aceea de mii de ani – mici bande umane luptându-se fără arme cu rancorii. Dată fiind alternativa, căsătoria cu o vrăjitoare, câştigarea protecţiei ei, chiar şi numai pentru a deveni un sclav, se dovedea a fi un mare ajutor.

Şi acum Teneniel îi oferea libertatea. L-ar lăsa să fugă, să încerce să scape de pe planeta aceea şi voia un singur lucru în schimb: să fie ţinută minte, să se gândească la ea cu afecţiune.

Gândindu-se la invidia mătuşilor lui, la avariţia mamei sale, se întreba câte femei din lumea sa ar fi fost atât de

generoase, atât de înţelegătoare. Avea o frumuseţe a ei pe care rareori o văzuse la cineva.

Isolder se sprijini pe coate, se aplecă spre Teneniel şi o sărută uşor pe obraz, ştiind că o săruta de rămas-bun. Descoperi că faţa ei era umedă. Plânsese.

— Dacă mă întorc vreodată înapoi în Hapi, spuse el, îmi voi aminti de tine. Ştiu unde eşti şi uneori mă voi uita spre Dathomir şi mă voi întreba dacă te gândeşti la mine.

O oră mai târziu, Luke îi trezi pe toţi, încărcară rancorii şi porniră repede la drum, conducând animalele fără milă prin păduri, peste munţi şi prin canioane abrupte. Târziu în noapte, se opriră din nou în pădure, la numai paisprezece kilometri de Muntele Cântător. Rancorii erau prea extenuaţi să poată merge mai departe. Luke simţea o urgenţă şi dorea să grăbească pasul, dar rancorii erau prea obosiţi şi întreaga tabără era extenuată.

— Ne vom odihni aici pentru scurt timp, spuse Luke. Ca şi cum ar fi fost o singură fiinţă, grupul îşi lepădă încărcătura şi se aşeză pe pământul pe care aşternuse pături. Amândoi droizii îşi reduseseră puterea pe timpul nopţii.

Luke mâncă în totală linişte lângă foc şi rancorii stăteau gâfâind de extenuare în umbre, cu ochii închişi. Nu se recuperau bine după efortul fizic, aşa că Teneniel umplu un recipient cu apă şi pe când ceilalţi din grup dormeau, rancorii se aplecară spre ea şi o lăsară să îi spele pe faţă cu o cârpă udă. Luke se miră de comportamentul lor, apoi înţelese că din moment ce rancorii nu aveau glande sudoripare, rigorile călătoriei îi făcură să sufere de căldură. Se duse lângă Teneniel.

— Uite, spuse el, foloseşte Forţa pentru a-i ajuta. Le poate răci corpurile.

Îl atinse pe primul rancor şi lăsă Forţa să pătrundă prin el. Acesta oftă mulţumit şi îl atinse cu o gheară mare şi murdară, de parcă voia să îl mângâie.

Teneniel îşi scutură capul frustrată.

— Tot nu înţeleg cum faci asta, spuse ea. Parcă ar fi mult mai uşor cu o vrajă.

— Dacă atunci când spui nişte cuvinte te ajută să te concentrezi mai bine, spuse Luke, atunci nu înţeleg de ce ar face vreun rău. Dar Forţa nu poate fi legată de cuvinte, nu poate fi încapsulată în cuvinte.

— Îmi pare rău – pentru ce am făcut la închisoare, spuse Teneniel. Aproape că le-am omorât. Eu... brusc, când eram nervoasă, părea că nimic din ceea ce îmi spusesei nu avea sens. Voiam numai să le omor, să termin cu răutatea lor şi totuşi regulile voastre m-au oprit.

— Îşi doreau ca tu să încerci să le omori. Voiau ca tu să cedezi în faţa urii.

— Ştiu, spuse Teneniel, dar în acel moment nu puteam să înţeleg că partea luminată a Forţei era mai puternică decât cea întunecată.

— Nu am spus niciodată că era mai puternică, răspunse Luke. Dacă e puterea pe care o cauţi, se poate ca ambele părţi să îţi servească la fel de bine. Dar uită-te la surorile nopţii – uită-te la ce oferă partea întunecată: teamă în loc de dragoste, agresiune în schimbul păcii, dominare în loc de mulţumire, consumul energiei.

— Dacă îţi doreşti puterea uşoară, atunci partea întunecată a Forţei îţi oferă ceea ce doreşti – cu preţul a tot ce îţi e drag.

Luke atinse fiecare rancor în parte, răcindu-le corpurile. Teneniel îşi puse braţele în jurul lui Luke, îl îmbrăţişă din spate, obrazul ei atingând umărul lui.

— Şi dacă îmi doresc dragoste mai mult decât orice altceva? întrebă Teneniel. Mă va conduce partea luminată a Forţei spre asta?

Era atât de greu să înţeleagă întrebarea ei, dar Luke părea tentat să pretindă că este confuz. O găsea atrăgătoare, dar să încerce iubirea... ar fi fost tulburător.

— Nu ştiu, spuse Luke cu onestitate. Cred că ar putea.

— Înainte să vii, spuse Teneniel, v-am văzut pe tine şi pe Isolder într-o viziune. Am fost singură atât de mult timp, trăind în sălbăticie şi singurul lucru pe care mi-l doream era un soţ, să mă alătur clanului meu. Multe zile am lucrat să

fac vrăji prin care să văd viitorul şi apoi te-am văzut pe tine în visele mele. Cred că tu eşti destinul meu.

Luke îi luă mâinile şi le ţinu strâns între ale lui.

— Eu nu cred în destin. Cred că ne creem propria cale în viaţă prin alegerile pe care le facem. Uite, eu am ceva ce trebuie să îţi spun, dar nu am făcut-o pentru că nu vreau să te rănesc: simt că nu ne cunoaştem. Cred că trebuie să ne calmăm.

— Vrei să spui că eu trebuie să mă calmez, şopti Teneniel. Noi ne alegem soţii rapid, adesea într-o clipire. Când te-am văzut pe tine, am ştiut imediat că te vreau. Nu mi-am schimbat părerea. Dar tu te porţi de parcă dragostea ar trebui să vină la întâmplare.

— Nu sunt sigur că vine la întâmplare, spuse Luke. Doar că uneori creşte şi de obicei dispare printr-o moarte subită.

— Şi? spuse Teneniel. Dacă dragostea noastră moare subit, ce am avea de pierdut?

— Nu pot să fac asta, răspunse Luke. Dragostea este mai mult decât o simplă curiozitate sau un entuziasm de moment. Nu cred că doi oameni pot să ştie că există un sentiment real până nu au petrecut timp împreună, până nu au un trecut prin diferite experienţe. Iar eu am o datorie de îndeplinit. Îmi voi termina antrenamentul de Jedi şi după ce părăsesc această planetă… adevărul este că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Tu şi cu mine nu vom avea niciodată un asemenea trecut împreună.

Luke ar fi dorit să îi spună mai multe, să îi spună că într-o zi spera să întâlnească o fată ca ea, dar în umbrele adânci ale copacilor, Han se agită în somn, ridică o mână în aer şi spuse cu voce tare:

— Nu! Nu! apoi trase pătura să îşi acopere capul şi se întoarse pe partea cealaltă.

Luke se gândi că e ceva straniu la mijloc. Îl mai văzuse pe Han vorbind în somn înainte. Simţi o perturbare în Forţă, de parcă ceva invizibil se mutase sub coroana copacilor alături de ei. O putea simţi plutind în apropiere şi se întrebă dacă vreun animal se ascundea în umbră. Se întoarse să se

uite şi o presiune îi sfâşie capul de parcă o cască întunecată fusese pusă peste el. Un fior trecu prin el şi se luptă să rămână calm. Recunoscu că era un fel de test.

— Ce se petrece? Ce este? întrebă Teneniel şi Luke făcu un semn din mână, gesticulă ca ea să rămână tăcută. Rămase nemişcat câteva minute, luptându-se să îşi păstreze controlul, deschizându-se spre Forţă. Apoi sentimentul dispăru.

Teneniel trase repede aer în piept de parcă fusese brusc stropită cu apă rece. Încercă să îşi acopere capul cu mâinile, apoi se uită în sus spre cer şi zâmbii.

— Gethzerion, nu vei afla nimic important de la mine!

Vocea supărată a lui Gethzerion sună prin urechile lui Luke, umplând pădurea, venind de peste tot şi de nicăieri.

— Dar am aflat deja, spuse Gethzerion. Am aflat că Han Solo este în viaţă şi că visează plin de speranţă să îşi repare nava. Trebuie să recunosc că sunt fericită că a reuşit să îşi salveze preţioasele lui generatoare. Crede-mă şi eu îmi doresc la fel de mult ca şi tine să reuşească să repare acea navă.

Luke se întinse cu ajutorul Forţei şi încercă să îi atingă mintea lui Gethzerion. Văzu o scurtă imagine a unor căutători imperiali care zburau prin întuneric şi apoi Gethzerion se retrase brusc, ascunzându-se.

— Puneţi şeile înapoi pe rancori, spuse Luke, simţindu-se recunoscător că reuşise să vindece bestiile de căldură, chiar dacă numai pentru câteva momente. Trebuie să plecăm acum. Gethzerion îşi grăbeşte trupele prin noapte pentru a putea lua cu asalt clanul tău la răsărit.

Grupul se grăbi să îşi mobilizeze rancorii pentru o ultimă călătorie. Ceva se schimbase pe timpul nopţii. Teneniel şi

Isolder călăreau împreună; la fel făceau Han şi Leia. Luke călărea cu R2-D2 şi îşi dădu seama că discuţia lui cu Teneniel o făcuse pe femeie să devină ceva mai serioasă. Renunţase la el şi într-un fel se simţea uşurat.

Pe când rancorii alergau spre fortificaţia în care se afla clanul Muntelui Vrăjit, aruncându-se prin junglă cu o viteză cu care îşi puteau frânge gâtul, funiile de prindere foşneau şi scârţâiau, scoţând singurul zgomot care perturba noaptea. Nici o reptilă nu sărea printre crengi şi nici nu răspundea la sunetul apropierii lor. Nici o pasăre nu îşi mişca picioarele. În schimb, părea că animalele junglei muriseră, căzând în linişte din liane, atât erau de tăcute.

Alergară rancorii pentru încă o oră, se căţărară peste un şir de dealuri şi se opriră gâfâind să se uite spre valea în formă de vas, acolo unde Muntele Vrăjit se întindea la cinci kilometri depărtare. Deasupra, cerul era aproape roşu, lumina de foc reflectându-se din cerurile acoperite de ceaţă. Surorile nopţii porniseră focul în jungla de pe dealurile înconjurătoare, astfel încât muntele părea că stătea într-un castron de tăciuni aprinşi. Luke auzi vocea lui Augwynne chemându-l:

— Luke, Teneniel, veniţi repede!

— Suntem pe drum! îi transmise Luke.

Îndemnă rancorii să meargă mai repede şi noroiul sărea în urma lor, pe când ghearele lor rupeau locul pe unde călcau.

Luke putea să simtă întunericul care pornise spre ei. Putea să simtă răul ca pe o boală. Aerul avea aroma flăcărilor şi a pulberii. Scrum şi fum se ridicau în derivă pe cerul de culoarea cuprului. Luke regretă că trebuia să conducă un grup într-un mare semicerc.

Să ajungă la muntele de pe malul nordic. Un teribil simţ de urgenţă îl conducea, dar nu putea să îi ducă la mult mai periculoasa parte sudică a muntelui, acolo unde surorile nopţii se strângeau pentru atacul lor.

Rancorii încercuiră stâncile pe panta nordică a muntelui şi Luke putea să simtă prezenţa vrăjitoarelor în apropiere.

Îşi ridică mâna, ordonă în linişte rancorilor să se oprească şi se uită spre versantul strălucitor al stâncilor învăluite în fum. Lumina focului se reflecta pe stâncă, luminând totul, mai puţin cele mai adânci crevase.

Luke privi în grabă stâncile. Nu puteau merge în acel loc fără să se expună unui atac.

Fumul maroniu atârna peste tot precum o pânză ce acoperea lumea. Cumva, surorile nopţii manipulau fumul, folosind Forţa ca pe un ciocan. Aerul se simţea plin de electricitate statică.

— R2-D2, fă o scanare senzorială, zise Luke şi spune-mi dacă descoperi ceva electronic.

R2-D2 îşi ridică farfuria antenei sale şi o lăsă să se rotească.

— Maestre Luke, comentă C-3PO, aerul este puternic încărcat şi ionizarea cauzează distrugere în masă pentru circuitele mele. Mă îndoiesc că R2-D2 ar putea să depisteze ceva. Aceasta nu e vreme pentru un droid.

— Aceasta nu e vreme pentru nimeni, spuse Luke, adulmecând aerul. Norii nu erau gri de furtună sau plini de ploaie care să promită stropi de vară. Aceştia sunt nori denşi plini mai degrabă de praf şi pulbere decât de apă. El se uită în sus şi, brusc, norii de deasupra văii se încovoiară ca şi când o mână făcuse vânt deasupra unui foc. Faţa lui Gethzerion umplu cerul, o faţă conturată de fum roşiatic care se apropia spre ei cu ochii strânşi. Apoi faţa se dizolvă, dar Luke rămase cu sentimentul neliniştitor că Gethzerion era încă acolo sus, ascunsă după nori, privindu-i. Rancorii mârâiră şi se îndepărtară de stâncă.

— Nu vă temeţi, linişti Teneniel grupul. Gethzerion încearcă numai să vă înspăimânte.

— Da, spuse Han, ei bine, funcţionează.

R2-D2 îşi roti antena nesigur şi începu să tremure, arătând spre sud-est. Scârţâi şi scoase un sunet electronic.

— R2-D2 poate să vadă multe căutătoare imperiale care vin din acea direcţie, spuse C-3PO.

Luke se uită spre sud-est, apoi privi din nou muntele.

Umbrele aflate într-unele dintre crevasele de deasupra lor erau atât de întunecate, încât ochii umani nu ar fi putut să observe rancorii care se târau prin crăpăturile mai adânci. Dar Luke ştia că senzorii de pe un căutător imperial i-ar fi detectat imediat. Ar fi trebuit să distrugă acele căutătoare imperiale pentru ca grupul să se caţere pe stâncă şi nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Luke se întinse şi îşi mângâie rancorul. Bestiile se supraîncălziseră din nou. Putea să le simtă oboseala, ameţeala. Lăsă Forţa să curgă prin ei, răcori corpurile rancorilor şi le îndepărtă setea, apoi vorbi către ei.

— Tosh, alege-i pe cei mai puternici dintre ai tăi să îi ducă pe ceilalţi la fortăreaţa clanului. Eu voi rămâne aici cu doi dintre voi pentru a mă lupta şi mă voi alătura celorlalţi imediat ce este posibil.

Tosh începu să dea ordine copiilor săi şi doi dintre cei mai mici masculi luară generatoarele din cârca ei. Tosh şi fiica ei îşi desprinseră armamentul şi plasele de pe spinarea lor pe când se pregăteau de bătălie.

— Han, spuse Luke, uitându-se la el şi la Leia. Du-o pe Leia la Şoim şi începe să lucrezi la navă.

Pentru a accentua cuvintele, Luke îşi ridică mâna şi R2-D2 coborî de pe spinarea lui Tosh pentru a sta între Han şi Leia. Nu aveţi ce face aici jos. Teneniel ar putea avea nevoie de ajutorul vostru.

— Ce vrei să spui? zise Han. Rămân cu tine. Am încă isteţimea şi blasterul cu mine.

— Şi nu îţi vor fi de folos la nimic, spuse Luke.

Han se uită puţin dezamăgit.

— Da, dar...

Tunetul răsună şi făcu ecou în peretele muntelui. Un fulger purpuriu fu scuipat la suprafaţa stâncii, explodând precum o săgeată de lumină, trimiţând resturi de magmă activă peste tot.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? spuse Leia. Surorile nopţii vin după Şoim pentru că ştiu că este un bilet sigur de plecare de pe această planetă. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face

este să pleci de aici!

— Ştiu asta, spuse Han pe un ton afectat. Pot să înţeleg acest lucru! Sunt de acord cu tine!

Dar Luke ştia că în inima lui, Han nu putea să accepte gândul că îşi părăseşte un prieten care era la ananghie.

Chewbacca şi C-3PO se căţărară pe femela mai puternică şi se aşezară nu tocmai confortabil în spatele lui Isolder şi al lui Teneniel. Pe imenşii rancori puteau să încapă lejer chiar şi patru călători. Luke nu se îngrijora câtuşi de puţin că ar supraîncărca rancorii cu persoane, dar îşi făcea griji în legătură cu generatoarele şi lichidul de răcire. Rancorii trebuiau să escaladeze muntele cu acele pachete.

— Veţi fi bine? îi întrebă pe rancori şi doi masculi mici mârâiră pentru a-l linişti.

Se uită în sus şi văzu faţa Leiei cuprinsă de o sclipire bruscă de lumină. Îi putea simţi îngrijorarea.

— Nu te teme, spuse Luke, voi alunga acele căutătoare imperiale.

— Nu de asta mă îngrijorez, răspunse Leia. Doar să ai grijă de tine. Fără acte de eroism. Sunt nişte oameni foarte răi în aceste locuri. Chiar şi eu pot să simt asta.

Liniştea se lăsă peste ei şi Luke nu prea ştia ce să răspundă. Dacă există o zi când aveau nevoie de acte eroice, aceea era ziua.

— Voi încerca să fiu atent, spuse Luke.

Luke atinse uşor spatele lui Tosh, după care îi lăsă pe ceilalţi în urmă în pădure, pentru a-şi rearanja încărcătura. Tosh alergă o sută de metri pe un deal uşor ridicat, apoi se opri. Stătea semeaţă şi adulmeca aerul. Tufişurile dese din faţă păreau a fi o masă neagră solidă. Tosh mârâi încet şi Luke simţi pericolul pe care ea îl anunţa. Voia ca Luke să se dea jos pentru ca ea să se poată mişca mai uşor în luptă. Se aplecă şi Luke sări pe pământ.

Testă întunericul din depărtare. Nu putea să vadă nimic, nu putea să miroasă nimic – chiar şi când încerca folosindu-se de Forţă, tot nu simţea nimic. Totuşi, rancorii se înghesuiră în linişte în stânga lui, încercuind tufele. Luke îi

urmă fără a face zgomot, folosindu-şi Forţa pentru a-şi ghida paşii.

Ajunseră la o cărare ce ducea mai adânc în tufişuri şi pământul era învăluit de lumina reflectată de la foc. Luke putea să vadă urme de scormoneli în pământ. Numai degetele cu gheare de metal ale căutătorilor imperiali ar fi putut să lase pământul atât de scobit. Se uită spre tufişuri din nou. Era mai luminat acolo, coroanele de deasupra cumva lipsite de frunze şi Luke înţelese că se afla pe un mic promontoriu şi că nici un tufiş nu ar fi putut să fie atât de des.

Un soldat din trupele de şoc strigă prin microfonul caschetei lui:

— Uite! Sus pe stâncă!

Luke se uită peste umăr. Cei doi rancori masculi se chinuiau pe stânca verticală, atârnându-se de prinderi vechi cu ghearele lor imense. Luke abia putea să îi distingă pe Han, Leia şi pe ceilalţi.

Aproape imediat se porniră lovituri de tunuri în direcţia lor şi Luke îşi dădu seama că, de fapt, ceea ce el credea că ar fi tufişuri era o pânză imperială de camuflaj, dosind amplasarea armelor. Zeci de trupe de şoc, patru căutătoare imperiale şi o singură vrăjitoare se ghemuiau acolo. Luke ştia că exista posibilitatea să fie zeci de astfel de ascunzişuri ca acela, dar spera că distrugându-l le va acorda Leiei şi celorlalţi o şansă destul de mare pentru a ajunge pe munte.

Tosh şi fiicele ei îşi luară bardele şi fugiră înainte, folosind sunetul focului de tun pentru a-şi acoperi asaltul. Luke o privi nervos pe Leia, văzu ambii rancori evitând ca prin minune atacul, ascunzându-se după o stâncă pentru a se feri de focurile de armă. Îi trebui lui Luke un moment să observe că se prinseseră cu funii whuffa care atârnau precum plantele agăţătoare.

Luke apăru în spatele lui Tosh. Ea îi întâlni prima pe imperiali, lovind în două căutătoare deodată, făcându-le praf. Speriate, trupele de şoc traseră cu mitralierele în ea şi

Tosh gemu de durere pe când loviturile ricoşau pe pielea ei groasă. Luke trase trei focuri rapide, punând la pământ imperialii. Fiica lui Tosh îşi balansă barda, lovind un al treilea căutător imperial aflat la jumătatea drumului.

Al patrulea căutător imperial se ridică rău-voitor şi deschise focul cu tunurile sale gemene în tânărul rancor. Rancorul se prăbuşi peste instalaţie şi membrul drept îi fu smuls din şold, bucăţi de oase galbene pătrunzând prin masa întunecată de carne. Rancorul se uită la rănile pe care le avea şocată. Îşi luă plasa cu braţul ei sănătos şi o trecu în jurul ultimului căutător imperial, apoi se prăbuşi şi muri. Greutatea pietrelor aruncate distruseră căutătorul şi Tosh lovi un soldat din trupele de şoc şi-l lăsă inconştient, apoi se grăbi spre căutătorul imperial şi nimici tunurile.

Flăcări şi scântei albastre erupseră din căutătorul lovit, pe când se stingea. Totuşi, Tosh lovi din nou şi din nou, strivind carcasa. Nimeni nu putea să mai fie viu acolo, dar Tosh ţipa şi sărea pe bucata de metal, căutând să scoată afară cadavrul tunarului.

Luke trase în doi soldaţi din trupele de şoc şi auzi o vrăjitoare rostind o vrajă. Era ghemuită la pământ, speriată, retrăgându-se de teama lui Tosh. Luke îşi scoase sabia de lumină.

— Tu! ţipă Luke şi vrăjitoarea se întoarse spre el, gluga căzându-i pe spate. Era tânără, nimic mai mult decât un copil în realitate, poate avea şaisprezece ani. Luke nu îşi putea imagina că ea ar fi fost cu adevărat rea. Îi putea simţi groaza.

Începu să rostească o vrajă şi Luke îşi ridică mâna liberă făcând un gest şi folosind Forţa pentru a-i bloca traheea. Vraja se opri şi fata rămase înlemnită, frica putându-i-se vedea pe faţă.

— Nu mă face să te omor! spuse Luke. Promite-mi că o vei părăsi pe Gethzerion şi clanul ei pentru totdeauna!

Fata se holbă la el, luminată de focul căutătoarelor imperiale care ardeau, cu ochii sălbatici de teamă. Dădu din cap prosteşte şi Luke reuşea să simtă gustul fricii ei

animalice. Îi dădu drumul să plece.

Căzu la pământ şi se uită la el cu furie. Luke putea să observe surprinderea pe care fata o simţea faţă de propria ei neputinţă. Cu un singur gest de lovire ea aruncă o vrajă, smulgând sabia de lumină din mâna lui Luke.

Jedi îşi scoase blasterul şi trase. Fata strigă un blestem şi încercă să evite săgeata de lumină cu palma, dar era prea tânără şi prea slăbită. Săgeata de lumină pătrunse adânc în carnea ei, lăsând mâna înnegrită şi arsă. Fata se uită la propria ei mână şi ţipă îngrozită.

Sabia de lumină alunecă pe pământ şi se ridică. Luke canaliză Forţa şi o opri chiar înainte ca lama să se arcuiască în faţa lui, apoi prinse arma în aer.

— Te rog! strigă Luke, dar fata începu să rostească o altă vrajă. Brusc, Tosh apăru în spatele ei şi o lovi violent pe sora nopţii, trosnind ca o plesnire umedă de carne pulsândă şi zdrobire de oase.

Luke rămase în stare de şoc, incapabil să înţeleagă comportamentul autodistructiv al duşmancei sale, nedornic să creadă că exista cineva atât de tânăr care ar fi putut să treacă definitiv de partea întunecată a Forţei.

Tosh îl înşfăcă pe Luke cu o gheară, îl aruncă pe spatele ei şi începu să alerge prin junglă.

Luke putea să vadă urmele arsurilor negre din carnea ei. Unele dintre ele erau adânci, sângerânde. Tosh gemea de durere. Nu de suferinţa provocată de bătălie, ci de faptul că îşi văzuse propria ei fiică murind. Rancorul se aventură printre copaci, îl duse la stâncă şi începu căţărarea prin întuneric spre norii de fum.

Focuri încercuiau muntele şi tunete se dezlănţuiau în jurul lui. Când Tosh ajunse pe vârful stâncii, Leia şi ceilalţi erau deja departe, rancorii stând până la şold ascunşi în timp ce înaintau. Leia se uita pentru a se asigura că urcau în siguranţă, apoi strânse hăţurile rancorului său, cerându-i să meargă mai departe. Rancorii se întrecură, alergând prin câmpuri, de-a lungul văii în formă de vas, spre malul sudic şi spre fortăreaţa săpată în stâncă. Bătrâna Tosh gemu a

chemare la luptă şi rancorii din faţă i se alăturară.

Când Luke ajunse la partea sudică a văii văzu cincizeci de rancori stând precum monoliţi umbriţi de-a lungul marginilor stâncii, având pregătite pentru luptă bâte şi lance. O mică armată de bărbaţi şi tineri îmbrăcaţi cu simplele lor şorturi din piele însărcinaţi să care imense pietre pentru a le arunca de pe stâncă, aşezându-le lângă rancori.

Când Leia ajunse în acel loc, mână rancorii spre marea fortăreaţă. Rancorii nu aveau loc să intre pe porţi cu încărcătura pe ei, aşa că Han, Leia şi Isolder, droizii şi Teneniel se opriră şi se apucară să care generatoarele pe scări. Totuşi, Luke putea încă să simtă pericolul din spatele chemării lui Augwynne din urmă cu o oră şi îi lăsă pe ceilalţi, repezindu-se, sărind câte trei trepte deodată, trecând pe lângă mai multe camere, acolo unde copiii şi invalizii satului se ghemuiau de teamă, până când, într-un final, ajunse în sala de război.

Surorile clanului aşteptau înăuntru, îmbrăcate în hainele lor specifice, stând deasupra hărţilor sculptate ale terenului, intonând:

— Ah re, ah re, ah suun corre. Ah re, ah re, ah suun corre.

Augwynne îl salută pe Luke cu sobrietate, iar faţa ei era o mască atent controlată.

— Bine ai venit, Luke Skywalker, spuse ea pe când celelalte continuau să rostească incantaţii. Am sperat că te vei grăbi. Facem o analiză, încercând să aflăm locul unde se află surorile nopţii, astfel încât să putem să le descoperim strategia.

Îşi folosi capătul băţului ei sculptat pentru a arăta un model la scară mică a maşinii de deplasare a lui Gethzerion. Dacă Augwynne avea dreptate, Gethzerion se afla la numai doi kilometri de munte, mişcându-se între două grupuri de războinici. Luke ghici că Gethzerion folosea maşina pentru a da ordine fiecărui grup în parte.

— A fost plină de succes călătoria voastră?

— Aşa cum ne-am aşteptat, spuse Luke.

— Bun, respiră Augwynne uşurată. Cât îi va lua lui Han să îşi repare nava?

— Două ore, răspunse Luke. Se află acolo acum şi încearcă să monteze generatoarele. Gethzerion ştie că are o navă care poate fi reparată.

— Era de aşteptat că îşi va da seama, spuse Augwynne. Vom încerca să le ţinem departe pe surorile nopţii până termină Han.

O soră a clanului se apleca şi amplasă şaptesprezece pietre negre la poalele vestice ale muntelui. Luke studie harta. Strategia surorilor nopţii părea atât de ciudată. Amplasaseră monoposturi, constând într-o soră la fiecare douăsprezece grade ale cercului. Din moment ce Luke distrusese de curând un asemenea monopost, ştia exact ce conţinea fiecare instalaţie. Dar, în plus, Gethzerion pusese trei brigade de asalt de jur împrejurul muntelui. Una era chiar în faţa scărilor principale – singura intrare uşor accesibilă – şi alte două echipe se aflau la unghiuri de 120 de grade. Planurile de asalt ale lui Gethzerion nu luaseră în calcul asemenea aspecte speciale, cum ar fi terenul, fortificaţiile, apărarea clanului. Părea în schimb să se aştepte ca trupele ei să treacă peste orice barieră. Dar Luke cunoştea puterea Forţei şi înţelegea că planurile ei ar putea funcţiona.

— Multe dintre surorile nopţii nu apar aici, comentă Augwynne, uitându-se la hartă. Va trebui să fim atente.

Mută figurina reprezentând maşina de deplasare a lui Gethzerion mai aproape de flancul sudic al muntelui, apoi se duse să aştepte în balcon.

Luke veni încet lângă ea, urmat de celelalte vrăjitoare. Era aproape răsăritul şi norii începeau să se împrăştie. Totuşi, era atât de multă ceaţă deasupra lor, încât Luke nu era sigur că un răsărit adevărat ar putea avea loc în acea dimineaţă. Călătoriseră atât de mult în noaptea ce tocmai trecuse, făcând numai două opriri scurte, încât Luke se simţea de parcă nu mai dormise de zile. În pădure putea să

vadă căutătorii imperiali desfăşurându-şi trupele de şoc precum şoarecii albi când caută să se adăpostească.

— Ai vreun cuvânt de înţelepciune pentru noi, Jedi? întrebă Augwynne. Vreun sfat?

— Folosiţi-vă puterile numai în scopul vieţii, răspunse Luke, să vă apăraţi pe voi sau pe cei din jurul vostru.

— Vrei să spui că nu ar trebui să omorâm surorile nopţii? întrebă una dintre femei.

Luke se uită la forţele ce se înmulţeau la picioarele lor.

— Dacă puteţi să evitaţi asta, da. În acest caz, totuşi, am avertizat-o deja pe Gethzerion şi clanul ei.

— Aşa am făcut şi noi, spuse Augwynne. Aceia care se luptă împotriva noastră în această zi vor muri cu propriul lor sânge pe mâini. Eu una nu voi arăta nici un fel de milă.

Aşteptară şi Teneniel veni lângă Luke şi îi atinse mâna.

— Ceilalţi lucrează la navă cât de repede pot. Mă simţeam ca şi cum stăteam în calea lor. Am crezut că pot fi de mai mare ajutor în acest loc.

Luke o privi şi lumina focului întărea culoarea de cupru a ochilor ei, reflectând luminile roşii din părul său.

Teneniel înghiţi adânc şi un vânticel adie. Luke se gândi că poate Gethzerion ar ceda să trimită un fel de anunţ, pentru a-şi face simţită prezenţa, dar singura veste veni din partea lui Augwynne.

— Iată că vin!

Surorile clanului din jurul lui Luke începură să rostească o incantaţie, iar în depărtare, sub umbrele pădurii, surorile nopţii incantau şi mai tare. Aerul se agită în jurul balconului şi Luke simţi praful impregnându-se în părul lui, dându-şi seama brusc de faptul că exista ceva care cădea pe el de deasupra. Se uită în sus şi norii de pulbere se scuturau peste ei. Se întinse şi scoase o pereche de ochelari şi apoi simţi o perturbare în Forţă.

Vânturile se înteţiră şi Luke se trezi într-un vârtej de pulbere. Îşi puse ochelarii şi surorile clanului îşi ascunseră ochii pe când se dădeau înapoi de la balcon spre adăpostul fortăreţei lor.

Teneniel Djo începu să rostească o vrajă:

— Waytha ara quetha way. Waytha ara quetha way...

Foc de explozie răsări în parapetul de sub Luke şi un căutător imperial singuratic apăru în peisaj, blasterele explodând peste tot. Surorile nopţii foloseau Forţa pentru a-l ridica.

Teneniel îşi ridică mâna, ţinând degetele despărţite, concentrându-se asupra vrăjii. Praful din jurul lor se roti şi dispăru precum apa din chiuvetă. Particule de nisip şi pietriş se deplasară spre căutătorul imperial şi încărcătura statică pe care o construiseră ei produse o săgeată de lumină care ajunse să atingă căutătorul. Explodă şi surorile nopţii îl lăsară să cadă, astfel încât dispăru brusc din vedere şi se prăbuşi într-o flacără orbitoare, care ar fi trebuit să avertizeze căutătoarele imperiale şi trupele de şoc ce se grăbeau spre fortăreaţă.

Luke se aplecă pentru a vedea mai bine şi prin fumul agitat zări rancorii pe vârful scărilor aruncând pietroaie de parcă ar fi fost nişte pietricele. Se uită la primul pietroi care distrusese căutătorul imperial.

Privi cu mirare la atacul neruşinat al lui Gethzerion. Era o pierdere fenomenală de vieţi şi echipamente. Două surori ale clanului se uitară în jos la epavă, rostind vrăji. În spatele lui, Augwynne ordonă:

— Ferra, Kirana Ti, duceţi-vă la uşile din faţă. Surorile nopţii sunt deasupra noastră!

Luke se uită în sus şi nu văzu nici o vrăjitoare, dar când îşi folosi Forţa simţi un tremur deasupra. Se uită în sus şi văzu trei surori ale nopţii atârnându-se de stânci, de parcă ar fi fost păianjeni. Ca şi când ar fi fost o singură fiinţă, ele săriră în acelaşi timp în balcon.

Luke scoase un sunet de avertizare, îşi trase sabia de lumină şi făcu un pas înapoi. O vrăjitoare de lângă el nu avu timp să reacţioneze. O soră a nopţii ateriză lângă ea, împuşcă fata în faţă cu un blaster, apoi făcu un salt imens pe când sări de la balcon.

Luke o tăie pe sora nopţii în două atunci pe când atinse

pământul de lângă el. În partea îndepărtată a balconului, Augwynne se lupta cu o soră a nopţii şi Luke scoase propriul lui blaster. Augwynne împinse femeia peste balcon şi Luke sări după surorile nopţii într-o urmărire înverşunată.

Aerul era un vârtej de praf şi pe când aluneca pe scări, văzu trupele de şoc imperiale care se întindeau pe un drum al morţii, precum bucăţi albe de confetti. Focul blasterului lovi pe lângă el, în timp ce căutătorii imperiali împuşcau rancorii aruncători de pietre.

Văzu pământul apropiindu-se repede şi două surori ale nopţii stând pe stânci. Luke căzu chiar lângă una dintre ele. Scoase un strigăt de avertizare. O soră a nopţii se întoarse, pregătind o incantaţie. Luke trase, iar femeia se opri ca şi cum ar fi fost supărată, flăcări fumegând din gluga ei şi înţelese că Forţa era puternică în acea femeie. Cealaltă fugi în depărtare.

Vrăjitoarea singuratică se uită la Luke. Gethzerion îşi trase gluga pentru a-şi arăta venele purpurii de pe faţă. Ochii îi erau înroşiţi şi mari de surprindere.

— Deci, spuse ea cu voce tare pentru a fi auzită peste zgomotele bătăliei, ne întâlnim. Am fost conştientă de perturbările din Forţa ta. Am vrut mereu să cunosc un Jedi şi iată că am trecut pe lângă unul chiar pe holurile închisorii mele şi nu l-am recunoscut.

Îl studie un moment pe Luke, de parcă aştepta o confirmare că el era un Jedi.

— Am mai întâlnit persoane ca tine înainte, spuse Luke. Ascultă-mă, Gethzerion, întoarce-te de la partea întunecată a Forţei înainte să fie prea târziu!

— Scuză-mă dacă spun că nu te găsesc a fi prea impresionant, tinere Jedi, dădu Gethzerion din cap gânditoare. Este aşa păcat că trebuie să mori înainte de a vedea cum îţi fac prietenii scrum.

Îndreptă un deget spre Luke şi înainte ca acesta să îi recunoască intenţia diabolică, îl lovi un val de Forţă. Lumini albe explodară în faţa ochilor lui şi îşi simţi partea dreaptă a feţei de parcă ar fi fost strivită de un ciocan. Braţul stâng şi

piciorul drept îi erau rănite şi sub greutatea lor insuportabilă el căzu pe pământ într-un genunchi, încremenit. Tot zgomotul, focurile de blaster şi ţipetele de durere amuţiră, deveniră un geamăt îndepărtat. Gethzerion arătă spre el din nou, îşi răsuci degetul şi ochii lui îşi pierdură concentrarea. Simţi ciocanul lovindu-l în tâmpla stângă, căzu într-o parte şi se rostogoli pe spate, respirând greoi. Luke se uită în depărtare spre cer, privind şiroaie de stânci căzând deasupra lui – unele pornite de Forţă, altele aruncate de rancori.

Timpul părea să încetinească. În cap simţea lovituri constante, bătând în acelaşi ritm cu cel al inimii. Faţa lui devenise rece, fără senzaţii şi îşi dădu seama ca într-o visare că vraja lui Gethzerion deschisese vase de sânge în creierul său şi că era pe cale să moară, una dintre sutele de victime de pe acel câmp de bătaie.

— Deci aşa ar fi fost dacă Vader ar fi încercat să mă omoare. Pe cine încerca să păcălească? Teneniel avusese dreptate, el nu era un războinic. Ben, se gândi Luke, te-am dezamăgit. V-am dezamăgit pe voi toţi. Şi brusc fu cuprins de un val de durere şi încercă să îşi amintească cu cine vorbise, încercă să se gândească la un nume, la cineva pe care l-ar putea striga după ajutor, dar mintea lui era lipsită de senzaţii, goală, precum un vast deşert de pe Tatooine, stând pustie sub soarele care apunea.

Isolder se grăbi să aducă noua fereastră senzorială. Chewbacca folosea deja sculele pentru a dezactiva cealaltă fereastră, în vreme ce Leia şi Han munceau în spaţiul incomod în care se afla Şoimul, astfel încât să poată pune la loc generatoarele anticoliziune. Droizii erau în Şoim şi

turnau lichid de răcire pentru hipermotoare. Un război era în plină desfăşurare în afara fortăreţei. Podelele de piatră se zguduiau şi se mişcau din cauza focurilor de arme şi al pietrelor aruncate, în timp ce un vânt adia prin coridoare.

Pentru Isolder era clar că întregul munte ar fi putut să se zguduie şi să se transforme în praf în orice moment. Aproape că îşi dorea ca acea cameră să aibă o fereastră, un parapet, aşa cum aveau multe alte camere din fortăreaţă, pentru că astfel ar fi putut să vadă ce se petrecea afară. Dar, în acelaşi timp, se simţea mai sigur închis în acea cameră în care numai o uşă trebuia păzită.

Isolder îi dădu fereastra lui Chewbacca, o ridică pentru un moment şi wookieeul încercă să o prindă într-un cui cu laba lui păroasă, pentru a o putea monta cât mai repede. Mâinile wookieeului tremurau de teamă.

În spatele lor, Isolder auzi o voce care părea a fi în depărtare, dar îşi dădu seama că era o femeie care striga:

— Gethzerion, i-am găsit!

Isolder se întoarse şi scăpă fereastra. O vrăjitoare stătea în uşă, respirând greoi. Îşi scoase blasterul, trase şi sora nopţii făcu un gest cu mâna prin care evită săgeata de lumină.

— Ei bine, spuse ea, tu eşti un drăguţ. Cred că pe tine te voi păstra.

Chewbacca mârâi şi se îndreptă spre vrăjitoare, iar ea făcu un pas înapoi. Chewie sări un pas în lateral, încercând să o evite pe când ieşea din cameră şi femeia se retrase. Wookieeul smulse braţul femeii atât de repede, încât Isolder nici nu văzu când se întâmplase acest lucru.

Se uită la umărul ei sângerând şi trase din nou.

Chewbacca urlă şi începu să se uite frenetic la uşă. Chiar dacă Isolder nu îl înţelegea, îşi dădu seama că acesta rămăsese fără săgeţi.

— Du-te înăuntru şi mai ia! strigă Isolder. Grăbeşte-te!

Wookieeul urcă în Şoim, iar Isolder îl urmă pe pasarelă, atingându-şi nervos blasterul cu degetele.

Auzi un zgomot de ciocan deasupra capului său. Pereţii

din piatră se crăpară de parcă un pumn imens îi lovise. Isolder îşi puse mâinile deasupra capului pentru a se adăposti de piatra ce cădea şi un uragan de praf înecăcios şi fum invadă camera.

Prin şuierul vântului, auzi vocile femeilor încântând de jur împrejur, îşi deschise ochii şi lovi butonul de la trapa Şoimului, strigând:

— Duceţi-vă! Salvaţi-vă!

În acel moment, ştiu că profeţia lui Rell nu se va adeveri. Dacă mai rămânea acolo încă un moment, ar fi murit. Pe cerul de un roşu strălucitor, văzu formele ca nişte umbre ale femeilor ce se târau pe lângă stânci, căzând din tavan prin zidul spart.

Isolder se adăposti sub Şoim, se rostogoli şi fugi spre uşă, sperând să reuşească să iasă în siguranţă. O soră a nopţii îi ieşi în întâmpinare, îşi ridică mâna şi o forţă invizibilă îl lovi.

Teneniel îl văzuse pe Luke sărind peste marginea balconului, urmându-le pe surorile nopţii prin ploaia deasă, dar nu îndrăznise să îl urmeze. Auzi strigătul din fortăreaţă, copiii plângând de teamă şi se grăbi să ajungă acolo, lăsându-le pe şase dintre surorile ei să se lupte pe balcon.

Fuseseră trei gărzi la uşi şi Teneniel urmări atent călcâiele Ferrei şi ale Kiranei Ti alergând pe scările întortocheate. Ferra alerga pe un culoar şi ţipa de groază când capul ei se suci brusc.

Kirana Ti se opri şi îşi scoase blasterul, aşteptând să apară cineva pe scări, dar o nebunie o cuprinse pe Teneniel. Fără să îşi rostească vraja, Teneniel porni un vânt pe scara din faţa sa atât de puternic, încât cadavrul Ferrei fu măturat. Sub ea, surorile nopţii strigau de mulţumire.

Alergând pe culoar, Teneniel văzu alte două surori ale nopţii apucându-se de agăţătoarele din stâncă pentru a evita să fie ucise şi ele.

O furie neagră îi acoperi mintea şi atinse vrăjitoarele cu vântul Forţei, rupse agăţătoarele de pe pereţii stâncii, astfel încât acestea să se prăbuşească în neştiinţă, să cadă pe scările unduitoare.

Kirana Ti aşteptă ca vântul să se liniştească şi rămase prinsă de podea, uitându-se cu teamă la faţa lui Teneniel, suspinând din când în când. Teneniel se întreba de ce fata nu se ridica să se lupte.

— La ce te uiţi? ţipă Teneniel. Târâtoare nefericită! Sus, una dintre surorile clanului căzu, vocea ei fiind răpusă. Ieşiţi de aici! Duceţi-vă şi luptaţi! Surorile voastre mor!

— Faţa ta, se bâlbâi Kirana. Ţi s-a spart un vas!

Teneniel se opri, îşi atinse obrazul şi simţi rana uşoară de sub ochi. Semnul unei surori a nopţii. Mintea ei fu cuprinsă de un gând şi îşi dădu seama că ea omorâse acele femei în timpul crizei de furie. Se întoarse şi fugi orbecăind pe scări, trecu pe lângă sala de război şi ascultă zgomotul pe care îl făceau picioarele ei călcând pe piatră.

Ajunse la capătul scărilor şi le auzi pe surorile nopţii aflate deasupra ei rostind o vrajă. Se uită în jur, surprinsă să le găsească atât de sus în fortăreaţă. Nu mai erau camere deschise atât de sus – nimic decât câteva cămăruţe folosite pe post de depozit, dar toate ar fi trebuit să fie încuiate. Dacă surorile nopţii nu veniseră pe scări până sus, atunci reuşiseră să pătrundă prin pereţii de piatră folosindu-se de Forţă. Singurul lucru de valoare de acolo era Şoimul Mileniului.

Teneniel se grăbi pe scări, alergând în linişte printre fragmentele de lumină, trecu de palidele tapiserii ale surorilor clanului şi coti spre camera de sus unde era depozitat Şoimul.

Surorile nopţii se înghesuiseră acolo – douăsprezece figuri murmurând vrăjile lor cu mâinile întinse. Rupseseră peretele nordic de tot şi piatra spartă se desprindea ca şi

cum ar fi fost pătrunsă de un vârtej.

Surorile nopţii trimiseseră Şoimul în furtună, plutind pe un câmp de Forţă. Era la jumătatea spărturii din perete, legănându-se prin aer. Trapa era închisă. În partea îndepărtată a camerei, o vrăjitoare singuratică se înclină peste făptura imobilă a lui Isolder, legându-i încheieturile, incapabilă să reziste impulsului de a fura un asemenea sclav frumos.

Teneniel se opri, se întoarse cu faţa la perete, gândindu-se. Nu putea să lupte în multe feluri şi dacă ar fi încercat să le oprească să fure Şoimul în acel moment, perturbându-le atenţia de la vrajă, nava s-ar fi rostogolit pur şi simplu prin gaura din perete, ar fi căzut peste stânci. Chiar şi cu darul ei puternic, având capacitatea de a muta obiecte, nu ar fi putut să salveze o navă atât de grea şi să lupte în continuare cu surorile nopţii.

Singura ei speranţă era ca Leia şi Han să fie teferi, ascunşi în interiorul navei. Se concentră, chemând-o pe Leia.

— Te rog, şopti ea, porneşte motoarele!

Trase adânc aer în piept, se întoarse şi fugi prin cameră, canalizându-şi Forţa spre Isolder, folosind-o pentru a pune în stare de levitare corpul lui inconştient. O împinse la o parte pe cea care îl legase, îl prinse şi sări prin peretele de stâncă, protejându-l pe Isolder cu corpul ei.

Motoarele Şoimului porniră, umplând camera cu foc alb. Surorile nopţii se îngrămădiră, iar Teneniel îşi concentră Forţa, lăsând flăcările să pătrundă de jur împrejurul ei. Şoimul fu tras în afară prin nori de fum maroniu.

Teneniel se aşeză pe podea. Flăcările o arseseră, îi pârliseră îmbrăcămintea. Nu se simţea rănită decât de durerea sufletească.

Flăcările cuprinseseră încăperile. O etajeră ardea într-un colţ. Tapiseriile surorilor clanului din vechime fumegau. Printre surorile Nopţii, numai o femeie fusese destul de puternică pentru a supravieţui focului. Se târî înmărmurită pe coate şi genunchi, cu părul ars, având faţa înroşită parcă

de atingerea soarelui.

Leia pilotă Şoimul printre praf şi rămăşiţe în mişcare circulară, cauzate de furtuna de Forţă. Lucraseră cu disperare să repare generatoarele de câmp anticoliziune şi nici măcar nu reuşiseră să îl pună măcar pe primul. Nisipul care se lovea de mulţimea de vectori senzoriali ai Şoimului se făcea simţit, totuşi Leia nu încerca să se ridice deasupra furtunii. Lumina fulgerătoare de la electricitatea statică, pulberea şi gunoiul acumulate în cer erau tot ce aveau pentru a nu fi depistaţi de navele de război ale lui Zsinj.

Încercui fortăreaţa o dată, de două ori. De la acea altitudine, putea să vadă soarele răsărind prin furtună, aşa că se îndreptă înapoi peste valea de sub fortăreaţă, zburând jos. Han se grăbi să iasă din cală şi strigă:

— Ce faci navei mele? Nu poţi rămâne în această furtună!

Luă locul copilotului şi zbură la altitudine mică, deasupra văii. R2-D2 şuiera şi bipăia în spate şi C-3PO apăru lângă el.

— Rege Solo, înălţimea Ta, veşti bune! Am golit tot lichidul de răcire în generatoare!

— Grozav, C-3PO, murmură Han. Te poţi gândi la o cale de a opri această furtună?

— Va trebui să lucrez la asta, spuse C-3PO.

Leia se uită la câmpurile arate ale clanului Muntelui Vrăjit. Chiar în faţă, zeci de căutători imperiali şi poate două duzini de surori ale nopţii mărşăluiau pe drum. Han îi zări.

— Băiete, ce rău îmi pare să distrug un drum bun, spuse Han, pe când lansa rachetele cu protoni. Leia spera ca scutul de energie să reziste exploziei.

Rachetele cu protoni înfloriră într-un câmp de lumină albă şi Leia privi în direcţia opusă. Un incredibil bum sonic zgudui nava, făcând ecou între dealuri iar şi iar. Când lumina se diminua destul de mult pentru a putea vedea, pietriş şi pulbere începu să cadă din cer, în soarele dimineţii, precum fântânile aurii.

Han strigă şi râse bucuros, trecându-şi degetele prin părul lui răvăşit. Pentru un moment, Leia îşi dădu seama că

reuşiseră o lovitură majoră. Furtuna de Forţă se terminase. Rachetele lui Han distruseseră câteva dintre cele mai talentate surori ale nopţii.

În fortăreaţă, Teneniel se ridică şi întregul munte se zgudui brusc de o mare explozie. În valea de afară, un strigăt de victorie se făcea auzit. La fel de repede precum se stârnise furtuna de Forţă, tot aşa se şi opri. Pulbere şi rămăşiţe cădeau din cer în şiroaie murdare. Totuşi, Teneniel privi răsăritul, o linie aurie unde pământul atingea cerul.

Teneniel se târî până la sora nopţii rănită aflată pe podea, acolo unde Şoimul fusese reparat şi fata se uită în sus, încercând fără putere să rostească o vrajă, dar se prăbuşi. Teneniel întoarse femeia pe spate şi se uită în ochii ei. Sora nopţii deschise ochii mari speriată. Respiraţia ei era greoaie prin plămânii arşi o secătuia de putere. Se aflase la locul nepotrivit, chiar lângă ţeava de eşapament a Şoimului.

— Nu te teme, spuse Teneniel, mângâind faţa pulverizată a creaturii. Nu te voi răni. Deja am omorât prea multe ca tine astăzi. Nu contează ce o să îmi faci după aceea, eu vreau să îţi ofer ceva.

Teneniel se uită la femeia oribilă, o victimă a propriei ei răutăţi şi îşi canaliză ultimele puteri, oferindu-i forţa de a trăi.

Han privea lumina soarelui ce îi alinta şi inima îi tresări. Pentru un moment, se gândi că deja câştigase.

Apoi, întunericul se ivi. În orizontul îndepărtat, un punct circular negru apăru şi apoi încă unul lângă el şi încă unul, de parcă tot cerul fusese decorat cu zece mii de globuri strălucitoare şi cineva le oprea brusc.

În treizeci de secunde, Şoimul Mileniului plutea sub un cer întunecat. Numai flăcările de pe câmpiile şi recoltele arzânde iluminau pământul de sub ei. Chewbacca mârâi şi îşi clătină capul în semn de încordare, cu ochii sălbatici.

— Rege Solo, ajutor! ţipă C-3PO. Fotoreceptorii mei înregistrează un fenomen extraordinar: soarele de pe

Dathomir pare să moară!

— Nu zău, spuse Han.

— Hei, zise Leia, vocea ei trădând o stare de nervozitate. Ce se întâmplă aici?

— Cu siguranţă, ceva dincolo de puterea surorilor nopţii, răspunse Han, uitându-se spre cerul de noapte perfectă.

Han ateriză Şoimul şi îi opri motoarele. Noaptea era neagră şi se uită spre cer, întrebându-se dacă era ceva în neregulă cu videoecranul. Se gândi să îl testeze doar ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

Verifică semnalele senzorilor.

— Oh, Doamne, spuse el, acea scurtă călătorie prin furtună ne-a costat scump. Senzorii sunt atât de afectaţi. Abia dacă pot să îi mai verific.

— Ai prefera să fii mort? întrebă Leia.

— Nu, cedă Han. Unde e Isolder?

— Nu ştiu, răspunse Leia. S-a dus afară să pună fereastra senzorială. Cred că l-au prins surorile nopţii.

— L-au prins? Ce vrei să spui cu l-au prins? L-au omorât?

— Eu; eu nu ştiu... Zăcea pe podea când noi am pornit la drum. Teneniel era cu el. Ea mi-a spus să ieşim de acolo.

Han o privea în timp ce luminile navei dezvăluiau liniile de îngrijorare gravate pe faţa ei. Ceea ce făcuse era sacrificiul echivalent cu cel uman şi ea ştia asta.

— Ar fi bine să luăm trusa de prim ajutor şi să ne întoarcem, spuse Han. Să ne asigurăm că este bine. Cât de departe crezi că suntem de fortăreaţă?

— M-am învârtit mult în cerc, răspunse Leia. Nu poate fi la mai mult de jumătate de kilometru.

— Eu şi Leia ne întoarcem la fortăreaţă, spuse Han către

Chewie. Tu şi C-3PO încercaţi să montaţi generatoarele alea. R2-D2, vezi dacă poţi să citeşti ceva din cele transmise de senzorii ăia şi spune-ne ce se întâmplă. Dacă afli ceva, vreau să ştiu imediat despre ce e vorba.

Chewie mârâi afirmativ şi Han se duse după trusa medicală, luă blasterul şi casca. Îi dădu Leiei lanterna şi împreună se grăbiră pe pasarelă.

Pulbere era încă în aer, iar ici-colo, de-a lungul văii, mai puteau să vadă focuri arzând. Pe partea îndepărtată a văii, lumini verzi mişcătoare indicau patru căutătoare imperiale care se grăbeau să se retragă.

Leia nu aprinse lanterna. În schimb, alergară de-a lungul drumului ghidaţi numai de lumina palidă a focurilor. Ceea ce părea o lungă călătorie plină de obstacole în Şoim se dovedea a fi numai o scurtă alergătură. Când ajunseră la fortăreaţă, bătălia se terminase.

Omuleţi cu feţe încruntate erau în faţa fortăreţei, cu torţe în mâini, privind spre întunericul absolut. Rancorii gemeau în agonie pe scări şi Leia îşi îndreptă lanterna spre ei. Zeci dintre ei formau o grămadă sângeroasă asemenea unor dealuri mici, iar în vârful scărilor Tosh se chinuia să târască trupul fiicei ei departe, gemându-şi durerea.

Han şi Leia se grăbiră spre scările fortăreţei, trecând pe lângă cadavre. În camera cea mai de sus o găsiră pe Teneniel ghemuită peste corpul unei surori a nopţii. Leia o întoarse pe Teneniel pe spate şi fata respiră adânc. Han o examină. Cu excepţia arsurilor de pe hainele ei nu găsi nici o altă rană.

— Unde e Isolder? întrebă Leia, dar Teneniel nu se mişcă. Leia plimbă lumina lanternei prin cameră. Un val de lumină îl dezvălui pe Isolder într-un colţ şi Leia se grăbi spre el.

Han aduse trusa medicală, dar când se apropie descoperi că Isolder dormea profund. Isolder se trezi brusc.

— Unde sunt? întrebă el. Ce se întâmplă?

Apoi scană camera, observă corpurile surorilor nopţii şi începu să îşi amintească. Se uită în ochii Leiei.

— Uau! Ce faţă frumoasă mă întâmpină când mă trezesc.

Isolder îşi încolăci braţele în jurul Leiei şi o sărută în grabă.

— Foarte frumos, spuse Han. Fără scene siropoase. Avem treabă.

Han se uită prin spărtura din peretele stâncii şi văzu focurile de afară, din valea înconjurătoare. Era ca şi cum s-ar fi uitat printr-un observator primitiv.

— Aici sunteţi! spuse Augwynne.

Han se întoarse.

Lidera clanului ţinea o torţă şi mai mulţi copii stăteau în spatele ei. Se mişca sleită de puteri, de parcă ar fi fost răpusă. Leia îl ajută pe Isolder să se ridice şi Augwynne se opri să o verifice pe Teneniel în întuneric, după care spuse unuia dintre copii:

— Du-te, fugi de adu vindecătorul.

— Ce se întâmplă? întrebă Han.

Augwynne se uită afară şi dădu din cap.

— Speram ca voi să îmi puteţi spune, zise ea. Gethzerion s-a retras spre oraş. Am văzut luminile maşinii ei de deplasare grăbind prin pădure. Mai mult de zece dintre surorile clanului nopţii zac moarte şi multe altele au dispărut, la fel ca Luke Skywalker.

Leia tresări, scoase un sunet involuntar, se uită prin cameră de parcă ar fi aşteptat ca Luke să apară brusc.

— Aveţi vreo idee unde ar putea fi Luke? o întrebă Han pe Augwynne.

— L-am văzut alergând după nişte surori ale nopţii când a început prima dată atacul, spuse Augwynne. A sărit peste stânci.

— Luke poate să aibă grijă de el, spuse Han, încercând să pară sigur pe el de dragul Leiei. Hai să îi acordăm câteva minute. Sunt convins că va ajunge. Dar Leia se încruntă, uitându-se afară, încercând să vadă ceva prin întuneric.

Augwynne şchiopăta, dar se strădui să ajungă la spărtura din zid pentru a cerceta cerul cu grijă.

— Puţini dintre oamenii noştri au fost răniţi şi pentru asta putem fi recunoscătoare. Mi-e teamă că acest întuneric este tot ce ne-a salvat. A întors atacul surorilor nopţii.

— Voi fi jos în sala de război, spuse Augwynne. Voi aştepta ca surorile mele să se regrupeze.

Plecă obosită spre scări.

Han şi Leia aşteptau cu nerăbdare vraciul. O femeie bătrână îşi făcu apariţia, îşi trecu mâinile peste corpul lui Teneniel de trei ori şi cântă încet, apoi aşteptă, ţinând-o pe fată de mână. Teneniel deschise cu greu ochii.

— Odihneşte-te, îi spuse femeia. Ţi-ai dat parte din viaţa ta pentru a o salva pe alta. Cine era?

— O soră a nopţii, spuse Teneniel slăbită, uitându-se spre umbrele din spatele ei. Acolo!

Vraciul se duse la vrăjitoare, îi măsură pulsul, apoi se gândi pentru ceva vreme. În final, se ridică şi se duse spre scări fără să aibă grijă de femeie.

— Plănuieşti să o laşi acolo pur şi simplu? spuse Leia cu voce tare. O vei lăsa să moară?

Femeia vraci se opri, spatele ei încordându-se şi vorbi fără să se întoarcă.

— Am şi aşa puţin leac, iar celelalte din clanul meu au nevoie de ajutor. Dacă Gethzerion doreşte să salveze acea creatură poate să trimită un alt vraci. Dar eu nu mi-aş pune prea mari speranţe în asta.

Ochii Leiei se aprinseră de furie şi Han îşi puse mâna pe umărul ei pentru a o încuraja.

— Voi vorbi cu Augwynne despre asta, spuse Leia.

Isolder o luă pe Teneniel în braţe şi Leia dădu din cap spre Han.

— Duceţi-o jos şi pe ea.

Han o ridică pe sora nopţii şi o duse în sala de război, urmându-l pe Isolder. Hainele surorii nopţii miroseau a murdar, a acru, precum grăsimea stricată. Han o aşeză pe canapea lângă foc, în timp ce Leia se certa zgomotos cu Augwynne. Vrăjitoarele care mai rămăseseră se adunaseră în jurul focului şi toate erau ameţite, lipsite de energie. Bărbaţii aduceau morţii în sală şi se ocupau să îi spele şi să îi îmbrace, pregătindu-i pentru ritualul de înmormântare.

Într-un final, Augwynne îşi dădu acordul pentru a o

vindeca pe sora nopţii şi îşi aşeză palma peste faţa rănită a femeii, apoi rosti o vrajă lungă până când femeia îşi deschise ochii. Creatura zăcea pe canapea, uitându-se în sus la ei şi ochii ei verzi se transformară în nişte biete linii. Han nu putea să spună dacă era bolnavă sau doar se prefăcea a fi bolnavă. Ea părea demnă de încredere precum o viperă. Simţi brusc că ar fi preferat ca ea să fie moartă.

— Han, spuse Leia deloc liniştită, uitându-se la sora nopţii, sunt chiar îngrijorată în privinţa lui Luke. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Da, spuse Han şi eu sunt îngrijorat.

— Eu, eu nu pot să îl simt. Nu pot să îi simt prezenţa nicăieri. Trebuie să mă duc să îl caut.

— Nu poţi, interveni Isolder. Este prea periculos afară. Doar pentru că Gethzerion a plecat, nu înseamnă că şi ceilalţi au făcut la fel. Surorile nopţii nu pot fi departe.

Augwynne o studie pe Leia cu ochii aproape închişi.

— Isolder are dreptate. Nu te poţi duce afară. Jedi a sărit peste stâncă şi mă îndoiesc că ar fi putut să supravieţuiască. Chiar dacă nu e rănit, este încă dincolo de atingerea ta.

— R2-D2, întrebă Han, ce se întâmplă? Ai reuşit să descifrezi ce anume provoacă întunericul? Ascultă cu atenţie bipurile şi şuierăturile droidului, incapabil să descifreze răspunsul, dar R2-D2 se ridică, se aplecă în faţă şi arătă o imagine holografică.

Gethzerion stătea în lumină, cu pieptul gâfâind de efort fizic, uitându-se spre camera holografică.

— Zsinj, care este semnificaţia acestui fenomen? gesticulă ea cu mâinile, arătând spre cer.

Lordul războinic Zsinj, un bărbat dolofan, se lăsă pe spate în scaunul mare de căpitan, în vreme ce beculeţele monitorului colorat luminară în faţa lui. Lordul războinic, un bărbat cu început de chelie, cu mustaţă gri şi ochi pătrunzători, zâmbii.

— Salutări, Gethzerion. Ce bine îmi pare să te văd din nou după atât de mulţi ani. Acest... întuneric... este cadoul

meu pentru tine. Se numeşte pelerină orbitală şi m-am gândit că ar fi un dar potrivit pentru surorile nopţii. Este chiar amuzant. Pelerina e formată din mii de sateliţi legaţi într-o reţea – fiecare creat să distorsioneze lumina, înclinând-o spre satelit. Este o jucărie extraordinară.

Gethzerion se uită la el şi Zsinj continuă:

— Le-ai spus oamenilor mei acum mai bine de două zile că îl ai pe Han Solo. Mi-l vei preda chiar astăzi. Dacă nu, pelerina va rămâne la locul ei şi Dathomir va începe să se răcească. Mâine pe timpul ăsta toată viaţa se va veşteji. În două săptămâni temperatura va scădea la minus o sută de grade. Tu şi toţi din lumea ta veţi muri.

Gethzerion îşi lăsă capul în semn că a luat la cunoştinţă.

— Şi dacă ţi-l predăm pe Han Solo, vei retrage pelerina?

— Pe cuvântul meu de soldat, spuse Zsinj.

— Reputaţia ta este cunoscută, zise Gethzerion. Te-ai gândit şi la oferta noastră? Oferta noastră de serviciu?

— Într-adevăr, spuse Zsinj, aplecându-se în scaunul său plin de interes. M-am gândit unde să vă introduc în organizaţia mea şi regret să spun că nu pot să vă găsesc o poziţie potrivită.

— Atunci poate că te vei gândi să ne oferi o poziţie în afara organizaţiei tale, spuse Gethzerion.

— Nu înţeleg.

— Sunteţi în război cu Noua Republică Galactică. Este un duşman puternic pe care nu îl puteţi învinge. Am prevăzut acest lucru. De aceea, poate vă veţi gândi să ne daţi acces să călătorim spre lumile Noii Republici. Voi veţi numi gruparea stelară. Acolo, surorile nopţii ar crea o nişă pentru ele însele, săpând în inimile duşmanilor voştri, niciodată să nu vă mai deranjeze.

Zsinj îşi încrucişă mâinile şi se gândi. Studie faţa lui Gethzerion pentru un moment.

— Este o ofertă interesantă. Câte dintre surorile voastre vor avea nevoie de transport?

— Şaizeci şi patru, răspunse Gethzerion.

— Cât de curând puteţi fi gata de plecare?

— În patru ore.
— Vom face schimbul aşa, spuse Zsinj. Eu voi aduce două transporturi la sol în patru ore. O navă va fi neînarmată, cealaltă va fi înarmată până în dinţi.
— Îl vei aduce pe Han Solo la nava înarmată. Aceasta va pleca cu generalul Solo şi tu vei fi atunci liberă să te îmbarci la bordul navei rămase şi să pleci spre o destinaţie pe care o voi alege eu. De acord?
După un moment de gândire, Gethzerion dădu din cap:
— Da, da. Asta ar fi chiar potrivit. Îţi mulţumesc, lord Zsinj.
Ambele holograme dispărură şi Han se uită în cameră la feţele vrăjitoarelor.
— Bleah! mârâi o femeie. Amândoi sunt nişte mincinoşi. Gethzerion nu îl are pe Han sau orice altceva să îi ofere lui Zsinj şi Zsinj nu are nici o intenţie să elibereze planeta asta sau să o lase pe Gethzerion să plece.
— L-ai citit pe el, întrebă Augwynne, sau este doar o bănuială?
— Nu, bineînţeles că nu l-am citit, spuse bătrâna, dar Zsinj minte atât de mult, încât nici nu trebuie să te chinui să îl citeşti.
— Nu este un diplomat, asta e sigur, spuse Leia.
Augwynne îi aruncă o privire curioasă.
— Ce vrei să spui cu asta?
— Pur şi simplu se zvoneşte că Zsinj este un mincinos patologic.
— Da, spuse Augwynne. Sunt de acord. Intrigi peste intrigi. Poate că acest Zsinj este mai malefic decât vă imaginaţi voi.
— Poate că Zsinj blufează, zise Isolder. Şi-a construit o pelerină orbitală, dar acei sateliţi sunt destul de uşor de distrus.
— Ai dreptate, aprobă Leia. Ce a spus Zsinj? I-a numit un lanţ de sateliţi.
— Asta înseamnă că lanţul poate fi rupt, spuse Han. Precum un şirag de luminiţe. Dacă stingi unul sau doi

sateliţi, sistemul s-ar putea prăbuşi cu totul.

— Aş putea să mă duc sus şi să lovesc câţiva sateliţi cu nava mea de război, spuse Isolder.

Han ştia că se oferea voluntar pentru o treabă dificilă. Zsinj avea câteva zeci de distrugătoare acolo sus pentru a-şi proteja pelerina. O singură navă de război nu prea avea mari şanse, decât dacă ar fi putut lovi nişte sateliţi şi apoi să fugă în hiperspaţiu.

— Nu sună a cine ştie ce armă, spuse Leia, gândindu-se bine.

— Orice planetă cu sisteme de zbor sau chiar un radio pentru a chema după ajutoare ar fi în stare să lupte împotriva lor, spuse Augwynne. Şi aşa că arma nu este bună decât pentru a subjuga planete precum Dathomir, lumi primitive fără tehnologie. Aici este adecvată.

— Trei zile, mormăi Isolder, uitându-se înspre foc.

— Ce se întâmplă în trei zile? întrebă Augwynne.

— Avem nevoie să supravieţuim numai trei zile, spuse Isolder şi apoi flota mea va ajunge aici. Dacă putem să luăm controlul asupra acestei planete chiar şi pentru o singură zi am putea reuşi.

— Nu avem atât de mult timp, răspunse Han. În trei zile, dacă pelerina orbitală rămâne în picioare, această planetă ar fi numai o bucată de gheaţă. Şi nu uita că este încă planeta mea. Nu voi lăsa să se întâmple asta!

— Da, recunoscu Isolder, sunt sigur că te vei gândi tu la ceva. Dar chiar dacă nu te gândeşti, cel puţin am putea scoate nişte oameni de aici.

— Crezi asta? spuse Augwynne plină de speranţă. Oamenii noştri nu sunt grupaţi.

— Şi când temperaturile încep să atingă sub zero grade, spuse Leia, se vor adăposti în peşteri, ducându-se cât mai adânc posibil.

Han se gândi. Nu exista cale să aştepte trei zile. Cineva trebuia să se ducă acolo cât mai curând şi să distrugă câţiva dintre acei sateliţi, să distrugă pelerina destul de mult pentru a-l opri pe Zsinj. Cu mult noroc, se gândi Han,

aş putea fi în stare să o duc pe Leia de aici. Îşi imagină cum va zbura prin pânza de sateliţi, aruncând în aer câţiva dintre ei, apoi încercând să elibereze planeta. Dar adevărul era că odată ce ar fi început să tragă în acei sateliţi, trebuiau să plece mai departe pe linia vectorială şi să îşi urmeze traiectoria orbitală, având grijă să menţină o mică viteză de atac pentru a lovi sateliţii.

Luând în considerare toate datele, oricine ar fi încercat să doboare acei sateliţi, în mod clar comitea un act de sinucidere.

El se uită la Isolder şi prinţul se holbă la el, iar Han ştia că se aşteptau unul pe altul să se ofere voluntar.

— Ar trebui să tragem la sorţi? întrebă Han.

— Sună destul de corect, recunoscu Isolder, muşcându-şi buza de jos.

— Aşteaptă un minut, spuse Leia. Trebuie să mai existe o variantă! Isolder, cum rămâne cu flota ta? Tu ai plecat în acelaşi moment în care au plecat ei. Există vreo posibilitate ca ei să ajungă mai repede aici?

Isolder îşi scutură capul.

— Dacă rămân pe ruta stabilită, nu. Navele valorează trilioane. Nu zbori cu un astfel de echipament pe rute necunoscute.

Isolder avea dreptate, bineînţeles. De-a lungul istoriei, mai mulţi generali şi-au trimis flote prin rute proscrise, sperând să şteargă câţiva parseci din călătoria lor, astfel încât să poată câştiga un avantaj prin surprindere, numai că au descoperit că întreaga lor flotă fusese distrusă pentru că zburaseră printr-o centură de asteroizi.

Han privi spre uşa de piatră, înţelegând că îl aştepta pe Luke şi îşi scutură capul. Nu îi stătea în fire unui Jedi să îi lase să aştepte şi Han se simţi mai mult decât îngrijorat. Se luptă cu impulsul de a fugi pe munte, strigându-i numele lui Luke. Leia îşi încrucişă braţele, aproape într-un gest protector.

Han se simţi rupt în mai multe părţi deodată – dorea să îl găsească pe Luke, chiar dacă era mort. Dorea să zboare de

acolo şi să arunce câţiva sateliţi în aer. Dar ceea ce îşi dorea cel mai mult era să se ducă la Leia să o strângă în braţe.

Ea începu să plângă zgomotos şi pieptul i se zguduia.

— El nu e aici, spuse Leia. Nu pot să îl simt. Nu mai e aici.

— Hei, zise Han, dorind să o încurajeze, dar simţi că nu putea să spună nimic. Abilitatea Leiei de a simţi prezenţa lui Luke, de a-i atinge sentimentele şi a-i cunoaşte gândurile, era prea puternică pentru a se îndoi de ea. Leia începu să tremure şi Han îi sărută fruntea.

— Va fi în regulă, spuse Han. Eu voi... Eu voi... Nu putea să întrevadă cale de scăpare, nimic ce ar fi putut să facă.

Brusc, ceva puse stăpânire pe gândurile lui, de parcă o mână invizibilă îi atrăgea atenţia. Era o senzaţie ciudată care îl făcea să se simtă vulnerabil, ameţit. Foarte clar, o imagine se formă în mintea lui Han, o viziune cu zeci de bărbaţi şi femei în haine portocalii stând într-o cameră bine luminată. Se uitau în sus curioşi, holbându-se la punţile de deasupra lor. Pe punţi stăteau trupe de şoc cu pistoale mitraliere.

— Generale Solo, simţi vocea lui Gethzerion târându-se prin mintea lui. Sper că vei găsi asta a fi foarte amuzant. După cum vezi, sunt la închisoare cu zeci ca tine sub puterea mea. Am încredere că eşti un om plin de compasiune. Bănuiesc că eşti. După cum ştii, m-am luptat prin multiple mijloace să te fac să vii la mine. Poate că asta te va convinge.

O mână se mişcă în faţa lui, o mână parţial acoperită de mâneca hainei negre şi Han simţi că vedea scena prin ochii lui Gethzerion. Trupele de şoc se uitară la mâna ei în mişcare şi începură să tragă în mulţime. Bărbaţi şi femei ţipau şi se împrăştiau, încercând să fugă de loviturile blasterului, dar porţile din spatele celulelor erau închise şi nu puteau să scape.

Han îşi acoperi ochii cu mâinile, încercă să se opună, să nu mai vadă atrocităţile, dar viziunea persistă. Nu îşi putea închide ochii împotriva voinţei ei, pentru că viziunea

rămânea chiar şi când ochii se închideau. Nici nu se putea întoarce pentru că imaginile îl urmau: o femeie fugi să se ascundă după un parapet şi Han văzu mâna lui Gethzerion ridicându-se cu blasterul îndreptat, de parcă ar fi avut ochelari cu laser şi trase un foc în spatele femeii. Victima lui Gethzerion se întoarse la impactul cu săgeata de lumină, apoi căzu încremenind, pe când Gethzerion mai trase un foc. Un bărbat de lângă femeia moartă se ridică ţinându-şi mâinile încleştate, rugându-se de Gethzerion să îl cruţe. Vrăjitoarea trase în piciorul lui drept şi prizonierul fu aruncat la podea pentru a muri încet, sângerând până la moarte.

— Aceşti cincizeci de oameni sunt deja morţi, spuse Gethzerion, forţându-l pe Han să urmărească în continuare crimele. Mor din cauza încăpăţânării tale. Când soldaţii din trupele mele de şoc vor termina cu ei, voi mai alinia încă cinci sute ca ei şi îi voi aduce în această cameră pentru a muri. Dar tu poţi să îi salvezi, generale Solo. Voi trimite o soră a nopţii pentru a te lua de la baza fortăreţei în maşina mea personală de deplasare. Dacă nu te vei întâlni cu ea într-o oră, atunci cei cinci sute de oameni vor muri şi tu vei avea şansa de a privi. Dacă nu te predai după asta, vei privi moartea a încă cinci sute. După cum am spus, am încredere că eşti un om plin de compasiune.

La început, Leia crezu că Han plângea, acoperindu-şi ochii cu braţul, dar apoi văzu că încerca să respire şi că muşchii îi erau încordaţi. Se uită prin cameră şi îşi dădu seama că Leia nu fusese martoră la o asemenea privelişte de completă dezolare.

Leia îi luă mâna şi zise:

— Han! Han! Ce se întâmplă? dar el nu răspunse.

— Este un mesaj, spuse Augwynne. Gethzerion vorbeşte cu el.

Leia se uită la bătrâna vrăjitoare. Augwynne îşi scosese coroana de pe cap şi stătea pe un scaun lângă foc, arătând ca o bătrână fără stil.

Han trase aer în piept şi îşi luă mâinile de la ochi,

uitându-se prin încăpere.

— Trebuie să plec, spuse el. Trebuie să ies de aici.

Se întoarse şi fugi orbecăind pe scări.

— Han, aşteaptă! strigă Leia.

Îl urmări după zgomotul paşilor săi, în timp ce alerga pe coridor. R2-D2 şuieră să îl aştepte, dar Leia ignoră droidul. Han fugi afară, îşi făcu loc prin mulţimea de oameni care se înghesuia pe uşi şi o luă la fugă.

Leia rămase puţin în loc şi se uită la el cum dispare, cum este înghiţit de umbre. Isolder se apropie în curând de locul unde se afla Leia.

— Unde se duce? întrebă Isolder.

— La Şoim, spuse Leia şi îl urmă.

Nu l-au ajuns din urmă. Când au ajuns la Şoim, el lucra deja cu Chewie la montarea ultimului generator. Când îi văzu pe Leia şi pe Isolder, se uită în sus pentru un moment.

— Isolder, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să facem nava asta să meargă şi să plecăm de aici. Du-te înapoi la fortăreaţă şi adu fereastra senzorială.

Isolder rămase pe loc un moment, de parcă aştepta şi alte instrucţiuni şi Han răcni:

— Acum, la naiba!

Isolder îşi luă lanterna şi începu să fugă prin întuneric.

— Gethzerion tocmai mi-a mărit miza, spuse Han. Ucide prizonieri inocenţi.

Termină de fixat ultimul generator şi aruncă unealta pe pământ.

— Îmi pare rău că te-am adus aici! Ai avut dreptate. Dacă nu aş fi venit aici, Zsinj nu şi-ar fi ridicat pelerina lui orbitală, iar Gethzerion nu şi-ar fi ucis prizonierii! Zsinj, Gethzerion – aceşti oameni nici nu mă cunosc. Se luptă împotriva lui Han Solo, generalul Noii Republici, împotriva a ceea ce Noua Republică reprezintă!

— Ce vei face? întrebă Leia, pe când se grăbea să intre în Şoim. Să fugi? Ăsta e răspunsul tău? Oamenii lui Augwynne sunt disperaţi. Tu ar trebui să fii un fel de geniu militar – să rămâi aici şi să ripostezi. Au nevoie de tine şi de arma ta.

Îl urmă pe pasarelă şi Han rămase tăcut, dar în loc să se ducă spre departamentul de unelte cum se aştepta ea, el fugi jos la pupitrul de comandă, îşi aranjă staţia radio pe frecvenţa standard imperială.

— Gethzerion? spuse el rapid şi o voce deloc familiară răspunse.

— Aici este punctul de control al închisorii. Ai vreun mesaj către Gethzerion?

— Da, spuse Han. Transpiraţia îi umezi faţa. Aici este generalul Han Solo şi am un mesaj urgent. Spune-i că vin. Mă predau. Recepţionezi? Spune-i să nu mai omoare alţi prizonieri. O voi întâlni la baza scărilor fortăreţei, exact cum a cerut.

— Aici este punctul de control UNU, te recepţionăm, generale Solo. Ce se aude de prietenii tăi? Zsinj a întrebat dacă există vreun însoţitor pe care l-ai putea aduce cu tine.

— Sunt morţi cu toţii, spuse Han. Au murit în bătălie, acum nu mai mult de o oră.

Han aruncă microfonul jos, îşi făcu loc pe lângă Leia şi se grăbi spre tubul de acces. Leia rămase locului, privindu-i spatele pentru un moment, prea surprinsă şi prea confuză să mai poată spune ceva.

— Aşteaptă un minut, spuse ea. Nu poţi face asta! Nu te poţi duce acolo! Zsinj nu te vrea viu. Te vrea mort!

Han îşi scutură capul.

— Crede-mă, spuse Han, nu sunt fericit cu această alegere, dar trebuia să se întâmple cândva.

Se duse în cotlonul său şi scoase furios o saltea, demascând un compartiment de arme pe care Leia nu îl mai văzuse. Ţinea acolo un arsenal de mitraliere cu laser, detonatoare, vechi aruncătoare de praf – chiar şi un tun portabil cu laser. Toate armele erau ilegale, mai ales în Noua Republică. Han se întinse după o mitralieră, apăsă un buton şi fundul compartimentului se ridică dezvăluind un al doilea compartiment, plin cu o diversitate de grenade în variate stiluri. Han luă un detonator termal Talesian destul de puternic pentru a distruge o întreagă clădire. Se potrivea

la fix în palmă.

— Asta ar trebui să fie de ajuns, spuse Han, ascunzând detonatorul sub centură. Detonatoare ca acela erau folosite numai de terorişti, cei care nu mai puneau nici un preţ pe viaţa lor. Han nu putea să activeze detonatorul fără să îşi sacrifice propria viaţă. Îşi trase cămaşa astfel încât să stea lejeră peste detonator, ascunzându-l.

— Uite, cum arăt aşa? întrebă el calm.

Leia nu putu să vadă ceva care să îi indice existenţa unui detonator; nu ar fi ştiut niciodată că are unul la el dacă nu l-ar fi privit cum îl ascunde în curea. Totuşi nu reuşi să îi răspundă. Inima ei bătea cu putere şi nu îşi putea găsi cuvintele. Se uită la el printre lacrimi.

— Hei, spuse Han, nu o lua aşa de prăpăstios. Tu ai fost cea care a spus că am nevoie să mă maturizez, să îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce sunt. Generalul Han Solo, eroul Alianţei Rebele. Mă gândesc că dacă o să joc bine voi putea să o distrug pe Gethzerion şi pe prietenele ei nenorocite. Va trebui să las în seama lui Isolder să facă ceva în privinţa lui Zsinj. Este un bărbat deosebit. Ai făcut o alegere bună. Serios.

Leia auzi cuvintele de parcă le-ar fi rostit cineva aflat la distanţă şi îşi dădu seama şocată cât de ciudat suna. Nu se gândise la apropierea ei de Isolder de trei zile, nici nu crezuse vreodată că făcuse vreo alegere. Pentru că nu făcuse o alegere. În adâncul inimii ei aştepta încă să vadă dacă îl iubeşte pe Han.

Totuşi ea ştia că nu era adevărat. Îl alesese pe Isolder din nevoie. Oamenii ei aveau nevoie ca ea să se lege de lumile Hapi şi nu făcea decât să răspundă dorinţelor lor. Atâta vreme cât Imperiul rămânea o ameninţare nu reuşise să întrevadă altă cale pe care să o apuce.

Se uită la centura lui Han şi încercă să pară calmă, ca şi cum ar fi avut situaţia sub control.

— Da, spuse ea. Asta ar trebui să fie de ajuns. Trebuie să recunosc că arăţi chiar bine cu o bombă prinsă de tine.

Han se aplecă spre ea şi o sărută cu teamă, pasional,

simţind că sângele îi ţâşnea în urechi. Leia îşi dădu seama brusc cât de mult dusese lipsa acelui sărut, cât de mult dusese lipsa unei asemenea cruzimi, fervoare elementară pentru un om. Se uită peste umărul lui. Chewbacca strângea uneltele. Wookieeul se uită la ea cu părere de rău şi Leia îşi închise ochii, se aplecă spre Han şi îl sărută puternic.

El se smulse câteva minute mai târziu, emoţionat.

— Han, începu Leia să spună, dar bărbatul ridică un deget.

— Nu mai spune nimic. Nu mă face să regret asta mai mult decât o fac deja!

Han se duse la Chewbacca, vorbi încet cu wookieeul pentru un moment, apoi se îmbrăţişară. Leia se aşeză la bordul holografic şi începu să suspine, încercând să îşi ţină emoţiile sub control. Putea să audă vocea puternică şi supărată a lui C-3PO, încercând să îl convingă pe Han să nu facă asta. Apoi Han se întoarse spre canapea şi îi strânse mâna puternic în semn de rămas bun.

— Trebuie să plec acum, spuse el şi ieşi afară.

Leia încercă să rămână pe loc pentru un moment, dar îl urmă pe pasarelă, rămânând în cele din urmă în lumina produsă de navă. Majoritatea micilor focuri din jurul văii arseseră până nu mai rămăsese nimic şi cerurile erau perfect negre, mai întunecate decât orice noapte pe care şi-o imaginase vreodată. Un vânt rece bătea prin munţi şi ea se cutremură, dându-şi seama că putea să îşi vadă urmele respiraţiei prin aerul rece.

Se uită la spatele lui Han pe când pleca, dispărând în întuneric.

— Han! strigă ea.

Han se întoarse şi o privi. Abia putea să îi vadă faţa în depărtare, întunecată şi nesubstanţială, aproape ca o apariţie.

— Îmi plac unele lucruri la tine, spuse Leia. Îmi place felul în care îţi vin pantalonii.

Han zâmbii.

— Ştiu. Se întoarse şi începu să meargă din nou.

— Han! strigă Leia din nou şi dori să spună te iubesc, dar nu voia să îl rănească, nu voia să spună asta în acel moment şi totuşi nu suporta gândul să lase aşa ceva nespus.

Han se întoarse spre ea şi îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Ştiu, spuse el blând. Mă iubeşti. Am ştiut asta dintotdeauna.

Îi făcu cu mâna în semn de adio şi plecă în fugă înspre umbrele întunecate. Îi auzi paşii pentru câteva momente. Leia se aşeză pe iarbă în lumina care pătrundea prin uşă şi plânse. Chewbacca şi C-3PO veniră afară; Chewie îşi puse o labă păroasă pe umărul ei. Leia aşteptă ca C-3PO să spună ceva. El întotdeauna o făcea să se simtă mai bine cu mici minciunele în situaţii disperate. Dar droidul rămase tăcut.

— Vai Luke, murmură Leia. Luke, am nevoie de tine.

Pe când viaţa se scurgea din el, un bâzâit uşor îi umplu urechile. Muşchii lui se relaxară ca niciodată înainte. Deasupra, rancorii încă mai aruncau pietre. Văzu o lumină orbitoare atunci când un bolovan lovi un căutător imperial, proiectând o imagine de temut pe când exploda.

Parte din munte explodă fărâmiţându-se. Luke nu putea să vadă surorile nopţii urcându-se pe stânci, jumătate stând suspendate cu ajutorul Forţei, precum marile arahnide negre atârnând de plasele lor.

O durere ascuţită săgetă prin tâmplele lui şi se întoarse pe o parte. Un bolovan căzu lângă braţul său, se sparse şi în depărtare reuşi să audă ţipete ce se amestecau cu vocea lui Teneniel.

— Cavalerii Jedi nu mor niciodată, spuse ea. Natura îi

ocroteşte. Natura.

Un corp căzu lângă el făcând zgomot – un cadavru al unei surori a clanului, cu coiful ei metalic, rămăşiţele mititele şi scalpul mişcându-se cumva nenatural. Soarele devenea mai puternic, observă el pe când urmărea sângele roşu închis scurgându-i-se din gură.

Luke nu se simţi ca şi când ar fi murit, ci, mai degrabă, ca şi când s-ar fi extins. Putea să audă zgomote de jur împrejur, sunete de marcare a secundelor unei salamandre ce se scărpina sub pietre, viermi săpând sub capul lui, o tufă ce se atingea de o stâncă pe când se lupta cu vântul. Peste tot era viaţă, peste tot putea să simtă, putea să vadă lumina Forţei strălucind în jurul său, în copaci, în stânci, în războinicii de deasupra lui de pe versantul muntelui.

Salamandra îşi săltă capul deasupra solului şi străluci cu Forţă luminoasă.

— Bună, micul meu prieten, murmură Luke. Salamandra avea pielea verde şi ochi mici negri temători. Îşi deschise gura şi un abur alb ieşi de acolo. Îl lovi pe Luke de parcă era un deget şi înţelese că vedea Forţa, nu doar o simţea.

— Un dar, şopti şopârla. Acesta este un dar pentru tine şi lumina blândă îl învălui ca şi cum ar fi fost un adăpost, întărindu-i Forţa diminuată. Deasupra lui, tufa care zgâria stâncile părea să se sucească şi muguri de lumină se aplecară să îi protejeze capul. Aici, aici este, şopti tufa. Viaţă. O stâncă învecinată străluci şi pe dealurile îndepărtate unul dintre oamenii deşertului Albastru îşi săltă capul pe când dispărea între şirurile râului şi ochiul lui roşu se uita peste legături.

— Prietene, spuse el, oferind sprijin.

Luke părea să audă cuvintele lui Teneniel:

— Natura îi ocroteşte. Nu ştia dacă putea controla subconştient Forţa sau dacă viaţa din jurul lui chiar se gândea cum să îl vindece, dar văzu Forţa înconjurându-l şi se ţinea de acele fărâme mai uşor decât o făcuse vreodată.

Pentru a putea controla Forţa, pentru a folosi Forţa, nu era nevoie de un gest atât de violent pe cât îşi închipuise

el. Era peste tot, mai abundentă decât ploaia sau aerul, oferindu-se singură. Sperase ca într-o zi să devină un Maestru Jedi şi acum îşi dădu seama că erau niveluri de control pe care nu şi le închipuise niciodată, mult mai departe decât visase el vreodată.

Puterea dulce pătrunse prin el şi nu ştia dacă el o comanda sau dacă ea îl comanda pe el. Ştia numai că simţea ceva care îl vindeca, simţea că vasele sparte se închideau şi apoi viziunea se termină.

Zăcu multă vreme cu ochii închişi, incapabil să facă mai mult decât să respire şi aşteptă ca Forţa să îl întărească.

Leia îi strigă numele şi ochii lui Luke se deschiseră. Cerul era atât de negru încât părea că noaptea perfectă se instalase. Nu mai erau zgomote haotice de bătălie. Pe munţi putea să vadă lumini, lumini de torţe în mâinile sătenilor şi o persoană mergând pe poteca de munte înşelătoare. Se gândi că Leia trebuia să fie acolo sus.

— Leia, strigă el. Leia!

Pe versantul muntelui, purtătorul de torţă se uită peste stâncă.

— Luke? strigă Han. Luke, tu eşti?

— Han, strigă Luke slăbit. Rămase în continuare în întuneric, pipăi lângă el după sabia Jedi şi strânse energie pentru a atinge cu degetul butonul acesteia, sperând ca Han să îi zărească lumina.

Voci distante veneau spre el. Cineva îl atinse, îl zgudui. O lumină puternică străluci în ochii lui şi Han spuse:

— Luke! Luke! Eşti în viaţă! Rezistă! Rezistă!

Han ezită un moment, strângându-i mâna şi Luke putea să simtă teroarea acestuia.

— Ascultă, prietene, spuse Han, trebuie să plec. Leia te aşteaptă sus. Ai grijă de ea pentru mine. Te rog să ai grijă de ea.

Han încercă să se smulgă şi Luke putea să simtă teroarea şi disperarea care îl străbătea.

— Han, spuse Luke, prinzându-i încheietura.

— Îmi pare rău, prietene, zise Han. Nu eşti în formă să

mă ajuţi de data asta. Se trase şi Luke se simţi de parcă s-ar fi răsucit în întuneric.

După ceea ce păru o eternitate, cineva îl atinse şi îl ridică. Luke reuşi să îşi deschidă ochii, dar nu putu să îi ţină deschişi decât pentru un moment. Era în mâinile ţăranilor, zeci de ţărani sălbatici în simple tunici de piele, cu torţe ţinute sus. Han le spuse cu mare îngrijorare:

— Duceţi-l de aici! Conduceţi-l până la Şoimul Mileniului!

Vocile sunară în capul său, întrebând.

— Da, da, Şoimul, nava mea, spuse Han. Duceţi-l acolo. Trebuie să plec!

Apoi ţăranii îl ridicară şi îl ajutară, iar Luke îşi permise să se odihnească.

În cea mai înaltă încăpere a fortăreţei, Isolder găsi fereastra senzorială chiar unde o lăsase. Cadavrele surorilor nopţii zăceau împrăştiate pe podea. Nu îşi dădea seama dacă din cauza asta sau a întunericului avea nervii întinşi.

Se aplecă să ridice fereastra şi auzi ceva foşnind într-un colţ. Îndreptă lanterna în acea direcţie şi îşi scoase blasterul dintr-o mişcare rapidă. Era Teneniel Djo, stând pe întuneric. Se uită la el. Apoi se întoarse în altă parte. Obrajii ei erau roşii pentru că plânsese mult.

— Eşti bine? întrebă Isolder. Vreau să ştiu dacă te simţi slăbită? Există ceva ce pot să fac? Ceva ce ai nevoie?

— Sunt bine, spuse Teneniel cu vocea seacă. Bine, presupun. Eşti gata să pleci?

— Da.

Isolder îşi îndreptă lanterna în altă parte astfel încât să nu îi mai bată în ochi. Nu era încă sigur de planurile lui Han, dar în acel loc, singurul lucru care avea sens pentru ei era

să plece, să fugă de pe stânca aia. Teneniel îşi scosese coiful şi hainele exotice. Purta cizme şi o tunică simplă de vară din material portocaliu, asemănătoare celei pe care o avea când s-au întâlnit prima dată. Se uită în altă parte spre cerul fără stele. Focurile de jos dispăruseră, dar torţele sătenilor încă aruncau o strălucire blândă galben-portocalie.

— Şi eu plec, spuse ea.

— A, întrebă Isolder, unde te vei duce?

— Înapoi în deşert, spuse Teneniel, pentru a medita.

— Am crezut că voiai să stai aici cu clanul. M-am gândit că te simţi singură.

Teneniel se întoarse şi în lumina palidă Isolder observă vânătaia de pe obrazul ei.

— Surorile clanului sunt toate de acord, spuse ea. Am ucis din furie, mi-am încălcat jurămintele. Deci acum trebuie să mă purific sau risc să devin o soră a nopţii. Voi fi izgonită. Peste trei ani, dacă mai vreau să mă întorc, ele mă vor accepta. Îşi strânse braţele în jurul taliei.

Părul lui Teneniel curgea lin pe spatele ei, căzând în cascade. Isolder aşteptă un moment, neştiind dacă ar trebui să îşi ia rămas bun sau să îi ofere un cuvânt de îmbărbătare, sau dacă ar trebui pur şi simplu să ia fereastra şi să se grăbească înapoi la navă.

Se aşeză lângă ea şi o mângâie pe spate.

— Uite, spuse el, eşti o femeie foarte puternică. Vei fi bine.

Totuşi, cuvintele lui păreau că se sting. Ce putea să îi ofere ei viitorul? în trei zile flota hapi ar fi ajuns acolo şi ar fi putut arunca forţele lui Zsinj în iad. Dar până atunci acea lume ar fi în mare parte sub gheaţă. În cel mai bun caz, recoltele de vară ar fi distruse. Dar Isolder se aştepta la mai mult de atât, ecosisteme care să se prăbuşească, întregi specii de plante şi animale care să dispară. Chiar dacă pelerina orbitală ar fi distrusă în trei zile, era posibil ca planeta să nu îşi mai revină niciodată.

Şi, bineînţeles, erau surorile nopţii. Puţine femei din clanul Muntelui Vrăjit supravieţuiseră şi nu ar fi putut să le

înfrunte pe surorile nopţii.

Poate că aceste gânduri îşi făcuseră loc şi în mintea lui Teneniel pentru că respira greoi. Buza ei inferioară tremura pe când încerca să reprime un strănut.

— Uite, spuse Isolder, o fregată coreliană de urmărire, cum este nava lui Han, ar putea duce până la şase pasageri. Asta înseamnă că este un loc deschis dacă vrei să mergi şi tu.

— Dar unde m-aş duce? spuse Teneniel.

— Către toate acele stele de acolo, spuse Isolder. Alege una din tot cerul şi du-te acolo dacă vrei.

— Nu ştiu ce este acolo, spuse Teneniel. Nu aş şti unde să mă duc.

— Ai putea veni pe Hapi cu mine, spuse Isolder şi el ştia că nu voia nimic altceva. Se uită la părul ei lung, la picioarele ei goale. În acel moment, cu toată nebunia şi moartea de pe acea planetă, altceva era mai important pentru ea. În acel moment, deşii era aproape logodit cu Leia, nu dorea nimic altceva decât să îşi pună braţele în jurul lui Teneniel.

Teneniel se uită la el mâhnită şi ochii ei fulgerară.

— Şi dacă aş veni cu tine în Hapi, cum aş fi considerată? O ciudăţenie? Femeia ciudată din înapoiatul Dathomir?

— Ai putea veni ca o gardă de corp, spuse Isolder. Cu Forţa ca aliatul tău ai putea…

Teneniel se încruntă la acel gând.

— Sau ai putea veni ca un sfătuitor, un consilier de încredere, spuse Isolder, gândind frenetic. Cu puterile tale, ai fi cea mai mare avere a mea. Ai putea descoperi cu ajutorul Forţei subtilităţile comploturilor mătuşilor mele şi le-ai îndepărta de la îndeplinirea planurilor lor… Isolder nu se gândise la asta înainte, dar pe când vorbea, văzu că într-adevăr ea ar fi un bun de mare valoare pentru poporul lui. Avea nevoie de ea.

— Şi ce altceva aş mai fi? întrebă Teneniel. Prietena ta? Amanta ta?

Isolder înghiţi, ştiind ce dorea ea. Pe Hapi ar fi

considerată un om normal, fără titlu sau moştenire. Dacă s-ar căsători cu ea, ar fi umilit în public, făcut de ruşine. Nu ar fi renunţat la titlul său şi să-l lase pe unul dintre verii lui criminali să preia conducerea. Starea de pace a lumilor Hapi stătea în decizia lui.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o îmbrăţişă de rămas-bun.

— Ai fost o prietenă bună, spuse Isolder, apoi îşi aminti că după legea ei, el îi era încă sclav şi un bun maestru. Îţi doresc numai fericire.

Se ridică, luă fereastra senzorială şi se uită în urmă. Teneniel rămase privindu-l şi Isolder avu o senzaţie înspăimântătoare că se uita prin el, citindu-i gândurile.

— Cum pot fi fericită dacă mă laşi aici? întrebă Teneniel.

Isolder nu răspunse. Îi întoarse spatele şi începu să meargă, dar o auzi spunând:

— Ai fost mereu un om atât de viteaz. Ce vei crede despre tine acum dacă întorci spatele femeii pe care o iubeşti?

El se opri, întrebându-se dacă îi citise gândurile sau dacă îi ştia pur şi simplu sentimentele.

— Mă poţi auzi? întrebă el fără voce, dar ea nu îi răspunse.

Se gândi la picioarele ei lungi şi goale, la mirosul pământean al hainelor pe care le purta, la ochii ei de culoarea cuprului, o culoare pe care nu o mai văzuse la femeile de pe Hapi şi la acele buze senzuale pe care îşi dorea să le sărute atât de tare.

— De ce nu faci asta? întrebă Teneniel.

— Nu pot, spuse Isolder, refuzând să se întoarcă şi să se uite la ea. Nu ştiu ce încerci să îmi faci. Ieşi din mintea mea!

— Nu am făcut nimic, spuse Teneniel cu vocea ei sinceră, inocentă. Tu eşti cel care a făcut-o. Tu şi cu mine suntem conectaţi. Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta în deşert când te-am văzut prima dată: am ştiut imediat că tu ai venit în acest loc căutând pe cineva pe care să iubeşti, la fel ca mine. Şi am simţit legătura crescând tot mai

puternică în fiecare zi. Nu te poţi îndrăgosti de o vrăjitoare de pe Dathomir fără ca ea să ştie.

— Nu înţelegi, spuse Isolder. Dacă aş încerca să mă căsătoresc cu tine ar fi dezaprobare publică, repercusiuni. Verii mei... blasterul lui Isolder căzu de la locul lui şi scântei săriră din el. Se uită în jos, îl văzu înghesuit într-o minge, apoi se uită în sus şi văzu mânia din ochii lui Teneniel. Un vânt adie prin cameră, rupând tapiseriile de pe perete, ridicând pietre într-un vârtej. Vântul purta pietrele şi tapiseriile prin aer şi le trimise peste stânci.

— Nu îmi este teamă de verii tăi sau de dezaprobare publică, spuse Teneniel. Şi nu vă vreau planetele voastre. Alege o lume neutră pentru noi dacă îţi place. Se ridică, înaintă relaxată până la el şi rămase în faţa lui, privindu-l în ochi. Îi simţea respiraţia pe gât. Fata se apropie şi mai mult de el. Simpla apropiere o simţi ca pe o atingere electrică.

Inima lui Isolder începu să bată într-un ritm rapid.

— Să te ia naiba! şopti el temător. Îmi răvăşeşti viaţa!

Teneniel dădu din cap. Îşi puse braţele în jurul gâtului şi îl sărută.

în acel moment nesfârşit îşi aminti când era cu tatăl său la vârsta de nouă ani, jucându-se într-un ocean pe Dreena, o lume nelocuită a grupării Hapi. Şi sărutul lui Teneniel părea la fel de curat precum acele ape pure, spălând îndoielile şi nesiguranţa lui.

O sărută temător şi făcu un pas înapoi.

— Hai să mergem. Ne grăbim!

Teneniel îl prinse de mâna dreaptă, parcă ajutându-l să ducă lanterna şi fugiră împreună pe scările fortăreţei.

Când sătenii l-au adus pe Luke la Leia; ea era sigură că murise. Avea o grămadă de vânătăi sub ochi, o tăietură pe faţă, iar sângele de pe rană îi era coagulat. Sătenii îl aşezară pe iarbă, sub luminile Şoimului şi Leia îi ţinu faţa între mâinile ei.

El îşi deschise ochii şi zâmbii subţire.

— Leia? tuşi el. Te-am auzit... strigându-mă?

— Eu... Nu dorea să îl îngrijoreze, ci să îl lase să se odihnească. Sunt bine.

— Nu, spuse Luke, nu eşti. Unde s-a dus Han?

— S-a predat lui Gethzerion, spuse Leia. Lua ostatici, ucidea prizonieri. A trebuit să se ducă. Zsinj îl va lua în trei ore.

— Nu! spuse Luke, luptându-se să se ridice. Trebuie să o opresc! De aceea am venit aici!

— Nu poţi! Leia îl împinse înapoi atât de uşor de parcă ar fi atins un copil. Eşti rănit. Odihneşte-te acum, odihneşte-te! Trăieşte să te lupţi în altă zi.

— Lasă-mă să mă odihnesc pentru trei ore, spuse Luke, închizându-şi ochii, respirând adânc. Trezeşte-mă peste trei ore.

— Dormi, spuse Leia. Te voi trezi.

Ochii lui Luke se deschiseră şi îi studie faţa încruntat.

— Nu mă minţi pe mine! Nu ai nici o intenţie să mă trezeşti!

Isolder apăru în faţa navei împreună cu Teneniel şi încercară să cureţe praful şi nisipul de pe senzor.

— Hei, prietene, spuse Isolder, Leia are dreptate. Ia-o încet. Eşti prea slăbit pentru a face mare lucru pentru noi acum.

Luke îşi lăsă capul pe spate, îşi închise ochii de parcă nu ar mai fi putut să stea treaz, dar vocea lui deveni brusc mai puternică şi autoritară.

— Daţi-mi timp. Nu cunoaşteţi puterea Forţei.

Isolder îşi puse mâna pe umărul lui Luke.

— Am văzut, spuse el. Ştiu.

— Nu! Nu, nu ştii, răspunse Luke disperat, ridicându-se cu o putere neaşteptată. Nici unul dintre noi nu ştie! Luke se ridică un moment, apoi căzu la loc. Promite-mi, gâfâi el. Promite-mi că mă vei trezi!

Leia simţi ceva, ceva în cuvintele lui mai mult decât o simplă convingere – ea simţi ceva puternic în Luke, chiar la suprafaţă, de parcă el ar fi fost un foc arzând cu furie. O nouă speranţă ardea în ea.

— Te voi trezi, promise Leia şi făcu un pas înapoi, uitându-se la figura desfigurată a lui Luke. Ea îşi dădu seama că nu se putea păcăli. Poate în câteva zile, o săptămână, ar putea cu adevărat să aibă o confruntare cu Gethzerion.

Isolder puse o pătură peste Luke.

— Teneniel şi cu mine putem să îl ducem într-un pat.

Leia dădu din cap.

— Este fereastra senzorială la locul ei?

— Da, spuse Isolder, dar încă am probleme cu scanerele de distanţă mare.

Leia se gândi disperată. Totul în ea striga şi o împingea să se ducă să îl salveze pe Han, dar nu aveau destul timp. Dacă ar fi folosit rancorii, ar fi fost o călătorie de două zile. Dacă ar încerca să folosească Şoimul chiar şi la o viteză maximă, ar fi dificil să parcurgă mai mult de jumătate din distanţă fără ca distrugătoarele de deasupra să nu depisteze aparatele lor electronice şi să nu arunce cu rachete până să distrugă Şoimul definitiv. Un gând îi trecu prin minte.

— R2-D2, C-3PO veniţi aici!

— Da, prinţesă, se grăbi C-3PO. Cum pot să îţi fiu de folos? R2-D2 se rostogoli, având grijă la marginile pasarelei

cu ochiul său electronic.

— R2-D2, spuse Leia, poţi să numeri distrugătoarele spaţiale de acolo de sus pentru mine?

R2-D2 ezită un moment, apoi deschise o mică trapă şi îşi extinse antena lui senzorială. Întoarse antena de jur împrejurul cerului, apoi începu să emită o serie de zgomote electronice şi de bipuri.

— R2-D2 raportează că nu poate să fixeze nici unul dintre obiectele extraorbitale. Prin nici unul dintre senzorii lui nu detectează mai mult decât semnale radio. Aparent, pelerina orbitală blochează lumina nu numai la lungimea de undă vizibilă, ci şi prin ultraviolete sau raze infraroşii. Oricum ar fi, poate verifica douăzeci şi şase de surse de emisii radio şi suspectează de la numărătorile precedente că patruzeci de distrugătoare spaţiale sunt pe orbită.

Isolder se uită la Leia gânditor.

— Nu e de mirare că nu pot repara scanerele de distanţă mare. Nu e nimic în neregulă cu ele.

— Corect, spuse Leia.

— Deci atâta vreme cât zburăm sub pelerina orbitală şi menţinem tăcerea pe frecvenţa radio, suntem efectiv o navă ascunsă.

— Corect! spuse Leia.

Isolder dădu din cap, se uită la mulţimea de rachete convenţionale şi protonice ale Şoimului.

— Hai să aruncăm naibii în aer acele vrăjitoare şi să vedem dacă putem să îl salvăm pe Han.

— Nu! spuse Leia, uitându-se la Luke, zăcând inconştient pe salteaua lui.

— Luke doreşte să îl aşteptăm.

Han rămase tăcut printre surorile nopţii pe când maşina de deplasare se furişa printre trunchiurile copacilor imenşi, luminându-le calea numai beculeţul de deasupra. Douăzeci de surori ale nopţii erau înghesuite în maşină, o masă solidă împuţită în hainele lor întunecate.

Îi legaseră mâinile în faţă cu o funie whuffa, nederanjându-se nici măcar să îl percheziţioneze. Erau foarte sigure că nu putea să le facă nici un rău.

Maşina trecu glonţ peste un deal, căzu cu o zdruncinare de stomac şi brusc erau ieşiţi din pădure, gonind peste deşertul clar spre luminile oraşului.

Han îşi închise ochii şi se gândi ce să facă. Trebuia să aştepte. Putea să apese detonatorul oricând – dar dorea să o prindă pe Gethzerion; trebuia să o prindă pe Gethzerion.

Intrară în oraş şi surorile nopţii săriră din maşină, grăbindu-se spre turnurile lor. Două gărzi rămaseră cu Han şi îl conduseră la câmpul de bătaie abandonat, spre un vechi hangar spaţial al cărui acoperiş fusese aruncat în aer astfel încât pereţii domului se ridicau de jur împrejurul lui precum un zid imposibil.

— Aşteaptă lângă peretele din spate, spuse una dintre femei, evitându-l.

Celelalte două rămaseră la uşă, vorbind în şoaptă.

Han îşi descoperi inima bătând puternic şi se aşeză în umbra unei grămezi de fier vechi, aşteptând ca Gethzerion să apară. Îşi odihni degetele în catarama centurii, palmând detonatorul termal.

Nu veni deloc. În următoarele ore, temperatura scăzu continuu, până când o lumină îngheţată se prinse de sol. Han îşi tot verifica ceasul, întâlnirea de patru ore a lui Zsinj veni şi trecu. Navele nu ajunseseră deloc şi Han începu să se întrebe dacă Gethzerion practica un fel de joc cu lordul războinic, poate încercând să facă un târg mai bun.

De parcă ar fi vrut să dovedească că grijile erau adevărate, maşina de deplasare a lui Gethzerion făcu încă două drumuri pe teren, fiecare durând aproape două ore – chiar la timp pentru a strânge personal pentru Muntele

Vrăjit.

După al treilea traseu, o pereche de stele apăru pe cerul negru, mişcându-se în jos spre închisoare. Cargourile îşi extinseră aripile, apoi alunecară pe cer şi se opriră de o parte a turnului. Han putea să vadă stabilizatoarele mari ale navei peste zidul spart.

— Vino, generale Solo, sâsâi o soră a nopţii. A sosit timpul.

Han înghiţi, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ieşire.

Luminile de la cargouri se jucau pe deasupra lor, orbindu-l. Han mergea încet spre lumini, flancat de două surori ale nopţii. Nu putea să vadă bine turnurile. Locul era înconjurat de soldaţi din trupele de şoc ale lui Zsinj, îmbrăcaţi în vechile armuri imperiale. Han trase cu ochiul, încercând să vadă dincolo de ei, de cealaltă parte a cargoului. Dacă el ar fi detonat bomba în acel moment, ar fi omorât cu siguranţă trupele de şoc. Şi probabil că ar fi distrus unul dintre cargouri – dar nu putea să ştie sigur dacă vrăjitoarele erau acolo, neprotejate.

— Este destul de departe! ţipă un soldat din trupele de şoc şi vrăjitoarele îl reţinură pe Han.

Un ofiţer coborî din navă – un general înalt cu unghii strălucitoare de platină. Generalul Melvar. Veni la un braţ distanţă şi îi studie faţa lui Han pentru un moment. Îşi puse o unghie de platină sub ochiul lui Han, de parcă ar fi vrut să îl scoată de acolo, apoi îi trasă un şanţ pe obraz.

Vorbi într-un microfon de pe umărul său.

— Am făcut identificarea vizuală. Han Solo este aici.

Melvar ascultă un moment şi numai după aceea observă Han căştile din spatele urechilor.

— Da, domnule, spuse Melvar. Îl voi aduce pe navă imediat.

Generalul îl prinse pe Han dur, înfigându-şi unghiile în bicepşii lui.

— Hei, prietene, spuse Han, nu te purta aşa de dur cu marfa. S-ar putea să regreţi.

— Vai, nu cred că voi regreta, spuse Melvar. Vezi tu,

cauzând altora durere este, ei bine, mai mult decât un fel de a face timpul să treacă pentru mine. În munca mea pentru Zsinj a devenit o responsabilitate apreciată.

Îşi înfipse gheara degetului său mic în centrul nervos al umărului lui Han, apoi suci. Foc izbucni de-a lungul braţului lui Han de la încheietură în sus, până în centrul spatelui şi gâfâi de durere.

— Hei, e un talent pe care ţi l-ai dezvoltat, recunoscu Han.

— Ei bine, zâmbii Melvar, sunt sigur că pot să îl conving pe lordul războinic Zsinj să îmi dea voie să demonstrez câteva dintre talentele mele şi cu mare plăcere o voi face. Dar, hai, să nu îl lăsăm pe Zsinj să ne aştepte.

Îl grăbi spre pasarela cargoului, printre mulţimea de trupe de şoc şi pentru un moment Han se întrebă dacă va mai apuca să o vadă vreodată pe Gethzerion.

Era la jumătatea pasarelei când vrăjitoarea strigă:

— Aşteaptă!

Generalul Melvar se opri şi se uită în urmă. Gethzerion stătea în umbră la baza turnului ei, la o sută de metri depărtare, înconjurată de o duzină de surori ale nopţii. Bătrâna vrăjitoare îşi strânse hainele mai bine în jurul ei şi îi urmă. Han privi câmpul. Cu siguranţă că ar putea distruge cargoul înarmat cu detonatorul lui, împreună cu generalul Melvar, Gethzerion, cel puţin câteva dintre surorile nopţii aflate în afara clădirii. Spera la mai mult, dar ştia că era cam tot ce putea să îşi permită.

Era ciudat, ştiind că urma să moară. Se aştepta să simtă un nod în stomac, o strângere în inimă. Dar nu simţea nimic din toate astea. Se simţea privat de puterea de a percepe, lipsit de inimă, plin de regret. După viaţa pe care o trăise, părea dezamăgit.

Gethzerion se opri la baza pasarelei, numai la un braţ distanţă. Se uită la Han, iar faţa îi era încă ascunsă în spatele glugii. Han putea să simtă mirosul mirodeniilor din respiraţia ei şi mirosul vinului oţeţit.

— Deci, generale Solo, spuse ea, mi-ai oferit o urmărire

pe cinste. Sper că te-ai bucurat de şedere.

Han se uită la femeia bătrână şi spuse plin de mândrie:

— Ştiam că nu puteai rezista să vii să te lauzi. Îşi prinse degetele sub centură. De ce nu te mândreşti cu asta?

Scoase detonatorul termal şi îi apăsă butonul. Generalul Melvar se aruncă şi la fel făcură paznicii lui. Melvar se împiedică de un soldat din spatele lui şi amândoi bărbaţii se rostogoliră.

Detonatorul nu se activase. Han se uită la el. Piedica era scoasă.

— Ai probleme cu dispozitivul explozibil? îşi deschise Gethzerion ochii mari şi zâmbii. Sora Shabell l-a detectat înainte să te urci la bordul maşinii şi l-a dezactivat cu un cuvânt. Lăudărosule, prostule! Nu ai reprezentat niciodată o ameninţare pentru mine sau pentru surorile nopţii! Cum îndrăzneşti?

Ea se întinse şi făcu un gest prin care intenţiona să ia detonatorul, aşa că acesta zbură din mâna lui Han şi ajunse în palma ei. Îl oferi lui Melvar.

— Te voi lăsa pe tine să te debarasezi de asta, generale. Încă reprezintă un pericol. M-am gândit că e mai bine să îl recuperez înainte să plecaţi.

Melvar se ridică, încercă să îşi păstreze demnitatea şi luă detonatorul.

— Îţi mulţumesc, mormăi el.

— A, permite-mi să îţi mai ofer o favoare! şopti Gethzerion, făcând un pas înainte. Dându-ţi asta…

Ochii ei se deschiseră mari, arzători şi făcu o mişcare zgârietoare cu degetul ei arătător. Lângă Han generalul gâfâia, se întinse şi îşi prinse tâmplele, apoi se dezechilibră.

— O moarte simplă! murmură Gethzerion.

De jur împrejurul lui Han, sute de trupe de şoc se ghemuiră simultan, unele dintre ele dezechilibrându-se un pas sau doi, altele trăgând cu blasterele în aer astfel încât Han se adăposti instinctiv. În trei secunde, trupele de şoc zăceau pe pământ precum păsările drogate, nemişcate. Han se uită la cargo, aşteptând ca tunarii din navă să

deschidă focul.

Nimic nu se întâmpla. Nava rămase tăcută ca şi când ar fi fost pustie.

Mai multe surori ale nopţii se repeziră din turnurile lor, trecură de Han şi îşi făcură loc în cargo, aducând zeci de prizonieri imperiali cu ele pentru a conduce nava. Una dintre surorile nopţii îl dădu pe Han la o parte, aruncându-l de pe rampă. Han auzi ţipete în interiorul navei. Deşii tunarul nu trăsese, putea să îşi dea seama că echipajul ducea un fel de război. Îşi închipui că tunarul murise cu celelalte trupe de şoc. Îşi dădu seama că nu era cu adevărat şocat să descopere că vrăjitoarele atacau nava. Gethzerion nu ar fi fost atât de proastă, încât să încerce să zboare de pe acea planetă într-o navă care nu avea nici armamente, nici scuturi de protecţie – nu cu distrugătoarele spaţiale ale lui Zsinj la orizont.

Han aşteptă lângă rampă, privind apropierea lui Gethzerion. Aţinti un deget spre el şi zâmbii. Han se uită în fugă la un blaster ce zăcea lângă mâna lui, ştiind că şi dacă ar fi putut să ajungă la el, tot ar fi murit.

— Acum, generale Solo, ce pot face pentru tine? spuse Gethzerion.

— Hei, spuse Han, ridicându-şi mâinile. Nu am nici o confruntare cu tine. De fapt, dacă îţi aminteşti, am petrecut mare parte din ultimele zile încercând să te evit. De ce nu dăm noi mâna şi să plecăm pe căi separate?

Gethzerion se opri la baza rampei, se uită în ochii lui şi râse.

— Ce? Nu crezi că e cazul ca acum să te tratez pe tine la fel de rău cum m-ai fi tratat tu pe mine?

— Ei bine, eu…

Gethzerion îşi mişcă degetul şi Han fu aruncat în dreapta, descoperindu-se cu picioarele atârnând în aer, ţinut de o coardă invizibilă în jurul gâtului. Gethzerion îl privi cu atenţie şi începu să incanteze, unduindu-se dintr-o parte în alta. Simţi laţul din jurul gâtului său strângându-se.

Han se înecă, se agită şi luptă să se elibereze.

— Mă întreb ce mi-ar fi făcut detonatorul tău termal, reflectă Gethzerion, încă unduindu-se. Suspectez că mi-ar fi ars pielea, mi-ar fi rupt oasele şi m-ar fi prăjit de vie cu totul. Deci cred că îţi voi face şi eu la fel – dar nu aşa de rapid. Nu totul deodată. Cred că vom lucra din interior spre exterior. Mai întâi îţi voi rupe oasele, unul câte unul. Ştii câte oase sunt în corpul uman, generale Solo? Dacă da, triplează numărul şi vei ştii câte oase o să ai când voi termina cu tine.

— Vom începe cu piciorul tău, spuse Gethzerion. Ascultă cu atenţie! îşi mişcă degetul şi tibia piciorului drept scoase sunete de rupere. Un spasm dureros îşi făcu loc spre şold.

— Aaaa! urlă Han. Şi văzu ceva peste deşert. La vreo doi kilometri distanţă se zăreau luminile de la Şoimul Mileniului grăbindu-se spre ei, la numai câţiva metri deasupra pământului.

Gethzerion zâmbii satisfăcută.

— Aşa, acum ai trei oase acolo unde aveai numai unul.

Han încercă să o oprească şi se strădui să găsească un lucru care să o încetinească pentru moment.

— Ascultă, se strădui el să vorbească. Tu nu vei face asta şi dinţilor mei, nu-i aşa? spuse el, incapabil să se gândească la orice altceva. Vreau să spun, au, orice altceva, dar nu dinţii mei! Se uită prin cameră. Mai multe surori ale nopţii veneau de la baza turnurilor lor.

— Vai, da, dinţii, spuse Gethzerion şi îşi mişcă degetul arătător.

Molarul din dreapta faţă fu scos cu un sunet asurzitor şi durerea înţepătoare îl împuşcă prin ureche şi în partea de sus a feţei, până când căzu de parcă Gethzerion îi strângea ochiul şi avea de gând să îl tragă prin cerul gurii. Han se blestemă în linişte pentru că îi dăduse idei bune. Şoimul nu ajungea acolo mai repede şi Han îşi scutură capul

— Aşteaptă! zbieră el. Hai să discutăm despre asta! Gethzerion îşi balansă degetul arătător din nou. Molarul superior stâng se sparse brusc şi un zgomot asurzitor se auzi pe când Şoimul trăgea cu rachete. Baza turnului

explodă, aruncând multe vrăjitoare în haine negre în aer. Turnul începu să se încline şi se prăbuşi.

Gethzerion se întoarse şi Han căzu la pământ, uşurat. Durerea trecea prin piciorul rupt. În jur avea loc un voleu de focuri trase din turnurile dorsale. Gethzerion se ghemui pe când proiectilul înainta prin aer spre locul unde fusese femeia. Fugi de lângă navă, sări şi se suci tocmai când un alt proiectil se îndrepta spre ea.

Han avu un sentiment înspăimântător în legătură cu asta. Nimeni nu putea să tragă cu tunurile navei cu asemenea acurateţe. Se rostogoli sub pasarelă pentru a se adăposti de rămăşiţele zburătoare. Droizii de pază înarmaţi bine, de pe toate cele şase turnuri ale închisorii, se întoarseră în turnurile lor şi deschiseră focul asupra Şoimului.

Şoimul zbură ca o rachetă peste închisoare, rostogolindu-se într-un complex cvadruplu şurub, reuşind cumva să evite toate focurile aţintite spre el. Han nu văzuse niciodată pe cineva să piloteze aşa – nici pe Chewie, nici pe el însuşi. Oricine se afla la pupitrul de comandă era un adevărat pilot în ale zborului, aşa cum nu mai văzuse pe nimeni până atunci şi ghicea că trebuia să fie Isolder. Şoimul făcu o răsucire aproape imposibilă la un kilometru depărtare şi trase spre închisoare, de sus în jos, cu toate armele activate.

Droizii de pază se transformară în nori, precum ciupercile la atingerea tunurilor de blaster. Cargoul neînarmat primi o lovitură şi începu să ardă. Şoimul zbură pe deasupra, pregătit pentru încă o acţiune.

Gethzerion îşi dădu seama că a rămâne pe pământ să lupte era inutil, aşa că sări pe pasarela navei imperiale mai repede decât ar fi crezut Han posibil. Turbinele cargoului se treziră la viaţă înainte ca pasarela să se fi ridicat şi aerul din jurul navei deveni de o nuanţă albastră pe când scuturile se activară. Acela era un cargou imperial pentru transport de personal – armat din plin şi prevăzut cu scuturi.

Dacă Han ar fi rămas sub cargou pe când acesta decola,

ar fi fost ars. Deşii piciorul lui era rupt, dacă alerga ar fi putut să fie atins de focurile trase din Şoim. Se târî până la el, mergând de-a lungul şantierului cum putu, apoi căzu mai mult decât sări peste ceva rămăşiţe din turn, sperând ca surorile nopţii să nu tragă în el în plecarea lor grăbită.

Şoimul trase cu tunurile lui ionice şi lumina albastră cuprinse carcasa cargoului, dar scuturile rezistară. Cargoul se întoarse în aer, flăcări albe ieşind din nacela lui de eşapament.

Nava se suci în jurul unui deal, făcu o gaură în zidurile închisorii şi ateriză la şase metri de Han. Trapa de jos se deschise şi Leia strigă:

— Haide! Haide!

Augwynne coborî repede pe trapă împreună cu două dintre surorile clanului, toate trei purtând coifuri şi haine de sus până jos şi din privirile pe care le aveau, lui Han i se făcu milă de paznicii închisorii.

Se târî spre Şoim şi Isolder îi prinse de umăr şi îl ajută. Han se uită la Isolder confuz.

— Cine, cine pilotează nava?

— Luke, spuse Leia.

— Luke? întrebă Han. Luke nu e atât de bun!

— Nimeni nu e atât de bun, spuse Isolder, lovindu-l pe Han pe spate. Trebuie să văd asta! Alergă la tubul de acces spre sala de control.

Leia se uită în ochii lui Han, îi atinse faţa şi îl sărută. Îl cuprinse durerea de la molarii scoşi şi fu pe punctul să ţipe, dar se stăpâni şi o ţinu pe Leia aproape de el, închizând ochii şi bucurându-se pur şi simplu de moment.

Nava se suci în timp ce Luke făcea manevre care nu puteau fi neutralizate şi Chewbacca scoase un mârâit înspăimântat de la consolă. Han intră şchiopătând, sprijinindu-se de Leia. Se înghesui într-un colţ, se întinse şi luă trusa medicală de urgenţă din compartimentul de deasupra capului şi îşi lipi un plasture analgezic pe braţ. Tunurile cu blaster cvadruple dorsale traseră şi Han se uită împrejur. Chewbacca, Isolder, Teneniel şi droizii erau toţi în

cabină, privindu-l pe Luke.

— Cine trage cu tunurile cu blaster? întrebă Han.

— Luke, îi spuse Leia şi Han se uită spre hol, confuz. Ai putea să tragi cu blasterele din cabina de comandă, dar cu o acurateţe mult mai mică. Totuşi, Luke aproape că îi zburase capul lui Gethzerion cu Han la mai puţin de un metru depărtare, în vreme ce pilota acea grămadă de vechituri la viteză maximă de atac. Întreaga acţiune era prea înspăimântătoare.

Luke transpira de la efortul pilotării Şoimului. Leviere şi butoane de pe panoul de control al lui Chewie păreau să capete o viaţă a lor pe când Luke le manipula cu ajutorul Forţei. Jedi făcea munca a trei oameni – pilot, copilot, tunar. Trase o rachetă fără să coboare scuturile şi Chewie mârâi înspăimântat, punându-şi labele pe faţă.

Dar rachetele loviră semnul de cincizeci de metri. Luke coborî scuturile şi le activă, astfel încât ele clipociră mai repede decât clipirea unui ochi. Han nu văzuse pe nimeni cu reflexe atât de bune.

Scuturile frontale ale cargoului erupseră într-un spectacol uimitor de lumini şi vrăjitoarele reuşiră în sfârşit să tragă la rândul lor. Luke contracară lovitura şi Şoimul făcu un salt în sus, ascunzându-se. Trase cu rachetele protonice care accelerară spre cargou într-o ceaţă albă.

Surorile nopţii traseră cu blasterele în rachete şi acestea explodară într-un nor sulfuros. Han se holbă neîncrezător la ceea ce făcuseră vrăjitoarele. Nici un tunar nu era atât de bun.

— Leia, Isolder, ţipă Luke, luaţi acele tunuri cvadriple şi deschideţi focul. Arătaţi-le tot ce puteţi.

— Renunţă, spuse Han, sunt prea puternice scuturile lor! Vei reuşi numai să îmi distrugi nava.

— Şi să le las libere pe aceste surori ale nopţii? În nici un caz! Nu renunţ, ţipă Luke. Haide Leia, du-te acolo!

Luke se întinse şi deschise radioul de comunicaţii, trimiţând o furtună de informaţii. Han ridică o sprânceană, întrebându-se ce punea la cale. Cu siguranţă că vrăjitoarele

nu încercau să sune pe nimeni, aşa că radioul avea o funcţie nesemnificativă de a-i avertiza pe toţi cei din sistemul stelar că o navă era acolo.

Leia fugi la tunul central şi începu să tragă. Luke coborî toate scuturile şi trase cu tunurile ionice, riscând ca în situaţia în care cargoul nu şi-ar fi coborât scuturile să ricoşeze focurile. Isolder începu să tragă cu tunurile dorsale şi cargoul acceleră, ieşind din raza de atac.

— Se pregătesc să sară la viteza luminii! ţipă Han şi se uită pe videoecran. Spaţiul era o perdea neagră şi cargoul acceleră înspre ea.

— Nu o vor face atât de aproape de sursa gravitaţională! răspunse Luke şi acceleră şi el.

Atunci Han înţelese. Luke îşi cunoştea nava şi ştia că blasterele şi rachetele lui nu puteau distruge scuturile cargoului. Pornise radioul pentru a-l chema pe Zsinj. Dorea ca distrugătoarele spaţiale să ştie că vrăjitoarele o rupeau la fugă, sperând să prindă destulă altitudine pentru a sări în hiperspaţiu.

Accelerară în întunericul pelerinei, Han ţinându-şi respiraţia. Videoecranul se făcu negru; o ceaţă de onix. Luke închise staţia radio şi Şoimul mârâi în lumina soarelui, cu cargoul încă în faţă şi zeci de mii de stele ce străluceau precum giuvaierele. Atâta lumină!

Han se simţea de parcă tocmai luase o gură de aer curat.

Indicatorii de proximitate semnalizară şi Han se uită în sus şi văzu plăcuţele de culoare gri în formă de V ale distrugătoarelor spaţiale gemene convergând în faţa lor. Luke coti spre tribord şi un baraj de rachete porni de la distrugătoare şi punctă scuturile slăbite ale cargoului.

Han privea rachetele lovind cargoul în care se aflau vrăjitoarele. Fragmente de metal albe fierbinţi ţâşniră din nacela lui de eşapament. Pentru două secunde, luminile cargoului se diminuară şi motoarele porniră mai puternic. Apoi explodă în aer şi se transformă într-o minge de foc.

Han scoase un chiot de bucurie, în timp ce Luke acceleră sălbatic înapoi spre Dathomir, sub protecţia pelerinei

orbitale şi din nou întunericul îi înghiţi.

Leia jubila de bucurie în turnul ei şi Luke îi strigă:

— Leia, Isolder, staţi pe loc. Nu am terminat încă.

Luke făcu o întoarcere şi cabina se umplu de cuvinte transmise prin radio. Ecranele depistară sursele şi le adunară pe ecranul holografic de deasupra. Han se holbă la masa de deasupra lor cu uimire. Cerul era plin de nave. În orice direcţie s-ar fi îndreptat ar fi fost prinşi încercând să iasă din sursa gravitaţională. Aparent, pelerina îi proteja cumva de scanere. Deşii scanerele indicau nave, nu recepţionau nici un semnal. Han nu putea să spună ce fel de nave erau acolo.

— La ce te gândeşti, puştiule? Ce vei face? înghiţi Han.

Luke oftă şi se uită la gruparea de distrugătoare de deasupra lor.

— Trebuie să dăm jos acea pelerină, spuse Luke. Nu sunt doar oameni acolo jos... Sunt copaci, iarbă, şopârle şi viermi! Viaţă! O adevărată viaţă!

— Ce? spuse Han. Vrei să îţi zboare capul pentru o grămadă de şopârle şi viermi? Nu te întoarce acum, puştiule! Găseşte o gaură în reţeaua lor şi hai să ieşim de aici.

— Nu, spuse Luke, respirând greu. Chewbacca mârâi spre Luke, dar acesta nu răspunse. În schimb, rămase pe locul pilotului de parcă îngheţase, holbându-se în zare, în întunericul sufocant care îi învăluia în timp ce zburau.

Mă rog, se gândi Han. Cel puţin păstrează ceva distanţă între noi şi celelalte nave de război. De oriunde ar apărea oamenii lui Zsinj nu ar putea să-l ia prin surprindere. Luke îşi închise ochii şi acceleră, de parcă ar fi fost în transă. Han se uită la faţa lui şi deşii îi era teamă că Luke i-ar putea ucide pe toţi, în acel moment nu mai părea să conteze.

Dă-i drumul şi ucide-ne, se gândi Han. Îţi suntem datori vieţile noastre.

— Mulţumesc, spuse Luke, de parcă gândurile lui Han ar fi fost rostite. Luke trase blasterele cvadruple şi Han nu vedea urma lor de lumină. Întunericul era atât de compact,

încât acea lumină discretă părea să nu existe pentru ei. Aşteptă un moment şi Han îl privi potrivind ţinte ce se jucau pe ecranul holografic de deasupra. Fixă ceva şi trase. Han nu putu să observe ţinta, parcă nu era nimic pe ecrane şi se întrebă dacă nu cumva Luke lovea în orice.

Din nou şi din nou pe parcursul următoarelor douăzeci de minute Luke repetă tactica, fără rezultate vizibile. C-3PO rămase în spatele lui Han şi şopti:

— Scuzaţi-mă, înălţimea Voastră, dar credeţi că realizăm ceva? Poate ar trebui să preiei controlul focurilor!

— Nu, lasă-l pe Luke să o facă, spuse Han şi se uită înapoi la ecranul holografic. Semnalele radio se intensificau rapid ca număr şi Han îşi dădu seama că Zsinj distrusese câteva sute de nave de război. Aparent, eforturile lui Luke începeau să îl îngrijoreze pe lordul războinic.

Dintr-odată, Luke trase o salvă de foc şi ieşiră din întuneric, zburând printre stele. A durat un moment pentru ca Han să îşi dea seama că pelerina orbitală se micşorase şi planeta Dathomir era din nou luminată sub ei, o lume strălucitoare de oceane turcoaz şi continente de un maron închis.

Chewie mârâi şi Luke acceleră îndepărtându-se de planetă.

Han respira greoi în timp ce privea spre ecranul holografic. Începu să citească semnalele transponderului, arătând nave deasupra lor. Erau sute de nave în aer... distrugătoare spaţiale imperiale şi discuri colorate ruginiu ale dragonilor de luptă hapi. Nave de război cu motoare bi-ionice şi X-interceptoare se învârteau deasupra într-un dans mortal. Zsinj nu distrusese nave de război... întreaga flotă hapi sărise în hiperspaţiu.

Globuri imense de culoare argintie erau aruncate în toate direcţiile de pe dragonul de război hapi şi Han înghiţi greu. Hapii minau hiperspaţiul cu generatoare pulsatorii de masă. Era o manevră periculoasă pentru că bloca atât atacatorul, cât şi victima în spaţiul normal, pentru zece sau cincisprezece minute. Era o tactică pe care rebelii nu o

folosiseră niciodată. Într-un fel sau altul, nimeni nu putea pleca de pe acea planetă curând. Hapii plănuiau fie să câştige, fie să moară.

Luke acceleră la viteza de atac, se uită la videoecran şi îşi fixă ţintele pe un distrugător spaţial duşman care era înconjurat de fiecare parte de dragoni de război hapi. Cerul din jurul distrugătorului imperial era plin de vânători TIE – mai mult decât ar fi putut duce oricare dintre distrugătoare şi părul i se ridică lui Han când îşi dădu seama că trebuie să înlăture sprijinul de la alte distrugătoare. Han verifică ecranul holografic. Două alte distrugătoare imperiale intrau pe ruta lor, venind în ajutorul navei.

— Cine este pe acel distrugător spaţial? întrebă Han, uitându-se la înalt protejata navă.

— Zsinj, răspunse Luke încet. Acela este Pumnul de Fier.

— Dă-mi cârma, puştiule, spuse Han, cu gura uscată. Îl vreau eu.

Luke se uită peste umărul lui şi pentru prima dată Han observă că faţa lui era un adevărat dezastru din cauza vânătăilor, dar ochii îi erau senini.

— Eşti sigur că poţi să te descurci? spuse Luke. Acela este un distrugător spaţial.

Han dădu din cap sobru.

— Da şi aceea pe care o cotropeşte este planeta mea! îl vreau pe el, dar nu te sfii să mă ajuţi, dacă am nevoie.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Majestatea Voastră, zise Luke şi felul în care a spus-o nu suna a glumă. Luke se ridică de pe locul pilotului.

Han se aşeză pe scaun, durerea pătrunzându-i prin picior, îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră şi respiră adânc. Pentru prima dată după luni de zile se simţea acasă.

— Uite, puştiule, spuse Han, împingând maneta astfel încât viră brusc de lângă Pumnul de Fier, îndreptându-se pe aceeaşi cale de distrugere cu un interceptor TIE. Nu ştiu nici unul dintre trucurile tale de Jedi, dar cea mai bună cale de a te apropia de un distrugător spaţial este să te îndrepţi spre el şi să încerci să te porţi ca şi cum ai fi în orice alt loc

decât acolo unde te afli.

Han se uită la monitorul pentru arme. Mai avea încă patru rachete de distrugere Arkayd în tunurile de lansare, dar rachetele protonice erau inactive. Îşi armă rachetele de distrugere, preluă comanda tunurilor cu blaster cvadruple dorsale şi trase câteva salve în faţa interceptorului TIE, dându-i destul avans. Mica navă gri primi exploziile şi se transformă în scrum, iar Han se îndreptă spre o altă navă care se grăbea spre Pumnul de Fier al lui Zsinj.

Han acceleră de parcă voia să atace, dar se opri la un kilometru distanţă până simţi că Şoimul era stabil. Raza tractoare.

Chewbacca mârâi.

— Ştiu, spuse Han. Transferă putere de la scuturile deflectoare posterioare. Nu îi vom lăsa să ne ţină mult.

Cu calm, el acceleră spre Pumnul de Fier la viteză subluminică, mişcând maneta astfel încât, Şoimul se deplasa lent, deşii raza tractoare îi trăgea înăuntru. Se scufundă prin mulţimea de vânători TIE şi în spatele lui îl auzi pe Luke gâfâind. Se apropiau de acel distrugător spaţial destul de repede.

Han se uită să vadă care port al razei tractoare îl trăgea. În jumătate de secundă observă, apoi aşteptă până când fu sigur că trecuse prin scuturile de particule ale navei, după care trase două dintre rachetele lui de distrugere.

Razele tractoare atraseră rachetele spre bază. Când se aprinseră, o explozie înflori în jurul Pumnului de Fier şi Han lovi deceleratoarele şi încercă să ţină maneta pe când întorcea.

Îşi ţinu respiraţia, încercă să nu îi lase pe ceilalţi să vadă cum transpiră pe când făcu o manevră peste un turn, neputând să se rotească destul de repede pentru a trage în el.

— Te afli sub scuturile lor! ţipă Isolder prin interfon. Poţi să tragi oricând!

— Da, spuse Han. Ştiu! Un tun cu blaster se repezi spre ei şi Han roti nava, după care porni focul. Îşi armă ultimele

două Arakyde, apoi deschise butonul radioului la frecvenţa imperială standard.

— Mesaj de urgenţă pentru lordul războinic Zsinj de pe Pumnul de Fier! Prioritate roşie! Răspunde imediat! Recepţionezi! Prioritate roşie! Am un mesaj de urgenţă pentru lordul războinic Zsinj!

Aşteptă o eternitate, ascunzându-se sub un mozaic de focuri. În cele din urmă, Zsinj răspunse şi faţa lui apăru pe ecranul holografic.

— Aici este Zsinj! strigă el şi faţa lordului războinic era roşie cu ochii încordaţi de luptă.

— Aici este generalul Solo. El atinse maneta şi Şoimul se ridică spre partea frontală a modulului de comandă a Pumnului de Fier. Uită-te pe videoecran, parazitule! Să îmi pupi wookieeul!

Aşteptă o jumătate de secundă cât Zsinj să se uite pe videoecranul său pentru a vedea Şoimul repezindu-se spre el. Conştientizarea se materializă pe faţa lui Zsinj. Han trase ultimele lui rachete de distrugere.

Jumătatea superioară a modulului de comandă frontal al Pumnului de Fier se dezintegră într-o cascadă de bucăţi de metal. Cu scuturile distruse, distrugătorul deveni o raţă la clocit. O împuşcătură dintr-un tun ionic îmbăie Pumnul de Fier într-un fulger albastru şi cu circuitele complexe distruse căzu imediat victima unei suite de rachete protonice.

Han acceleră şi se depărtă de nava muribundă, ieşi de pe orbită pentru un moment, mulţumit să lase orice alte încăierări în grija hapilor. Cu Zsinj dispărut, îşi dădu seama că e o chestiune de câteva momente până când flota imperială se va preda.

Nu era nici un chiot de fericire în spatele lui, nici o jubilare. În schimb, era o linişte adâncă.

Descoperi că braţele lui tremurau şi vederea îi devenea neclară.

— Chewie, preia controlul pentru mine, spuse Han. Îşi încrucişă braţele pe piept. Luni de frustrare, de îndoieli, de

temeri şi frică. Asta îl costase viaţa lui Zsinj.

Han simţi mâinile subţiri ale Leiei pe umerii lui, masându-l. Respiraţia lui devenea greoaie şi se lăsă pe spate în scaunul de căpitan, o lăsă să îi înlăture o parte din tensiune. Era ca şi cum în ultimele cinci luni, muşchii lui se încordaseră mai tare şi mai tare în mici noduri, încovoindu-l. Brusc, aceste noduri începeau să se desfacă, să se întindă singure. Ce om mic şi chircit am fost, îşi dădu seama Han, întrebându-se cum de nu se observase până atunci, cum de nu văzuse el însuşi şi îşi promise că nu va mai lăsa niciodată să se întâmple aşa ceva.

— Te simţi mai bine? întrebă Leia.

Han se gândi. Omorârea lui Zsinj nu era ceva în legătură cu care se putea simţi bine. Dispariţia lui era un lucru atât de nesemnificativ, de patetic. Totuşi, un sentiment de uşurare îl cuprindea.

— Da, spuse Han. Nu m-am mai simţit atât de bine de… nici nu mai ştiu când.

— Monstrul are un cap mai puţin, zise Leia.

— Da, răspunse Han. Acum că tata rechin este mort, toţi micii rechini vor trebui să înceapă să se ronţăie unul pe altul.

— Şi cât de curând vor fi mult mai puţini rechini, spuse Leia.

— Între timp, adăugă Han, Noua Republică se poate duce pe vechile teritorii ale lui Zsinj să recupereze câteva sute de sisteme solare din mâinile lor.

Leia îi întoarse scaunul şi Han putea să îi vadă pe Isolder, Teneniel, Luke şi droizii de pe coridor. Era nostim cum cei mai mulţi oameni îşi doreau o petrecere să sărbătorească victoria. Han îşi dorise întotdeauna să se bucure singur.

— Ai câştigat, spuse Leia şi ochii ei erau mari, plini de lacrimi.

— Războiul? zise Han, întrebându-se dacă încerca doar să îl facă să se simtă mai bine. Nu. Nici pe departe.

— Nu acela, spuse Leia, pariul nostru. Şapte zile pe Dathomir? Ai spus că dacă mă îndrăgostesc de tine din nou,

ar trebui să mă mărit cu tine. Cele şapte zile nu au trecut încă. Ai câştigat.

— A, aia, spuse Han. Uite... a fost un pariu stupid. Nu te-aş forţa niciodată să faci aşa ceva. Te eliberez.

— A, da? spuse Leia. Ei bine, nu te eliberez eu pe tine!

Îi luă bărbia în mâini şi îl sărută, un lung şi lent sărut care părea să îi penetreze fiecare fibră suferindă a fiinţei lui, făcându-l din nou întreg.

Isolder îi privi cum se sărută. Acest întreg episod ar fi o ruşine colosală pe Hapi. Nu ar da bine deloc. Şi totuşi... se simţea fericit pentru ei.

Comunicatorul lui bâzâi, un canal sigur care putea fi accesat de securitatea hapi. Îl trase de la centură, îl deschise şi văzu imaginea Astartei pe micul ecran al comunicatorului. Garda lui de corp zâmbea în întâmpinare.

— Ce bine să te revăd, spuse Isolder. Totuşi nu mă aşteptam ca flota să apară mai devreme de trei zile – ceea ce înseamnă că există cineva care le-a ordonat să zboare pe o rută proscrisă.

— Odată am zburat pe Dathomir, spuse Astarta. Am depistat ruta folosită de Jedi pe astrofişierele flotei noastre prin vidul holografic. Flota a reuşit să şteargă câţiva parseci din călătorie.

— Hmmm, spuse Isolder. Un risc interesant şi totuşi prea periculos.

— Am făcut asta la ordinele mamei tale, explică Astarta. Vine cu flota Olanji mâine. Am început să primim refugiaţi dintre vestalele lui Zsinj. Din moment ce eşti temporar la comanda flotei, care îţi sunt dorinţele?

Mintea lui Isolder avu o mică îndoială, uimit că mama lui şi-ar asuma un asemenea risc în numele său.

— Acceptă numai refugiaţi veniţi de bunăvoie, spuse el şi pregătiţi-vă să luaţi orice distrugătoare spaţiale bune înapoi pe Hapi. Cât despre şantierul naval imperial – distrungeţi-!!

— Da, domnule, spuse Astarta. Cât de curând trebuie să fim pregătiţi să ne retragem?

Isolder se gândi pentru un moment. Zsinj s-ar putea să fi

trimis după întăriri. Vor trebui să plece de pe Dathomir cât mai curând posibil.

— Două zile.

— Două zile? întrebă Astarta cu surprindere evidentă în voce, pentru că i se părea că era o retragere extrem de înceată. Va trebui să verificăm asta cu mama ta.

— Sunt prizonieri politici pe planetă, împreună cu multe mii de localnici care ar putea dori să fie evacuaţi, spuse Isolder ferm. Va trebui să îi contactăm, să le dăm ocazia să plece.

În seara următoare, Han invită surori din toate cele nouă clanuri ale Dathomirului pentru o masă dată în sala de război de la Muntele Vrăjit. Vrăjitoarele purtau cele mai bune coifuri şi haine, dar tot ce aveau ele mai bun părea să pălească în comparaţie cu cele ale reginei mame, care purta piei de culoarea levănţicăi şi îşi decorase părul cu pietre de curcubeu de pe Gallinore. Ta’a Chume părea uşor deranjată de proceduri şi se aşeză neliniştită pe canapelele din piele, de parcă cele mai bune podoabe ale vrăjitoarelor erau sub nivelul ei. Lovea în continuu insectele înţepătoare, uitându-se spre uşă distrată, dornică să se întoarcă pe Hapi, la propriile ei probleme.

Han o privi întreaga seară, confuz în legătură cu faţa superbă ascunsă dincolo de voalul de levandă, şocat de lipsa manierelor ei.

În punctul culminant al festinului, Han o prezentă pe Augwynne cu actul pentru Dathomir şi bătrâna suspină de recunoştinţă, apoi ceru servitorilor să aducă aurul şi pietrele pe care le strânsese, iar servitorii depuseră coşurile la picioarele lui Han.

Han rămase surprins pentru un moment şi spuse:

— Eu, aa, am uitat de asta. Uite, nu îmi doresc toate aceste lucruri. Han se uită în ochii Leiei. Am deja tot ce îmi doresc.

— O înţelegere este o înţelegere, generale Solo, spuse Augwynne. Pe lângă asta, vă suntem datori mai mult decât putem să vă răsplătim. Nu numai că ne-ai eliberat de Zsinj, dar ne-ai ajutat să le distrugem pe surorile nopţii. Vă vom fi mereu îndatorate.

— Da, dar... începu Han să obiecteze. Leia îi făcu un semn lovindu-l uşor în coaste. Păstrează-le, şopti ea. Le putem folosi să plătim nunta.

Han se uită la pietrele de la picioarele lui şi se întrebă cam cât de mare era nunta pe care o plănuise Leia.

— Am un anunţ de făcut care îi va afecta şi pe oamenii voştri, spuse prinţul Isolder de pe o canapea aflată lângă mama lui şi se ridică în picioare, întinzând mâna spre cealaltă parte a camerei. Teneniel Djo, nepoata lui Augwynne Djo, a acceptat să îmi fie soţie.

— Nu! ţipă Ta'a Chume şi se ridică, uitându-se la fiul ei. Nu te poţi căsători cu o femeie din această mică gaură necivilizată plină de noroi. Îţi interzic! Ea nu poate fi regina mamă a hapilor!

— Ea este o prinţesă, cu propria ei lume moştenire, spuse Isolder. Cred că este un atribut destul de bun. Mai ai destui ani să conduci şi în acest timp o poţi instrui.

— Chiar dacă este o prinţesă – spuse regina mamă, lucru de care mă îndoiesc că poţi să negi cu succes – familia ei deţine titlul acestei lumi de mai puţin de cinci minute! Nu are nici un fel de sânge regal în vene, nici o moştenire.

— Dar eu o iubesc, spuse Isolder. Cu sau fără permisiunea ta mă voi însura cu ea.

— Prostule, sâsâi Ta'a Chume. Crezi că voi permite asta?

— Nu, spuse Luke, din spatele încăperii, la fel cum sunt sigur că nu ai avut niciodată de gând să îl laşi să se însoare cu Leia. De ce nu îţi scoţi voalul de pe faţă şi nu îi spui cine a trimis asasinii să îl scape de Leia? Vocea lui Luke era atât

de sigură, cu un ton pe care îl stăpânea când folosea Forţa. Ta'a Chume se aplecă de parcă ar fi fost atinsă de un stimul electric şi făcu un pas înapoi.

— Dă-i drumul, spuse Luke, scoate-ţi voalul şi spune-i.

Mâinile lui Ta'a Chume tremurau pe când îşi scoase voalul. Ea se luptă cu comanda lui Luke.

— Eu am trimis asasinii.

Ochii lui Isolder se măriră şi durerea trecu prin el.

— De ce? întrebă el. Mi-ai dat permisiunea. Ţi-ai trimis darurile şi anturajul tău. Nu am făcut nimic în secret.

— Ai cerut o alianţă cu care eu nu aş fi putut să fiu de acord, spuse Ta'a Chume. Ai ales o pacifistă fără zestre dintr-o democraţie. Ascult-o cum vorbeşte despre prea-slăvita ei Nouă Republică! De patru mii de ani familia noastră a condus gruparea Hapi, dar tu i-ai ceda Hapi şi peste o generaţie copiii ei ar preda controlul guvernului, lăsând-o în mâna mulţimii!

— Totuşi, nu vreau să îţi neg dreptul tău. Nu vreau să îţi... compromit... simţul de loialitate faţă de mine.

— Mai degrabă ai omorî pe cineva decât să rişti să pierzi apartenenţa la casa regală? Isolder simţi cum nările începeau să i se umfle. Ai sperat, de asemenea, că făcând asta mă vei distanţa şi mai mult de mătuşile mele?

Ochii reginei mame se încruntară.

— Aaa; mătuşile tale au comis seria lor de crime. Sunt atât de periculoase pe cât le crezi tu. Dar Leia este o pacifistă. Nu aş fi putut permite să te las să te însori cu o pacifistă. Ar fi prea slabă pentru a conduce. Nu vezi? Dacă hapii ar fi avut o prezenţă militară mai puternică înainte de ivirea Imperiului – cum am recomandat eu – nu am fi fost niciodată nevoiţi să-i cădem pradă. Timizii pacifişti şi diplomaţi aproape că ne-au ruinat regatul.

— Şi Lady Elliar, spuse Isolder cu mirare în voce, era şi ea o pacifistă. Ai omorât-o şi pe ea?

Ta'a Chume îşi lăsă voalul pe faţă şi se întoarse.

— Nu voi fi interogată în maniera asta. Eu plec.

O notă de mirare şi teroare apăru în vocea lui Isolder.

— Şi fratele meu – şi el era prea slab să conducă? Asta era? Nu ai intenţionat niciodată să laşi pe altcineva să aleagă succesorul?

Ta’a Chume se întoarse brusc.

— Păstrează-ţi presupunerile pentru tine! spuse ea vehement. Nu cântări lucrurile pe care nu le poţi înţelege. Eşti, în fond şi la urma urmei, doar un bărbat!

— Înţeleg crima! strigă Isolder, cu nările tremurându-i. Dar Ta’a Chume începu să îşi facă drum prin mulţime, îndreptându-se spre uşă.

Teneniel îl apucă de cot şi spuse blând:

— Lasă-mă pe mine să discut cu ea. Ta’a Chume, spuse ea blând şi regina se opri de parcă Teneniel ar fi prins-o cu o coardă invizibilă, mă voi mărita cu fiul tău şi într-o zi eu voi conduce în locul tău. Ta’a Chume se întoarse şi ochii ei păreau să fie lumini arzânde pe când se uita prin voalul de levandă. Dă-mi voie să te asigur, continuă Teneniel, că nu sunt o pacifistă. Numai în ultimele două zile am ucis mulţi oameni şi dacă vei încerca vreodată să îmi faci rău mie sau alor mei, te voi face să recunoşti public toate crimele comise şi apoi te voi executa. Te asigur că te găsesc a fi demnă de milă!

Cele patru gărzi ale lui Ta’a Chume stăteau lângă perete. Teneniel nu avea de unde să ştie, dar ameninţarea reginei era motiv pentru executarea imediată. Gărzile reginei se repeziră să-şi scoată blasterele şi Teneniel făcu un semn cu mâna. Blasterele se strânseră şi se izbiră de podea. O gardă se repezi după armă şi Teneniel făcu un semn cu mâna şi o lovi de la distanţă cu un pumn invizibil. Falca gărzii se sfărâmă cu o trosnitură groaznică şi căzu pe spate, înmărmurită.

Ta’a Chume privi scurta bătălie cu colţul ochiului.

— Mai gândeşte-te, mamă, spuse Isolder. Mi-ai spus odată că nu vrei să îţi asumi riscul ca urmaşii noştri să fie conduşi de o oligarhie de îndoitori de linguri şi cititori de aure. Dar dacă o iau pe Teneniel de soţie, există şanse mari ca nepoţii tăi să fie acei îndoitori de linguri.

Ta'a Chume ezită. Se uită la Teneniel pentru un moment destul de lung.

— Poate, spuse Ta'a Chume cu convingere, m-am grăbit în judecată. Presupun că Teneniel Djo, prinţesă a Dathomirului, va fi o regină mamă adecvată. Asigură-te că o vei îmbrăca în ceva potrivit înainte să o aduci acasă.

Se întoarse să plece şi Isolder spuse în urma ei:

— Încă ceva, mamă. Ne vom alătura Noii Republici. Acum!

Ta'a Chume ezită, dădu din cap în semn de consimţământ şi plecă grăbită din cameră.

În dimineaţa următoare, Luke stătea în sala de război scăldat în soarele dimineţii, privind navele ridicându-se în depărtare, ducând ultimii dintre refugiaţi.

Augwynne veni în spatele lui, privind mica navă plecând.

— Eşti sigură că nu vrei să pleci cu ei? spuse Luke. Acesta va continua să fie un sector periculos.

— Nu, răspunse Augwynne. Dathomir este casa noastră. Şi nu avem nimic aici pe care să îl poată dori cineva – cu excepţia ta. Avem ceva ce îţi doreşti. Pot să simt asta în legătură cu tine. Ce îţi doreşti?

— O epavă din deşert răspunse Luke. Odată a fost o navă spaţială, numită Chu'unthor şi Jedi se antrenau acolo. Îmi doresc să revin într-o zi să o salvez, să văd dacă vreuna dintre înregistrările ei au rămas intacte.

— A, da. Predecesorii noştri au purtat odată un mare război acolo cu Jai.

— Şi voi aţi câştigat, spuse Luke.

— Nu, spuse Augwynne, rezemându-se de peretele de piatră al fortăreţei şi încrucişându-şi braţele. Nu am câştigat. În cele din urmă, ambele părţi s-au aşezat şi au ajuns la o înţelegere.

— Deci voi v-aţi ales cu o navă, râse Luke, dar a stat în deşert pentru trei sute de ani şi a ruginit? Ce aţi câştigat?

— Nu ştiu, spuse Augwynne. Numai mama Rell a fost prezentă atunci şi mintea ei e fragilă.

— Mama Rell? întrebă Luke şi un ciudat sentiment de

pace îl pătrunse. Augwynne se uită la el întrebătoare şi Luke trecu în grabă prin sală spre camera lui Rell. Bătrâna vrăjitoare stătea pe cutia de piatră ca şi mai înainte, şuviţe de păr argintiu strălucind în lumina lumânărilor. Se uită la el şi prin el.

— Mamă Rell, sunt eu, Luke Skywalker şi bătrâna vrăjitoare se chinui să îl vadă.

— Ce? întrebă ea. Au murit toate surorile nopţii? Le-ai omorât?

— Da, răspunse Luke.

— Atunci lumea noastră s-a sfârşit şi o nouă lume a început aşa cum a prezis Yoda. Luke descoperi că tremura de entuziasm. Presupun că ai venit pentru înregistrări.

— Da, răspunse Luke.

— Le-am dorit noi, ştii, spuse Rell. Dar Jai nu au vrut să ne dea tehnologia pentru a le citi. Au spus că învăţăturile erau prea puternice şi atâta vreme cât surorile nopţii făceau parte din lumea noastră, nu le putem avea. Yoda ne-a promis că într-o zi tu le vei împărţi cu copiii noştri.

Se ridică cu greu din scaunul ei, se întoarse spre cutia de piatră şi trase cuvertura de pe ea, încercând să o deschidă.

— Ajută-mă aici, te rog, spuse ea şi Luke se aplecă să deschidă cutia. În interior era un dulap de metal cu un panou de control vechi pe el. Lumina verde de funcţionare de pe cutie era încă strălucitoare. Luke studie cutia, lovi în două hieroglife care semnificau numele lui Yoda. Un zgomot se auzi din dulap pe când becul se aprinse şi aerul pătrunse înăuntru. Luke îl deschise.

Cutia era plină cu discuri; sute de discuri conţinând mai multe volume de informaţii decât ar fi putut spera cineva să studieze într-o viaţă.

La prânz, o navă hapi veni să îi ia pe Teneniel şi pe Isolder. Luke, Han, Chewie, Leia şi droizii se duseră să îi conducă. Isolder descoperi că ezita să plece de pe acea planetă. Leia îi îmbrăţişă pe amândoi şi le dori fericire, plângând în mod vizibil până când Teneniel îi aminti că drumurile lor se vor încrucişa din când în când pentru că Hapi se alăturase Noii Republici.

Han dădu mâna cu Teneniel, îl lovi pe Isolder pe braţ într-un mod prietenos şi spuse:

— Ne mai vedem, necioplitule. Ai grijă la piraţi.

Isolder îi zâmbii, menţinând un contact vizual cu Han. Vrăjitoarele şi Luke îşi dăduseră interesul să vindece piciorul rupt al lui Han şi dinţii acestuia, deşii purta încă o atelă la picior. Han arăta ca un pirat. Avea încă părul încâlcit şi mergea cu greu. Chiar şi cu o atelă Han putea să meargă ţeapăn.

— Ne mai vedem, neîndemânaticule, spuse Isolder, dar nu putea să termine doar cu asta. Deci unde crezi că îţi vei duce iubita în luna de miere?

Han ridică din umeri.

— Speram să o duc pe Dathomir, dar lucrurile s-au liniştit atât de mult în ultimele zile, încât îmi e teamă că ar deveni plictisitor.

— Poate că v-ar face plăcere să faceţi un tur al lumilor Hapi, sugeră Isolder. Sunt sigur că veţi găsi această vizită cu mult mai ospitalieră decât ultima voastră călătorie.

— Asta e o promisiune uşor de ţinut, acceptă Han, atâta timp cât nu mă împuşcă locuitorii de acolo.

— Nu vor face asta, îi promise Isolder, deşii s-ar putea să cer oamenilor mei să verifice bagajele de bunuri furate înainte să pleci.

Han râse şi îl bătu pe umăr. Chewbacca şi C-3PO îşi luară şi ei rămas-bun şi apoi era rândul lui Luke. Jedi rămăsese în urma celorlalţi, privindu-i cu atenţie. El nu îşi luă rămas-bun cu ochii plini în lacrimi. În schimb, luă mâna lui Teneniel, o ţinu un moment şi se uită în ochii ei. Nu, se uită dincolo de

ochii ei.

— Mai întâi vei da naştere unei fiice, spuse Luke şi ea va fi puternică şi plină de virtuţi ca tine. Când vei simţi că a venit vremea, poate o vei trimite la mine pentru antrenamente.

Teneniel zâmbii şi îl îmbrăţişă. Luke îi luă mâna lui Isolder şi o ţinu ceva vreme.

— Aminteşte-ţi să serveşti părţii luminate a Forţei, spuse Luke. Deşii nu vei purta niciodată o sabie de lumină şi nu îi vei vindeca pe cei bolnavi, vei avea multă lumină în tine. Fii fidel acelei lumini!

— Aşa voi face, promise Isolder şi se miră cât de mult se schimbase viaţa lui în ultimele zile. Într-o fracţiune de secundă se decise să îl urmeze pe Luke pe acea planetă şi acum ştia că îl va urma pe drumul său pentru restul vieţii.

— Aşa voi face, spuse el din nou şi îl îmbrăţişă pe Jedi.

Pentru un moment, toţi rămaseră uitându-se unul la altul şi apoi

Isolder privi din nou la colibele de pe câmpuri, la fortăreaţa întunecată de deasupra lor, la rancorii plescăind în heleşteu, la soarele strălucind peste văile sudice, la munţii şi deşertul din spatele lor. Isolder inhală aerul dulce şi curat, gustând mirosul puternic al Dathomirului pentru ultima dată şi simţi că sinusurile îl ardeau un pic. Îşi dădu seama că, probabil, era alergic la ceva de pe acea planetă.

Îi luă mâna lui Teneniel şi se îndreptă spre navă cu aleasa sa, ducând-o spre alte lumi, spre alte stele.

Şase săptămâni mai târziu, sub cerul albastru al Coruscantului, Luke terminase să facă baie şi se îmbrăcase într-o robă frumoasă de culoare gri. În calitate de cavaler de onoare la nunta Leiei, plănuise să ajungă devreme, dar şoferul navei îl lăsase din greşeală la consulatul Alderaan o clădire ocupată de o rasă de insecte de care Luke nu auzise niciodată şi care se întâmpla să fie la aproape două sute de kilometri de consulatul Alderaan.

Aşa că ajunse la consulat cu o oră mai târziu decât plănuise şi alergă pe un coridor împodobit cu bucăţi mari de lemn uwa strălucitor spre Camera Albă. Înaintă şi îl găsi pe C-3PO alergând frenetic.

Luke îl prinse pe droid şi îi spuse:

— Hei, C-3PO, ce s-a întâmplat?

— Vai, Maestre Luke, spuse C-3PO. Sunt atât de fericit să te văd. Îmi e teamă că v-am băgat pe toţi într-o mare încurcătură! Este numai vina mea! Trebuie să oprim nunta imediat!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke. Despre ce vorbeşti?

— Tocmai am aflat veşti oribile de la computerul oraşului. Verifica încrucişat nişte fişiere şi a descoperit că Han nu este de viţă nobilă la urma urmei!

— Nu este? spuse Luke.

— Nu! Străbunicul său, Korol Solo, era numai un pretendent la tron – şi a fost spânzurat pentru crimele sale! Trebuie să avertizăm pe toată lumea!

— Deci de aceea s-a ruşinat şi a plecat din Consiliul Alderaan când ai anunţat tu arborele lui genealogic, spuse Luke. El ştia de la bun început că străbunicul său era doar un pretendent!

— Într-adevăr! întări C-3PO. Opriţi nunta!

— Foarte bine! Foarte bine! spuse Luke, punându-şi mâna pe umărul lui C-3PO. Nu te îngrijora în legătură cu asta. Voi avea eu grijă de tot.

— Vai, sunteţi atât de bun, Maestre Lu…

Luke îl stinse pe droid, îl duse într-un birou gol, încuie uşa, apoi îşi făcu loc spre Camera Albă şi deschise una dintre multiplele ei uşi.

Camera avea un tavan securizat imens, ornat cu piatră monolitică sculptată şi lumini strălucitoare reflectate dintr-un dom, îmbăind totul într-o lumină plăcută, celestă. O mie de oaspeţi de pe o varietate de planete se aflau ca martori şi unii dintre ei se întoarseră să îl privească pe Luke. În rândul din faţă, Teneniel Djo şi prinţul Isolder stăteau lângă R2-D2 şi Chewbacca, spălat şi periat, arătând imaculat. Prinţul ţinea o plantă în mână, o floare aralut în formă de trompetă de culoare purpurie. Han şi Leia se priveau unul pe altul, ţinându-se de mână în faţa altarului. Preotul era îmbrăcat în hainele lui de ceremonie de culoarea smaraldului, întărindu-i Leiei jurămintele.

Se întoarse şi se uită la Luke, diademele de pe voalul ei strălucind în lumină şi Luke putea să simtă că nu era supărată pe el pentru că ajunsese târziu, ci mulţumită că ajunsese. În acel moment, Leia era mai liniştită, mai mulţumită decât o văzuse el vreodată. Şi poate că era la fel de fericită cum ar fi fost oricine în locul ei.

Sfârşit.

